

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IRISH ANGEL SERIES

HEART — of — GLASS

A Novel

JILL MARIE LANDIS

New York Times Bestselling Author

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İRLANDA MELEĞİ SERİSİ

KALP

.

CAM

Bir Roman

Üçüncü

Kitap

JILL MARIE LANDIS

New York Times Çok Satan Yazarı

*Çünkü sen benim kandımsın, ya RAB:
RAB karanlığımı aydınlatacak.*
2 Samuel 22:29 KJV

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
PROLOGUE	
BİR	
İKİ ÜÇ	
DÖRT	
BEŞ	
ALTI	
YEDİ	
SEKİZ	
DOKU	
Z ON	
ON BİR	
ON İKİ	
ON ÜÇ ON	
DÖRT ON	
BEŞ	
ON ALTI	
ON YEDİ ON	
SEKİZ ON	
DOKUZ YIRMI	

YIRMI BİR

YIRMI İKİ

EPILOG

Yazar Hakkında

Ayrıca Jill Marie Landis Telif

Hakkı

Yayıncı Hakkında

Düşüncelerinizi

Paylaşın

PROLOGUE

LOUISIANA, 1861

F*bizim cimri yaşıımız.*

Katie Keene, 1861 yılının o ılık Nisan gecesinde, en yakın arkadaşı Amelie Delany'yi bakımlı şimşir çitlerinin arasından takip ederken tek istediği on yedi yaşında olmaktı.

On üç yaşı, yetişkinliğe giden yolda sonsuz bir araf gibi görünüyordu. Ailesi ona sürekli evin içinde koşmak için çok yaşlı olduğunu söylüyordu, ancak Amelie'nin yakışıklı ağabeyi Colin'in onu fark etmesi için çok gençti.

Colin ve arkadaşlarının akşam yemeğinden sonra faro oynamak ve romantik fetihleri tartışmak için saklandıkları altıgen bir ek bina olan *garçonnière*'in uzun ve dar pencerelerinden ışık sızıyordu. Hepsi de on altı ile yirmi yaşları arasındaydı ve zengin ekicilerin oğullarıydı. Genç adamlar günlerini avlanarak ve eğlenerek geçiriyor, birbirlerinin plantasyonlarını ziyaret etmek ve River Road boyunca yaşayan güzel kızlarla flört etmek için nehirde bir aşağı bir yukarı seyahat ediyorlardı.

Ama bu gece farklıydı. Bu gece sohbetlerinin arasına savaştan söz ediliyor, kahkahaları ve alaycı bağırışları zorlama geliyordu.

"Sence korkuyorlar mı?" Katie'nin siyah terliklerinin parmakları Amelie'nin annesinin çiçek tarhının yumuşak, iyi işlenmiş toprağına batarken, pencere pervazını kavradı ve içeri bakmak için ayağına kalktı.

Amelie yarı karanlıkta ona döndü, geniş siyah gözleri yüzünün mükemmel şekilli ovalinde kocaman görünüyordu. İki kez gözlerini kırptırdı ve başını iki yana sallayarak omuz silkti.

"Babam Sumter Kalesi'nde açılan ateşin tüm askerleri savaşmaya hazır hale getirdiğini söylüyor. O ve Colin bu yüzden askere yazılmışlar. Dedi ki

Yankee'leri yenmek bir ya da iki haftadan fazla sürmez. Neden korksunlar ki?"

"Savaşlarda insanlar ölüyor. Onlar için korkmuyor musun?"

Katie'nin babası Gilbert Keene savaşa gitmek için çok yaşlıydı. Colin gibi genç adamlar haklarını ve mülklerini savunurken, birilerinin evde kalıp orduyu finanse etmek için para kazanması gerektiğini iddia ediyordu. Colin'siz bir dünya hayal edemeyen Katie, onun güvende kalması için dua etti.

"Bu kadar endişeli olmayı bırak." Amelie başını salladı ve koyu renk tirbuşon bukleleri köprücük kemiğine doğru dans etti. Katie'ninilmekli örgüleri de modanın zirvesinde olmasına rağmen, yine de arkadaşının sallanan siyah lülelerini kıskanıyordu.

"Yaralanabilirler, Amelie. Belki sen endişelenmiyorsun ama ben baban ve Colin için korkuyorum."

"Yankee'lere asla kaybetmeyecekler." Amelie'nin ağzı bir an için sert ve kararlı bir çizgiye oturdu. "Asla" diye eklediğinde sesi o kadar emin çıkmadı.

Gözlerini Colin'den alamayan Katie tekrar pencereye döndü. On yedi yaşında, uzun boylu, geniş omuzlu ve çarpıcı derecede yakışıklıydı. Çene çizgisi ince bilenmiş, saçları gece yarısı kadar siyah ve cezbedici bir kıvrıma sahipti. Gülümsemesi öylesine bulaşıcıydı ki Colin etraftayken kimsenin suratı asık olmazdı.

Parmakları ipek kravatının düğümünü çözmeden önce onun uzun, bordo ceketini silkmesini izledi. İkisini de yakındaki bir sandalyenin üzerine fırlattı ve beyaz keten gömleğinin kollarını sıvamaya başladı.

Adamın bronzlaşmış kollarını görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Keşke o koyu renkli Creole gözlerini ona doğru çevirseydi. Onları casusluk yaparken yakalasa ne fark ederdi ki? Gözleri onun ruhunun derinliklerine ulaşıyor gibiydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onu çok az fark etmişti. Elbiseleri Amelie'ninkiler kadar pahalı ve güzeldi ve zamanının çoğunu Delany'lerin evinde geçiriyordu, ama sade kahverengi saçları, kalın

gözlükleri ve hâlâ dümdüz duran göğsüyle Colin'in hayranlık duyacağı pek bir şey yoktu.

Ayrıca, istediği kadar plantasyon sahibinin kızının ilgisini çekebilirdi: kendi yaşındaki kızlar; flört etmeyi, poz vermeyi ve bir erkeğin dikkatini çekmeyi bilen, dengeli, kızarmış güzellikler. Birazcık bile utangaç olmayan kızlar. Amelie bir ya da iki yıl içinde onlar gibi olacaktı ama Katie en yakın arkadaşının yanında kendini solgun bir duvar çiçeği gibi hissediyordu.

"Şuna bak," dedi Amelie. "Babam gibi davranmaya çalışıyor."

Colin, Marie Delany'nin sarı çay gülleriyle dolu uzun bir vazounun, kesme kristal bir konyak sürahisinin yanında durduğu alçak bir servis masasına geçti. Sürahiyi aldı ve odanın içinde dolaşarak arkadaşlarının ellerinde tuttuğu sürahilere bol miktarda kehribar rengi sıvı döktü.

"Bahse girerim o içkiyi gizlice buraya getirmiştir."

Amelie burnunu çekti. "İspiyonlayacak mısın?" Katie sordu.

"Tabii ki hayır." Amelie umursamıyormuş gibi davrandı ama ağabeyine tapıyordu.

Colin'in yeleşinin cebinden çıkardığı sigarayı yakmak için duraklamasını izleyen Katie bir iç çekti. Arkasına yaslandı, mavi bir duman bulutu bıraktı ve sonra ince puronun parlayan ucuna baktı.

Konyakları ve puroları, ince kesimli ceketleri ve gıcır gıcır beyaz gömlekleriyle o ve arkadaşları, Louisiana alaylarına katılmak ve Yankee Saldırı Savaşı'nda savaşmak için yola çıkarken olmayı umdukları adamların rolünü oynadılar.

"Bu çok sıkıcı." Amelie içini çekti ve Katie'nin kolunu çekiştirdi. "Hadi eve geri dönelim."

Colin'in sıkıcı bir yanı yoktu ama Amelie ayrılmak isterse Katie en iyi ve tek arkadaşını buna mecbur bırakacaktı. Üç yıldır kardeş kadar yakındılar. Eğer Amelie ve Delany'ler olmasaydı, hayatı gerçekten de çok yalnız geçecekti.

Ya Colin? Onun kalbinde çok özel bir yeri olmasına rağmen, kardeşi olmadığı için kesinlikle memnundu.

"*Artık* gitmek istiyorum." Amelie gerindi ve yanlışlıkla pencere camına çarptı.

Colin içeriye doğru döndü. Katie pervazın altına eğildi ve toprağın içine çömeldi.

"Her şey yolunda." Amelie Katie'nin elini tuttu. "Gel h a d i ."

Tam alçak çitlerin arasından geçip eve giden istiridye kabuğundan patikaya adım atmışlardı ki, *garçonnière*'in kapısı aniden açıldı. Colin'in uzun gövdesi açık kapıdan süzülen ışıktaki silüet halindeydi. Elleri arkasındaydı.

"Sizi görüyorum kurbağa yavruları. Buraya gelin," dedi Colin. Arkasından kart oyuncuları bir çığlık attı ve bunu kahkahalar izledi.

Kurbağa yavruları.

Katie aşağılanmış bir halde, bir çocuk gibi casusluk yaparken yakalandığı için utanarak terliklerinin kirli burunlarına baktı.

"Söylediğiniz *hiçbir şeyi* yapmak zorunda değiliz." Amelie dilini dışarı çıkardı.

"Annem burada karanlıkta süründüğünü biliyor mu?" "Babam onun konyağını içtiğini biliyor mu?" Amelie karşılık verdi. "Al bakalım, küçük kardeşim." Sarı bir gül uzattı.

Amelie onu kokladı ve sonra elini yanına bıraktı. Çoktan unutulmuş olan gül, dolgun eteğinin kıvrımlarında asılı kaldı.

"Ve bir tane de senin için..."

Hareket ettiğini fark etmeden önce Colin'in eli Katie'nin çenesinin altındaydı. Onu yukarı bakmaya zorladı. Colin'in Katie'nin üzerinde beliren görüntüsü nefesini kesti. Çenesinin altındaki eli sıcak ve güçlüydü. Zihni karardı.

"Şey," dedi omuz silkerek ve bir gül daha uzattı. "Bunu istemiyor musun, Katie Keene?"

Katie boğazında bir yumruyla ona baktı ve gözlüklerini burnuna doğru itti. Lamba ışığında daha yaşlı ve belki biraz da güzel görüldüğüne dua ederek ona gülümsedi ve başını salladı. Adam çiçeği ona uzatırken parmakları onunkilere dokundu.

"Th... teşekkür ederim." Kelimeler hırıltılı bir vıraklama olarak çıktı.

Gülü burnuna götüren Katie, baş döndürücü kokuyu içine çekti. Hiçbir uyarı olmadan hapşırdı. Bir değil, üç kez. Colin güldü. Yanakları alev aldı ve aşağılanmış bir halde başını eğdi. Tekrar başını kaldırdığında Colin kapıdan içeri giriyordu ve bir an sonra yine arkadaşlarıyla birlikte içerideydi.

Amelie onun boştaki elini tuttu ve patika boyunca koşmaya başladılar, istiridye kabukları ince tabanlı terliklerinin altında çıkırdıyordu. *Belle Fleuve* adlı malikânenin zemin katını çevreleyen geniş galeriye ulaştıklarında Amelie elindeki gülü bir kenara fırlattı ve gül karanlığa doğru süzüldü.

Katie gülüne sıkıca sarıldı, onu İrlanda masalları kitabının sayfaları arasına sıkıştırmaya ve sonsuza dek saklamaya niyetliydi.

Kızlar Marie Delany'nin çınlayan kahkahasının sesini takip ettiler ve Amelie'nin anne babasını resmi yemek salonunun Fransız kapılarının hemen dışındaki şamdan kaplı küçük bir masada otururken buldular. Masanın ortasını süsleyen süslü bir şamdanın içinde uzun fitiller yanıyordu. Erimiş fildişi renkli balmumu gümüşten aşağı kayarak masa örtüsünün üzerinde havuzlar halinde sertleşti.

Delany'ler için böyle sıcak ve açık gecelerde yıldızların altında baş başa romantik akşam yemekleri yemek âdettendi. Katie sessizce izlemekten memnun bir şekilde gölgelerin ardına çekildi. Dans eden mum alevleri kristal kadehlerin üzerinde titriyor, aşk dolu çiftin üzerine neredeyse büyümlü bir parıltı yayıyordu.

Amelie masaya yaklaşırken büyümlü bozdu. Babasının tabağındaki bisküvilerden birine uzandı, bir parça kopardı ve ağzına attı.

"Baba, sabah ata binmeye gidebilir miyiz?"

"Neden olmasın anlamıyorum. Ahır görevlilerine kısraklarınızı hazır etmelerini söyleyeceğim."

Patrick Delany aynı parlak gülümsemeyi Katie'ye çevirdi. Onunki gibi tel çerçeveli gözlükler takıyordu ve bu özelliği onu Katie'ye daha da çok sevdirdiyordu.

"Bu gece nasılsın Katie? Annen ve baban şehirde mi?"

Reverans yaptı. "Ben iyiyim efendim. Bu hafta konağımızda kalacaklar." Çeşitli hayır işleriyle, yoğun iş ve sosyal hayatlarıyla sürekli meşgul olan Nola ve Gil bugünlerde hep New Orleans'taydı. "Sen ve Colin New Orleans'a ne zaman gidiyorsunuz?" Katie sordu.

Marie Delany, pürüzsüz, dolgun yanakları, yumuşak elleri ve kısa boyuyla, on yedi yaşında iri yarı bir oğlun annesinden çok genç bir kıza benziyordu. Patrick'in gidişinden söz edilince Marie dönüp karanlık bahçeye baktı ama Katie onun gözlerindeki yaş pırıltılarını yakalamadan önce değil.

"Yanlış konuştuysam özür dilerim," dedi.

"Hiç de değil." Patrick güven veren bir ifadeyle gülümsedi. "Önümüzdeki haftanın sonunda alayımızla birlikte ayrılacağız." Masanın öbür ucuna uzanıp Marie'nin elini tuttu ve kendi eliyle kapattı. Marie tekrar ona döndü. "Başlamadan bitecek sevgilim," diye söz verdi.

"Peki ya çalışmalarınız, efendim?" Karmaşık çizim ruloları ilgisini çeken Katie, mimari projeleri hakkında her türlü soruyu sormayı alışkanlık haline getirmişti.

"Çalışma devam edecek. Bu arada, konuştuğumuz tüm stil unsurlarını not almaya devam edin. Döndüğümde sana kendi planlarını nasıl çizeceğini göstereceğim. Savaş bittikten sonra Kuzey'i yeniden inşa etmek için mimarlara ihtiyaç olacak. Kolay olmayacak ama büyük hayaller kurarsan ülkenin ilk kadın mimarlarından biri olabilirsin."

"Kuzeyi yeniden inşa etmek mi?" Marie'nin dudağı titredi. "Yakında biteceğini söylediğini sanıyordum."

Hafif sesi artık zar zor duyuluyordu. Çatalını yaldızlı Limoges tabağına özenle yerleştiriyordu. Marie her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı - malikânenin kibar, zarif Creole hanımefendisi. İpek elbisesi Fransa'dan gelmişti ve masa en iyi porselen ve gümüşlerle donatılmıştı. Bir ev kölesi Marie'nin sandalyesinden birkaç adım ötede, sessiz ve tetikte, elini hafifçe kaldırdığında emirlerini yerine getirmeye hazır bir şekilde duruyordu.

"Teslimiyet yakında gerçekleşecek." Patrick saplı şarap kadehini kaldırdı, mum ışığındaki koyu kırmızı Bordeaux şarabına bakarken kadehi çevirdi. "Sözlerimi unutma."

Amelie Katie'nin geniş kolunu çekiştiriyordu. "Gel hadi. Sana yeni elbisemi göstermek istiyorum," diye ısrar etti.

Elinde hâlâ gülü tutan Katie, Delany'lere iyi geceler dileyip misafirperverlikleri için teşekkür ettikten sonra Amelie'yi galerinin sonundaki merdivenlere kadar takip etti. Acaba Patrick Delany kadar nazik ve kibar ya da Colin kadar yakışıklı bir kocası olacak mıydı? Louisiana gökyüzünün altında mum ışığında akşam yemeklerinden hoşlanan biri?

Amelie üst kattaki devasa gardıroptan en yeni elbisesini çıkardı ve odanın içinde dönerken elbiseyi önünde tuttu.

"Sarı ipeğin bu tonunu çok seviyorum, ya siz?" Gardırop kapaklarındaki aynalarda kendini incelemek için bir an durdu. "Tamamen omuzdan açık olması için yalvardım ama annem benim yaşımdaki bir kız için uygun olmadığını söyledi. Etek o kadar dolgun ki, onu dışarıda tutmak için daha büyük bir kasnak gerekecek. Ne düşünüyorsun, Katie? Bu sadece bir şekerleme değil mi?"

"Bu mükemmel. İşlemeli süslemelere ve bel kısmındaki kurdelelere bayıldım." Katie uzandı ve ipeği baş ve işaret parmakları arasında ovuşturdu. Parlak kumaş ona Marie'nin güllerini hatırlattı. Bütün genç erkekler savaşa gittikten sonra Amelie'nin bu elbiseyi kaç kez giyeceği belli değildi.

"Bir fotoğrafçı River Road'da bir aşağı bir yukarı dolaşip üniformalarıyla tüm askerlerin fotoğraflarını çekiyor. Babam sabah gelmesini ayarladı ve biz de tüm askerlerin fotoğraflarını çektireceğiz."

ve ben bunu giyiyorum." Elbiseyi yatağının ucuna fırlattı. "Saçımı yapmama yardım eder misin? Şu yeni kız, Bertrice, henüz saç fırçasının bir ucunu diğerinden ayıramıyor."

"Tabii ki."

"Şu aptal gülden kurtul da dans edelim." Amelie gülü almaya çalıştı ama Katie uzaklaştı ve gülü unutmaması için kapının yanındaki masaya koydu.

Amelie onun elini tuttu ve sonra eğilip güldü. Odanın etrafında vals yaptılar ve ardından canlı bir polka eşliğinde zıplamaya başladılar. Marie Delany ikisine de balo salonu dansının inceliklerini öğretmesi için misafir bir Fransız tutmuştu ama bu sanatın ciddi öğrencileri olarak umutsuzluğa kapılmışlardı. Çok çabuk öğrenmişler ve kendilerine ayrılan sürenin geri kalanını zavallı adamla dalga geçerek ve çaresiz kıkırdamalarla geçirmişlerdi.

Kızlar nefesleri kesilene kadar etrafta dönüp durdular ve sonra yatağa yığıldılar.

"Sanırım birini öpmenin tam zamanı," diye açıkladı Amelie.

"Ciddi olamazsın!" Katie kızaran yanaklarını ellerinin arkasına saklamaya çalıştı. Yatağa düştüğü için hafifçe yamulmuş olan gözlüklerini düzeltti.

"Nasıl bir his olacağını hiç merak etmedin mi?" Amelie başını çevirdi ve Katie onu bakarken buldu. Amelie'nin onun düşüncelerini okuyamadığına sevinmişti. Colin'in dudaklarının tadını merak etmişti ama kesinlikle başkasınınkini değil.

"Bazen," diye itiraf etti Katie.

"Şey, pratik yapıyordum." Amelie yastığını kaptı. "Önce kollarımı ona böyle dolayacağım." Yastığa sıkıca sarıldı. "Sonra gözlerimi kapatacağım ve böyle büzüşeceğim." Amelie dudaklarını büzdü ve yüzünü yastığa bastırdı. Yüzünü evirip çevirdi ve sonra bir iç çekişle arkasına yaslandı.

"Savaş bittiğinde bol bol zafer baloları olacak ve hazır olsanız iyi olur." Amelie bir yastık daha kaptı ve Katie'ye doğru itti. "Hadi. Dene bakalım."

"Gözlüklerimi çıkarayım mı?"

"Elbette."

"Hiçbir şey göremeyeceğim." "Ne olmuş yani? İçgüdülerini takip et."

Bu özel içgüdülere sahip olduğundan emin olmayan Katie, gözlüğünü çıkardı ve yastığa sıkı sıkı sarılırken gözlerini kısıtı. Yüzünü ince pamuğa bastırmadan önce büzüştü. Gözlerini kapatıp dudakları yastığa gömüldüğünde, öpüyormuş gibi yaptığı pek de hayali olmayan sevgilisi Colin'di.

BİR

LOUISIANA, 1876

A Neredeyse evdeyim.

Katherine Lane Keene, araba yılan gibi kıvrılan River Road'un kıvrımları boyunca ilerlerken tanıdık manzarayı seyre daldı.

Kuzey Saldırı Savaşı'na rağmen, toprağın başına gelen her şeye rağmen, zengin, bereketli toprağın tanıdık kokusu değişmiyordu. New Orleans ve Baton Rouge arasında Mississippi'ye paralel uzanan otoyol ve setler arasında kilometrelerce uzunluğunda, dikdörtgen yeşil tarlalar uzanıyordu.

Bir zamanlar şeker kamışıyla dolu olan araziler şimdi aşırı büyümüş ve bakımsızdı, tıpkı araziye süsleyen bir zamanların görkemli plantasyon evlerinin çoğu gibi. Araba bölgedeki en eski Creole malikânelerinden biri olan Destrehan'ı geçerken Kate'in kalp atışları hızlandı. Neredeyse hedefine ulaşmıştı. Çok uzun zamandır beslediği hayali gerçekleşmek üzereydi.

Yanındaki koltukta siyah kurdeleyle bağlanmış uzun, kalın mimari plan rulolarına uzandı, onları kucağına koydu ve eldivenli elini gazete kâğıtlarının üzerinde gezdirdi. *Belle Fleuve*'deki bir zamanların görkemli evinin yeniden inşası ve yenilenmesi için yıllarca özenli bir çalışma yürütmüştü. Annesi buna takıntı diyordu; Kate içinse bu bir aşk emeğiydi.

Hayatının neredeyse yarısını bu güne hazırlanarak geçirmişti. İnsanlar ona deli olduğunu, mimarlığın erkek işi olduğunu söylemişlerdi. Evlenip bir ev d o l u s u çocuk yetiştirmesinin daha iyi olacağını söylediler. Kate başka bir ev istemiyordu.

Şimdilik önemli olan tek şey *Belle Fleuve*'deki ev ve onun sahibiydi. Çok ama çok uzun zamandır onun dönüşünü bekliyordu.

"Onun deli olduğunu duydum." Myra O'Hara, Kate'i daldığı hayallerden uyandırarak bakışlarını tekrar arabanın içine çevirmeye zorladı. Myra kakao kahverengisi seyahat eteğini düzeltti, dolgun ellerini geniş belinin üzerinde kavuşturdu ve sanki Kate duyabilecekmiş gibi sesini *alçalttı*. "Bir deli kadar çılgın. *Garçonnière*'den çıkmıyor. Deli gibi oraya kapanmış."

"Söylentileri duydum." Kate umursamaz bir tavır takındı. "Dedikodudan başka bir şey değiller ve Colin Delany'yi kendi gözlerimle görene kadar onlara itibar etmeyeceğim." Colin'in ne durumda olduğunu kim bilebilirdi? Savaşa gitmeden önce onu hiç görmemişti.

Söylentilere inanılacak olursa, Colin artık babasıyla birlikte Konfederasyon için savaşmak üzere askere giden o atılgan, kendine güvenen genç adam değildi.

"Buraya kafayı takmışsın," diye homurdandı Myra. "Tıpkı senin ona olduğun gibi."

Bu kadarı doğrudu. Kate'in kalbi, burayı kurtuluşun ötesinde mahvetmekle tehdit eden bakımsızlık ve çürümeye ilk kez tanık olduğunda kırılmıştı. O günden bu yana yeniden inşa planları üzerinde çalışıyordu.

"Bu sadece *Belle Fleuve* ya da Colin'le ilgili değil." Kate görüşünü savunmaktan asla yorulmadı. Gözyaşlarını kırıştırdı. "Bu Delany'lerin bana ne kadar iyi davrandıklarıyla, evlerini ve kalplerini bana nasıl açtıklarıyla ilgili. Onlar olmasaydı çocukluğum korkunç derecede boş geçerdi. Ayrıca, eğer Colin söyledikleri kadar kötü durumdaysa, ona yardım etmek benim Hristiyanlık görevim."

Şüphesiz Colin yaptığı tüm çalışmaları, çizimler için harcadığı ayrıntıları ve çabayı takdir edecekti. Ne de olsa onun mimarlık aşkına ilham veren kişi babası Patrick'ti.

Ama söylentilere göre Colin kendini dünyadan soyutlamıştı. Ya ona başlama izni vermeyi reddederse?

Kate derin bir nefes aldı ve şapkasının sağlam olduğundan emin olmak için yukarı uzandı.

Bırak beni durdurmaya çalışsın.

"Az önce bir şey mi söyledin?" Myra, arabanın tekerleklerinin istiridye kabuğundan yapılmış tahrik ünitesine çarparak çıkardığı çıtırtı ve takırtılar üzerine sesini yükseltti.

"Hiç sanmıyorum." En azından Kate öyle olmadığını umuyordu.

"Bilmez miydin? Yağmur yağacak gibi görünüyor." Myra gökyüzüne baktı.

Araba, *Belle Fleuve*'deki malikânenin geniş ön galerisine giden dar bir şeridi çevreleyen, eski canlı meşelerden oluşan bir geçit olan *allee*'ye döndü. Kate şoföre arabayı yandaki *garçonnière*'in yanına çekmesini söylemişti.

Araba evin önünden geçerken Kate parmağını gözlüğünün altına soktu ve gözünün kenarındaki bir damla yaşı sildi. Bir zamanlar kusursuz ve görkemli olan bu evin korkunç durumu onu hiç üzmüyordu.

Savaşın *Belle Fleuve*'e verdiği zarara ilk kez dört yıl önce tanık olmuştu. Yurtdışında uzun süre kaldıktan sonra New Orleans'a yeni dönmüş ve annesinin konağına yerleşmişti. Sonra da doğrudan *Belle Fleuve*'e gitmişti. Ön kapıya çivilenmiş iğrenç ilanı gördüğü anda İrlandalı öfkesi alevlenmişti: Vergilerin Ödenmemesi Nedeniyle Açık Artırma.

Kate rahatsız edici posterini yırttı ve hemen şehre döndü. Vergi dairesine gitmiş ve *Belle Fleuve*'ün vergi borcunu ödemek için mirasından aldığı parayı kullanmıştı ama kimliğinin gizli kalması şartıyla. Haciz ilanını yırtıp attığı gün, buranın eski ihtişamına kavuştuğunu göreceğine yemin etmişti.

Geçen zaman çürümeyi daha da artırmıştı. Daha fazla pencere kırılmıştı. İnce oymalı ahşap işçiliği çürümüştü. Galeride korkulukları parçalanmış ve eksikti. İçeride, parçalanmış duvar kaplamaları ve dökülen sıva, İspanyol yosunu ve kumundan - Fransızların deyiimiyle *bousillage entre poteaux* - inşa edilmiş iç duvarları ortaya çıkarmıştı.

Onun vizyonuna şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardı.

Araba aniden durduğunda Kate evin durumunu tamamen unutmuştu. Colin evdeydi. Onu nasıl karşılayacaktı? Birbirlerini son gördüklerinden beri büyümüştü. Bir iki dakika içinde yeniden onun gözlerinin içine bakacak, sesini duyacaktı. Eldivenli eli titredi. Kate elini planların etrafında sıktı, sonra rahatlamaya çalıştı.

Myra, şoförün kapıyı açmasını beklerken Kate'in kısa belli mor pelerininin koluna dokundu.

"Geri dönmenin utanılacak bir şey olmadığını biliyorsun," diye fısıldadı Myra. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin." Kate ona gülümsedi

uzun zamandır yol arkadaşı ve dost. Korkuya yer yoktu. ya da burada şüphe. "Ben geri adım atacak biri değilim. Merak etmeyin. Yakında her şey yoluna girecek."

Yağmurdan bahsettiği anda, iri damlalar arabanın tavanına sıçramaya başladı ve hava nemli toprak kokusuyla doldu. Kate başını kaldırıp alçak, kızgın bulutlara baktı. Gökyüzü açılmak üzereydi.

şoför zıpladı, yakasını kulaklarına kadar çekti ve kapıyı açarken sinirli görünüyordu. Kate'in çıkabilmesi için kenara çekildi. Kate rulo halindeki kâğıtları korsajına bastırdı, omuzlarını koruyucu bir *Çekilde* kamburlaştırdı ve *jartiyerin* kapısına doğru koçmaya başladı.

Yolun yarısında başka bir araç fark etti. Yıpranmış, üstü örtülü bir at arabası az ötedeki bir ağacın altına park edilmişti. Zenci bir sürücü şapkasını aşağıya doğru çekmiş, yüksek yaylı koltuğa tünemişti. Kate'in ilerleyişini sessizce izliyordu.

Planlara sarılan Kate, *garçonnière*'in kapısına yaklaşarak yıpranmış pirinç tokmağa uzandı. Yüzüğü yakalayamadan kapı hızla açıldı. Kate uzun boylu, kızıl saçlı bir kadına baktı, belli ki Kate'in orada durduğunu görünce en az Kate'in onu gördüğü kadar *Gağırımı*ktı. Kadın dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Yabancıyla burun buruna duran Kate, ucuz bir parfümün baskın kokusunu içine çekti. Kadının saçları kınanın cafcaflı bir tonundaydı, yanaklarına parlak pembe bir ruj sürülmüştü, dudakları karmin rengindeydi. Koyu renk sürme küçük, kapalı gözlerini belirginleştiriyordu. Kate'i incelerken sol gözünün üzerinde ince, boyalı bir kaş yavaşça kalktı. Sonra yavaşça sırtarak üst dudağını büktü.

"Sana iyi şanslar tatlım." Çatık kaşlı kızıl saçlı kadın kınalı başını sallayarak arkasındaki kapıyı işaret etti. Kate'i tepeden tırnağa süzdü ve sert bir kahkaha attı. "Seni hemen çiğneyip tükürecek."

Bununla birlikte, süslü parça Kate'in etrafından dolandı ve arabanın güvenliğine doğru koştu. Kadın arabaya atladı ve araç yolda ilerlemeye başladı. Bu iğrenç yaratığın kendine olan güvenini sarsmasına izin vermeyen Kate, eldivenli parmağıyla gözlük camlarındaki yağmur damlalarını sildi ve kapıyı tekrar çalmak için elini kaldırdı. Cevap gelmeyince kapı kolunu çevirdi ve kapıyı araladı.

"Colin?" Kate beklenti içinde nefesini tuttu. Eldivenlerinin içindeki avuç içleri nemliydi.

Cevap gelmeyince kapıyı bir santim daha iterek açtı.

"Çık dışarı dedim!" Boğuk bağıırışı derin bir hırıltı izledi. Ağır bir şey kapıya çarptı, yere çarptı ve paramparça oldu.

Kate dik durdu ve kapıyı hızla iterek açtı. İçeri adımını attığında seramik bir vazoun kırık parçaları sağlam seyahat botlarının altında çıtırdadı. Odaanın öbür ucunda, uzun boylu, zayıf, giyinik ama çıplak ayaklı bir adam dar bir yatağa uzanmıştı. Kalın, dalgalı, siyah saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Yüzünün alt yarısı ağır bir sakal ve bıyığın altında gizliydi.

Hazır gülüşlü ve derin kahkahalı genç adama, asla böyle bir darmadağınlık içinde debelenmeyecek olan adama pek benzemiyordu. Bir zamanlar pırıl pırıl olan gözleri cam gibiydi, dolgun dudakları tüylü sakalının ardına gizlenmişti. Kate'in hayalleri o anda paramparça olmuştu.

çok anlık. Acı tatlı bir sızı ruhunu doldurdu. Tanıdığı Colin Delany gitmişti ve onun yerine bu kırık, öfkeli adam kalıntısı gelmişti.

Şoktan felç olan Kate ona bakakaldı. Kendisi için belirlediği görev çok büyüktü. Evi kurtarabileceğine şüphe yoktu ama Colin? O kurtuluşun ötesinde miydi?

Bir bacağını uyarıcı bir şekilde uzatarak uzanabildiği kadar uzandı ama eli komodinin üzerindeki kandile yetişemedi. Hiç şüphesiz lambaya ulaşırsa, onu ona fırlatmaya niyetliydi. Tam olarak hayal ettiği gibi bir karşılama değildi.

"Colin, dur!"

Adını duyunca geri çekildi ve kafasını çevirdi. Soğuk, anlamsız bir bakışla onu süzdü. Koyu gölgeler, derin siyah gözlerinin altındaki deriyi lekeliyordu. En ufak bir hareket bile acı içinde irkilmesine neden oluyordu. Koyu renk gözleri kadınınkilere dikildi ve sonunda onun az önce giden kadın olmadığını anladığında, içinden paslı bir kahkaha ile hırlama arasında bir şey çıktı.

"Sen de benim tipim değilsin," diye homurdandı. "Öyleyse git."

Mimari planları saklayan Kate yatağa doğru bir adım daha yaklaştı. Ona aklından geçenleri söylemeye kararlıydı ama ulaşamayacağı bir yerde durmaya dikkat ediyordu. Yenmemiş yemek tepsisi ve yarısı boşalmış kahverengi bir afyon şişesiyle dolu komodine dayalı bastonu fark ettiğinde kalbi duracak gibi oldu.

Parçalar yerine oturdu. Ne kadar acı çekmiş olabileceği bir anda anlaşıldı.

Kalbi onun için, geçmiş için acıyordu. Bu kez zar zor fısıldadı, "Colin, benim. Kate. Katie Keene."

Katie Keene.

Colin afyonun verdiği sersemlikle, elinde bir rulo kâğıt tutan gözlüklü genç kadına baktı. Halüsinasyon mu görüyordu yoksa kadın gerçek miydi?

Daha önce küstahça ortaya çıkan ve bir bedel karşılığında her şeyi yapmaya hazır olan fahişeden çok farklıydı. Bu seferki bir dakikadan daha büyük değildi ve pahalı bir seyahat kıyafeti içinde mütevazı bir şekilde giyinmişti.

İlk şaşkınlığı geçip gitmişti. Şimdi gözlüklerinin arkasından onu dikkatle inceliyor gibi görünüyordu; yüz hatları, koyu kahverengi gür saçlarının üzerine özenle yerleştirilmiş küçük şapkasının kenarıyla gölgelenmişti.

Bakışları kadının yüksek yakasının etrafındaki dantellerden yağmurda ıslanmış botlarının parmak uçlarına kadar süzöldükten sonra tekrar yüzüne döndü. Küçük tel gözlüklerinin ardında, mavi gözlü yoğun bakışları hiç dalgalanmadı. Onun sessiz bakışlarındaki bir şey onu uzun zamandır unuttuğu anılarını araştırmaya zorladı. Bu genç kadını tanıyordu ama nasıl tanıdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Katie Keene. Birdenbire acı verici hatıra parıltıları, kıkırdamalar ve beşik etekler, şelaleli çember etekler, zamanını ve ilgisini isteyen ricalarla dolu anılarla saldırıya uğradı. Kız kardeşi Amelie'yi hayal etti ve hatırladı.

Katie Keene. Küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşı.

Gözleri kısıldı. Colin soğuk bir bakışla gözdağı vermeye çalıştı. Kızın çelik gibi sinirleri vardı, bunu kabul ediyordu. Bir milim bile kıkırdamamıştı ve ondan korkmuş gibi de görünmüyordu. Elindeki uzun kâğıt rulosunu sıkı sıkı tutuyordu; Katie Keene hiçbir yere gitmiyordu.

Ya da öyle sanıyordu, ama onun kim olduğu umurunda değildi.

Hayır, gerçek şu ki, onu daha önce tanıdığı için çok fazla önemsiyordu. Dönüştüğü şeye tanıklık etmesini istemiyordu. Kadın, uzun zaman önce yok olmuş bir hayatın çok acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Onun gitmesini istiyordu. "Git Katie Keene ve bir daha geri gelme." İnatçı çenesini kaldırdı.

"Artık Kate ve söyleyeceklerimi söylemeden gitmeyeceğim." "Söyleyeceğin hiçbir şey beni ilgilendirmiyor."

"Oh, sanırım olabilir." Bir adım daha yaklaşmaya cesaret etti.

Yıkılan ayak bileğinden kasıklarına doğru yakıcı bir acı yayılana kadar lambayı tutmak için bir girişimde daha bulundu. Onu korkutup kaçırmak umuduyla iniltisini hırıltıya dönüştürdü.

"Oh, Colin-" Endişe mavi gözlerini boyadı. İleri doğru bir adım daha attı.

Elini kaldırdı. "Orada dur. Sakın daha fazla yaklaşayım deme."

Neyse ki durdu.

"Çıkmanı istiyorum." Onun yardımına ya da acımasına ihtiyacı yoktu. Onun gitmesine ihtiyacı vardı.

Bir an için kızın itaat edeceğini düşündü. Bunun yerine etrafına bir göz attı ve açılır kapanır bir masanın yanındaki ahşap sandalyeye doğru yürüdü. Sandalyeyi odanın ortasına doğru çekti ve adamın ulaşamayacağı bir yerde durdu.

Yaz sonu yağmuru arkasındaki pencere camına sertçe vuruyordu. Bu kasvetli gün, son zamanlarda yaşadığı diğer tüm sefil günlerden daha da sıkıcı olduğunu kanıtlıyordu. Kate Keene görünüşe bakılırsa bu günü en kötüsü yapmaya kararlıydı.

Sopalı sandalyenin kenarına tünerken, uzun, rulo haline getirilmiş gazete sayfalarını dikkatlice dizlerinin üzerine yerleştirdi. Sonra, sanki az önce ona gitmesi için bağırمامış gibi davranarak derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

"Evde olduğunu duyar duymaz yardıma geldim."

"Yardıma ihtiyacım ya da isteğim yok. Ne senin ne de başkasının."

"Yardıma ihtiyacı istemiyor olabilirsin ama görünüşe göre buna ihtiyacın var. *Belle Fleuve*'ün de bana ihtiyacı var. Burası tamamen harabeye dönmüş durumda ve sizi temin ederim ki restorasyonu yönetecek kişi benim. Babanızın verdiği ilham sayesinde yıllarımı kendimi eğitmek için harcadım ve artık bir mimarım. Onun kadar yetenekli olduğumu iddia etmiyorum ama Patrick Delany'nin evi gerçekten önemseyen birinin onu eski ihtişamına kavuşturmasını isteyeceğini biliyorum. Savaşın bir bölümünü Boston'da geçirdim ve sonrasında İrlanda'ya giderek eğitim aldım..."

Adamın dayanılmaz bir acı içinde olduğundan habersiz, saniyeler içinde tüm hızıyla çalışmaya başlamıştı. Ona kimin ya da neyin ilham verdiğini, evi eski ihtişamına kavuşturmayı önemseydiğinden daha fazla önemsemiyordu. Tıpkı tüm Güney gibi burası da tam bir harabe halindeydi. Kendisi de öyleydi.

Tek istediği, kadının onu sefaletiyle baş başa bırakmasıydı. Acı, bağımlılığına son verme kararlılığını zayıflattı. Yüksek dozda afyona şiddetle ihtiyacı vardı ve onun İrlanda'da yaşamaktan ve kendi başına mimarlık okumaktan bahsetmesi işleri daha da kötüleştiriyordu.

"Bayan Keene, burayı restore etmek gibi bir niyetim yok." *Param olsa bile. O zaman bile olmaz.*

Sözleri onu şok ederek susturdu - ama ne yazık ki sadece bir anlığına.

"Elbette *Belle Fleuve*'ü restore edeceksiniz. Yapmalısın."

"Neden?" Gözlerini kapadı ve yavaş, derin bir nefes aldı.

Şaşırmış bir halde, büyütülmüş baykuş gözlerini kırptırdı.

"Neden? Çünkü burası senin evin. Çünkü burası... tarihi ve muhteşem. Yani, muhteşemdi ve yine olabilir. Onu bu hale getirecek tasarımlarım var." Omuz silkti. "Birkaç değişiklik ve ekleme yaptığımı kabul ediyorum ama sizi temin ederim ki bunlar orijinal kolonyal tasarımın bütünlüğünü bozmayacak. Yaptığım ayarlamalar sadece ev sakinlerinin değil, personelin de ihtiyaçlarını dikkate alıyor."

Staf? Yetersiz birikimi neredeyse tükenmişti. Yiyecek ve kendisi ve kocası için kalacak yer karşılığında ona yemek pişiren eski köleye ödeme yapmaktan başka harcayacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

Kate Keene çizimlerin etrafına sarılmış ince siyah kurdeleyi çözmeye başladı.

"Zahmet etmeyin, Bayan Keene." Onu dinlemesini istedi. "O evde bir daha yaşamaya hiç niyetim yok. Elimden alacak birini bulabilseydim bir çırpıda kurtulurdum. Eğer bulamasaydım

Savaştan sonra orduya yazılsaydım ve gri üniformamı Birlik mavisisiyle değıştirseydim, bu toprakların mülkiyetini yıllar önce kaybetmiş olurdum."

Ağzını açtı ve tekrar kapatarak onu şaşırttı. Yanakları alev alev yanıyordu.

Kadının kelimelerle boğuştuğunu görünce çok sevindi, ama yeterince uzun süre boğuşmadı.

"Satış konusunda ciddi olamazsın."

Dağınık görünüşü, asık suratlı tavrı, kabalığı, hatta uçan füze tehdidi bile Kate Keene'i, *Belle Fleuve*'den kurtulmak istediğini ve bunu umursamadığını söylemesi kadar derinden sarsmamıştı.

"Burası senin evin Colin, senin mirasın. Ataların burada gömülü."

"Buranın artık benim olmayacağı günü iple çekiyorum," diye tekrarladı. "Burası artık işime yaramıyor. Tapunun üzerinde yazılı olduğu kâğıda değmez."

Ona göre büyük, sütunlu konak, bulutlu bir rüyaya dönüşen parlak günlerin anılarını barındıran bir mezardan başka bir şey değildi. Babası ve annesi yıllar önce savaşın kurbanları olarak hayata veda etmişlerdi.

"Peki ya Amelie? Ya seni aramak için geri gelirse?"

Kız kardeşini bir daha görebilecek miydi? Nerede olduğuna ya da hâlâ hayatta olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Bu şekilde yaşamanıza gerek yok." Eliyle küçük konutun içini işaret etti. "Birkaç temel tamirat yaparsak eve taşınabilirsin."

"Oraya geri dönmek gibi bir arzum yok." O duvarların içinde kilitli kalan anılarla yüzleşmek istese bile, *garçonnière*'i *malikâneye* bağlayan dar yürüyüş yolunun uzunluğunu kat edebileceğinden şüpheliydi. Bakışları afyon şişesine kayd ve sonra tekrar onunkilerle buluştu.

Kate Keene'in keskin gözleri hesapçı bir hal aldı.

"Yorulduğum, Bayan Keene. Lütfen bana bir iyilik yapın ve gidin."

Kelimelerini sanki çok dikkatli seçiyormuş gibi yavaşça oluşturdu.

"İstesem bile Colin, Amelie'ye ve aileme borçluyum ki seni bu durumda bırakamam. Belli ki, benden çok daha fazla yardıma ihtiyacın var. hayal bile edemezdim. Burada kalmanın Hristiyanlık görevim olduğunu hissediyorum."

Şaşkınlıktan yarasını unuttu ve doğrulmaya çalıştığında acı dolu bir çığlığa karşı çenesini sıkarak zorunda kaldı. Gözlerini kapadı ve parçalanmış ayak bileğinden bacağına doğru yayılan şiddetli zonklamanın dinmesini bekledi. Sonunda titreyerek nefes almayı başardı.

"Kalmak mı? Hayatta olmaz-"

Eldivenli elini hızlıca sallayarak onun sözünü kesti. "Kabalaşmaya gerek yok. Bugün bunu tartışacak havada olmadığınızı görebiliyorum. Belki sabah daha anlayışlı olursunuz."

"*Sabah* mı?" Kadının cüretine inanamıyordu.

Bayan Keene çok yavaş bir şekilde ayağa kalktı ve planlarını büyük bir dikkatle uyguladı. Sonra sandalyeyi eski yerine koymadan önce eteğini silkelediğini gösteren bir gösteri yaptı. Tekrar odanın ortasına doğru ilerlerken durakladı, uzun kirpikli göz kapakları gözlüklerinin arkasında dalgalanıyordu.

Sonra Bayan Katherine Keene çok yavaş, son derece rahatsız edici bir gülümsemeyle gülümsedi.

Ya adam tamamen çıldırmıştı ya da kadın delirmişti.

"Lütfen anlamaya çalış. Seni bu şekilde bırakmamın imkânı yok Colin." Sözlerinde Güneyli şurubu ve biraz daha fazlası vardı. "Eşyalarımızı alması için arkadaşımı kasabaya geri göndereceğim ve bu gece kendimi rahat ettirmenin bir yolunu bulacağım. Evi kısa sürede yaşanabilir hale getireceğiz. Göreceksiniz. Burada bu şekilde kapalı kalamazsınız." Etrafına, boyası dökülmüş ve sıvaları çatlamış duvarlara baktı ve başını salladı. "Çok iç karartıcı. Bu kadar kötü hissetmene şaşmamalı."

Colin iki elinin parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, başını tuttu ve dişlerini sıktı.

Sert ve soğuk bir bakışla onu kıstırdı. "Burada istenmiyorsun ya da sana ihtiyaç yok. Arkanı dön, New Orleans'a geri dön ve bir *daha geri gelme*."

Kate yavaşça kapıya doğru yürüdü, kırık vazoyu sanki orada değilmiş gibi ezerek geçti. Kapı tokmağına uzanmadan önce dikkatle dönüp tekrar ona baktı. Sesi yumuşaklıkla doluydu ama kararlılığını inkâr etmek mümkün değildi.

"Ailen bir keresinde bana *Belle Fleuve*'de her zaman hoş karşılanacağımı söylemişti."

"Ailem öldü."

"Bu da bir lütuf. Eğer burada olsalardı, görünüşünüz ve kaba davranışlarınız karşısında dehşete düşerlerdi. Belli ki kendinizde değilsiniz, bu iğrenç davranışınız için sizi affedeceğim. Yarın tekrar görüşürüz. Belki o zaman planların üzerinden geçecek vaktimiz olur."

"*Şimdi* gideceksiniz!" diye bağırdı.

Kadın yine o sinir bozucu gülümsemesini takındı ve adam sol yanağındaki gamzeyi fark etti.

"Üzgünüm Colin, ama sen beni kendin dışarı atabilecek duruma gelene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Sinatçı, inatçı ..."

Kate aceleyle arabaya dönerken kendi kendine mırıldandı. Colin'i görmek en hafif tabirle dehşet verici bir şok olmuştu. Sokakta yanından geçseydi, şu anki kötü durumu göz önüne alındığında onu asla tanıyamazdı. Yıllardır onu görmeyi arzulamıştı ve o kendisini tanımamıştı bile. Şaşkınlığını inkâr etmek mümkün değildi. Kendisine gösterdiği saygıyı ona da göstermesini beklemiyordu elbette ama ailesiyle olan geçmişteki bağı nedeniyle biraz heves göstermesini beklemişti.

Korkunç buluşma, burada hiçbir zaman bir ziyaretçiden fazlası olmadığını hatırlatan pek de nazik olmayan bir hatırlatmaydı.

Kesinlikle korkunç bir kader onun başına gelmişti. Her hareket ettiğinde yüzünün rengi soluyordu. Cildi sararmıştı ve koyu renkli Creole gözlerinde derin gölgeler vardı. Kıvrık saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. Kalın, koyu renk sakalı gözlerinin altındaki çukurları belirginleştiriyordu.

Neyse ki, uçan nesnelere karşı korunmak, onu gördüğünde ağlamasını engellemiştir.

Garçonnière'e girmeden önce başlayan yağmur fırtınası kısa sürmüştü. Batıda gökyüzü şimdiden maviye çalan bir renk almıştı ama tepede gri bulutlar hâlâ tehdit ediyordu. Elbette yarın daha aydınlık olacaktı. Kate yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Myra'nın kesinlikle hoş karşılanmadıklarını bilmesine gerek yoktu.

Ancak Kate hayır cevabını kabul eden biri olsaydı, mimarlık eğitimini asla tamamlayamazdı. Kalbi *Belle Fleuve*'ü restore etmeye kararlıydı, çünkü burası sadece pek çok anıyı barındırdığı için değil, aynı zamanda yeteneğinin bir vitrini olduğu için de önemliydi. Savaşmadan pes etmeyecekti.

Bekleyen şoföre başıyla işaret etti. Kapıyı açtığında Myra'nın yerinden kımıldamadığını gördü.

"Eee? Deli mi o?"

"Hayır," dedi Kate. "Ama o iyi değil. Aslında o kadar çaresiz durumda ki, burada kalmamız gerektiğine karar verdim."

"Burada mı?"

Kate'in zihni hızla çalışıyordu. "göfö arabayı arka kapıya çekerken biz de eve doğru yürüyeceğiz. Envanteri çıkardıktan sonra, erzak ve eşyalarımızı almak için kasabaya dönebilirsiniz."

"En erken yarın akşama kadar dönmüş olurum. Seni burada tek başına bırakamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Ben iyi olacağım."

"Kimdi o kadın? Sen içeri girmeden hemen önce dışarı çıkan kızıl saçlı kadın mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Kadının parfümünün güçlü kokusu *garçonnière*'in içinde havada asılı kalmış, evin kokusuna karışmıştı.

Colin'in tepsisindeki bayat yiyecekler.

"Bana sorarsan sıradan bir sürtük." Myra burnunu kırıştırdı.

"Onu ilgilendirmez." Buraya sık gelir miydi? O kadın Colin için neydi?

"Yani o gerçekten bir manyak değil mi?" Myra bu fikre kemiğe sarılmış bir köpek gibi endişeyle yaklaştı.

Kate biraz uzun bir süre durakladı. Arkadaşına ne kadarını anlatmalıydı?

Myra'nın gözleri büyüdü. "O zaman deli mi?"

"Hayır, kesinlikle değil. O... o yaralı ve görünüşe göre yürüyemiyor ya da yürüyemiyor. Yarıyı yenmiş bir tepsi yemek vardı ama kendisi için yemek yapabilecek gibi görünmüyor. En azından *garçonnière*'de değil. Eğer yemeklerini biri hazırlıyorsa, o kişi yakınlarda olmalı ve bize daha fazlasını anlatabilir."

"Savaşta yaralandı mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım daha yakın zamanda."

Myra dığarı çıktıktan sonra Kate Ėoförden arabayı arka kapıya doğru çekmesini istedi. Myra, onlar ana eve giden patikadan ağağı inene kadar *jartiyere* bakmaya devam etti.

Myra, "Bayan Delany'nin bahçelerinin harap olması gerçekten çok yazık. Onun güllerini hep sevmişimdir."

Ve Colin harabeye döndü. Onu kurtarabilir miyim? Kate merak etti.

Resmi olarak Fransız *parter* tarzında düzenlenmiş bahçe yabani otlarla kaplıydı. Görünüşe göre rastgele kazılmış ve kötü bir şekilde yeniden doldurulmuş çukurların bulunduğu zemin düzensizdi. Çitler yer yer tamamen kaybolmuştu. Colin'in annesinin bir zamanlar çok değer verdiği güllerin budanması gerekiyordu ve yabani otlara karşı yiğitçe mücadele ediyorlardı.

Kate ana evin arka tarafına odaklandı. Lake pencere kepenklerinin çoğu kayıptı. Kalanlara da soyulmuş boya parçaları yapışmıştı. Arka basamaklardan ikisi çürümüşü.

Ana binaya yakın bir ek bina olan mutfakın önünden geçerlerken Kate pencereden birini gördü. Birkaç ay önceki son ziyaretinden bu yana mutfakın arkasına bir sebze bahçesi ve eski köle kulübelerinin sıralandığı ilk konutun yanına da bir başka bahçe ekilmişti.

Kate mutfak kapısını çaldı ve savaştan önce Delany'lerin aşçısı olan Eugenie adında eski bir köle kapıyı açtı.

"Yıldızlarım, bu küçük Katie Keene değil mi?" Ellili yaşlarının başındaki uzun boylu, ince kadın gülümsüyordu.

"Artık Kate'i kullanıyorum." Arkadaşını işaret etti. "Myra O'Hara'yı hatırlıyor musun?"

"Dadınız mı? Elbette onu tanıyorum. Hoş geldiniz, Bayan Myra." Eugenie ikisini de mutfaka götürdü ve yüz ifadesi karardı. "Bay Colin'i gördünüz mü?"

Kate başını salladı. "Ne yazık ki şimdi. Keşke onun da beni gördüğüne senin kadar sevindiğini söyleyebilseydim."

Eugenie başını salladı. Endişe, yılların ince yüzüne eklediği çizgileri vurguluyordu. Uzun kollarını belinde kavuşturdu. "Kapıyı geçebildiğine bile inanamıyorum. Artık kendinde değil, bu kesin."

Myra burnunu çekti.

Kate, Colin'in Çu anki görüntüsünü uzun zamandır kalbinde taçtığı anıyla yer değiştirmeye çalıştı. Onu *garçonnière*'in kapısında, kendisine gülümseyerek bir gül uzatırken hayal etti. Şüphesiz o Colin hâlâ içinde bir yerlerdeydi.

Eugenie onun düşüncelerini böldü. "Gelin oturun hanımlar."

Kate kocaman ocağı ve şömineyi, şöminenin üzerindeki kancalardan sarkan hırpalanmış ve kararmış tencere ve tavaları inceledi. Köşedeki ocakta bir çaydanlık tütüyordu. Eugenie onları odanın ortasındaki masa ve sandalyelere doğru yönlendiriyordu.

"Siz ikiniz oturun, ben de size sıcak hindiba ve bisküvi hazırlayayım. Üzgünüm hiç kahvem yok. Savaştan beri hindiba ile idare ediyoruz."

Eugenie mutfakla uğraşırken Kate hemen Colin'i gördüğünü ve ona yardım etmek için kalmaya karar verdiğini açıkladı. Çıplak mutfak raflarına bakarken geldiğine memnun olmuştu.

"Siz dualarıma cevap oldunuz, Bayan Kate. Bay Colin döndüğünden beri iyileşmek yerine daha da kötüleşiyor. Evde yaşayan kimse yok. Bir süre daha kalmamanız için bir neden yok," dedi Eugenie. "Evin iyi bir temizliğe ihtiyacı var. Eski günlerden pek bir şey yok ama Simon ve ben senin ve Bayan Myra için palet hazırlayabiliriz. Burada olmanız Bay Colin'e çok iyi gelebilir."

Az önce olanlardan sonra mı? Kate bundan şüpheliydi.

"Babanın öldüğünü ve Captain's Landin'in bir süre önce satıldığını duydum. Bunca zamandır New Orleans'ta mı yaşıyordunuz, Bayan Kate?"

"Savaş başladığında babam beni Myra ile birlikte uzaklara gönderdi. Boston'da ve sonra İrlanda'da yaşadık ve babam dört yıl önce ölmeden hemen öncesine kadar geri dönmedik. Annem çiftliği sattı ve Avrupa'ya gitti. Myra ve ben onun konağında yaşıyorduk ama birkaç hafta önce İtalyan bir kontla evlendiğini ve konağın satılmasını istediğini bildirdi. Bu yüzden St. Charles Oteli'nde bir süitte yaşıyoruz."

Sadece bir mektup gönderip işlerin hallolmasını beklemek Nola Keene'in yapacağı bir şeydi. Kadının hayatı boyunca emirlerini yerine getirecek bir sürü muhasebecisi, avukatı ve kölesi olmuştu. Kate, Nola'ya hiçbir zaman onun dümen suyunda dans etmek zorunda kalacak kadar yakın olmamıştı. Bu sevgi eksikliği, üzerinde düşünmekten hoşlanmadığı bir şeydi.

Kate, "Yıllar boyunca buraya birkaç kez geldim ve daha önce hiç yaşam belirtisi görmedim," dedi.

"Kocam Simon ve ben döneli sadece üç ay kadar oldu. Savaş biter bitmez yola çıktık. İş aramak için dolaştık ve oğlumuz Mica'yı bulmaya çalıştık. Savaş sırasında Bayan Marie'yi nehrin yukarısına, Fransız kuzeninin yanına götürürken ortadan kayboldu."

"Onu hiç bulamadınız mı?"

Eugenie'nin gözleri parladı. "Hiç olmadı. İş aramak için Cleveland'a gittik ama orada da iş bulamadık ve geri döndük. Burada yaşadığımızdan başka bir hayat bilmiyorduk. Etrafta kimse yoksa atılana kadar burada kalacağımızı düşündük. Yaklaşık bir ay önce, Bay Colin atıyla geldi. Eyere zar zor oturabiliyordu. Evde kalmayı reddetti, biz de bulabildiğimiz mobilyaları topladık ve ona bir *garçonnière* kurduk. O zamandan beri orada ve ben de onun için yemek yapıyorum."

Eugenie dumanı tüten hindiba ve üzerine tereyağı sürülmüş nefis bisküviler servis etti. Kate daha ilk ısırığı almadan ağzı sulandı. Eugenie onların üzerinde gezindi ve sonunda Kate'in ısrarı üzerine oturdu.

"Colin nasıl yaralandı?" Kate sormaya cesaret etti. "Savaştan beri nerede olduğunu söyledi mi?"

Eugenie omuz silkti ve başını salladı. "Kötü bir durumda. Bana sorarsanız çok fazla afyon almakta ısrar ediyor. Simon'a savaş sona erdiğinde askerlikten başka bir şey bilmediğini söyledi. Ailesi ölünce ve Bayan Amelie de o hesapsız Johnny Reb firarisiyle kaçınca, Bay Colin'in eve dönecek bir şeyi kalmamış, o da Batı Teksas'taki Kızılderili savaşlarına katılmak için Birlik'e kaydolmuş."

"Döndüğümde o kadarını duymuştum. Eski alayından biri, bir arkadaşımın arkadaşına onun tekrar askere alındığını söylemiş."

Eugenie devam etti. "Yaklaşık bir yıl önce, o vahşilerden biri ayak bileğine bir ok sapladı. Neredeyse paramparça oldu. Çürüdü ve neredeyse ölüyordu. Bu ona o kadar acı veriyor ki, keşke ayağını ve bileğini kesip alsalardı diyor."

Kate acı hindibaya baktı ve bir zamanlar tanıdığı, gidecek hiçbir yeri olmayan, yeniden askere gitmekten ve Birlik mavisini giymekten başka çaresi olmayan zengin ekicinin oğlunu hayal etmeye çalıştı. Eski Colin, *garçonnière*'de saklanan otuz iki yaşındaki paramparça Colin'den çok farklıydı.

"Yürüyemeyecek kadar canı yanıyor ama yine de hiç hareket edemeden önce denemesi gerektiğini düşünüyorum. O odadan çıkmadı. Onu getirmemi istedi."

Yiyecekleri içeri sokup çıkarıyor ama ortalığı toplamama izin vermiyor."

Kate çayı bitirdi ve birkaç dakika öncesine göre biraz daha fazla Gey bildiği için Gükrederek ayağa kalktı. Uzanıp küçük Çapkasını düzeltti ve hissettiğinden çok daha büyük bir güvenle gülümsedi.

"Kimdi o kadın? Kızıl saçlı olan mı?"

Eugenie dudaklarını bükerek tiksintiyle başını salladı. "Hakkında hiçbir şey bilmeniz gereken türden bir kadın değil, Bayan Kate. Bu öğleden sonra Colin'i sormak için buraya geldi. Ona iyi şanslar diledim, misafirim ol."

"Onu gönderdi ve söylemeliyim ki çok da kibar değildi."

"Güzel." Eugenie burnunu çekti. "Onun gibilere burada ihtiyacımız yok."

Kate başıyla onayladı. "Teşekkür ederim Eugenie, ikramın ve verdiğin bilgiler için. Sanırım gitmeyeceğimi söylediğimde Colin'in pek de mutlu olmadığını söylemeliyim."

Eugenie güldü ve başını salladı.

"Her zaman kötü bir ruh hali içindedir," diye uyardı. "Ama endişelenmene gerek yok. Yakın zamanda seni evden atmak için eve gelmeyecek. Bu kesin. Burada olman benim için bir lütuf. Onun için başka ne yapacağımı bilemedim."

Kate kendini toparladı. Tüm umutları ve hayalleri bir rulo mimari plana, *Belle Fleuve'ü* restore etme ve Colin'i tekrar görme hayallerine dayanıyordu. Kendini bir mimar olarak kanıtlaması için ona bir şanstı fazlası verilmişti. Colin'in kendini bulmasına ve eskiden olduğu adam olmasına yardım etmek ona kalmıştı. Hatırladığı adam.

Artık utangaç, çekingen bir genç kız da değildi. Gölgede saklanan yetim kız gitmişti. Onu evlat edinen ailesi sayesinde eğitilmiş, iyi seyahat eden ve bağımsız biriydi. O buradan ayrılmadan önce, Colin Delany'nin kesinlikle dikkatini çekmesi gerekecekti.

Eugenie'ye "Colin'e yardım etmek Amelie için yapabileceğim en az şey," dedi. "Ve ailesi için, Tanrı ruhlarını şad etsin."

Eugenie gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Bayan Kate, Bay Colin'i çok yakında ayağa kaldıracağınızı biliyorum."

Bir müttefiki olduğu için rahatlayan Kate gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Eugenie. Colin istese de istemese de benim yardımımı alacak."

GBirkaç dakika önce dışarı fırlayan cüretkâr genç kadının görüntüsünü unutmaya çalışırken, gökyüzü Colin'in sığınağını ruh haline uygun bir kasvete büründürdü.

Katie Keene'i en son savaşın arifesinde görmüştü. Bir gölge kadar sessizdi, çitlembik kahvesi saçları ve aşırı büyük gözlüklerin ardına hapsolmuş baykuş mavisî gözleriyle on üç yaşında kitap gibi bir çocuktü.

Savaş yıllarını nerede ve nasıl atlattığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama pahalı kıyafetine ve yeni botlarına bakılırsa Keen'ler Delany'lerden ve *Belle Fleuve*'den çok daha iyi hayatta kalmışlardı.

Yavaşça pozisyon değiştiren Colin dişlerini sıktı ve yarasına lanet okudu. Parçalanmış ayak bileğindeki dinmek bilmeyen ağrı hiç azalmıyordu. Az önce içtiği afyon, Kate Keene'in ortaya çıkışıyla ilgili açıklamasını hatırlamasını zorlaştırıyordu. Evi restore etmekle ilgili bir şeydi.

Neyle? Havadan para mı çekmesi gerekiyordu?

Ordudan aldığı maaştan biriktirdikleri neredeyse bitmişti. Dönüş yolunda federal birliklerin geri çekileceği ve Louisiana'ya iç yönetimin geri getirileceği söylentilerini duymuştu. Halı çuvalcılarını ortadan kalktığında, yeniden kurulan hükümet borçlu olduğu tüm vergileri talep edecekti.

Neden evi sadece kaybetmek için hayata döndürsün ki? Günü gününe yaşamak yeterince zordu; gelecek hakkında endişelenecek durumda değildi.

Gülümseyen, yılmayan Bayan Keene'i ve onun sinir bozucu inatçılığını hayal etti. Onu son gördüğünde kaç yaşındaydı? On yedi mi? Zengin ve kendinden emin, kim olduğunu ve ne olduğunu biliyordu.

kaderinde varmış. Önde gelen bir Louisiana ekicisi olarak geleceği garantiydi.

Savaşın sonra dünya turuna çıkmayı planlamıştı ve sonunda şaşırtıcı derecede güzel, eşit derecede varlıklı ve iyi bağlantıları olan biriyle evleneceğinden emindi. Konfederasyon üniforması birçok güzelin başını döndürmüştü.

Savaş uzadıkça uzayınca hepsi şok oldu. Birkaç yıl içinde ailesi, serveti ve geleceği yok olmuştu. Şimdi Kate Keene, kaybettiği her şeyin canlı bir hatırlatıcısı olarak geri dönmüştü.

O ve Amelie sürekli yol arkadaşı olmuşlardı. Babaları da yakındı; New Orleans'ın kurulmasına yardımcı olan ilk dalga göçmenlerin soyundan gelen İrlandalı topluluğun üyeleri.

Gil Keene, karısı Nola'yla birlikte zamanının çoğunu *Belle Fleuve'e* komşu olan çiftlikleri Captain's Landing'de Kate'le geçirmek yerine New Orleans'taki bir şehir evinde geçirmeyi tercih eden zengin bir bankacıydı. Kate'i o kadar sık yalnız bırakıyorlardı ki, Kate buranın demirbaşı haline gelmişti. Her zaman etrafta olmasına rağmen, o kadar göze batmayan biriydi ki onun hakkında çok az şey hatırlıyordu. Dikkatli, sessiz bir çocuk olarak hep *oradaydı* ve hayat dolu, sevimli küçük kız kardeşinin gölgesinde kalıyordu.

Colin şakağını ovuşturarak karmakarışık olan başının zonklamasını hafifletmeye çalıştı. Biri kapıyı çaldığında, "Gidin buradan, Bayan Keene," diye bağırdı.

"Benim, Bay Colin. Yemeğinizle gelin." Kate

Keene değil, Eugenie.

"İçeri gel o zaman."

Kadın bir tepsiyi dikkatle dengeleyerek kapıyı açtı. Tam içeride durdu ve yere saçılmış kırık vazo parçalarına baktı. Eugenie başını salladı ve tepsiyi bırakırken telaşlandı, sonra dışarı çıktı ve Colin'in yanındaki masaya koyduğu bir leğenle geri döndü. Bir kibrit çıkıp yağ lambasını dikkatle yaktı, sonra önlüğünün cebinden bir ustura ve makas çıkardı.

Colin lavaboya doğru başını salladı. "Bütün bunlar da ne?"

"Misafirin olduğu için tıraş olmak ve biraz temizlenmek istersin diye düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsünüz. Bayan Keene'e gitmesini söyledim. O burada istenmiyor."

"O gitmiyor."

"Ona beş parasız olduğumu söyle, Eugenie. Bu işe yarar."

"Bayan Kate paranızı hiç umursamıyor. Burada her zaman hoş karşılanırdı, şimdi de öyle olmalı. Annen ve baban senin böyle konuştuğunu duysalar mezarlarında ters dönerlerdi."

"Neyse ki hiçbir şey duyamıyorlar."

"Şu anda cennetten aşağı bakmadıklarını nereden biliyorsun?" Parmak uçlarıyla leğendeki suyu test etti. "Hala sıcakken kullanabilmen için bunu daha yakına koymamı ister misin?"

"Onu götürmeni istiyorum."

Ailesinin cennette aşağıya bakıyor olma ihtimali yoktu. On dört uzun savaş yılı onu böyle bir yer olmadığına ikna etmişti. Cehennem, evet. Cennet, hayır. Tanrı onu dinlemeyi uzun zaman önce bırakmıştı.

Eugenie içini çekti ve tepsisindeki çatal bıçak takımını ve kâseyle uğraşmaya başladı.

"Fikrini değiştirebilirsin," diye mırıldandı.

"Yemek yemek ya da tıraş olmak konusundaki fikrimi Bayan Keene konusunda değiştirmeyeceğim gibi değiştirmeyeceğim."

"Şey, o kalıyor. Eşyalarını alması için dadısını kasabaya geri gönderdi."

"Kadının hala bir *dadıya* mı ihtiyacı var?"

"Ona artık seyahat arkadaşı diyor. Görünüşe göre Katie'nin babası savaş patlak verir vermez onları Boston'a göndermiş. İrlanda'da yaşamışlar ve bir sürü Keene kuzeniyle tanışmışlar. Myra'nın akrabaları da orada."

Bayan Katie, babanızın yaptığı gibi ev çizimlerinin nasıl yapılacağını öğrendi."

"O bir mimar." Buna hâlâ inanamıyordu.

"Tıpkı baban gibi. Uzun zamandır buranın planları üzerinde çalışıyordu ve yarın bana göstereceğine söz verdi. Bay Colin, *Belle Fleuve*'ü yeniden bir araya getirmenin hayaliyle yıllarını harcadı ve-

"Buna hakkı yok."

"Ama yüreği var. Burayı tamir etmekten bahsederken gözlerinin nasıl parladığını daha önce hiç görmemiştim."

"Gidip kendi evini tamir edebilir."

"Keen'ler Kaptan'ın Yeri'ni yıllar önce sattı. Buranın gördüğü çilelerin yarısını bile görmedi; evin içinde koşuşturup her şeyi darmadağın eden ya da gömülü ganimetleri aramak için bahçeleri kazan Birlik askerleri yoktu." Eugenie başını sallayacak kadar durakladı. "Kendilerine ait olmayan şeylere zerre kadar saygıları yoktu." Süpürgeyi almaya gitti ve vazo parçalarını süpürdü.

Colin, "Gil Keene'in inatçı kızını dizginlemek için etrafta olmaması çok kötü," diye mırıldandı.

Birazcık duyarlılığı olan herkes, evini böyle harap bir halde görmenin onu hasta ettiğini fark ederdi, özellikle de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokken.

Delany'nin serveti kölelere ve kamışa bağlıydı ve artık ikisi de yoktu. Parası olsa bile Colin bir şeker plantasyonunu tek başına nasıl işleteceğini bildiğinden şüpheliydi. Muhasebe işleri babasına kalmıştı. Plantasyonu yönetmek ise Bolton adında bir ustabaşına düşmüştü.

Artık ne hasat edilecek şeker ne de tarlada çalışacak işçi tutacak para vardı. Er ya da geç vergi tahsildarlarının hoşgörüsü sınırına ulaşacak ve burası açık artırmaya çıkacaktı.

Eugenie süpürme işini bitirdi ve Colin'in öğle yemeği tepsisini aldı. Öğle yemeğini büyük ölçüde görmezden gelmişti. Şimdi, garip bir şekilde, akşam yemeği için getirdiği dumanı tüten y a h n i n i n kokusu

Cazip. Öfke iştahını kabartmış olmalıydı; uzun zamandır ilk kez acıkmıştı.

"şu yemek tepsisini biraz daha yaklaştırsan iyi olur," diye teklif etti ona. "Sanırım bir deneyeceğim."

Kadının ulaşamayacağı bir yere koyduğu afyon sakızı şişesine baktı. Kadının bunu ona verme konusunda pek de heyecanlı olmadığını biliyordu. Bileği ağrıyordu, yaralandığı günün anılarını çağrıştıran bir acı yankısı. Unutmak istediğı anılar.

Afyon da buna yardımcı oluyordu ama aynı zamanda kendisini zayıf, bitkin ve bağımlı hissetmesine neden oluyordu. şimdi biraz istiyordu ama Kate Keene'le uğraşacaksa kafasının rahat olması gerekiyordu. Eugenie kadının tarafındaydı. Kendisinden başka güvenebileceğı kimse yoktu.

"Bayan Keene'e yarın öğlene kadar gitmesini istediğimi hatırlatın."

Eugenie bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlayamadı.

"Ciddiyim, Eugenie. Onun buradan gitmesini istiyorum."

"Evet, efendim. Ona mutlaka söyleyeceğim." Kadın öğlen tepsisini dengelerken adamın gözlerinden kaçtı, odayı geçti ve kapı koluna uzandı.

"Eugenie."

Durakladı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Evet, Bay Colin?"

"Evde herhangi bir çalışma yapılmayacak. Eğer Bayan Keene gitmekten çekinirse, bunu ona söyleyin."

Eugenie omuz silkti. "Denerim ama sanırım kalkıp ona kendin söylemen gerekebilir."

İKİ

Mr. Colin hala gitmeni istiyor.

Ertesi gün şafaktan bir saat sonra Kate, bir zamanlar *Belle Fleuve*'ün ana katındaki resmi yemek odasının köşesinde küçük, derme çatma bir masada oturmuş, parmak uçlarını Limoges marka bir çay fincanının yontulmuş kenarında dalgınca gezdiriyordu. Bu narin porselen, Marie Delany'nin geniş porselen koleksiyonunun savaştan sağ çıkan birkaç parçasından biriydi. Bu takımdan kaç parça Kuzey'deki Yankee masalarını süslüyordu?

Bakışları yemek odasının etrafında dolaştı; testerelerden ve bir tahta parçasından yapılmış cılız bir masa ve geceyi geçirdiği uzak köşeye yerleştirilmiş paleti dışında boştu. Yemek odası diğer odalardan çok daha iyi durumdaydı - duvarlarda fare deliği yoktu ve pencere kenarlarında sadece birkaç sızıntı vardı.

O sabah Eugenie Kate'e haşlanmış yumurta, bir yığın yulaf ezmesi ve bir tencere dolusu kalın, siyah hindibadan oluşan bir kahvaltı sunmakla kalmamış, Colin'in Kate'in gitmesini yeniden talep ettiğini de söylemişti.

"Ama sen ona aldırma," dedi Eugenie. "Ve bunu kişisel algılama. Bu sadece acı ve afyonun konuşması."

"Ne kadar alıyor?" "Bana sorarsanız çok fazla."

Bir endişe daha. Kate, Colin'in acı çekmesini istemiyordu ve kafası bulanık olduğu sürece onu dışarı atma tehditlerini geri alamazdı ama bu kadar çok afyon almasını da istemiyordu. Gitmeyecekti.

Onu temizleyip tekrar eve yerleştirene kadar hiçbir yere gitmedi. Eminim eve taşınmak onun moralini düzeltecektir.

Buruşuk ve dağınık bir halde, lavanta rengi seyahat takımının eteğini silkeledi ve bir elini saçlarında gezdirdi, evi dolaşıp notlar almaya kararlıydı. Colin tümüyle yeniden inşa edilmesini kabul etse de etmese de gerekli onarımların yapılması gerekiyordu. Çatının ve eşiklerin akmasını önlemek ve ikinci kata çıkan galeri merdivenlerini sağlamlaştırmak için birkaç küçük onarım yapmasını elbette yadırgamazdı.

Fransız Kolonyal tarzında inşa edilen *Belle Fleuve*, galeri adı verilen geniş sundurmalarla inşa edilmiştir. Her katta üç enine ve iki boyuna olmak üzere altı oda için iç salon bulunmuyordu. Her bir katı boydan boya yürüyebilmek için odaların içinden ya da dış galerilerden geçmek gerekiyordu. Alt katta, geniş çift cepli kapılar iki büyük oturma odasını ayırıyordu. Evin her iki ucundaki şömineler ikinci kattaki odalara da açılıyordu.

Sayısız kırık pencere camı, yağmurun içeri sızıp ahşabı ve camı mahvettiği kuru çürümeyi besliyordu. Yunan anahtarı tarzında desenli taç kalıplarının bazı bölümleri eksikti. Tıkanmış bir şömine bacasından çıkan duman lekeleri, bir zamanlar göz alıcı olan soluk mavi ve altın rengi tavan duvar resimlerini bozmuştu. Marie Delany'nin gül ve madalyon desenleri için bizzat seçtiği duvar kaplamaları lime lime olmuştu. Paha biçilmez perdeler ve mobilyalar çoktan yok olmuştu.

Kate iç çekti. Neredeyse Colin kadar zorlayıcı bir görevdi bu. İkinci kata çıkan yıpranmış merdivenleri dikkatle tırmanırken yüreği giderek daha fazla daralıyordu. Jaluziler, güneşi engellemek için kapanan uzun panjurlar, menteşelerinden sarkıyordu. Ayak sesleri, iskeleti kırılmış eski bir divan ve iki küçük bürodan başka mobilya parçası olmayan boş yatak odalarından geçerken çınılıyordu.

Kate büyük yatak odasına girdiğinde, Marie ve Patrick Delany'nin orada yaşadığı ve sevdiği zamanki halini hayal etti. Kıpırmızı ve altın rengi Aubusson halısı, maun tester yatak, mendilli keten örtü gitmişti. Baudier'lerin portreleri ve

Mississippi boyunca bu toprakları sahiplenene atalarımız. Bir zamanlar sessiz ve soğuk odalarda çınlayan kahkaha sesleri artık yoktu.

Kate birkaç not daha aldıktan sonra yatak odasındaki bir kapıdan geçerek dar bir merdivenle geniş çatının altındaki küçük bir tavan arasına çıktı. Çatının bacalara yakın her iki ucundaki küçük pencereler, Kate'in alçak tavanın altında çömelerek ilerlemesine yetecek kadar ışık alıyordu.

Gözleri loşluğa alıştığında, yere saçılmış birkaç eşya gördü, yağmacı Yankeeler'in rahatsız etmediği eşyalar. Kubbeli bir sandık açıktı, yan yatmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Kate açık sandığa ve etrafına saçılmış kâğıtlara bakarken, kırık pencerelerden birinden içeri bir esinti girdi.

Döşeme tahtalarındaki bir gıcırta omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Arkasına baktı ve yıpranmış bir sallanan atın hafifçe ileri geri hareket ettiğini fark ettiğinde kendisiyle alay etti. Deri dizginleri kırılmıştı. Keçe eyerinin çoğu yırtılmış ya da kaybolmuştu. At kılından yelesi ve kuyruğundan geriye kalan tek şey kirli sakaldı.

Tavan arasına doğru yürüdü ve sallanan atı eliyle dokunarak sakinleştirdi ve etrafına bakındı. Bir çocuk yatağı sağlam duruyordu ama şiltesi delik deşikti - farelere yuva olmuştu. Diğer kutular ve sandıklar açılmış ve boşaltılmıştı. Hangi hazinelerin ve aile eşyalarının alındığını asla bilemeyeceklerdi. Bakışları, kâğıtların arasına serpiştirilmiş bir dagerreyotip ve fotoğraf koleksiyonunun bulunduğu sandığın içindekilere döndü.

Tozu ve örümcek ağlarını görmezden gelen Kate yere çöktü. Diz çöküp eski kartpostalları, teneke kutuları, dagerreyotipleri ve Delany ailesinin hatıra eşyalarını toplarken eteği kabarmıştı. Onları kucağına bıraktı, sonra bir tür sertifikayı kaldırıp ışığa doğru çevirdi. Patrick Delany'nin ölüm ilanıydı ve üzerinde Konfederasyon mührü vardı. Parmağının ucuyla mühürdeki tozu sildi. Tozlu sararmış kâğıt parçası, böylesine nazik ve zeki bir adamın yaşamı için çok az şey ifade ediyor gibiydi.

Sonra Patrick Delany'nin otuzlu yaşlarındayken yapılmış küçük, resmi bir portresini eline aldı. Saçları düzgünce ayrılmıştı, açık renk İrlandalı gözleri neredeyse yarı saydamdı. O da kendisi gibi gözlük takıyordu. Patrick, Amelie'nin Kate'in gözlük takmak zorunda kalıp bakışlarını mahvetmesinin utanç verici olduğunu söylediğini duyunca ona, "Miyop olmak günah değil," demişti. Patrick onun bu iyiliği için Kate'in ne kadar minnettar olduğunu asla bilemeyecekti. Genç bir kıza mimarlığın temellerini öğretmek için zaman ayırdığı için de ona teşekkür edemezdi. Onun verdiği ilham Kate'in hayallerinin temelini oluşturuyordu ve şimdi *Belle Fleuve*'de bu kadar çok hatırlatıcıyla çevrili olduğu için onu daha da çok özliyordu.

Kate gözyaşlarını sildi ve başka bir fotoğraf aldı. St. Charles'taki süitinde bir yerlerde buna çok benzeyen bir tane daha vardı. Fotoğrafta tüm Delany'ler birlikte oturuyorlardı. Amelie, metrelerce dantel ve kabarık eteklerle süslü, telaflı bir elbise giymişti. Kate'in hatırladığına göre kumaş limon sarısıydı, Amelie'nin maviye yakın siyah saçlarıyla hoş bir kontrast oluşturan canlı bir tondur, saçlar örgüler halinde örülmüş ve her iki yandan ilmeklerle bağlanmıştı - uzun zamandır modası geçmiş bir tarz.

Marie Baudier Delany göz kamaştırıcı çocuklarının arasında gururla oturuyordu. Fotoğrafçı, neredeyse büyümüş iki çocuğa annelik yapan kadının genç yüz hatlarını ve çocuksu niteliklerini yakalamıştı. Colin dik ve gururlu duruyordu, babasından daha uzun boyluydu. Gülümsemesinde bir parça kibir vardı ve gerçekten de simsiyah saçları ve koyu renk gözleriyle yakışıklıydı. Bunu nasıl bilmezdi?

Parmak ucuyla Colin'in görüntüsüne dokundu. Yüz ifadesi, *garçonnière*'deki acılı adama hiç benzemiyordu. Bu Colin nazik, kaygısız bir havayla gülümsüyordu. Şimdi o gülümsemedeki neşe yerini çatık kaşlara bırakmıştı. Tek benzerlik koyu renk gözlerinin yoğunluğu.

Resmin arkasındaki çiçekli parşömen 1861 tarihini taşıyordu. Son kez resmi olarak tasvir edilen Delany'ler, yaşam tarzlarının felaketin eşiğine geldiğinden tamamen habersizdi.

Kate fotoğrafı kucağına indirdi ve tavan arasının ortasında, toz ve gölgelerle çevrili bir yere oturdu. Kendini hayal etti

Arka planda görünmeden gezinen, gelişen hayatlarına tanıklık eden, rutinlerine ve alışverişlerine uyum sağlayan ama aslında onlardan biri olmayan biri. Onu evlat edinen ebeveynleri, yaşları ve ilgi alanları itibariyle ondan uzaklaşmışlardı. Kate *Belle Fleuve*'ü ziyaret etmekten ne kadar mutluydu, ailesi de ona izin vermekten o kadar mutluydu.

Böylece Amelie ile kardeşmiş gibi davranarak günlerce, bazen de haftalarca buranın demirbaşı oldu. Gerçek kız kardeşleriyle ilgili sadece hayal meyal anıları vardı. Kate daha altı yaşındayken birbirlerinden ayrılmışlardı. Lovie ve Megan en büyükleriydi. En küçükleri Sarah da yetimhaneye düşmüştü. Küçük, sevimli bir sarışın olan Sarah, Keen'ler Kate'i seçmeden aylar önce evlat edinilmişti.

Kate yalnızlığından dolayı Amelie'yi gerçekten de kız kardeĞiymiĞ gibi davranmıĞ ve Colin'in onu fark etmesini sağlamanın yollarını düĞünmüĞtü. Ama şimdi Delany ailesinin portresini inceleyen ve dördünü bir arada gören Kate gerçeğın ne olduğunu anladı: evlerinin demirbaşı olabilirdi ama ailenin bir üyesi değildi. Dün Colin'le yaptığı konuşmadan sonra, fantezilerinin boşluğu onları kasvetli ve gülünç gösteriyordu.

Kate, Amelie burada olsaydı her Ğeyin farklı olacağından emindi. Bu korkunç koşullara rağmen, kahkahaları çınlayacak ve bir müttefiki olacaktı.

İçini çekti ve fotoğrafları bir yığın haline getirip bir kenara koydu. Kobalt rengi bir bebek çingırağını aldı, elinde evirip çevirdi ve salladı. Yarım düzine oyma ahşap hayvan da yerdeydi, bir Nuh'un gemisi setinin kalıntılarıydı ve hepsi de eşlerini kaybetmişti. Hayvanların tozunu aldı ve onları sıraya dizdi; bir eşek, bir aslan, bir fil, bir zürafa. O kadar yalnız görünüyorlardı ki, onları toplayıp sandığa geri koydu ve b u n u yaparken Colin'in yanına gidip bu sabah nasıl olduğunu kendi gözleriyle görme isteğini bastırmaya çalıştı.

Aklımı başımda tutmak en iyisi. Onun kendisini görevinden caydırmasına ya da tekrar yardım etmesini yasaklamasına izin veremezdi.

Sandığı kapattı ve ikinci kata çıkan merdivenlerden inmeden önce fotoğraflardan bazılarını not kâğıdının arkasına sıkıştırdı. Açık kapıdan üst galeriye geçerken güneş parlıyordu ve nehirden hafif bir esinti geliyordu. Dışarı adım atmadan önce zemini kontrol etti. Buraya kadar gelmişken çürümüş tahtadaki bir delikten düşmek olmazdı.

En üst basamağa oturdu ve yeni bir kâğıda yöneldi. İsteddiği tüm malzemelerin yanı sıra gıda maddelerini de not alan Kate, listeyi üç kez kontrol etti ve sonra kahve eklemeyi hatırladı. Sonunda listeden tatmin olduğunda, biri muhasebecisi Dan Rosen'a, diğeri de annesinin mobilyalarının depolandığı deponun sahibine olmak üzere iki mektup kaleme aldı. Nola, *Belle Fleuve*'de değerlendirilebilecek tüm ev eşyalarını Kate'e vermişti.

Bir saat sonra Kate, Eugenie'nin kocası Simon ile buluştu. Büyükbabası orijinal evin inşasına yardım etmiş bir marangozdu. Kısa siyah saçları kırışmış, sağlam yapılı Simon'ın elleri ömür boyu çalışmaktan kalınlaşmış ve nasırlaşmıştı. İşe ihtiyacı olan yarım düzine sağlam adamı topladı, bazıları marangozluk eğitimi almış, diğerleri ise her işi yapmaya hazırdı. Kate onlara adil bir ödeme yapılacağına dair güvence verdi.

Adamlar uzaklaştığında Simon oyalandı, yüz ifadesi bulanıktı.

"Ne oldu?" Kate sordu.

Boğazını temizledi ve hasır şapkasını bol pantolonunun paçasına vurdu.

"Bay Colin, askerlik maaşından biriktirdikleri dışında hiç parası olmadığını söyledi."

Kate tereddüt etti. Colin'e vergileri ödediğini ya da tüm inġaat malzemelerini ve iġçiler için gerekli parayı seve seve sağlayacağını söyleyerek onu küçük düġürmek istemiyordu.

"Şimdilik parasını ben ödeyeceğim Simon," dedi sonunda. "Şu anda Bay Colin'e bundan bahsetmeye gerek yok. O ve ben

daha sonra, burayı tekrar çalışır hale getirdiğinde yerleşecektir." Umarım eve yeniden rahatça yerleşmek ona geleceğe bakması ve tarlaları yeniden hayata döndürmesi için ilham verir.

"Ne zaman başlamamızı istiyorsun?" Simon rahatlamış görünüyordu.

Ellerini kalçalarına dayadı ve Myra'nın elleri ve dizleri üzerinde inatçı bir yabancı ot parçasını çekiştirdiği arka bahçeye baktı.

"Mobilya getirttim. Umarım bir ya da iki gün içinde gelir. Boşaltmak ve eve taşımak için adam gönderdim. Kereste ve malzemeler de bir hafta içinde burada olur. O zamana kadar yapılacak bir sürü hazırlık işi var."

"Eski evin yeniden canlandığını görmek kesinlikle iyi olacak," dedi. "Sanki açık bir yarayla yaşıyormuşum gibi, eve bakıp onu çok karanlık ve kimsesiz görüyordum. Eugenie ve ben ortaya çıkmanıza çok sevindik, Bayan Kate. Zamanla Bay Colin'in de sevineceğini biliyorum."

"Teşekkür ederim, Simon. Umarım haklısındır."

O gittikten sonra kadın *jartiyere* doğru baktı. Neyse ki bütün sabah Colin'den hiçbir iz yoktu. Dün onu dışarı atması için cesaretlendirmek onu uyandırmaya yetmemişti. Eugenie bu sabah kahvaltısı getirildiğinde ondan hiç söz etmediğini söyledi. Belli ki kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu; kadın savaşmadan asla çekip gitmezdi.

Bunu başarabilmesinin tek yolu, önümüzdeki birkaç gün boyunca ondan uzak durmasıydı. Onarımlar başlamadan önce onu kızdırmadığı sürece, işleri kendi istediği gibi görmesini sağlama şansı vardı.

ÜÇ

FColin üç gün boyunca Kate Keene'in kendisini yemlemesine izin vermedi. Garsoniyerde kendi kendine dayattığı izolasyonda kilitli kalmak, her geçen gün daha da kült hale geldi.

Ana evdeki çekiç ve testere sesleri yoğunlaştı.

Onu en az onun varlığı ve isteklerini açıkça göz ardı etmesi kadar rahatsız eden şey, Bayan Keene'in *Belle Fleuve*'ün daha fazla bakımsız kalmasına izin vermeyi reddetmesiydi. Eğer ev kurtarılacaksa, burayı restore eden o olmalıydı, o değil. Ama ne fiziksel gücü ne de parası vardı. Sahip olduğu tek şey bol miktarda pişmanlıktı.

Annesini ve kız kardeşini savaşın kargaşasıyla yüzleşmeleri için yalnız bıraktığı için kendini azarlamadığı bir gün bile geçmedi. Hayatta kalan tek erkek olarak terhis edilmeli ve çiftliği işletmek için eve dönmeliydi. Şimdi geriye dönüp baktığında, burada, River Road'da Birlik ordusuna karşı savaşmak için çok daha fazlasını yapabileceğini fark etti. En azından Yankeeler'in eve el koymasını engelleyebilirdi.

Onu hapsedmek zorunda kalsa bile, Amelie'nin bir asker kaçağıyla kaçmasına bir şekilde engel olabilirdi. Annesini, kız kardeşini ve evlerini kurtarmak için eve gelmediği için kendini asla affetmeyecekti ama işlerin ne kadar kötü olduğunun farkında değildi.

Annesinin seyrek mektupları ona yazıldıktan haftalar sonra ulaşıyordu ve o zamana kadar yapabileceği çok az şey vardı. Annesi öldükten aylar sonra Baudier'lerin kuzeninden gelen bir mektup ona ulaşana kadar Marie'nin ölümünü bile öğrenememişti.

Öğle vakti biri *garçonnière*'in kapısını çaldığında Colin onun Eugenie olduğunu anladı. İçeri gelmesi için ona seslendi. Kadın elinde kapalı bir tepsiyle göründü ama ne yemek ne de kadının varlığı Colin'i halsizliğinden kurtarabildi.

"Bu cehennemî gürültünün kesilmesini istiyorum," diye emretti.

Eugenie omuz silkti ve göz temasından kaçındı. "Birkaç şeyin düzeltilmesi gerekiyor, hepsi bu."

"İşi kim yapıyor?" "Simon ve diğer bazıları."

"Kimin emriyle? O kadın hala burada mı?"

"Bayan Kate'i mi kastediyorsunuz?"

"Başka kim olacak?"

"Hâlâ burada."

"O zaman ya sen ya da o benim taleplerimi görmezden geliyorsunuz."

Eugenie'nin gözleri büyüdü. "Ona gitmesini istediğini söyledim."

"Tüm bu vuruşlardan sorumlu olduğuna şüphe yok. Haksız mıyım?"

Nerede uyuyordu? Neyin üzerinde? Colin onun güzel seyahat kıyafetini ve yeni botlarını yeniden hayal etti. Kesinlikle hiçbir şey istiyormuş gibi görünmüyordu. Kitap kurdu, gözlüklü bir kız kurusu ve zengin bir bankerin şımartılmış varisi olarak muhtemelen hayatında *hayır* kelimesini hiç duymamıştı. Bu evde uzun süre rahat edemezdi, hele de evi son gördüğündeki haliyle.

Merdivenleri çıkmayı başaramamıştı ama birinci kattaki boş odalardan birkaçında topallayarak dolaştığından, buranın değerli her şeyden arındırılmış olduğunu yeterince biliyordu. Enkazın arasında çoğu kırık birkaç mobilya parçası vardı. Yapraklar açık kapılardan ve kırılmış pencerelerden içeri girmişti. Su hasarı alçı tavanları lekelemişti. İçeride beş dakika bile geçirmeden dışarı çıktı ve evi bir başka kayıp olarak kabul etti.

Eugenie tepsiye doğru başıyla işaret etti. "Tam sevdiğin gibi domuz eti ve pırlav var. Tepsiyi almak için geri geleceğim." Durakladığında,

ellerini belinde kavuşturup gülümsemeden ona döndüğünde, bir dersle karşı karşıya olduğunu anladı.

"Biliyorsun," diye başladı, "çatı akıyor. Pencereleden bir sürü cam kırılmış. Yağmur suları pervazları çürütüyor. Bayan Kate, hava koşullarının evi yıkmasını engellemek için adamlara sadece yapılması gerekenleri yaptırıyor."

Benim yapmam gerekeni yapıyor.

"Onu buraya gönder, Eugenie."

"Bayan Kate?"

"Elbette *Bayan Kate*. Daha fazla işe yaramayacaksa kesinlikle dadısıyla sohbet etmek istemiyorum."

"Şu anda meşgul. Belki yarın-"

"*Şimdi*, Eugenie. Yarın değil. Bugün daha sonra bile olmaz." Colin derin bir nefes aldı ve bir an için gözlerini kapadı. Tekrar açtığında yavaş ve net bir şekilde konuştu. "O kadını hemen şimdi görmek istiyorum."

"Evet, efendim."

Sinirlenmişti ama kapıya doğru yürürken sessizliğini korudu.

"Ciddiyim, Eugenie."

Kapı arkasından kapandı ama Colin onun "Seni duyuyorum," diye mırıldandığını duymadan önce değil.

Colin dişlerini sıktı, acıya karşı kendini çelikleştirdi ve kendini yastıklara yaslayarak oturur pozisyona getirmeyi başardı. Avucunu sakalının üzerinde gezdirdi, sonra saçlarını gözlerinden geriye doğru itti. Gömleğinin önünde dün akşamki yemekten kalma bir çorba lekesi vardı ama Eugenie'den yeni bir gömlek istemek için artık çok geçti. *Bayan Keene'in ne düşündüğü neden umurunda olsun ki?*

İyi bir pisliksin, Colin.

Annesinin sesini hayal etti, onun kız gibi kahkahalarının cınlamasını duydu. Marie Delany'nin gözünde yanlışı bir şey yapamazdı. Savaştan önce onu böyle görseydi, gözlerini devirirdi.

ve hizmetçilerden birine lavanta kokulu suyla dolu bir küveti doldurmasını ve ona temiz giysiler getirmesini emretti.

Kate'in ortaya çıkmasını beklerken, uyuğukluk son doz afyonun izleriyle karığmığ ve onu uyutmuğtu. Kapının alınmasıyla uyandı ve güneşin çok daha alçakta olduğunu fark etti. Kate Keene çağrısına cevap vermekte ağırdan almıştı.

Colin, "Girin," diye bağırmadan önce kapıyı hızlı ve sabırsızca bir kez daha çaldı.

Kate yanaklarında pembe bir allıkla göründü. Saçları başının üzerinde gevşek bir düğüm halinde toplanmıştı. Aşırı büyük bir önlükle örtülü soluk mavi bir elbise giymiştı.

Savaş öncesinden bu yana tarzlar değiştmiştı, öyle ki bir erkek bile bunu fark edebilirdi. O zamanlar kadınlar eteklerinin altına belden aşağısını tamamen gizlemek için çemberli kafesler giyerlerdi. Kate'in biçimli vücudunu gören Colin'in bu mekanizmaları hiç özlemediği anlaşılıyordu.

Önlüğünün cepleri kâğıt ve kart gibi görünen şeylerle doluydu. Adam bir şey söyleyemeden kadın dışarı çıktı ve elinde bir kova, bez ve paspasla geri döndü.

"Neden bu kılıktasın?" diye sordu. "Kıyafet mi?"

"Bir hizmetçiye benziyorsun." Bakışlarıyla onu kısırdı, gözlerinin tepeden tırnağa onun üzerinde dolaşmasına izin verdi ve kızardığında memnun oldu.

"Temizlik yapıyordum." Kate kovayı yere bıraktı. "Eugenie beni görmek istediğini söyledi."

Onun bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce kovaya bir göz attı.

"Bana onarımın devam ettiğini ve bunu sizin yaptığınızı söyledi."

Kate cevap vermek yerine açılır kanatlı masaya doğru yürüdü ve parmağını masanın üzerinde gezdirdi. Parmağının ucundaki toza baktı, onu fırçaladı ve omuz silkti.

"En azından bunu yapabilirim."

"Yardıminızı istemiyorum. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Bu senin için değil Colin. Amelie ve ailen olmasaydı çocukluğum çok yalnız geçerdi. Bunu, onların pek çok iyiliği için minnettarlığımı göstermenin bir yolu olarak yapıyorum." Sesi yumuşak ve melodikti, Louisiana'nın yavaş ve durgun temposunun üstünde bir aksan vardı.

"Burada değiller ve param da yok. Çabalarınız boşa gitti."

"Onarımlar çok sınırlı. Bana borcunuzu ödemenize gerek yok. Güney harap olmuş olabilir ama babam sağ olsun, ben değilim."

"Senin için ne kadar güzel, ama yardımına ihtiyacım yok ya da istemiyorum." Durakladı ve onun masanın üstünü bezle silmesini izledi. "Ne yapıyorsun?"

"Toz almak."

"Kes şunu."

"Burası domuz ahırına gibi."

"Eugenie'ye onu rahat bırakmasını açıkça söyledim, işte bu yüzden."

"Onu suçlamıyorum." Uzandı ve kötü yapılmış bir suluboyanın etrafındaki tozlu resim çerçevesini sildi. "Bunu Amelie çizmişti. Hatırlıyor musun?"

Hatırlamıyordu ama son zamanlarda saatlerce odanın öbür ucundaki tabloya bakıp kimin vaktini boşa harcadığını merak ediyordu.

"Suluboyada hiçbir zaman çok iyi olmadı," dedi Kate. "Ama denedi." Birden döndü, toz alma işi bir an için durdu. "Bu yerle biraz gurur duymak senin için iyi olur, kendinden bahsetmiyorum bile, Colin. Amelie her an dönebilir ve ben de dönmesi için dua ediyorum. Seni bu halde görmesini ister misin?"

"Başından bir tür yaralanma mı geçirdin Kate? Düşme olabilir mi?"

"Hayır. Ben de deli değilim. Amelie neden seni ziyarete gelmedi? Geldiğinde her şey düzene girmiş olmalı. O da bunu beklerdi."

Arkasını döndü ve bir baston sandalyenin tozunu almaya başladı. Bastonun altını bitirdikten sonra sandalyeyi yatırdı ve ayaklarını sildi

ve koltuğun altındaki basamaklar. Colin kendini kızın eteğinden aşağı dökülen tüylerin altındaki arka tarafına hayranlıkla bakarken bulduğunda iç geçirdi ve kendini Amelie'nin suluboyasındaki şekilsiz gül kümesine konsantre olmaya zorladı.

"Yaptıklarından sonra onu kollarımı açarak eve kabul edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Gerçekten umurumda değil. En azından Amelie eve döndüğünde ve dönerse burası daha iyi görünecek."

İçinden küfretti ve Kate'in ikinci sandalyenin tozunu almaya başlamadan önce yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Çok uzun zamandır askerlerle birliktesin," dedi. "Nerede bulunduğum hakkında ne biliyorsun?"

Bir an için onu düşündü. "Batıda Kızılderililerle savaştığını duydum. Birlik mavisini giyiyormuşsun." Sandalyeyi bitirdi ve doğrudan ona döndü, toz bezini yanında unutmuştu.

"Colin, biraz inanç ve zamanla iyileşmen için her türlü şans var-"
Pencereden dışarı bakmak için döndü. "Aylar oldu," dedi.

"Her zaman içeride kilitli olduğunu varsayıyorum." Bir sandalye aldı ve bahçeye bakan Fransız kapılarına doğru taşıdı. Kapıları ardına kadar açtı ve sandalyeyi hemen dışarıdaki küçük taş verandaya koydu.

"Güneş ışığına, temiz havaya ve manzara değişikliğine ihtiyacın var." Birden yatağın yanında durdu ve adamın koluna dokundu. "Kalkmana yardım edeyim."

"Çek ellerini üzerimden!" Kadın onu o kadar ürkütmüştü ki, talebi niyet ettiğinden çok daha sert çıkmıştı. Kate başını eğdi ve hızla geri adım attı.

O kadar battığımı mı düşünüyor? Ona vuracağımı düşünecek kadar?

"Çok sinir bozucusunuz Bayan Keene, ama ben asla bir kadına vurmam."

"Böyle bağırmayı beklemiyordum." Gözlerini kırptırdı, gözlüklerinin arkasındaki yuvarlak gözleri irileşmişti. "Dışarı çıkmaya yardım etmemi ister misin?" Bastonuna uzandı.

Onun yardımını istemiyordu ve dışarı çıkıp görülebileceği bir yerde oturacak hali de yoktu. Gerçek şu ki, annesinin bahçesinin harabeye döndüğünü, değerli güllerinin yabancı otlar tarafından boğulduğunu görmeye dayanamıyordu. Birden Marie'nin sesini tekrar duydu.

Bak, Colin. Fransa'dan bir kutu! Yeni çay güllerim sonunda geldi. Sarı, sanırım. O kadar uzun zaman oldu ki ne sipariş ettiğimi bile hatırlayamıyorum.

Kate Keene ortaya çıkmadan önce de yeterince istenmeyen anısı vardı. Şimdi daha da fazlasını uyandırmıştı.

"Yardımını istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum. Temizliği bırak.

Ve bunu yaparken ana evi de rahat bırakın."

"Simon ve diğerlerinin kaydettiği ilerlemeyi görmeni isterdim. Simon'ın büyükbabasının orijinal evi inşa ettiğini biliyor muydun? Annenin akrabaları da yaptığı iş için ona makul bir ücret ödemişler."

"Simon ve diğerleri para alamayacaklarını biliyorlar mı?"

Tereddüt etti. Alnında, gözlüklerinin köprüsünün hemen üzerinde kaş çatma çizgileri belirdi. Yüzünü ona dönmek zorunda kalmamak için döndü ve elindeki toz bezini sandalyenin kenarına vurdu.

"Onlara ödeme yaptım." Adam cevap vermeden önce ekledi, "Tekrar ayağa kalktığında bana ödeme yapabilirsin."

Kate onun yaralı ayak bileğine baktı. Kızgın, harap olmuş deriyi ve pantolonunun paçasının altına uzanan derin yara izlerini görebilecek kadar yakındı.

"Buraya girmeye hakkınız yoktu, Bayan Keene. Hem de hiç."

Kadın arkasını dönmeden önce gözleri kısa bir süre buluştu. Paspası aldı ve kovanın içine itti. Sabunlu suyu yere döktü. Deri ayakkabılarının parmak uçlarına damladı.

"Sana ya da kimseye borçlu kalmayacağım," diye ekledi. "Önce burayı vereceğim."

"Bu yıkık dökük dağınıklığı kim isteyecek?" "Sen, tabii ki."

"Bu senin ve Amelie'nin. *Belle Fleuve*'e sahip olduğunuz sürece bir eviniz ve toprağınız var demektir."

"Neden kendine ait bir evin yok? Neden benim yerime bahtsız bir kocanın gözünü korkutmuyor, ev planları hazırlamıyor ve servetini ona bağışlamıyorsun? Kimse seni istemez mi? Bu kadar mı? Çok mu zekisiniz, Bayan Keene? Kendinize bir koca bulup düzgün bir hayat yaşamak için *Belle Fleuve*'ün planları üzerinde çok mu fazla zaman harcadınız?"

Kate sabunlu su dolu kovayı onun üzerine fırlatmak istedi ama bunun yerine Colin'in çamurlu zeminini paspaslamaya koyuldu. Colin'e evlenme teklifini geri çevirdiğini söylese muhtemelen ona inanmazdı.

yarım düzine teklif.

Kirli paspası kovaya daldırdı, çıkardı ve ıslak, sallanan uçlarını bükerek tekrar yere vurdu.

Hiçbir şey bilmiyordu, harika kocalar olabilecek iyi, düzgün adamlardan gelen teklifleri reddettiği hakkında *hiçbir şey* bilmiyordu. Boston ve İrlanda'dan, bazıları da Louisiana'dan erkekler. Kibar ve güler yüzlü erkekler - onun gibi değillerdi. Birkaçını reddetmişti çünkü bir eş olarak sunabileceklerinden çok mirasıyla ilgileniyorlardı. Geri kalanları da geri çevirmişti çünkü hiçbiri onun ideallerine uymuyordu. Hiçbiri uzun zaman önce kalbini fethetmiş olan genç adamın eline su dökemezdi.

Colin'e doğru gizlice bir bakış fırlattı, sonra Colin açık Fransız kapılarından dışarı bakarken gözlerini ondan ayırmadı. Myra'nın pazardan dönüp Delany çiftliğinde yaşayan deli adamla ilgili dedikoduların ayyuka çıktığını söylediği güne kadar onu bir daha görme umudunu tamamen yitirmişti. Kate dedikodulara kulak asmamış ve küçük bir jig dansı yapmıştı.

Artık asık suratlı ve dağınıktı, kadının sabrını zorluyordu. Onun kendisine davranış biçimine zar zor tahammül edebiliyordu. Hayal etmek zordu

onda ne gördüğünü bilmiyordu. Myra, Kate'i Colin için taşıdığı meşalenin sadece çocukluk aşkı olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Sevdiğini sandığı adam, kendini dünyadan soyutlamış, düşünceli bir adam değildi. Colin'in öfkesinde ya da kendine acımasında kesinlikle takdir edilecek bir şey yoktu.

Onun hakkında ne biliyordu ya da neye dönüştüğünü? Çok fazla şey mi üstleniyordu?

Paspası eline alan Kate, o anda, adam tekrar ayağa kalktığında ve ev temizlenip onarıldığında buradaki iğnin biteceğine yemin etti.

Şimdilik onu görmezden gelerek yerleri silmeyi bitirdi, ardından el değmemiş yemek tepsisini aldı. Ön kapıyı ardına kadar açık bırakarak tepsiyi eve geri götürdü. Üç dakika sonra geri döndüğünde, adam sessizliğini koruyordu ama karanlık gözlerinin onu delip geçtiğini hissetti. Kovayı dışarı taşıdı, kirli suyu attı ve sonra bezlerini ve paspasını almak için geri döndü. Tam çıkmak üzereydi ki sağ cebinde sakladığı Delany fotoğraflarını hatırladı.

Colin'in yatağının yanına gittiğinde, adam tırnaklarını tükürecek kadar kızgın görünüyordu. Onun kaşlarını çatmasına aldırmadı.

"Daha önce hiç cesaretin olduğunu hatırlamıyorum. Buralarda ciyakladığını bile duyduğumu sanmıyorum," diye hırladı.

"Belki de dinlemiyordun. Cesaretimi bana sürekli hayır diyen insanlara karşı durarak kazandım. Kadın olduğum için olmak istediğim şey olamayacağım ya da öğrenmek istediğim şeyi öğrenemeyeceğim konusunda ısrar eden insanlara. İstediğim şey için savaşmayı öğrendim."

Yakında acısıyla savaşıacak, kendine ve bu yere yeniden inanacak kadar cesaret toplaması için dua etti.

"Bunları tavan arasında buldum." Resimleri cebinden çıkardı. İçinden onları yatağın üzerine fırlatmak gelse de, yavaşça yere bıraktı.

"Size teşekkür etmemi bekliyorsanız, vaktinizi boşa harcıyorsunuz demektir." Elinin altında duran resimlere bakmadı bile.

Sanki onlara uzanmamak için parmaklarını yumruk yaptı.

Birden onun öfkesinin bir amacı olduğunu fark etti - herkesi uzak tutuyordu. Bunu sadece kendini soyutlamak için değil, acısını gizlemek için de kullanıyordu.

Kate bunu fark ettiği anda yumuşadı.

"Saçını kesmemi ister misin?" Kelimeler çok yumuşak çıkmıştı, sanki huysuz bir çocuğu kandırıyormuş gibi. Bir zamanlar tanıdığı Colin'den geriye bir şey, herhangi bir şey kalıp kalmadığını öğrenmeye umutsuzca ihtiyacı vardı. Belki de saçını kestirip tıraş olduktan sonra...

"Benim istediğim senin ortadan kaybolman."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum ama bunu hak etmediğini düşünmeye başlıyorum." Birdenbire neden bu kadar kızgın ve asık suratlı olduğunu bir önemi kalmamıştı. İrlandalı öfkesi zaten son sınırına kadar gerilmişti. "Senin karanlık bir kalbin var Colin. Her zaman öyle değildin."

Fransız kapılarının ardında bekleyen boş sandalyeye baktı. Meşelerin arasından süzülen güneş ışığında onu görmeyi o kadar çok istiyordu ki. Uzaklaşmaya başladı.

"Sen beni ya da kalbimi ne bilirsin ki?" Yumuşak sesi onu durdurdu. "Beni son gördüğünde çocuktun. Bu konuda ben de öyleydim."

Açık kapıya doğru yürüdü ve dışarıya baktı. Bahçe bomboştu. Yoğun güneş ışığı Myra'yı içeri sürüklemişti.

"Seninki gibi bir kalbe sahip olmaktansa karanlık bir kalbe sahip olmayı tercih ederim," dedi. Kadın ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Camdan bir kalbin var. Bu çok tehlikeli, biliyorsun." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çok kırılgan, iğrenç bir iyimserlik ve umut fazlalığıyla dolu."

"İyimserliğin nesi var? Umudun nesi var?" Sözleri söylediği ya da yaptığı her şeyden daha fazla canını yakmıştı. Gözyaşlarını hızla kırptırarak Kate, onun kendisini ne kadar kolay yaralayabileceğini görmesine izin vermemeye kararlıydı.

"Sonunda paramparça olduğunda ve o ışık yok olduğunda, Kate, bundan sağ ıkamayacaksın."

"Buna bir an bile inanmıyorum. Beni iyi ve kötü günümde ayakta tutan şey bu umuttur." Yatağa bir adım daha yaklaştı ve adamın kaşları daha da çatılınca durdu. "Bunu atlatman için seve seve paylaştım. Keşke-"

"Hep böyle misin? *Gerçek* misin?"

"Umarım öyledir."

"Tüm bu umudun yorucu olduğunu düşünürdüm."

Derin bir nefes aldı, başını salladı ve gülümsemeye zorladı. "Senin kendine acımandan daha yorucu değil."

DÖRT

"Gittiğinizi görmekten nefret ediyorum, Bayan Kate."

Kate ana evin merdivenlerinin altındaki açık fuayeyi geçti ve Eugenie'nin ellerini tuttu. Kate'in bu hareketi karşısında kadının gözleri büyüdü.

"Colin'in gitmemi ne kadar çok istediği düşünülduğünde, iki hafta kaldığım için şanslıyım ama ona daha fazla karşı gelmeye cesaret edemiyorum."

Kate değişiklikleri inceledi: İkinci kata çıkan merdivenler artık tehlikeli değildi. Annesinin istenmeyen mobilyaları alt kattaki resmi odalara dağılmıştı. Üst kattaki odaları artık düzgün yataklar ve yatak takımları dolduruyordu ve annesi bol miktarda nevresim, lamba ve kilim bırakmıştı. Duvarlar çıplaktı ama en azından parçalanmış duvar kaplamalarından arındırılmışlardı.

Kate bir ay içinde yaptıklarından memnun bir şekilde başını salladı. Şimdi şehre dönme ve orada kendini yeniden kurma zamanıydı. *Belle Fleuve*'deki kaçınılmaz sonu bir ya da iki yıl ertelemek için yeterince şey yapmıştı. Şimdi tek yapabileceği, Amelie'nin o zamandan önce dönmesi ve Colin'i aklını başına toplamaya ikna etmesi için dua etmektir.

"Elimden geleni yaptım," dedi.

Tam o sırada Simon elinde Myra'nın bavulu ve bir seyahat çantasıyla aşağı indi.

"Şimdi nereye gideceksiniz, Bayan Kate?"

"St. Charles'daki süitimize dönüyoruz. Hatta kalıcı bir konut bile arayabilirim." Garden District'te çok ucuza güzel evler bulunabileceğini biliyordu ama hiçbir *Belle Fleuve* ile kıyaslanamazdı. "Hiçbir yerde daha iyi bir marangoz bulamazdım Simon. Lütfen ekibine benim için teşekkür eder misin?"

"Elbette, Bayan Kate." Sandığı yere bıraktı, şalvarının cebine uzandı ve minyatür bir ahşap oyma çıkardı

Avucunun içine sığacak kadar büyüktü ve ona uzattı.

"Neden, bu *Belle Fleuve*." Kate parçayı evirip çevirerek karmaşık oymaları ve ayrıntıları inceledi. Sütunların hepsi oradaydı. Galeri korkulukları da öyle. Küçük bir başyapıttı. Gözyaşları arasında Simon'a gülümsedi.

"Onur duydum, Simon. Bunu her zaman saklayacağım."

"Bu yeri kalbinizde nasıl tuttuğunuzu biliyorum, Bayan Kate. Şimdi onu elinizde tutabilirsiniz. Bunun sizi geri getireceğini umuyorum."

Myra merdivenlerde belirdiğinde Eugenie, "Keşke her şey daha farklı olsaydı," dedi.

Yol arkadaşı yanına geldiğinde Kate oymayı saklaması için Myra'ya verdi ve çifte tekrar teşekkür etti. Kiraladığı araba her an gelebilirdi. Eugenie ön kapıyı açtı ve Kate dışarı çıkarken uzun yoldan bir arabanın geldiğini gördü. Tam olarak beklediği araba değildi.

"Daha fazla malzeme sipariş etmedin, değil mi?" Dördü de yaklaşan aracı izlerken Simon onun yanına geldi. Tulum giymiş, geniş kenarlı hasır şapkalı bir sürücü at takımına rehberlik ediyordu.

"Her şey teslim edildi," dedi.

Üzerinde "Pirinç" yazan çuvallarla yüklü araba, ana evin önündeki yolun dairesel kısmına doğru ilerledi. Sürücü dizginleri geri çekti ve frene bastı, sonra omzunun üzerinden arabanın yatağına baktı.

"Buradayız." Birini sarsmak için uzandı. "Buradayız, hanımefendi."

Vagonun yatağındaki biri öksürdü. Kate ön basamakları çıkmadan önce, kömür karası saçlı iki küçük kafa vagonun yan tarafında belirdi. Kate kendini biri kız biri erkek iki çocuğa bakarken buldu. Sonra aniden bir kadın doğruldu, vagonun kenarına tutundu ve öksürük krizine girdi. Zayıf ve solgundu, siyah saçları dağınık ve keçeleşmişti ama Kate onu nerede olsa tanırdı.

"Amelie!" Kate arabaya doğru koştuğunda, Kate'in elini tutup sıkıca kavrayan gerçekten de Amelie'ydi, sanki Kate'in tutuşu

elindeki her kemiği kırabilirdi. Amelie'nin dudakları öylesine titriyordu ki, gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzülürken konuşamıyordu.

Arkadaşını böylesine çaresiz ve kırılgan gören Kate, yaşadığı şoku gizlemek için saçmalamaya başladı.

"Sanırım bu oldukça iyi bir başlangıç, hepimiz yolda dizilmiş sana böyle bakıyoruz. Uzun bir yoldan mı geldiniz?" Kate çocuklara döndü. "Sakin bana bunların senin çocukların olduğunu söyleme, Amelie!" Arkasına yaslandı ve gözlerini gölgeleyen endişe dığında, genç Amelie ve Colin'in aynadaki görüntüleri olan gençleri seyre daldı.

Simon arabanın bagaj kapağını indirdi, böylece Myra ve Eugenie çocukların aşağı inmesine yardım edebileceklerdi. Amelie onlar güvenli bir şekilde yere inene kadar bir anne gözüyle izledi.

Amelie zar zor hareket etmişti. Kate arkadaşını vagondan çıkarması için Simon'ı görevlendirdi. Amelie'nin durumu şok ediciydi. Bir zamanlar dolgun ve pembe olan yanakları solgun ve çöküktü. İnce omuzlarından, bez torbaya uygun olmayan kumaştan, solmuş patiska bir elbise sarkıyordu. Onu bu hale getirmek için ne korkunç şeyler olmuş olmalıydı?

"Ayakta durabilir misin?" Kate sordu.

"Sanırım öyle." Amelie'nin sesi boğuk çıkıyordu. "Ama yürümeme yardım edersen sevinirim."

Kate Amelie'nin koluna girdiğinde, Amelie onu kendilerini Baton Rouge'dan buraya kadar taşıyan nazik çiftçiyle tanıştırdı. Kate, Amelie'nin toprak toprak pirinç çuvalları üzerinde çektiği acıyı ve saatlerce çukurlu yollardan geçtiğini hayal etmeye çalıştı.

"Bitkin görünmene şaşmamalı." Ama arkadaşının bitkin ve kambur halinin altında yorgunluktan daha fazlası vardı. Kate, "Kısa sürede kendini yağmur gibi iyi hissedeceksin," diye söz verdi.

Kardeşinden daha büyük ve uzun olan kız Amelie'nin yanına ilerlediğinde, oğlan da kız kardeşinin peşinden gitti. Hiç utangaç görünmüyordu, Myra ve Kate'e bakmadan önce Eugenie ve Simon'a açıkça bakıyordu.

"Bunlar benim çocuklarım. Marie on yaşında ve Damian dört yaşında." Onlara bakarken Amelie'nin gözlerinde bir ışık parladı.

"Neredeyse beş yaşındayım," diye ekledi Damian. "Doğum günüm Ocak ayında."

"O zaman bunu kutlamamız gerekecek," diye güvence verdi Kate. Amelie'ye döndü. "En azından uzun bir ziyaret planladığınızı umuyorum." Amelie savağ sırasında birlikte kaçtığı adamdan bahsetmemiştii, Kate de bahsetmedi.

Amelie ikinci kattaki galeriye doğru baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Annem içeride mi?" Sesi çatallaştı.

Simon boğazını temizledi ve ayakkabılarının yıpranmış burunlarına baktı. Eugenie elinin tersini dudaklarının üzerine bastırdı. Myra gözlerini kapadı ve bir dua fısıldadı.

"Sizi ve çocukları içeri alalım, olur mu?" Kate öndeki atın yanında duran sürücüyü hızlı bir baş hareketiyle onayladı. Aşçının gözyaşlarına boğulacağından korkarak Eugenie'ye döndü.

Kate sessizce Eugenie'ye, "Retikülümü antredeki sandığın üzerinde unutmuşum," dedi. "Onu bana getirebilir misin?"

Dağılmaya hazır görünen Eugenie, ayrılmak için bahane bulduğuna şükrediyor gibiydi. Aceleyle galeriyi geçti. Kate elini Damian'ın omzuna koydu. "Eugenie'nin mutfakta pekmezli kurabiyeleri var. Neden annenle ben sohbet ederken sen de Myra'yla gidip biraz yemiyorsun? Orada biraz taze süt de var."

Damian Myra'nın uzattığı ele uzandı. Kız kardeşi önce izin almak için annesine baktı. "Sen devam et tatlım." Amelie bir kez daha öksürme krizine girdi. "Myra'yı Katie ve ben senin yaşıdayken tanıdım. Sana çok iyi bakacaktır."

Marie annesinden ayrılmakta tereddüt ediyor gibiydi ama Amelie ona gitmesini söylediğinde Myra'nın elini tuttu. Ana evin arka tarafındaki mutfağa doğru ilerlediler.

"Hiç çantanız var mı?" Kate sordu.

Amelie dudaklarını ısırıp başını hayır anlamında sallayınca Kate kendini tekmelemek istedi. Eugenie retikülle döndüğünde kendini toparlamıştı ve Kate şoföre ödeme yaptı. Adam takıma su verip veremeyeceğini sorduğunda Simon ona yerini göstermeye gönüllü oldu.

Kate ve Eugenie Amelie'nin yanında, yavaşça eve doğru yürüdüler. Amelie etrafına bakındığında ön kapıdan daha yeni çıkmışlardı.

ve fısıldadı, "O gitti, değil mi? Hissedebiliyorum. Annem burada değil."

Amelie'yi oturma odasına götürdüler. Seyrek döşenmiş odaya bakarken transa geçmiş gibi hareket ediyordu. Eugenie, Amelie kısa süre önce Nola Keene'e ait olan saten döşemeli kanepeye oturur oturmaz yanlarından ayrıldı.

Amelie, "Annemin bütün güzel eÇyaları gitmiÇ," dedi. Tekrar etrafına baktı, sonra Kate'in gözleriyle karşılaştı. "Hiç gözyaÇım kalmamıÇ gibi görünüyor," diye fısıldadı Amelie. "Sanırım tamamen ağlamışım ve bunun farkında bile değilim."

"65'ten beri kayıp," dedi Kate. "Size haber vermenin hiçbir yolu yoktu."

"Onun kalbini kırdım. Onu öldüren şeyin bu olduğuna eminim."

"Annen sen gittikten kısa bir süre sonra Baudier kuzenleriyle yaşamak için nehrin yukarısına gitti. Kısa bir süre sonra da hastalandı. Kendini suçlamamalısın."

"Asla kaçmamalıydım." Kate'e baktığında Amelie'nin gülümsemesi hüznüydü. "Baban seni Boston'a gönderdiği için ne kadar Çanslıydın. Savaş..." yutkundu, başını salladı ve Kate'in ellerini sıktı. "Savaş hepimizi değiştirdi. Hayal bile edemeyeceğimiz şeyler yapmak zorunda kaldık ama dünya altüst olmuştu Kate. Her şey altüst olmuştu."

Kate ne diyeceğini bilemiyordu. Babası sayesinde kargaşadan kaçabilmişti. Boston'da sürekli bir haber bombardımanı vardı ama savaş hâlâ uzak görünüyordu. İrlanda'da yaşarken, yeşil yamaçlarda dolaşırken, şirin kulübelerde oturup şarkılar dinlerken ya da babasının Keene'li kuzenleriyle oynasırken çatışmayı aklından çıkarmak kolaydı. Amerika'daki dehşeti unutmak çok kolaydı, günlerce olmasa bile en azından saatlerce.

Dün Colin onu umut dolu bir kalbe sahip olmakla suçlamıştı. Savaşın tüm sıkıntılarını ilk elden yaşamış olsaydı, ruhu da paramparça olur muydu?

Amelie gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Bunların hiçbirini tanımıyorum."

"Bunlar annemin şehir evinden. Kısa süre önce sattı ve kıtayı gezerken yeniden evlendi."

"Nola yeniden mi evlendi? Oh, Kate, baban öldü mü?"

"Dört yıl önce öldü. Hasta olduğunu öğrendiğim anda New Orleans'a döndüm."

"En azından ona veda edebildin." Amelie eteğinin kenarını yukarı çekti ve solmuş patiskaya doğru ağlamaya başladı. Elleri kızarmış ve yıpranmıştı, tırnakları yırtık pırtıktı. Kate uzanıp arkadaşının gevşek saçlarını okşadı ve bir çocuğu teselli eder gibi sırtını sıvazladı.

Amelie sonunda kendini toparladığında gözlerini sildi ve tekrar Kate'e döndü. Endişe yüz hatlarına kazınmıştı.

"Kate, Colin'in hayatta olduğunu ummaya cesaret edebilir miyim?"

Kate bu andan korkuyordu. Ya Colin kız kardeşini ele vermek isterse?

"O burada mı?" Amelie sordu.

"O burada." Kate endişesini gizlemek için gülümsedi.

"Bu harika bir haber." Amelie ayağa kalkmaya başladı ama sonra tekrar oturdu. "Tabii bana kızgın değilse. Kızgın mı, Kate? Çocuklar olmasaydı, kaçıp gittiğim için kendimi asla affetmezdim. Ama Damian ve Marie'siz bir hayat düşünemiyorum."

"Babaları nerede?" Kate afallamıştı. Adam şimdi neredeydi? Gittiğinden beri Amelie'ye ne oldu? "Evlendin mi?"

"Kansas'ta evlendik ama şu anda Billy Hart'tan bahsetmek istemiyorum."

"Elbette," dedi Kate. "Konuşmak için dünya kadar vaktimiz var."

Amelie cevap vermeyince Kate, "Colin bu evde yaşıyor. *garçonnière*."

"*Garçonnière* mi? Neden?"

"Kendinde değil diyelim." Amelie'ye Colin'in yeniden askere alınması ve yaralanmasıyla ilgili bildiği birkaç ayrıntıyı anlatmaya devam etti. "Bu onu acı ve öfke içinde bıraktı." Kate iç çekti. "Ona yardım etmeye çalıştım. Keşke daha fazlasını yapabilseydim." Amelie onu daha da endişelendirecek uzun bir açıklamaya katlanacak durumda değildi. "Aslında eşyalarımı topladım ve gitmeye hazırdım."

Amelie kaşlarını çattı. "Neden burada olduğunu hiç sormadım bile. Sadece seni burada bulmak çok doğru geldi." Durdu, bir süre düşündükten sonra, "Şimdi gidemezsin Kate! Lütfen kal."

"Korkarım ki misafirliğimi çoktan aştım, ama-"

"Lütfen, Kate. Artık buradayım, sana ihtiyacım olacak. Çocukların sana ihtiyacı olacak."

Amelie telaşla etrafına bakındı. Kate odayı arkadaşının gözleriyle gördü, kayıp sanat eserlerini ve vazoları, kayıp gümüş şamdanı ve piyanofortu. Bir zamanlar şömineyi çevreleyen apliklerin bulunduğu sıvada delikler vardı. Maun şömine rafı parçalanmıştı. Kate'in çabalarının hiçbiri, Yankilerin ve onlardan sonra taşınan bakımsızların neden olduğu kötü kullanımın görünür işaretlerini henüz ortadan kaldırmamıştı.

"Bana kalacağına söz ver." Amelie bir öksürük krizine daha girdi, eteğinin ucunu tuttu, eğildi ve dudaklarına götürdü. **D o ğ r u l d u ğ u n d a** Kate kumaşın üzerinde kan lekeleri gördü. Kendi kanı da soğumuştı.

"Elbette kalacağım." Amelie'yi bu halde bırakamazdı, yanında iki çocuk varken ve görünürde kocası yokken olmazdı. Hele Colin'in ne yapabileceği hiç belli değilken.

Kate'in umduğu gibi, hepsi bir sebepten ötürü bir araya gelmiştii. Artık gitmesine imkân yoktu.

"Bir rüya gibi görünüyor," dedi Kate.

"Öyle, değil mi Kate? Hayatımız boyunca çok şımartıldık. Her şeye sahiptik ve bunun farkında değildik. Şimdi sanki savaştan önceki hayatımız hiç yaşanmamış gibi. Anılardan başka bir şeyimiz kalmadı." Amelie başını kanepenin arkalığına yasladı ve gözlerini kapattı.

"Artık evindesin. Kendin ve çocukların için yeni bir hayat kurabilirsin," dedi Kate.

Amelie gözlerini açtı. "Görünüşüm hakkında yorum yapmama nezaketini gösterdin ama kör bir adam bile hasta olduğumu görebilir." Sığ bir nefes aldı ve ağzından bir çingirak sesi çıktı. "Gerçek şu ki, ben ölüyorum. Fazla zamanım kalmadı ve çocuklarımın güvende olacağını bilmeliyim. Umarım kardeşim
."

Sarsılan Kate onu durdurdu. "B ö y l e konuşma. Eve dönmen için dua ettim ve işte b u r a d a s ı n . Artık döndüğüne göre, her şey

Yine harika. Eugenie, Myra ve ben yakında seni iyileştireceğiz. Göreceksiniz."

Amelie başını salladı. "Bende verem var Kate. Doktor iyileşemeyeceğimi söyledi."

"Kim söyledi bunu? Taşralı bir doktor mu? O ne bilir ki?" Kate zoraki bir kahkaha attı. Bu fikir saçmalıktı. Buna inanmayı reddetti. "Gyi olacaksın. Göreceksin."

"Bu dilek dileyebileceğin bir şey değil Kate. Akşam yıldızına dilek dilediğimiz eski günlerdeki gibi değil. Bu senin bile düzeltemeyeceğin bir şey." Amelie çalışmaktan yıpranmış ellerine baktı. "Sen bile," diye fısıldadı.

Kate yılmadan Amelie'nin elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Bunu göreceğiz. Hadi şimdi seni yukarı çıkaralım. Eski odan senin için hazır. Colin kullanmadığı için çocuklar onunkini paylaşabilir." Simon'a Damian için tavan arasından çocuk yatağını getirtecekti.

"Gitmeyeceksin, değil mi Kate? Colin beni ve çocukları burada istemiyorsa ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyorum." Oturma odasından merdivenlere doğru yürümek bile Amelie'yi yoruyordu. Yukarı çıkmaya başladıklarında tırabzana tutundu. Kate çok sıkı tutmamaya dikkat ederek onun dirseğine yapıştı.

"Bir an bile endişelenme," dedi Kate. "Bana ihtiyacın olduğu sürece burada kalacağım." Eğer Colin'in kız kardeşini kovmaya cesareti varsa, o zaman Kate hepsi için şehirde kalacak bir yer bulacaktı.

Kate'in ilk geldiğinde kullandığı palet o gece tekrar kullanıldı. Amelie o kadar yıpranmış ve kırılmış ki, yıkanıp temiz çarÇafların arasına sokulduğunda Kate onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordu. Amelie'nin yanına, yere uzandı. Amelie huzursuz bir ateş ve soğuk terleme nöbetinden sonra nihayet uyudu. Kate bir o yana bir bu yana dönüp durdu, gecenin büyük bölümünde zihni koşturup durdu. Colin'in kız kardeşinin gelişini nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Amelie'nin isteği üzerine burada kaldığını duyunca çok kızacaktı.

Zihni o akşamın erken saatlerinde yaşananları yeniden canlandırdı. Kate, Amelie'nin alnına soğuk bir kompres uyguladıktan sonra onun baygınlığını dinlemişti

Alayından kaçan Konfederasyon askerlerinden Billy Hart'a olan aşkının hikayesini anlatırken fısıldaşıyordu.

"Sisli bir kış sabahı onu tütsü odasının arkasında saklanırken buldum," dedi Amelie. "Onu ahırın altındaki bir sürünme deliğine sakladım ve ayırabildiğimiz az miktardaki yiyeceği ona gizlice verdim. Benden sadece iki yaş büyüktü, yakışıklıydı ve çok tatlı dilli biriydi. Gözlerim parlıyordu, güneş sarısı saçlarına ve parlak mavi gözlerine aşık olmuştum. O kadar cesur ve çekiciydi ki beni kendisiyle Kansas'a kaçmaya ikna etmesi sadece üç gün sürdü.

"Annemden izin istedim ama kararımı çoktan vermiştim. O sırada Yankee'ler evin her yerinde koşturuyorlardı. Annem, Eugenie ve Simon'ın onu sürekli şımarttığı mutfağa taşınmıştı. Hiçbir şey olmamış, Yankiler gerçekten taşınmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Nöbetler geçiriyor ya da gözyaşlarına boğuluyordu ve bazı günler savaşın devam ettiğini bile unutuyordu. Ona Billy'den bahsettiğimde ve bunun benim için bir çıkış yolu olduğunu söylediğimde, ona yalvarsam bile bana onay vermeyi reddetti. Evde kalmamı, burada *Belle Fleuve*'de kalmamı istiyordu."

"Ama yine de gittin," dedi Kate.

Amelie fısıldadı, "Ben yaptım. Annemi dinlemeliydim. Onun iyiliği için kalmalıydim ama bencilce davrandım ve korktum."

"Ve aşık."

"Anneme veda etmeden gizlice kaçtık. Küçük Marie doğana kadar Kansas'ta geçirdiğim neredeyse her gün için pişmanlık duydum. Çoğu zaman Billy beni evde ailesiyle yalnız bırakıyordu. Çiftlik işlerinde çalışmaya zorlandım. Çiftliklerinde zar zor geçiniyorlardı." İcini çekti. Düzensiz bir sestti. "Gerisini sana anlatamayacak kadar yorgunum Kate, ama iki ay önce Billy Dodge'da bir silahlı çatışmada öldürüldü."

Karanlıkta sesi Kate'e zar zor ulaşmıştı. Arkadaşının zayıflığı Kate'in endişesini daha da artırıyordu. Kate sonunda tavana bakmak için dönüp durmaktan vazgeçti. Amelie'nin Kansas'ta yaşadığı hayatı, ikisinin lüks döşenmiş odalarda saklambaç oynayarak koşuşturdukları ve zengin ekicilerin şımarık çocuklarının maskaralıklarına katlanmak zorunda kalan kendini beğenmiş Fransız dans öğretmeniyle dalga geçtikleri anılarla bir tutmaya çalıştı. Birlikte galaların hayalini kurmuşlardı.

Savaştan sonra katılacakları balolar, giyecekleri elbiseler ve onlara kur yapmak için hevesle sıraya girecek yakışıklı beyler. Birlikte geçirdikleri son zamanlardan birinde, tam da bu odanın etrafında polka yapmışlardı - Kate'in bir yastığı öptüğü ve hayali talibinin Colin olduğunu iddia ettiği gece.

O yaldızlı günler artık sona ermiş, *Belle Fleuve*'ün gelişen kamış tarlaları gibi yok olmuştu; ama en azından hayatta kalmışlardı -kendisi, Amelie ve Colin- ve kendi gücü sınıyanıyor olsa da Kate hepsinin yeniden gelişeceğine inanıyordu.

Uşafak sökmeden çok önce Kate, Amelie uyurken yan odadaki çocuklara baktı. Gece bir ara Damian kendi yatağını terk edip Marie'nin yanına girmişti. İkisi uyudu Kate onlara gülümserken el ele tutuşuyorlardı.

Aceleyle giyindi - tüm eşyaları hâlâ Simon tarafından yukarı taşınmış ve Myra'yla paylaşacağı misafir odasına bırakılmış çantalarda ve sandıklarda duruyordu. Mutfakta Eugenie'yi Colin için bir tabağa sıcak bisküviler yığarken buldu. Aşçı bir dilim jambonlu biftek eklemiş ve üzerine sos sürmüştü.

Kate, "Tepsiyi ona götüreceğim," diye gönüllü oldu.

"Emin misiniz?" Eugenie bir fincan kahve doldururken durakladı. Kate başını salladı. "Ona Amelie'nin döndüğünü söylemeliyim."

"Ya onu geri çevirirse?"

"Burası onun da evi. Geldiğinde burası satılmadığı ya da kapısına kilit vurulmadığı için çok şükrediyorum."

"Zavallı çocuk." Eugenie'nin gözleri yaşlarla doldu. Başını iki yana salladı. "O gittiğinde bu çocuklara ne olacak?"

Kate'in korkusu öfke şeklinde alevlendi.

"Bu tür konuşmalar derhal kesilmeli, Eugenie. Amelie iyi olacak. Hepimiz bunu göreceğiz."

Şüpheli görünen aşçı, Colin'in tepsisini sessizce hazırlamayı bitirdi. Eugenie'nin tek kelime etmesine gerek yoktu; Kate kadının buna inanmadığını anlayabiliyordu.

"Şimdi ciddiym." Kate, Eugenie kadar kendini de rahatlatmak için mücadele etti. "Her şey yoluna girecek. Kısa sürede eskisi kadar iyi olacak."

Birkaç dakika sonra Kate Colin'in kapısının önünde duruyordu. Kapıyı nazıkçe çaldı ve Colin içeri girmesi için seslenmeden önce bir duraksama oldu.

"Dün gittiğini sanıyordum."

"Hâlâ buradayım."

"Ne şanslıyım."

Tepsiyi yere bıraktı. "Gerçekten çok şanslısınız. Çok harika bir şey oldu."

"Bugün gitmeye ve bir daha dönmemeye mi karar verdin?"

"Aslında hayır. Bir süre daha kalabilirim." "Beni dinleyin, Bayan Keene-"

"Kız kardeşin evde, Colin."

Tamamen hareketsiz kaldı. Kate masaya doğru yürüdü, bir sandalye çekip yatağa yaklaştırdı ve oturdu.

"Kendini evinde gibi hisset, neden yapmıyorsun?" Adam başını salladı. "Teşekkür ederim, yapacağım." Eteğini dizlerinin üzerinde düzeltti.

"Neden beni görmeye kendisi gelmedi? Çok mu utanıyor? Ya da çok mu korktu?"

"Yaptığından utanıyor musun? Yoksa senin tepkinden mi korkuyor?"

Kollarını kavuşturdu ve bir cevap bekledi. Bu adam, bu katı yürekli Colin, onun ilgisini ya da dikkatini hak etmiyordu ama Amelie hak ediyordu. Yapmak istediği gibi çekip gitmek yerine derin bir nefes aldı ve adamın sert bakışlarıyla karşılaştı.

"O çok yıprandı Colin. Uzun ve zorlu bir yolculuktu ve hayatı hiç de kolay olmadı. Aslında, kaçmanın büyük bir hata olduğunu kabul etti."

"Şimdi de sürünerek geri geldi."

"Zorlukla emekledi ve yalnız değil."

"O ciğeri beş para etmez asker kaçağını yanında getirmeye cesaret edemedi-" "Kocasını öldü. Çocuklarını getirdi, Colin."

"Çocuklar mı? Birden fazla mı?"

"Kelime genellikle bu anlama geliyor, evet. On yaşında bir kızım ve dört yaşında bir oğlum var. Çok güzeller. Onlarla tanışana kadar bekleyin. Eğer eve kadar yürümene yardım edeceğim-"

"Kesinlikle hayır."

"O zaman Simon'dan sana yardım etmesini isteyeceğim."

"Oraya gitmeyeceğim. Onları görmek istemiyorum."

"İyi, o zaman burada kal. Nerede olduklarını biliyorsun." Şu anda en çok ihtiyaç duyduğu şey kardeşinin onu reddetmesi değil, sevgi dolu bir ilgi iken Amelie'ye onu görmeyi reddettiğini söylemeye can atmıyordu.

"Burası hâlâ benim evim," diye

hatırlattı ona. "Amelie'nin de, unutma."

"Ama seninki değil."

Kate iç çekti. "Hayır. Benim değil."

A Colin, Kate Keene'in düzgün adımlarla kapıdan çıktığını görür görmez yatağının başucundaki fotoğraflara uzandı. Aile portresindeki resimlere baktı. Bir aynaya ihtiyacı yoktu. ona ne kadar değiştiğini söylemek için. Amelie'nin onu tanıyacağından şüpheliydi.

Peki şimdi nasıldı? İki çocuğu olan yetişkin bir kadın. Adlarını bile sormamıştı. Kate on ve dört demişti. Kız, onu son gördüğünde Amelie'nin yaşından birkaç yaş küçüktü. İğrenç Kate Keene'e göre Amelie'nin hayatı kolay değildi ve kocası ölmüştü.

Kız kardeşinin de kendisi kadar değişmiş olması mümkün müydü?

O kadar uzun zamandır kendine acımıştı ki, *garçonnière*'in duvarları dışındaki hayatı düşünmek, Amelie'nin eve döndüğünü ve çocuklarıyla burada yaşadığını hayal etmek zordu. Kate Keene'in bu kadarını tahmin ettiği için kendini beğenmiş hissettiğine şüphe yoktu. Burayı yaşanabilir hale getirdiği için kendisine teşekkür etmesini mi bekliyordu?

Uzun süre bekleyecekti. Ondan yardım istememişti ve şimdi de istemiyordu. Meydan okumayı kabul edemeyecek kadar kırılmıştı ve yaraları çok hamdı. Savaş sırasında burada olmalıydı.

Amelie'nin hayatını mahvetmekten. Şimdi özür dilemek yeterli değildi. Verecek hiçbir şeyi kalmadığını, ona ve çocuklarına bakmanın bir yolu olmadığını nasıl kabul edebilirdi?

Tek bildiği askerlikti ve Komançiler sayesinde artık üniforma giyemiyordu. Colin fotoğrafı bir kenara fırlattı ve kahvaltı tepsisini aldı. Eugenie'nin bisküvilerini görmezden gelmek imkânsızdı ve o da bunu biliyordu. Son zamanlarda getirdiği her tepside cömert bir yığın bisküvi vardı ve bu sabah hepsi sosla kaplanmıştı. Biraz güç kazanmaya kararlı bir şekilde jambona başladı. Afyon ilacını azalttığına sevinerek, ulaşabileceği bir yerde duran nefret dolu bastona baktı. Tekrar ayağa kalkmaya çalışmanın tam zamanıydı.

Bayan Katherine Keene, *Belle Fleuve*'deki işleri yeterince uzun süredir yürütüyordu.

BEŞ

TÜç gün sonra Kate, Simon'ın eşliğinde dar bir toprak patikayı takip ederek River Road'dan çok da uzak olmayan bir bataklıkta kazıklar üzerine oturtulmuş köhne bir eve vardı.

Patikadan ilerideki yıpranmış selvi ağacından eve bakacak kadar durdu ve sonra zemini inceleyerek, patikadaki açıkta duran köklere ya da taşlara takılmamaya dikkat ederek yürümeye devam etti. Eugenie'nin ilaçlarının hiçbiri Amelie'ye yardımcı olmamıştı. Birlikte bir sürü biber, bal ve Eugenie'nin neredeyse her zaman işe yaradığına yemin ettiği çaylar hazırlamışlar ve bunları Amelie'ye içirmişlerdi. Ayrıca Amelie'nin göğsüne buharlı yara bantları uygulamayı da denemişlerdi. Ve birisi Eugenie'ye sütün en iyi iyileştirici olduğunu söylediğinde, zavallı kadın durmaları için yalvarıncaya kadar her fırsatta Amelie'den aşağı dökmeye başladılar.

Simon Kate'e Cezelia Mouton'un evine gidip Cajun *travestiden* iksirlerinden birini istemesini önerdiğinde Kate buna karşı çıktı.

"Hiçbir batıl inanca bağlı değilim," dedi ona. *Traiteur* ya da Cajun pratisyenleri olarak adlandırılan tedavi edicilerden bahsedildiğini duymuştu ama ne ailesi ne de Delany'ler hiç birine danışmamıştı.

Ama birkaç uykusuz geceyi Amelie'nin gece terlemeleri ve ateşi yüzünden acı çekerek geçirdikten sonra Kate çaresiz kaldı. Cajun kadının yeri New Orleans'ta bir doktor aramaktan daha yakındı, bu yüzden hastasına bakmaları için Eugenie ve Myra'yı bırakarak Simon'la birlikte kaçtı.

Kate dik, dar merdivenlerden sarkık ön verandaya çıkarken etrafındaki manzarayı seyretti - yüzeyde durgun ama derinde akan sessiz su, güneş ışığının mızrakları

uzun selvilerin arasından akıyor, çamurlu sudan dizlerini çıkarıyor.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Parlak kırmızıya boyanmış bir ön kapıyı çaldı.

"Alo?" Genç bir kadın kapının kenarından baktı. Kate'den biraz daha kısaydı ve aynı yaşlardaydı, ya da öyle görünüyordu.

"Cezelia Mouton'la konuşmak istiyorum," dedi

Kate. "Ben Cezelia."

"Cezelia Mouton? *Hain* mi?"

Genç kadının koyu renk gözleri Kate'i tepeden tırnağa taradı ve sonra gülümsedi. "Daha yaşlı olabileceğimi mi düşündün?"

Kate başıyla onayladı. "Daha yaşlı olduğumu duymuştum."

"Benim büyükannem de Cezelia Mouton'du. Ne yazık ki geçen yıl öldü." Omuz silkti. "Bana bildiklerini öğretti ve şimdi buralarda *hainlik* yapıyorum."

Cezelia dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Verandanın uzak köşesinde iki tahta sandalye yan yana duruyordu. Kate'e oturmasını işaret etti. Kısa süre sonra yan yana oturdular. Simon patikanın uzak ucunda bekliyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Arkadaşım çok hasta. Öksürüğünü ve ateşini dindirecek bir şeye ihtiyacım var. Bir doktor ona verem olduğunu söyledi."

Cezelia gözlerini uzaklara dikti. Kate, genç kadın "Bana semptomlarını anlat," diyene kadar Cezelia'nın dikkatini verip vermediğini merak etti.

"Gece terlemeleri, sürekli öksürük. Çok halsiz. Geceleri ateşi yükseliyor ve vücut ağrısı oluyor. Nefes almakta zorlanıyor ve nefesini tutamıyor."

"Kan mı öksürüyor?"

Kate tereddüt etti. "Benekler, hepsi

bu." "Yürüyebiliyor mu?"

"Evet..." Kate durakladı. "Aslında üç gündür yatakta ama hâlâ yürüyebildiğinden oldukça eminim."

Cezelia başını salladı. "Yardım edebileceğimden emin değilim."

Sinirlenen Kate ayağa fırladı. "Hoodoo'ya başvurmamam gerektiğini biliyordum."

Cezelia ayağa kalktı ve Kate'e baktı. "Ben büyücülük yapmıyorum, Bayan Keene. Ben bir *tedavi* uzmanıyım. Duanın gücüne ve Tanrı'nın şefaatine inanırım."

"Ben de öyle."

"O zaman arkadaşının O'nun ellerinde olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama bir şeyler yapmam gerekiyor. İnsanlara yardım edebileceğini düşünmeseydin bu görevi kabul etmezdin."

"Ben sadece bir aracıyım, acıyı dindirebilecek karışımlar dağıtan bir kadınam. Bazen insanlar iyileşir, ama bunun tamamen benim eserim olduğuna inanacak kadar aptal değilim, siz de değilsiniz."

"New Orleans'a gideceğim. Şehirdeki en iyi doktoru bulacağım."

Cezelia içini çekti. "Korkarım en iyi doktor bile bu noktada arkadaşınıza yardım edemez, bu yüzden yardım edebileceklerini iddia edenlere dikkat edin. Yakında her nefeste boğazı çatırdayacak. Kemikleri parçalanmaya başlayacak. Ciğerleri kanayacak-"

"Yeter!" Kate ellerini iki yanında birleştirdi. "Daha fazla dinlemeyeceğim." "Burada bekle."

Cezelia bir anlığına içeri girdi ve elinde küçük bir kavanozla geri döndü.

Kate'e uzattı.

"Bu kafur, okaliptüs ve terebentin karışımıdır. Ayak tabanlarına sürün."

Kadının yüzündeki donuk ifadeden anladığı kadarıyla merhem bir iğne yaramayacaktı. Cezelia, "Bir soğanı on dakika kaynatmayı dene. Sıvıyı bir kaba dökün ve ılıkken soğan suyunu biraz balla birlikte ona verin. İçebileceği kadar. Günde en az iki ya da üç kez."

"Bu onu iyileştirecek mi?"

"Artık onu sadece dua kurtarabilir."

Kate kadına teğekkür edip merdivenlerden inmeye bağlarken, *dua ve gerçek bir doktor*, diye düğündü. Dua etmek sorun değildi. New Orleans'taki en iyi doktoru bulmaktı.

ALTI

FKate merakla dışarı baktı ve Amelie'nin odasındaki pencere camından ağağı süzölen yağmuru izledi. Colin kız kardeşini ve çocukları çok uzun zamandır görmezden gelmişti. Kate'e göre Eugenie, bir kez bile onları sormamıştı. Ne de gelişlerinden bu yana geçen dört gün içinde onları görmek için herhangi bir girişimde bulunmuştu.

Kapının hafifçe vurulduğunu duyunca Kate pencereden bağını çevirdi. Amelie hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, saçları yastığına yayılmıştı ve teni beyaz çarşafların üzerinde solgundu. Cezelia'nın merhemi ve soğan iksiri öksürüğünü biraz olsun hafifletmişti ama Kate'in biraz daha umutlanmasına yetmişti.

Aceleyle kapıya yöneldi ve gelenin Eugenie olduğunu görünce galeriye çıktı ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

"Bugün nasıl?" Eugenie'nin koyu renk gözleri derin bir endişeyle gölgelenmişti.

Kate zorla gülümsedi. "Hâlâ ateşı var ama sonunda çok ihtiyacı olan uykuyu alıyor."

"Bütün gece uyusanız iyi olur, yoksa Bayan Amelie'ye pek yardımcı olamazsınız. Zavallı çocuk dün çok halsizdi. Çok endişeliyim, Bayan Kate."

"Cezelia'nın soğan iksirinden biraz daha mı yaptın?"

Eugenie kuşkulu görünüyordu ama başını salladı. "Uyanır uyanmaz biraz daha içirmeye çalışacağım."

"Çocuklar nerede?" Kate, Marie ve Damian'ı en son gördüğünde, Myra'yla birlikte oturma odasında dama oynuyorlardı.

"Mutfakta. Çok sıkıldılar. Neredeyse tüm fazla cevizleri yiyene kadar pralin yapmalarına izin veriyordum. Küçük Marie endişeli. O kızı bakarak zamanı anlayabilirsin. Her beş dakikada bir annesini soruyor. Keşke onların iyiliği için bu yağmur dinse de Myra onları dışarıda meyve toplamaya götürse."

Kate ayağını yere vurdu, Amelie'nin tedaviye cevap vermemesine olduğu kadar Colin'in kız kardeşi ve çocuklardan uzak durmasına da sabırsızlanıyordu.

"Onunla biraz oturur musun, Eugenie?"

"Elbette."

"Hemen döneceğim."

Kate, açık galerinin ötesinde yağan yağmurun buğusuyla serinleyerek aceleyle aşağı indi. Mutfığa vardığında Damian'ı kafasında teneke bir puding kalıbıyla ek binanın etrafında koçarken buldu. O koşarken Kate kalıbı koparıp aldı.

"Hey!" Colin'e benzeyen Damian kollarını kavuşturdu ve suratını astı. "O benim kaskım," dedi. "Onu geri istiyorum."

Kate onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Bu bir puding kalıbı, kask değil." "Kate Teyze, ona ihtiyacım var. Parlak zırlı bir şövalye olmak istiyorum."

Marie dedi ki, "Bu parlayan bir zırlı değil. Bu bir puding kalıbı. Ayrıca, annen bu kadar hastayken etrafta koşuşturup eğlenmemelisin." Gözleri doldu ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

Kate kolunu Damian'ın omuzlarına doladı ve onu Marie'nin yanına götürerek kızı da kucakladı.

Kate, "Damian, oturma odasına koş ve Myra'dan şemsiyelerimizi bulmasını iste," dedi. "Ziyarete gidiyoruz."

Çocuğun gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?" "Gerçekten." Kate başını salladı.

"Annem nasıl?" Marie'nin gözlerinden korku okunuyordu. "Uyuyor," dedi Kate.

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum." Marie kollarını kavuşturdu.

"Çok uzağa gitmiyoruz," diye onu rahatlatmaya çalıştı Kate. "Aslında, sadece yandaki kapıya gidiyoruz. *Garçonnière*'e."

"Bahçe havası nedir?" Damian henüz şemsiyeleri almaya gitmemişti.

"Yandaki sivri çatılı, uzun, komik bina," dedi Kate.

Damian, "Annem bunun bir kale kulesine benzediğini düşünüyor," diye ekledi.

Kate memnun bir ifadeyle başını salladı. "Aynen öyle. Bir kuleye benziyor ama altı kenarlı. Genç erkeklerin ailenin geri kalanından uzak kalabileceği bir bina."

"Benim gibi genç erkekler mi?" Damian bilmek istedi. "Senden daha yaşlı," dedi. "En azından biraz daha yaşlı." "Orada şimdi kim yaşıyor?" diye sordu.

"Colin Amcamız, hatırladın mı?" Marie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onunla tanışmak istemiyorum. Geçen gece annemle konuşurken seni duydum," dedi Kate'e. "Onun kendisine kızgın olduğunu düşünüyor. Bu yüzden mi bizimle buluşmaya gelmedi? Bize kızgın mı?"

"O bir askerdi ve yaralandı. Hâlâ yürümekte zorlanıyor. O-"

"Nasıl yaralandı?" Damian kolunu mutfak masasına dayadı ve çenesini elinin üzerine koydu. "Babam savaş hakkında konuşurdu. Colin Amca bir Yanki tarafından mı vurulmuş-"

Kate ve Marie aynı anda onu susturdular.

"Bileğine bir Kızılderili oku saplandığını duydum. Ona kendin sormak isteyebilirsin," dedi Kate. Bir an için Damian'ı Colin'in sakatlığından bahsetmesi için cesaretlendirmesi gerekip gerekmediğini düşündü ama Colin'in kendi başının çaresine bakabileceğine karar verdi. "Şimdi gidip Myra'dan şemsiyeleri almalısın ki biz de yolumuza devam edebilelim."

"Colin Amca'ya pralinlerimizden götürelim mi?" Damian koşarak odadan çıkarken Marie sordu. "Annem her zaman küçük bir şey vermeden ziyarete gitmenin kibarlık olmadığını söyler."

Bu Amelie'nin söyleyeceği bir şeydi. Kate onu Kansas kırlarında, ailesinden ve evinden bu kadar uzakta yaşarken hayal etmeye çalıştı. Amelie'nin ihtiyaç anında yardım isteyebileceği komşuları var mıydı? Arkadaşının anlattığı kadarıyla Kate bundan şüpheliydi.

"Bence birkaç pralin güzel bir hediye olur. Özellikle de bunları kendiniz yaptığınız için." Kate bir ekmek tabağına uzandı ve onu Marie'ye uzattı. "Bunu şekerlemeler için kullanalım."

TÜçü de sallanan iki şemsiyenin altında yağmurda aceleyle ilerliyordu. Kate kendi şemsiyesini, pralin tabağını taşıyan Marie'nin üzerine tuttu. Damian arkadan geliyor, her şeyi bildiklerini açıklıyordu.

Şatolar, şövalyeler ve kuleler hakkında, çünkü anneleri onlara uyumadan önce birçok masal anlatmıştı. *Garçonnière*'e yaklaştıklarında Damian öne fırladı ve kapıyı yumrukladı.

"Bir dakika!" Colin bağırdı.

Kate onun bu kadar çabuk cevap verdiğini duyunca Çığırıldı. Genelde cevap vermesi uzun sürerdi.

Çocukları rahatlatmak için gülümsedi. "Göründüğü kadar kötü biri değil."

"Geri dönelim," diye fısıldadı Marie.

Kate kapıyı tekrar çaldı, bu kez daha sertti. "Colin, fark etmediysen söyleyeyim, burada yağmur yağıyor."

İçeride bir şey yere çarptı. Umarım bir şeyler fırlatmaya geri dönmemiştir. Adam, "İçeri gel!" diye bağırdığında ziyaretin bilgeliğinden şüphe etmeye başladı.

Kate kendi şemsiyesini katladı, Damian'inkini ondan aldı ve sonra kapıyı açtı. Önce çocukları içeri aldı. Odaya birkaç deneme adımı attılar ve Colin'e bakmak için durdular. Kate kapıyı kapattı ve arkasını dönmeden önce şemsiyeleri duvara dayadı.

"Hava almak isteyen bir balık gibi ağzın açık kalmış Kate." Sesi alaycılıkla doluydu.

Ağzını kapattı ve şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Adam sakalını kesmişti. Yüzünün alt yarısı son derece solgundu. Sakalsız hali daha da solgun, eskisinden çok daha zayıf ama yine de şaşırtıcı derecede yakışıklı görünüyordu. Tanıdığı Colin, odanın diğer ucunda yatan adamın yanında sadece bir çocuktı.

Her zamanki gibi yatağa uzanmıştı ama alnı ve üst dudağı terden boncuk boncuk olmuştu. Koyu renk, kıvrıkcık saçları hâlâ uzundu, öndeki bukleler nemli saç çizgisine yapışuyordu. Elleri titriyordu. Kate'in ilk içgüdüğü ona gitmek oldu ama yerde yatan bastonunu görünce durdu.

Yürüyordu ya da en azından yürümeye çalışıyordu. Şimdi soğukkanlı görünmeye çalışıyor, ona neye mal olduğunu görebilmesine rağmen çabalarını gizlemeye çalışıyordu.

Bir an çocuklara baktı ve sonra Kate'e dönerek sessiz bir Çekilde onları buradan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Colin," diye başladı, "bunlar yeğenin Marie ve yeğenin Damian. Evde çılgına dönmüşlerdi ve onlarla tanışmanın tam zamanı olduğunu düşündüm." Çocuklara, "Bu amcanız Colin Delany," dedi.

Marie pralin tabağını o kadar sıkı tutuyordu ki Kate ondan onları komodinın üzerine koymasını istedi. Marie tereddüt edince Damian, "Ben yaparım, korkak kedi," diye atıldı.

Tabağı Marie'den aldı ve krala sunulan bir adak gibi önünde tutarak büyük bir dikkatle odayı geçti. Tabağı masaya koydu ve sonra geri çekildi. Gözleri Colin'den hiç ayrılmadı.

"Bunlar pralin. Onları biz yaptık. Çoğunlukla şeker ve tereyağı, biraz da ceviz var. Daha fazla ceviz olabilirdi ama biz onları yedik. Tadına bakmak ister misin?"

Kate nefesini tuttu. *Lütfen medeni ol, Colin. Lütfen dene.*

Gözlerinde çelik gibi bir ifadeyle ona baktı, çocuğa döndü ve omuz silkti.

"Olabilir," dedi.

Damian tabağı uzatmak yerine bir pralin aldı ve avucunun içinde yavaşça Colin'in ulaşabileceğı bir yere taşıdı. Hepsi Colin'in bir ısırik alıp bekleyişini izledi.

"Mmm," diye başını salladı. "Güzel."

Marie'nin Amelie ve annesini ne kadar kayırdığını mutlaka fark etmiştir. Damian'ın ona benzediğini söyleyebilir miydi?

Çocuklar tek kelime etmeden onu izlediler, korkuları hissediliyordu. Kate duvardaki suluboyaya doğru yürüdü ve onlara, "Anneniz bu gülleri sizden biraz daha büyükken çizmişti," dedi.

"Güller mi?" Colin'in sesi Kate'in açıklamasının ardından gelen sessizliği kesti. "Ben onları hep pancar sanırdım."

Damian, "Pancar sevmem," diye açıkladı.

Kate, "Hatırladığım kadarıyla amcan da bilmiyor," dedi.

Kapı hızla çalındı ve Kate açtı. Gelen Simon'dı. "Evden bekleniyorsunuz, Bayan Kate," diye duyurdu Simon.

"Çocuklar, amcanızla kalın. Ben hemen döneceğim." Colin'le göz temasından dikkatle kaçındı.

"Kate Keene, sakın gitmeye kalkma," diye uyardı.

"Hemen döneceğim," dedi Simon'ın arkasından kapıdan çıkmadan önce. Eve geri dönerlerken Simon çok endişeli görünüyordu, kız ona güvence verdi. "Tam zamanında, Simon. Teşekkür ederim."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Kaşlarını çatarak kapıya baktı. "Neden, hepsi iyi olacak." Öyle umuyordu.

Colin sessiz çiftin korku dolu gözlerle kendisine bakmasını izledi. Kate Keene az önce sınırı aşmıştı. Eğer onu ele geçirebilirse-

Gözlerinde parlayan yaşlarla yeğeni ona Amelie'yi o kadar çok hatırlatıyordu ki, sinir bozucu Bayan Keene'i unutmuştu. Kız kardeşinin ya da herhangi bir kadının gözyaşlarına asla dayanamamıştı.

Bu konuda. Amelie her ne yaptıysa bu masumların suçu değildi.

"Ben ısırmam," dedi. İkisi
de kımıldamadı.

Gülümsemeye çalıştı ama bu konuda hiç pratiği yoktu.

"Sen gerçekten bizim amcamız mısın?" Damian adındaki çocuk,
ayakkabısının burnundaki çamur lekesini temizlemek için bir an için
eğilmişti.

"Evet."

"Sana Colin Amca diyelim mi?" Genç Damian gevezelik etmekten
memnundu, endişeli kız kardeşi ise sadece izlemekle yetiniyordu.

Colin ona ne isim vermeleri gerektiğini düşünmemişti. Haftalardır
bu duvarların ötesini düşünmemişti.

"Sanırım yapabilirsin."

"Dodge'da bazı amcalarımız var," dedi çocuk. "Damian."

Kızın ses tonunda açık bir uyarı vardı.

"Öyle mi?" Colin bekledi. Dodge. Demek kız kardeşi Kansas'a gelmişti.

"Amcam Pete de babam gibi bir silahşör. Yine de ondan pek
hoşlanmıyorum. Hepimiz gitmeden önce anneme kötü davranıyordu."

Colin'in midesi daraldı. "Nasıl yani?"

"Babam vurulup öldükten sonra Pete Amca annemi öpmeye çalıştı.
Bundan hoşlanmadı. Dedi ki-"

"Damian, *sus*," dedi kız.

"Neden?" Çocuk ona ters ters
baktı.

"Bu aile m e s e l e s i ," diye fısıldadı.

Damian Colin'i işaret etti. "O bizim amcamız. Aileden biri, değil
mi?" Marie ters ters baktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Damian, ayak parmağıyla yeri
eşeleyerek. "Bu hikâyeyi anlatmamam gerekiyordu."

"Yani baban öldü mü?"

"Annem zaten öldürülmesinin an meselesi olduğunu söyledi. Kiralık silahlar o kadar uzun yaşamaz. Eminim şimdi Pete Amca'nın da öldürülmesini diliyordur."

Şahsen Colin, Amelie'nin hesapsız kocasının gitmesine sevinmişti. Ama şimdi ne olacaktı? Kendisine bile bakamazken ona ve bu çocuklara nasıl bakacaktı?

Kate haklıydı ama bunu ona asla itiraf etmeyecekti. Şimdiye kadar kendi ayakları üzerinde durmanın bir yolunu bulmalı ve burayı satmalıydı. Ama *Belle Fleuve*'ü satmış olsaydı, kız kardeşi onu asla bulamayabilirdi. Kate Keene'in inadı olmasaydı, Amelie ve çocuklarının şu anda evsiz olacaklarını istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kalmıştı.

Kate daha önce kapıyı çaldığında yürümeye çalışıyordu ama bu girişim tüm gücünü tüketmişti. Kate'in yüzündeki Çağkın ifadeden sadece onun görüntüsü karşısında Çağırmadığını, aynı zamanda yere düşmüş bastonunu da fark ettiğini anlamıştı. Kate onun ne yaptığını anlayacak kadar zekiydi ama Gımdilik onun ne düşündüğünü umursamıyordu.

Damian'ın az önce söyledikleri aklından çıkmıyordu. Amelie ve çocukların paylaştığı daha ne kadar sır vardı? Onu yeni bir hayata mutlu bir şekilde yerleşmiş olarak hayal etmek çok daha kolaydı ama görünüşe göre seçtiği yol ona çok acı getirmişti.

Kız, Marie, kapıya doğru bakmaya devam etti. İsteddiği son şey bu masumları korkutmaktı.

"Geri dönmeliyiz," diye fısıldadı.

"Çünkü annem hasta," diye ağzından kaçırdı Damian. "Gerçekten hasta. Çok hasta. Bu yüzden buraya taşındık."

Colin'in kanı dondu.

"Veremi mi var?"

Damian başını salladı, bu kadar küçük bir çocuk için fazla vakurdu.

Colin savaş sırasında veremin ne kadar ölümcül olduğunu bilecek kadar çok vaka görmüştü. Yaralılar, bir araya toplanmış

Çadır ve ahırlardaki nemli sahra hastaneleri oldukça hassastı. Ateşler, kanlı öksürük nöbetleri ve ölümler yaşadılar.

Amelie olmaz. Lütfen, Tanrım. Amelie olmasın.

Şok olmuştu, az önce ne yaptığını fark etti. Sadece bir aptal Tanrı'nın gerçekten dualara cevap verdiğine inanabilirdi.

Colin kızın yanağından bir damla gözyaşının süzülüşünü izledi.

"Kate Teyze, Myra ve 'Genie' annemle ilgileniyorlar. Kate Teyze kısa sürede iyileşeceğini söylüyor."

Damian, "Çok fazla kitabınız olduğu kesin," diye açıkladı.

"Eskiden bir kütüphane doluydu." Colin, Kate Teyze'nin Amelie'ye baktığını hayal etti. Hiç umut olmadığını farkında mıydı?

"Kansas'ta sadece bir İncil'imiz vardı. Artık o bile yok."

Colin onların nerede doğduklarını, hangi koşullarda yaşadıklarını hayal etmeye çalıştı.

Aklına bir fikir geldi. "Okuyabiliyor musun?"

"Henüz değil." Damian başını salladı. "Daha çok

küçüğüm." "Yapabilirim," diye başını salladı

Marie.

Colin gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. "Bir kitap seç ve buraya getir."

İki çocuk da kıpırdamayınca, emredici ses tonunu yumuşattı. "Lütfen."

Marie hâlâ tereddüt ediyordu.

"Isırmam," diye onları temin etti.

İkisi de emin görünmüyordu. İlk hareket eden Damian oldu. Her biri bir metre genişliğinde olan üç raflı alçak kitaplıkta *Belle Fleuve*'ün kütüphanesinden geriye kalanlar duruyordu. Çocukken okuduğu en sevdiği macera öykülerinin yanı sıra dünya coğrafyası, tarihi ve botanik üzerine kitaplar da oradaydı. Damian altın kabartmalı sırtlara baktı.

"Belki de ona yardım etmelisin?" Colin, çocuğu izlemekte olan Marie'ye öneride bulundu.

Kitaplığa doğru yürüdü, sırtlarını okumak için başını eğdi ve sonra tekrar Colin'e baktı.

"Birini seç," diye teşvik etti. "Ne istersen." Bir kitap çıkardı.

"Şimdi onu buraya getir," dedi.

Marie kımıldamadı. Damian kitabı ondan aldı ve yatağın yanına gidip Colin'e uzattı.

"*Batı Hint Adaları'nda Bir Korsanın Hikayesi*. En sevdiklerimden biri. Gözlerimin beni rahatsız etmesi çok kötü. Belki de bize okumak istersiniz?" Yanındaki boşluğu işaret etti. Damian ona katılmak için ayağa kalkmadan önce Colin'in bastonunu aldı ve yakından inceledi.

"Kate Teyze Kızılderililer tarafından vurulduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"Bu doğru. Bir Komançi bileğime bir ok sapladı. Paramparça etti."

"Onu sakladın mı?"

Colin harap olmuş eklemine baktı. "Doktorun çıkarmasına izin verseydim muhtemelen daha iyi olurdu."

"Oku kastediyorum. Sakladınız mı? Çiftlikte bir sürü ok ucu bulduk. Üzerinde tüy var mıydı? Kızılderililer seni vurmadan önce ucunu zehre mi batırdılar?"

"Hayır. Onu saklamadım ve hayır, üzerinde zehir yoktu." "Gerçekten yanına oturabilir miyim?"

Colin iç çekti. "Neden olmasın?"

Gözlerini kapattı, kendini bir acı sarsıntısına hazırladı ama yatak küçük çocuğun ağırlığı altında zar zor sallanıyordu. Marie hâlâ yerinden kımıldamamıştı. Colin, Kate Keene'in bu ikisine nazik davranması için kendisini sıkıştırdığını hayal etti. Kitabı kıza uzattı.

"Neden bir sandalye çekip yatağa yakın oturmuyorsun?" diye önerdi. "Belki ikimize de kitap okuyabilirsin."

K birkaç dakika içinde çocukları almak için geri dönecekti ama Eugenie, Amelie'nin daha fazlasını yutmayı reddetmesi nedeniyle hayal kırıklığına uğradı.

Cezelia'nın iksiri. Kate, Amelie'yle bir saate yakın oturup iksirin tadına baktıktan ve onu midesi kaldırmıyormuş gibi bile yapamayacağını anladıktan sonra, yağmurun altında aceleyle garsonun yanına gitti.

Kapıyı çalmak için elini kaldırdı, sonra meraktan önce kulağını kapıya dayadı. Yumuşak bir ses duyana kadar içeriden uğursuz bir sessizlik geliyordu.

Kate kapının tokmağını çevirdi, kapıyı biraz araladı ve Marie'nin kendine güvenen, yumuşak ses tonuyla yüksek sesle okuduğunu duydu.

"Belayı tahtada yürüttük. Köpekbalığı dolu suların dipsiz turkuaz derinliklerinde kaybolmadan önce bir solucan gibi hayatı için yalvardı."

Kate kapının arkasından baktı. İçerideki manzara kalbini eritti. Colin yatağın yastıklarına yaslanmıştı ve yanında Damian yatıyordu. Çocuğun başı Colin'in omzuna yaslanmıştı, Marie yatağa yakın duran sandalyeden onlara bir şeyler okurken göz kapakları tembelce uykuya dalmıştı. Kate, Colin'in uzaklara baktığı için hikâyeye dikkatini vermediğini anlayabiliyordu. Colin dalgınca uzanıp Damian'ın koyu renk buklelerini gözlerinden uzaklaştırdığında Kate'in nefesi kesildi. İşte beklediği umut ışığı, Colin'in içinde sertleşmiş, acı çeken bir adamdan daha fazlası olduğuna dair bir işaret vardı. Kısmen açık olan kapıya vurdu.

"İçeri girebilir miyim?"

Marie'nin sesi kesilince Kate içeri girdi. Damian dik oturdu ve gözlerini ovuşturdu. Colin kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup kaşlarını çattı ama bu Kate'in gördüklerini değiştirmede.

"Annem iyi mi?"

Kızın korktuğu belliydi. Kate onu Amelie'nin iyi olduğu konusunda rahatlatmaya çalıştı. "Neden geri dönüp nasıl olduğunu kendin görmüyorsun? Ben Damian'ı getiririm," diye önerdi Kate.

Marie şemsiyesini topladı ve saniyeler içinde kapıdan çıktı. Kate, başı Colin'in omzuna düşmüş olan küçük çocuğa baktı. Gözleri yine kapalıydı.

Kate, "GörünüŖe göre yeterince iyi anlaŖmıŖsınız," dedi.

"Haylazlardan baŖka bir Ŗey değil. İkiŖi de," dedi Colin.

Yatağa yaklaŖtı, Damian'a uzandı ve onu uyandırmadan omzuna aldı. Colin'in bakıŖı baŖka bir erkekte hayranlık uyandırabilirdi.

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordu.

"İrlanda'da yirmi yedi Keene kuzenim var ve ben orada dört yıl kaldım." Damian'ın sırtını omuzlarının arasından okŖadı.

Colin tekrar konuŖtuęunda sesi alçaktı. "Çocuk bana Amelie'nin hasta olduğunu söyledi."

"O iyi olacak."

"Verem olmuŖ. Neden bana söylemedin?"

"Öyle ya da böyle umurunda değil gibiydi. Ayrıca, yakında ayağa kalkmayacağına inanmayı reddediyorum. Tek ihtiyacı olan iyi bir bakım. Artık evde olduğuna göre, iyi olacak. Göreceksiniz."

"Marie buraya yaŖamak için geldiklerini söyledi."

"Babaları öldü. Amelie'nin gidecek baŖka yeri yoktu. Doğal olarak size geldi."

"Onun bir silahŖör olduğunu biliyor muydun?" Kate baŖını salladı. "Amelie söyledi."

Colin'in ifadesi karardı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Yapmak için doğduğun Ŗeyi yap. *Belle Fleuve*'ü yönet." "Acımasızsın, biliyorsun."

"Bir kadın bu dünyada acımasız olmalıdır."

Damian onun omzuna yaslanarak kıpırdandı. Sırtını okŖadı ve onu tekrar susturdu. Colin Ŗimdi çocuğa bakıyordu. Umarım Amelie ve gelecek için endiŖeleniyordu. Ŗimdi belki de *Belle Fleuve*'ü hayata döndürmek için adımlar atacaktı. Gitmek için döndü ve aniden durdu.

"Fotoğrafları çekebilir miyim? Amelie için?" Omuz silkti. "Neden olmasın?"

Yatağın bağıcundaki masanın üzerine dağılmış olan resimlere uzanırken, Kate boğ pralin tabağını fark etti.

"Pralinleri beğendin mi?"

"Kim sevmez ki?"

Fotoğrafları uzattı ve hareketsizliği nedeniyle Kate ona doğru gitmek zorunda kaldı. Fotoğrafları alırken parmakları birbirine değdi. Kate'in içine bir sıcaklık dalgası yayıldı ve Kate bir yandan bakışlarını kaçırırken bir yandan da bu kazara dokunuşa verdiği fiziksel tepkiyi görmezden gelmeye çalıştı.

Demek öyle, diye düşündü Kate. Hâlâ orada.

Bunca yıl sonra, kabalığından ve kovulmasından sonra, onun eline dokunmak bile kalbini yerinden oynatıyordu. O zaman bu aşk mıydı? Her şey tekrar tekrar Colin'e ve bu yere olan hislerine dönüyordu. Onu gerçekten seviyor muydu yoksa onun ve geçmişin fikrine mi kapılmıştı?

Eğer onu seviyorsa, o zaman ona zarar verme gücüne sahipti.

Ama en azından onun bu daha yumuşak tarafını görmüştü. Çocuklara gösterdiği ilgi ve endişe Kate'e pes etmeme cesareti vermişti. Onu yola getirmek, kalbini Amelie'ye açmak hâlâ mümkün olabilirdi ve eğer öyleyse, belki bir gün Amelie'nin sunabileceği sevgiyi görebileceğine dair bir umut vardı.

Damian'ı omzunda daha yükseğe kaydırdı.

"Ne oldu Kate? Çok düşünceli görünüyorsun." Bir an sustu ve sonra, "Amelie söylediğinden daha mı kötü?" diye sordu.

Ona - ya da özellikle kendisine - üzerindeki belirsizlik yükünü itiraf edebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Amelie'nin iyileşmesinin ne kadar süreceği ya da Amelie'nin ona yardım edecek istek ve gücü bulup bulamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Burada ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordu. Hepsi öyleydi. "Amelie çok yakında iyileşecek. Göreceksiniz."

YEDİ

TKate'in Myra ile paylaştığı odada sabah havası çoktan yakın ve nemliydi. Galeri penceresinin yanındaki dağınık masada tek bağına duruyordu.

New Orleans'a hızlı ve verimli bir yolculuk olacağını umduğu yolculuğa çıkmadan önce taslaklarını ve sanat malzemelerini bir düzene sokmaya çalışıyordu.

Amelie'ye gideceğini söylemekten korkuyordu ve kesinlikle bir doktor aramaya gittiğini açıklamayacaktı. Hele Amelie yapılacak bir şey olmadığında ısrar ederse. Dualar ve iksirler işe yaramamıştı. Kate hâlâ bir tedavi bulmaya kararlıydı.

Masanın altındaki bir kutu suluboya malzemesini taşıdı. Geldiğinden beri kutuyu bir kez bile açmaya vakit bulamamıştı. *Belle Fleuve*'de birkaç saat boş zaman bulabileceğini düşünmek saflıktı. İçini çekti ve böyle bir aptallık karşısında başını salladı.

Simon ve ekibine göz kulak olurken saatler su gibi akıp gitmiş, Amelie ve çocuklar geldiğinden beri bir an bile boş kalmamıştı. Üç gün önce çocukları Colin'le buluşmaya götürdüğünden beri *garçonnière*'e bile dönmemişti.

Onun kazara dokunuşuna verdiği tepkiyle ilgili kafası hâlâ karışıkken onu görmek umurunda değildi. Onun ne olduğu ve ne olabileceğine dair o anlık görüntü zihninde oylanırken değil.

Delany'lerin fotoğraflarını aldı, yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve Amelie'nin odasına girdi.

"Bugün daha iyi görünüyorsun!" diye haykırdı.

"Zavallı Kate." Amelie'nin sesi boğuk bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. Her gece ateşle verdiği savaştan harap olmuş, gevşek ve bitkin bir halde yatıyordu.

bir yastık yığınınına karşı.

"Daha iyi görünüyorsun." Kate temiz havanın odadaki durgunluğu dağıtacağını umarak pencereyi açtığında, Amelie'nin yumuşak iç çekişini duydu.

Kate yatağın yanına gitti ve fotoğrafları ona uzattı. "Bunları *garçonnière*'den getirdim. Şimdi bakmak ister misin yoksa masanın üzerine koyayım mı?"

Amelie elini uzattı. Kate elindeki titremeyi fark etmekten kendini alamadı.

"Çocuklar nerede?" Amelie elindeki fotoğrafları kucağına bıraktı.

"Myra ile birlikte keşfe çıktılar, set boyunca yürüdüler ve nehirdeki tekneleri izlediler."

"Yüzmeyi bilmiyorlar-" Amelie'nin endişesi gözlerinin etrafındaki çizgileri artırdı.

"Myra onları yolun kenarına bile yaklaştırmıyor. Bize karşı ne kadar tetikte olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sanırım." Amelie dikkatini fotoğraflara verdi, arada bir yorum yapmak için durakladı.

"Bu elbiseyi hatırlıyor musun?" Kate'in görebilmesi için fotoğrafı çevirdi. Amelie'nin eteği geniş bir çemberin üzerine dökülmüştü, altından rumili pantolonunun paçaları görünüyordu. "O elbiseyi çok severdim. Ne aptal bir yaratıkmışım."

"Şekerleme gibi görünüyorsun. Kremalı bir pasta." Kate sesini hafif tutmak için mücadele etti, sesinin çatlayıp kendisini ele vermesinden korkuyordu.

Amelie yığını iki kez gözden geçirdikten sonra fotoğrafları ince bedeninin üzerine örttüğü yatak örtüsünün üzerine bıraktı.

"Teşekkür ederim Kate. Yakında annemle babamı tekrar göreceğim." Sesi o kadar zayıftı ki Kate onu zar zor duydu.

Kate fotoğrafları kapıp kapıdan ve balkondan dışarı atmamak için kendini zor tuttu.

"Böyle konuşma." Pencereye doğru yürüdü, ellerini birbirine kenetledi ve hızla çarpan kalbini durdurmaya çalıştı. Biliyordu ki

Kulağa çok sert geliyordu ama öfkesini kontrol edemiyordu. Kendisi inanmazsa Amelie nasıl iyileşecekti?

Kate, "Çocuklarınızın size ihtiyacı var," dedi.

Amelie günlerdir göstermediği bir güçle, "Biliyorum," dedi. "Ama bana daha fazla sahip olamayacaklar ve bir eve ihtiyaçları var. Bunu herkesten çok sizin anlayabileceğinizi düşünüyorum."

Birden her şey geri geldi. Öz annesinin hastalığı ve ölümü, o ve kız kardeşleri birbirlerine sokulmuş ağlıyorlardı. Lovie onları teselli etmeye çalışıyordu. Megan kızgındı. Sarah neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü. Çaresizlik ve boşluk hissi dehşet vericiydi.

Kate bir hıçkırık yuttu.

"Kate, arkanı dön ve buraya gel, lütfen."

Bunu yapmadan önce derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. Yatağın kenarına oturdu ve Amelie'nin elini tuttu.

"Çocuklar hala Colin'e yaptıkları ziyaretten bahsediyorlar. Onları onunla tanıştırdığınız için teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değildi." En azından yarın şehre gitmeden önce çocukları tekrar ziyarete götürmeliydi.

"Henüz beni görmeye gelmedi," dedi Amelie.

"Belki zamanla ..." Kate gözlerini Amelie'nin gözlerindeki umutsuzluktan kaçırdı.

"Fazla zamanım yok ve Colin'in beni affedip affetmeyeceği ya da çocuklarıma bakmaya istekli olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Senden bir söz istiyorum Kate. Lütfen ben öldükten sonra çocuklarımı kendi çocukların gibi yetiştireceğine söz ver."

Söz vermek Amelie'nin ölmekte olduğunu kabul etmek demektir.

Kate başını salladı. "Yapamam. Yapmayacağım... çünkü sen iyileşeceksin."

"Hayallerinden vazgeçmen için hiçbir sebep yok. Bir dadı tut ya da sen çalışırken çocuklara Myra baksın. Onlara rehberlik etmek, yardım etmek için hala orada olacağını bilmek yeterli."

Kate, Amelie'ye çalışmalarından ve Patrick Delany'nin onun üzerindeki etkisinden bahsetmişti.

"O değil. Asla o değil." Kate kendine Amelie'nin elini sıkımmamasını ve ona acı ektirmemesini hatırlattı. "Sadece gitmene izin vermeyi reddediyorum."

Kate tekrar ayağa kalktı ve mermer kaplı lavaboya doğru yürüdü. Bir el bezini su dolu bir leğene daldırdı, suyu çevirerek çıkardı ve Amelie'nin alnını silmek için geri döndü.

Amelie gözlerini kapattı. "Lütfen bunu benden esirgeme." Dudaklarına bir gülümseme değdi. "Ne kadar dik kafalı olduğunu biliyorum Kate. Babam sana inatçı İrlandalı kız derdi."

"Sen de yarı İrlandalısın," diye hatırlattı Kate ona. "Bu inadını bununla savaşmak için kullan, Amelie. Benim için değilse bile, çocuklar için."

"Beni bu kadar uzun süre burada tutan tek şey irademdi." Tekrar ksrd ve Kate'in elindeki bezi alıp ağzını kuruladı. Pas rengi lekeler kumaşın iine sızmiştı. "Sen bir yetimdin Kate. Küçük Marie ve Damian'ı da aynı kadere mahkm eder miydin?"

New Orleans'taki yetimler yurdunun anısı şiddetli bir hızla geri geldi - annelerini kaybetmiş çocukların geceleri ağlayarak uyuma sesleri; ablalarının nereye götürüldüğünü merak etmekten duyduğu şaşkınlık. Kate, Sarah'yı evlat edinmiş olan yaşlı beyefendiye ve rumili şapkalı tombul kadına ikisini de alması için yalvarmıştı bile.

Rahibelerin ona verdiği yeni gözlüklerin arkasından buğulanan yuvarlak, korkmuş gözleriyle yabancılara kendisini de almaları için yalvarırken nasıl göründüğünü ancak hayal edebiliyordu. Onlara neredeyse hiçbir şey yemediğine dair yemin etmiş ve eğer onu Sarah ile birlikte gtrrlerse onlara hiçbir sorun ıkarmayacağına söz vermişti.

Ama Sarah tek başına gitti ve Kate, Keen'ler onu evlat edinene kadar aylarca orada kaldı. Gil ve Nola sevgi dolu ebeveynler değillerdi ama Sarah'nın başını sokacak bir evi ve paranın satın alabileceği her şeyi olmasını sağlamışlardı. Onu güvende tutmuşlar ve geleceğini görmüşlerdi ve bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Annesiz bir çocuk insanlığa karşı işlenmiş bir suçtu. Marie ve Damian'ı asla ama asla bir yetimhaneye teslim etmeyecek, onlara asla sırtını dönmeyecekti. Ama Amelie'nin ricasını kabul etmek yenilgiyi kabul etmek demektir. Bunu yapamazdı.

Amelie'nin sıcak eli Kate'inkine dolandı.

"Lütfen, Kate. Kalbimi kırıyorsun. Bunu benim için yapacağına söz vermeni istiyorum. İhtiyacım olan ya da istediğim tek şey bu. Lütfen."

Amelie öyle derin, öyle hıçkırıklarla ağlamaya başladı ki Kate kollarını ona doladı.

"Sus artık. Çok özür dilerim." Bir süre ona sarıldı ve sonra arkadaşını yastıklara yasladı. "Eğer istediğin şey çocuklarına bakacağıma dair bir sözse, elbette bunu memnuniyetle veririm. Ama bir gün ikimiz de birlikte yaşlı birer kadın olacağız ve çocuklar da büyümüş, kendi ailelerine sahip olacaklar. Göreceksin."

Amelie zayıf bir gülümsemeye yetindi.

Gözyaşlarını silerken "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Kapı aralığındaki bir hareketle dikkati dağılan Kate, Eugenie'nin bir doz daha ilaç verdiğini görmeyi umarak başını kaldırdı. Onun yerine, kapı çerçevesine yaslanmış Colin'i görünce şok oldu.

Onu orada görmek tam da istediği şeydi ama bedeli ağır olmuştu. Yüzünün rengi solmuş, alnı terden sırılsıklam olmuştu. Acısı kara gözlerine yansımıştı. Parmakları beyazlaşmış, bir elinde bastonunu tutuyordu. Diğer elinde ise bir kitap taşıyordu. Dik durmak, acısını gizlemek için mücadele etti ve hatta Amelie'ye yavaşça gülümsemeye çalıştı.

Kate hemen yardımına koşup onu bir sandalyeye oturtmak istedi ama onu utandırmamak için olduğu yerde kaldı.

Ne kadarını duymuştu?

Amelie onu gördüğünde nefesi kesildi ve Kate'in elini tuttu.

"Colin-"

Kız kardeşinin sesini duyunca odaya girdi ve topallayarak yatağa yaklaştı. Kate ayağa kalktı ve yatağın üzerine bir sandalye çekti.

yatağın başucuna koydu. Colin kendini yatağın içine bırakırken o da kitabı sabit tuttu. Colin kitabı ona uzattığında kadın kitabın sırtına baktı: *Batı Hint Adaları'nda Bir Korsanın Öyküsü*.

Tamamen sessiz, on yılı aşkın bir süredir ilk kez birbirlerini inceleyen kardeşlerin büyüsunü bozmakta tereddüt ediyordu. Delany'lerin hayatlarının arka planına girmek tanıdık bir şeydi ama Kate bu kez sessiz gözlemci rolünden rahatsız olmuştu. Onları yalnız bırakmak için Colin'in etrafından dolaşmaya başladı.

Amelie başını hafifçe salladı ve "Lütfen kal Kate," diye fısıldadı.

Colin kız kardeşini zar zor tanıdı. Ne kadar acı çekmiş olmalıydı. Kendi kendine acımasını düşünmek onu utandırıyordu. Amelie sadece hastalıktan harap olmamıştı, elleri de çatlamıştı. Kırmızı, tırnakları düzensiz ve yırtık pırtıktı. Güneşte geçirdiği zamanın izleri ince, solgun yanaklarının derisini bozmuştu. Onu bu halde görünce, kocasının çoktan ölmüş olmasına sevindi.

"Affet beni, Colin." Amelie'nin sessiz fısıltısı karanlık düşüncelerini dağıttı.

"Affedilecek bir şey yok. Sana öğüt vermek için burada değildim. Seni ve annemi savunmak için burada değildim. Babamız öldükten sonra geri dönebilirdim ama dönmemeyi seçtim. Seni o adamla kaçırmaktan alıkoyabilirdim."

"Billy Hart öldü. O hayat sona erdi," diye araya girdi

Amelie. "Çocuklar da öyle söyledi."

Onun hayatının ne kadar zor olduğunu az çok tahmin edebiliyordu. Ovalar, topraktan geçinmek zorunda kalmadan da yeterince açık, ham ve zorluydu. Amelie'den çok daha dayanıklı ruhlar Batı tarafından kırılmıştı.

Fort Dodge'un birkaç mil dışındaki kaba inek kasabasının kenarında yaşadığını hayal etmek zordu. Demiryolu sayesinde Dodge neredeyse bir gecede avarelerin, sığır çobanlarının uğrak yeri haline gelmişti,

Bufalo avcıları ve askerler. Efsanevi bir mezarlık zaten silah taşıyan palavracılarla doluydu.

Derin bir nefes aldı, sandalyenin sert koltuğunda kaydı. Amelie'yi öyle solgun, öyle solgun görünce kalbi sızladı. Kate'in söylediğinden çok daha fazla hastaydı. Küçük Marie'nin bu kadar endişelenmesine şaşmamalıydı. Hiçbir çocuk annesinin böyle perişan olduğunu görmek zorunda kalmamalıydı. Colin Amelie'nin eline uzandı. Bir sinek kuşunun kanadı kadar kırılgan hissetti.

"Eve döndüğüne sevindim." Yüreğinden kopup gelen sözcükler, söyleyeceğini bilmeden önce ağzından çıkmıştı. *Eve*.

Artık Kate Keene hakkında bildiklerine bakılırsa, onun içinde bulunduğu durumu toz pembe gösterdiğinden emindi ve şu an için rahatlamıştı. Amelie'nin yükünü daha da artırmaya gerek yoktu.

Amelie konuşurken nefesi tıkırdıyordu.

"Çocukların iyiliği için buradayım. Onların *Belle Fleuve*'de bizim gibi büyümelerini istiyorum." Colin'in çaresizce oturmak zorunda kaldığı bir öksürük nöbetinin ardından Amelie başını salladı ve sesi soluğu kesildi. "O günlerin geride kaldığını fark etmemiştim."

Gözleriyle tekrar buluşmadan önce adamın omzunun üzerinden bir noktaya baktı. "Ama sen buradasın ve bir mucize eseri Kate de burada. İkinizin de burayı hayata döndürmesiyle eskisinden daha iyi olacak."

Yani Kate, Amelie'ye evi kurtarmasını yasakladığını söylememişti. Onun isteklerine karşı geldiğini itiraf etmemişti. Kate kız kardeşinin, yeni temizlenmiş ve kısmen döşenmiş odaların onarımında parmağı olduğuna inanmasına izin vermemişti.

Birkaç dakika önce üst kata çıktığında Kate'in bu kadar kısa sürede ne kadar çok şey başardığına şaşırmıştı ama onarımlar daha yapılması gereken ne kadar çok şey olduğunu gösteriyordu.

"Nasıl yaralandınız? Ne kadar zaman önce?" Amelie'nin sesi onu geri getirdi.

Teksas ovalarındaki o günden bahsetmekten nefret ediyordu, bir grup masum kadın ve erkeğe yapılanları hatırlamaktan nefret ediyordu.

Komançi kalesindeki ocuklar. Ona ne olduğunu hatırlamaktan nefret ediyordu. Bir ok bileğinden girmiş, kemiği delip geçmiş ve atının karnına saplanmıştı. Hayvan onun üstüne düşmüş, yaralarını daha da derinleştirmişti.

"Bileğime bir Komançi oku yedim." Omuz silkti, onun bu kadar cesurca çektiği acılar karşısında kendine acımasından utanıyordu. "İyileşmesi epey zaman aldı."

Amelie tekrar onun omzunun üzerinden baktı ve bu kez, "Yaklaş Kate," dedi.

Colin o ana kadar Kate'in hâlâ odada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Ben gideyim de sen biraz dinlen," dedi.

"Lütfen kal," dedi Amelie. "Oturmama yardım et." Kate ne çıktı ve Amelie'ye yardım etti.

Amelie Colin'e gülümsedi. "Kate ne kadar hasta olduğumu ya da beni kurtaracak gücü olmadığını kabul etmiyor. Ondan ocuklarımı büyütmesini istedim. Onların da senin gözetiminde olmasını istiyorum, Colin. Benim ve Billy'nin yaptıklarından dolayı masumlar. Hart akrabalarına benzemedikleri için minnettarım."

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi. Çocukların amcası olmasına rağmen, Kate vasi olarak açık bir seçimdi. Onlara verebileceği gerçek değerde hiçbir şeyi, onları geçindirecek parası yoktu ve ruhu da bileği kadar hasar grmşti.

"Kate'in seni her zaman sevdiğini biliyor muydun?" Amelie ona açıkça sordu.

Kate nefesini tuttu ve "Amelie!" diye bağırdı. şüphesiz kız kardeşi sayıklıyordu.

"Bunun doğru olduğunu çok iyi biliyorsun Kate." Amelie g toplamak istercesine durakladı. "Sanırım... bu neden hiç evlenmediğinizi açıklıyor olabilir."

Colin Kate'e baktı. Gözlüklerinin ardındaki gözleri şoktan irileşmişti. Bakmaya devam etti - ona ilk kez kız kardeşinin arkadaşından daha fazlası olarak gerçekten *baktı*. Kate'in pahalı, iyi dikilmiş kıyafetinin altında vücudu düzgün ve biçimliydi; saçları gördü, bir

Zengin kahverengisi kızıla çalan vurgularla parlıyordu; teni kusursuzdu, yanakları utançla lekelenmişti.

Kate neredeyse bir aydır *Belle Fleuve*'deydi ve onun hakkında bildiği tek şey Eugenie'den duyduklarıydı. *Belle Fleuve*'ü ve ailesinin anılarını kalbinde taşıdığı belliydi ama kim onu sevebilirdi ki? Savaştan önce belki, ama şimdi değil.

Kate ona bakmaktan özenle kaçınıyordu. Amelie yatağın üzerindeki aile fotoğrafını kaldırdı.

"İncil'imiz bulunamadığına göre, ikiniz de annemle babamın bu fotoğrafı ve onların anıları üzerine evleneceğinize ve çocuklarıma birlikte bakacağınıza dair yemin etmelisiniz."

"Amelie, mümkün değil-" diye başladı Kate.

Colin tekrar başını kaldırdı, kadının çenesinin inatçı çizgisini gördü ve reddedeceğini anladı. Ölümün neye benzediğini bilecek kadar çok şey görmüştü. Kız kardeşi için çok az umut vardı ama Kate bunu görmeyi reddediyordu.

Amelie sessiz bir yakarıyla ona bakarken ağlıyordu. Daha önce savaştan eve dönmediğinde onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktı, ona ihtiyacı varken olmazdı. Ona huzur vermek için her şeyi yapardı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Kate'in elini tuttu. Kate elini çekmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu ve elini fotoğrafın üzerine bastırdı. Avucu ailesinin resmine bastırılana kadar parmakları yavaşça onunkilerin altından açıldı.

Sessizliğe gömülen Kate, Amelie'nin nefes almak için çırpınışını izledi. Şaşkına dönen Kate böyle bir yemin etmeyi reddederek itiraz etmeye başladı ama sonra Colin'in bakışlarıyla karşılaştı.

Dökülmemiş gözyaşları
Gözleri - kalbini eriten gözyaşları.

Bu delice şeyi kız kardeşi için yapıyordu. Nasıl reddedebilirdi ki?

"Söz veriyorum," diye fısıldadı. "Sana bir şey olursa Marie ve Damian'ı büyüteçime söz veriyorum."

Colin onun bıraktığı yerden devam etti. "Ailelerimizin anıları üzerine Kate Keene ile evleneceğime ve çocuklarınızı kendi çocuklarım gibi yetiştireceğime söz veriyorum."

Kate'in eli onunkinin altında titredi. Hafifçe sıktı. Onu gözlerinin içine bakarken buldu. İçini bir ürperti kapladı ve eğer adam kalbini görebilseydi, bunca yıldır orada sakladığı sırrı g ö r e c e ğ i n d e n korkarak ürperdi. Az önce inkâr etmeye çalıştığı sırrı.

"Benim için yas tutmayacağına söz ver. Çocuklarımı güvende ve mutlu tutacağınıza söz verin," diye ısrar etti Amelie.

"Söz veriyorum." Colin'in samimiyetinden hiç şüphe yoktu. Kate tereddüt etti. Amelie'nin burada olmasını istiyordu.

"Kate, lütfen," diye ısrar etti Amelie.

Kate öfke ve böyle bir kaybın dehşeti arasında bocaladı.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Colin elini kaldırdı ve Kate serbest kaldı. Geri çekildi ve bir saniye sonra Eugenie elinde bir tepsi ve bir bardak sütle kapıda belirdi. Colin'i görünce yaşadığı şaşkınlık her halinden belliydi.

"Siz mutfağa gidip bir şeyler yemek isterseniz ben Bayan Amelie ile oturacağım."

Amelie sözlerini yerine getirdiğine göre, Kate'in göz kapakları titremeye başlamıştı. Kate, Amelie'nin çok ihtiyaç duyduğu uykuyla mücadele etmesine izin vermektense, fotoğrafı Amelie'nin gevşek parmaklarından alıp komodinin üzerine koydu. O geri çekilirken Colin onun etrafından dolanarak aile portresini Amelie'nin görebileceği bir yere, lambaya d a y a d ı .

Galeriye vardıklarında Kate Colin'i durdurdu.

"Seninle konuşmam gerek." Aşağıya inene kadar öfkesini dışa vurmamaya kararlıydı. İsteyeceği son şey Amelie'nin söyleyeceklerini duymasıydı.

"Bileğimden kurtulmam lazım." Bastonuna dayanarak merdivenlere doğru ilerledi, sonra durdu ve serbest eliyle trabzana uzandı. Kate onun solgunluğunu fark edemeyecek kadar üzgündü ama çabucak mücadelesini hatırladı.

Dirseğinden tuttu. Adam onu silkmeye çalıştı.

"Burada durup kolunla halat çekme oyunu mu oynayacağız, yoksa sana yardım etmeme izin verecek misin?"

Çekiştirmeyi bıraktı ve merdivenleri yavaşça indi, her adımdan sonra ağırlığını bileğinden vermek için durakladı. Kate sonunda kolunu bıraktığında ön kapıya yöneldi.

"Hayır, yapamazsın." Kadın onu tekrar tuttu. Adam onun eline baktı ama geri çekilmedi. "Az önce yukarıda olanlardan sonra *garçonnière*'e geri döneceğini sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. Benimle gel."

Bir tartışma bekliyordu. Bunun yerine, adam onu evin içinde ve galeride takip etti. Mutfığa girdiklerinde, masadan onun için bir sandalye çekti.

"Otur."

Oturdu

Oturmayı bile düşünemeyecek kadar üzgündü. Hızlı adımlarla sobanın yanına gitti ve tekrar masaya döndü.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Seni her zaman sevmedim." Bu kadarı doğrudu. Onu *her zaman* sevmemişti. Sadece *Belle Fleuve*'e dönene kadar on iki yaşından beri. Onu çocuklarla birlikte görene kadar, kesinlikle artık onun için yanıp tutuşmuyordu.

Endişeli, evet. Ama hala aşık mıydı? Bunu ona asla ama asla itiraf etmeyecekti. Kesinlikle şimdi değil.

"Elbette bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye ekledi. Adamın elinin bastonunun üzerinde sıkışmasını izledi. Adam ona bakmadan önce bir saniye bastona baktı.

"Tabii ki hayır," dedi. "Artık hangi kadın beni sevebilir ki?"

"Sakatlığın yüzünden mi? Saçmalık."

"Önemli olan Amelie'dir, geçmiş değil ve kesinlikle senin bir kız öğrenciye olan aşkın da değil."

"Böyle bir söz verirken aklından ne geçiyordu? Ona evleneceğimize dair yemin ettiren neydi?"

"Kız kardeşimi düşünüyordum. Neye inanırsanız inanın, o ölecek ve ben onun çocukları için zaten olduğundan daha fazla endişelenmesini istemiyorum."

"Ama evlilik imkansız."

"Amelie'nin içini rahatlatmak için kabul ettim."

"Onun *kolaylığa* ihtiyacı yok. İhtiyacı olan şey umut. Yaşamak istemeye ihtiyacı v a r . Sen onun ölmesini *kolaylaştırdın*, Colin."

"Bu ne cüret Kate?"

"Özür dilerim." Onun öfkesini görünce anında ve gerçekten üzüldü. "Sadece çok üzgünüm..." Gözyaşlarına karşı koydu ve arkasını döndü.

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "İkimiz de onun için en iyisini istiyoruz."

Döndü ve adamın bastonunu masaya dayamasını ve bastonu tekrar eline almadan önce kendini ayağa kaldırmak için iki elini kullanmasını izledi.

"Hepsi bu kadar mı? Artık gidebilir miyim?" Dik dururken gözleri acı doluydu.

"Gitmeden önce bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

Colin duraklayarak bir adım attı, sonra sakat bacağına biraz baskı uyguladı ve neredeyse yere yığılıyordu. Kate onun yanına koştu, kolunun altından geçti ve kolunu beline doladı. Onun titrediğini hissetti ve iyi olduğu konusunda ısrar etmesine rağmen bırakmadı. Vücudu onun yanında sıkışmış haldeyken başını kaldırdı ve adamın kendisine baktığını gördü, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Artık bırakabilirsin," dedi ona tekrar.

Gözlerini kırptırdı ve geri adım attı, ardından gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti.

"Colin, yarın New Orleans'a gidip bir doktor bulacağım," diye ağzından kaçırdı. "Amelie'ye yardım edebilecek biri olmalı."

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, elbette git. Ama umarım şimdi onu bırakıp aptalca bir işe kalkıştığın için pişman olmazsın."

Tartışmak yerine, "İş hakkında konuşmak istediğim bir mimar var" diye ekledi.

Mimarlığa olan tutkusunu geçimini sağlayacak bir yola dönüştürmenin zamanı gelmişti. Muhasebecisiyle oturup mali durumunu gözden geçirmesi, Colin'in *Belle Fleuve*'ün vergilerini ödediğini öğrenmesine fırsat vermemek için ona geri ödeme yapacak yeterli parayı bulması gerekiyordu.

Colin odayı gözden geçirdi ve ona tekrar döndüğünde neredeyse kapıya ulaşmıştı.

"İş mi? Şimdi bunu nasıl düşünebilirsin? Çocuklar ne olacak?" Gözlerinde bir parça panik vardı.

"Myra onlara bakmak için burada olacak. Eugenie Amelie'ye göz kulak olacak. Umarım onu tekrar ziyaret edecek gücü toplayabilirsin."

İç çekti. "Bu çok zor."

Yürümekten mi yoksa Amelie'yi bu kadar hasta görmekten mi bahsettiğini bilmiyordu.

"Sana ihtiyacı var Colin. Çocukların sana ihtiyacı var. Daha önce onurlu bir adam tanıdıklarından şüpheliyim."

"Onurlu olduğumu nereden çıkardın?"

Kate gözlüklerini tekrar düzeltti. "Düşünmüyorum. Bunu biliyorum." "Sen imkânsızsın, biliyorsun."

"Bana öyle söyledin." "Ne zaman döneceksin?"

"Yakında. Yarından sonraki gün." Onun birkaç adım daha atmaya çalışmasını izledi. "Geri yürümene yardım etmemi ister misin? Bir doz laudanum ister misin?"

"Hayır, dışarı attım."

Bunu bir umut işareti olarak aldı.

Kapı aralığında durakladı ve ona döndü. "Kendi başıma geri dönebilirim. Peki ya Kate?"

"Evet."

"Teşekkür ederim."

Bir an için yanlışı duyduğunu düşündü. "Ne için?"

"İsteklerime karşı geldiğin için. Evin Amelie ve çocukların taşınabileceği kadar iyi olmasına sevindim."

"Ona yardım edecek birini bulma konusunda da haklıyım. İyileşecektir. Göreceksiniz."

A *Garçonnière*'e giden yolda yalnız kalan Colin acele etmedi. Ne zaman acısını dindirmek için dursa, bahçeyi inceliyordu.

Son gördüğünden beri birileri otları temizlemişti. Annesinin güllerinden birkaçı, onları rehin alan yabancı otlardan kurtulmuştu.

Derin bir nefes aldı, nehrin, toprağın, Louisiana'nın nemli, verimli toprağının tanıdık kokusunu içine çekti. Kendisi için hiçbir şey kalmamış olsa bile burası için bir umut var mıydı?

Damian'ın kahkaha sesi nehirden gelen esintiyle ona doğru süzüldü. Marie'nin sesini duymadı; şüphesiz annesi için gülemeyecek kadar endişeliydi. İnsanın annesinin tükenişini izlemesi, on yaşındaki bir çocuğun katlanması gerekenden çok daha büyük bir endişeydi.

Colin çocukların bildiği dünyanın, kendisinin, Amelie'nin ve Kate'in paylaştığı çocukluktan çok farklı olduğunu düşündü. Korunaklı ve ayrıcalıklı olan üçü, her şeye hakları olduğuna inanarak büyümüşlerdi.

Gerçekle yüzleşmek ona büyük acı verse de, kız kardeşi için hiçbir umudu yoktu. O öldüğünde, iki çocuk yetiştirmek için aşılmaz bir cesarete ihtiyacı olacaktı. Bunu yapabilir miydi?

Annesinin bahçesinin ötesine, ahırın, tütsü odasının ve diğer müstemilatın ötesine, bir zamanlar kölelerin barındığı ve şimdi Eugenie'ninki hariç boş duran sıra sıra kulübelerin ötesine baktı.

ve Simon meşguldü. Eski kamış tarlalarına baktı - Güney ve *Belle Fleuve*'ün eski can damarı - ama eskiden dönümlerce şeker kamışı olan yerlerde, birkaç başıboş kamış adasından başka bir şey yoktu.

Dün Colin, bırakın kendini üst kata sürüklemeyi, *garçonnière*'den eve kadar yürüyebileceğini bile hayal edemiyordu - yine de bunu kız kardeşi için yapmıştı. Her seferinde bir adım atarak, bunu Amelie için yapmıştı.

Belle Fleuve'ü yeniden canlandırabilir mi?

Nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama para olmadan hiçbir şey başarılmazdı. Bankaya yatırılacak tek varlığı Delany ismiydi. Soyağacının önemli olduğu bir şehirde anlamı olan bir isimdi.

- Özellikle de bir adam Creole ya da İrlanda kökenli olduğunu iddia edebiliyorsa. Neyse ki, o her ikisine de sahipti.

SEKİZ

Men New Orleanslıların en sevdiği eğlenceler yemek yemek ve alışveriş yapmaktı ve Kate de bir istisna değildi. Kasabada sevdiği tüm zengin yiyeceklerle ziyafet çeker, şehrin gelişine şükrederdi.

savaş ve sonrasındaki uzun ve karanlık yıllardan geri döndü.

Tanıdık sokaklarda bir aşağı bir yukarı koşturuyor, arada bir durup çocuklar için giysi ve ayakkabı, Damian için McGuffey's First Reader ve Marie'nin saç için kurdele alıyordu. Ayrıca çoraplara, iç çamaşırlarına ve saç fırçalarına da ihtiyaçları vardı. Ve Marie için altın bir madalyon buldu.

Annesinin en yakın arkadaşlarından birkaçını arayan Kate, doktor tavsiyeleri istedi. Tavsiye edilen ilk üç doktorla görüşme ayarladı. İlk doktora Amelie'nin semptomlarını anlattıktan sonra, doktor ona yapabileceği en iyi şeyin *Belle Fleuve*'e dönüp arkadaşına veda etmek olduğunu söyledi. Kate dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Lekesiz bir üne sahip olan tanınmış doktor, Amelie'nin *Belle Fleuve*'de bir sanatoryumda göreceği bakımın aynısını gördüğünü söyleyince, ikinci ziyaretinden öfkeyle ayrıldı.

- iyi yemekler, temiz hava ve dinlenme. Sonuna kadar onu rahat ettirmekten başka bir şey yapılmayacaktı.

Kate üçüncü doktorun boş bekleme salonunda oturuyor, çiftliğe yalnız döneceğinden korkuyordu. Gnce kesimli bir takım elbise giyen ve geniş bir gülümseme takınan orta yaşlı bir beyefendi içeri girdi. Kate'den sadece birkaç santim uzundu.

"Bayan Keene? Ben Doktor Jonathon Ward. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yankee aksanı vardı, bu da o d a s ı n d a k i hasta eksikliğini açıklıyordu.

"Bir arkadaşım için yardım arıyorum," diye başladı. "Verem hastası." Kate, Amelie'nin semptomlarını anlattı.

Kadın sözlerini bitirdiğinde adam gerçekten de gülümsedi.

"Bayan Keene, hiçbir dava umutsuz değildir. Yardım etmekten büyük mutluluk duyarım."

Kate gözyaşlarına boğuldu. Kendini toparladıktan ve Jackson Meydanı'na bakan bir pencerenin yanındaki rahat bir berjer koltuğa oturduktan sonra, doktorun saldırı planını açıklamasını dinledi.

"Vazgeçmeden önce yapmamız gereken çok şey var, canım. Pek çok şey. Fosfor bir tedavi yöntemidir-"

"Daha önce konuştuğum biri bana hastalık ilerlediğinde fosfor kullanmanın tehlikeli olduğunu söyledi."

Dr. Ward elini sinir bozucu bir sineği uzaklaştırır gibi salladı. "Pooh. Bunu çok başarılı bir şekilde kullandım." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. Bakışları niyetliydi. "Salyangoz şurubundan yapılmış çok güçlü bir ilacım var."

"Salyangoz mu?" Kate salyangozu severdi ama salyangozdan yapılan bir şurup fikri onu ürkütmüştü.

"Salyangozlar sabahın erken saatlerinde henüz yaprakların üzerinde çiğ varken bahçeden toplanır. Torbalanır ve balla ıslatılır, çok güçlü bir onarıcı damlatırlar."

Kate yutkundu. "İşe yarıyor mu?"

Başını salladı. "Zamanın yüzde doksan dokuzu."

Adam kendine aşırı güveniyordu, hatta belki de bir şarlatandı. Arkasına yaslandı ve açık meydandaki parka baktı.

"Kaybedecek neyiniz var Bayan Keene?"

"Arkadaşım." Sesi dalgalandı. "En sevgili arkadaşım."

Doktor ayağa kalktı ve bitişikteki odaya doğru yürüdü. Etrafta dolaştığını duydu ve sonra elinde kare bir kutuyla resepsiyon odasına geri döndü. Oturdu ve kutuyu dizlerinin üzerine koydu. Büyük bir dikkatle, bir yıldız çiçeği yuvasından kristal bir küre çıkardı ve iki eliyle tuttu.

"Eğer her şey başarısız olursa, *bu* işe yarar."

Küreye doğru eğildi. "Nedir bu?"

"Antik Roma kentinin kalıntılarında keşfedilen çok güçlü bir şifa taşı. Çağların sırlarını barındırıyor."

BaĞka zaman olsa Kate güler ve onun deli olduğunu düĞünürdü. Ama Amelie'nin gölgeli gözlerini, acınacak kadar ince, bükülmüş gövdesini, her öksürüğün dayanılmaz olduğu ciğerlerini hayal eden Kate, işe yarayabilecek her şey için kumar oynamaya hazırды.

"Sanırım denemeye değer. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de başka seçeneğim yok," dedi.

"Hizmetimin ucuz olmadığı konusunda sizi uyarmalıyım, Bayan Keene."

Giysilerinin kesiminden ve ince deri çizmelerinden bu anlaşılıyordu.

"Siz bir şarlatan değilsiniz, değil mi Doktor?"

"Sorduğunu duymak bana acı veriyor, canım. Hem de çok acı veriyor."

"İnanın bana Doktor, yalan söylerseniz ne tür bir acı çektirebileceğimi bilmiyorsunuz. Göz açıp kapayıncaya kadar sizi New Orleans'tan kovdurabilirim."

Boş bir tehdit değildi. Babasının eski iş ortaklarından bazılarına tek bir kelime ederse Dr. Jonathon Ward kuzeye doğru yola çıkacaktı.

"Bayan Keene, iş tedaviye geldiğinde hiçbir şey kesin değildir. Tüm tıbbın inanç üzerine kurulu olduğunu bilmiyor musunuz? Doktora olan inanç, ilaca olan inanç ve Tanrı'ya olan inanç. Ben sadece bir aracıyım. Tek yapabileceğimiz arkadaşınızın inanacak cesarete sahip olmasını ummak."

Kate Cezelia'ya yaptığı ziyareti hatırladı ve Tanrı'nın onu dinlediğini umdu.

Kate'nin muhasebecisi Dan Rosen, zengin müşterilerin beklediği tüm tantanayla onu ofisine soktu, ancak parlak kiraz ağacından mobilyalarla dolu halı kaplı ofisinin zarafeti gözünden kaçtı.

Kate. Fakir de olmuştu, zengin de, ama bir insanın sadece dürüstlüğünden ve cömertliğinden etkilenirdi, zenginlik gösterisinden değil.

Dan sadakatini ve iş zekasını defalarca kanıtlamıştı. Babası onu New Orleans'taki en dürüst ve nitelikli muhasebecilerden biri olarak görüyordu. Kate, Rosen'ı yaltaklanmaya ihtiyacı olmadığına ikna ettiğinde, tanınmış aile babasıyla rahatça anlaştı.

"Sonunda şehre döndüğüne sevindim, Kate." Dan geniş masasının arkası yerine onun yanına oturdu. "Seni görmek için *Belle Fleuve*'e gitmek zorunda kalacağımdan korkuyordum."

"Endişeli görünüyorsun Dan. Endişelenmeli miyim?"

Dan'den inşaat malzemelerinin sipariş edilmesini ve plantasyona teslim edilmesini denetlemesini istemişti. Dan onun neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu.

"Harcamayı bırakmalısın, Kate. Neredeyse hiçbir şeyin kalmadı."

"*Neredeyse hiç* mi?" Kate'in düşünceleri Dr. Ward'ın hizmetlerinin ucuza gelmediği konusunda uyardı.

"Delany'lerin vergilerini ödediğinde seni dikkatli olman gerektiği konusunda uyarmıştım. Nola konağı sattığında, St. Charles'daki o pahalı süite taşınmamanızı tavsiye etmiştim."

"Ama işlerin bu kadar kötüye gideceğini hiç düşünmemiştim," dedi. "Umarım evcil hayvan projenizi tamamlamışsınızdır."

"Umduğum kadar ileri gidemedim. Önce Colin'e danışmadan plan yapmak konusunda çok saf olduğumu itiraf etmeliyim. Beni başından savmaya çalıştı. Çok inatçı bir adam."

"Ama söylendiği gibi deli değil, öyle mi?"

"Kesinlikle deli değil."

"Oraya ne kadar yatırım yaptığınızı biliyor mu?"

"Hayır ve kendi ayakları üzerinde durana ve bana borcunu ödemek için bazı düzenlemeler yapana kadar ona söylemeye niyetim yok."

"Babanı sana *açık çek* vermemesi konusunda uyarmıştım." "Kadın olduğum için mi?"

"Çünkü aklınla değil kalbinle düşünüyorsun. Eski dostlarına yardım etmek istemen takdire şayan ama geleceğin için endişeleniyorum."

"Bu sabah annemin arkadaşlarından birinden Roger Jamison'ın kendisine asistanlık yapacak bir mimar aradığını duydum. Babamın arkadaşıymış. Belki beni işe alır."

Dan şüpheci görünüyordu. "Geçim masraflarınızı karşılayacak kadar kazanabilirseniz, kalan paranızın bir kısmını yatırır ve hesabınızı yeniden oluşturmaya çalışırım."

"*Belle Fleuve*'den ayrıldığımızda Myra ve kendim için daha uygun fiyatlı bir konaklama yeri bulacağım. Masraflarımızı karşılayacak kadar para kazanmayı umuyorum." Toplayabildiği tüm özgüvenle konuşuyordu. "Durumun bu kadar vahim olduğundan gerçekten emin misin?"

"Felaketin eşiğinde duruyorsunuz diyelim. *Belle Fleuve* için harcayacak paranız kalmadı. Delany mirasını oraya harcadığını bilse ne derdi?"

"Çok kızardı." Öfkelenmek hafif kalırdı. Kate'in tahminine göre, borçlu olmaktan nefret eden gururlu bir adamdı -özellikle de ona karşı.

"Vergilerin vadesinin neden gelmediğini merak etmedi mi?"

"Orduya yazıldığı ve Birliğe sadakat yemini ettiği için kendisine serbestlik tanındığını düşünüyor."

"Peki bu yanlış bilgiye nasıl ulaştı?" Dan pek memnun görünmüyordu.

Omuz silkti. "Dört yıl önce vergi dairesindeki k â t i p t e n ona bu kadarını söylemesini istedim."

"Oh, Kate."

"Katip bir zamanlar babam için çalışıyordu ve ismimi tanıdı. Ona vergileri isimsiz ödemek istediğimi söylediğimde, Colin için bir mektup kaleme aldık ve dosyasına koyduk. Kötü olduğunu biliyorum ama o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti."

"Ona şimdi gerçeği söyle, Kate. Colin'in gerçekte nasıl bir adam olduğunu öğren."

"O çökmüş bir adam. Nihayet iyileştiğine dair bir umut ışığı belirmişken bunu ona söylemekten nefret ediyorum." Colin'in acı içinde Amelie'yi ziyaret etmek için üst kata çıktığını hayal etti. "Merak etme Dan. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

"Senin iyiliğin için, umarım öyledir. Tavsiyemi dinle, Kate. Harcamayı bırak. Dikkatli olursan, kalan az miktardaki anaparayı artırabilirim."

"Eminim babam şimdiye kadar bana bıraktığını üçe katlardı," diye omuz silkti. "İş onun hediyesiydi. Ne yazık ki ben de öz aileme çekmiş olmalıyım. İrlanda'daki kıtlıktan kaçıp New Orleans'a göç etmişler."

Diğer pek çok kişi gibi onun ailesi de babasının şehirdeki kanalları kazarken yakalandığı sarı hummadan ölmüştü.

"Amelie eve döndü ve artık geri döndüğüne göre Colin, *Belle Fleuve*'ü kendisi ve çocukları için kurtarması gerektiğini anlayacaktır."

"Patrick Delany yaşasaydı Hibernia Bank'a yatırım yapardı. Arkadaşlarının çoğu kurucuydu. Colin için bir Hibernia kredisi söz konusu değil."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Dan Rosen, "Bu çok zor bir ihtimal," diye itiraf etti. "Arazi değerlerinin düşmesiyle plantasyon neredeyse değersiz hale geldi. Colin araziye daha küçük parçalara bölüp satabilir ya da kiracı çiftçilere kiralayabilir. Eminim arazide hâlâ şeker arıtma ekipmanları vardır."

Kate'in düşünceleri *Belle Fleuve*'de Amelie, Colin ve çocuklarla birlikte kilometrelerce uzaktaydı, ta ki adamın az önce ne söylediğini fark edene kadar.

"Şekerin rafine edilmesiyle ilgili bir şey mi söylediniz?"

Dan başını salladı. "Çiftçiler kooperatifler kuruyor, ürünlerini bir havuzda topluyorlar. Arazide eski bir şeker fabrikası varsa Colin onu tekrar çalıştırabilir. Hiç kaynağı var mı?"

"Görünüşe göre değil."

Etrafında uzanan sonsuz gibi görünen tarlaları hayal etti.
Belle Fleuve. Bir yerlerde eski bir şeker evi var mıydı?

"Bana düşünecek çok şey verdin." Kate ayağa kalktı. "Yarın sabah geri dönmek için hazırlanmam gerekiyor."

Dan de ayağa kalktı. "Umarım başarılırsınız. Fırtına yaklaşıyor." Onu kapıya kadar geçirdi. "Ne dediğimi unutma Kate. Artık harcamak yok."

"O kadar endişeli görünme. Cüzdanımı sıkılaştıracağıma söz veriyorum." *Dr. Ward'a ödeme yaptıktan sonra*, diye düşündü. "Her şey yoluna girecek. Lütfen Susan ve çocuklara iyi dileklerimi ilet."

"Döneceğim. Ülkeye geri dönerken iyi yolculuklar."

Kate'in son durağı Garden District'te yaşayan bir mimar olan Roger Jamison'ın eviydi. Jamison'ın çalışmaları Patrick Delany'ninkiler kadar ünlüydü ve Kate, bu kadar kısa sürede onu görmeyi kabul ettiği için kendini şanslı sayıyordu. Elbette Gilbert Keene'in kızı olmanın da yardımı olmuştu.

Mimar ellili yaşlarının sonundaydı, zayıftı ve tıpkı onun gibi gözlük takıyordu ama gözlük camları o güne kadar gördüklerinin en kalınıydı. Ceketinin dirsekleri yamalıydı ama ayakkabıları yeniydi. Onu içeri buyur etti ve çay isteyip istemediğini sordu. Kadın kabul etti ve adamın çay demlediği mutfaka kadar onu takip etti.

"Merakımdan sizi görmeyi kabul ettiğimi itiraf etmeliyim. Babanla birkaç kez karşılaşmıştım. Parlak bir zekâ. Sizi buraya getiren nedir, Bayan Keene?"

Kate'in boyu biraz daha uzadı. "Ben bir mimarım Bay Jamison ve çalışmalarınızın hayranıyım."

Kaşları çatıldı. İfadesi inançsızlığını ortaya koyuyordu.

Kate aceleyle ekledi: "Son zamanlarda River Road'daki Delany çiftliği *Belle Fleuve*'ün onarımını denetliyordum."

Ona *Belle Fleuve*'deki başarılarından bahsetti. Çay demlendikten sonra Jamison kendi odasında servis etti.

"Güney'i yeniden inşa ederken iş sıkıntısı çekmediğimizi kabul ediyorum, Bayan Keene. Artık gençleşmiyorum ve bu işi sürdürmekte zorlanıyorum."

taleplerle dolu. Çok uygun bir zamanda geldin canım. Yardım edebilecek birini arıyordum, taze bir gözü ve yeni fikirleri olan birini."

"Kesinlikle benim, Bay Jamison." Rosen'ın evine gitmeden önce Kate bu görüşmeyi heyecan verici bir meydan okuma olarak görürdü. Şimdi çaresiz görünmemek için mücadele ediyordu.

"Onarımları denetlemek dışında ne gibi bir deneyiminiz oldu?"

"Patrick Delany ile çalıştım." Jamison'ın bakışları hesaplıydı.

"Çocuk olmalısın."

Omuz silkti, kızarmamaya çalıştı ama başaramadı. "Şey, evet." "Başka ne var, Bayan Keene?"

"İrlanda'da bir mimarın yanında çıraklık yaptım. Referans mektubu yazdı. O zamandan beri *Belle Fleuve* için yeniden yapılanma planları üzerinde çalışıyorum. Birkaç periyodik yarışmaya da katıldım."

"*Belle Fleuve*'ün yeniden inşasını tamamladınız mı?" "Hayır.

Colin Delany'nin şu anda kullanabileceği fon yok."

"Planlarınızı yanınızda getirmemiş olmanız çok yazık. Onlara bir göz atmak isterdim."

"Size ne yaptığımı göstermek benim için bir onurdur."

O kadar uzun süre sessizce oturdu ki, kız onu kovacağından korktu.

"Bayan Keene," dedi sandalyesinde öne doğru eğilirken, "eskisi kadar genç değilim. O kadar sabırlı da değilim. Bu aşamada herhangi bir çırak alma fikri hoşuma gitmiyor ama görünen o ki bu bir zorunluluk. Bir kadını yanıma almayı hiç düşünmemiştim, hele de senin gibi denenmemiş birini. Ama bir zamanlar, uzun zaman önce, şanssız ve fakir bir mimarken baban bana iş bulmuştu ve her zaman minnettar olacağım. Sizi işe alarak ona borcumu ödemek benim için bir onurdur, tabii ki deneme amaçlı olarak. Umarım yüklerimin bir kısmını hafifletmeye yardımcı olabilirsiniz."

Kate'in rahatlaması ve heyecanı sadece Amelie'nin *Belle Fleuve*'de hasta yattığı düşüncesiyle hafifledi.

"Pişman olmayacaksınız Bay Jamison."

"Lütfen canım, bana Roger de." Sandalyeden kalktı, odayı geçti ve planlarla kaplı geniş bir masaya doğru kendisini takip etmesini işaret etti. "Şimdi sana ilk görevin için aklımda ne olduğunu göstereyim. Fikirlerini duymak isterim."

DOKUZ

Colin galeriye adım attı, bastonuna ağır bir şekilde yaslandı ve ana eve geçmeden önce bileğini dinlendirmek için durakladı.

Üç gün içinde yukarıya üç kez çıkmıştı, her bir yolculuk başlı başına bir mucizeydi. Omuzlarındaki yağmuru fırçaladı ve elini nemli saçlarında gezdirdi. Hem şemsiyesini hem de bastonunu kullanamadığı için her gün dinmek bilmeyen bir yağmurun altında yürüyordu.

En yakın kapıyı açtı, yemek odasına adımını attı ve hemen ilerideki oturma odasından gelen çocuk seslerini duydu. Cep kapıları birkaç santim açıktı ve onların genç seslerini net bir şekilde duyabiliyordu. Colin dinlerken koluyla yüzünü sildi.

"Korsan kaptanı gördünüz mü? Aşağılık kamarotu gördünüz mü?" Marie'nin sesi daha önce hiç duymadığı kadar güçlü ve kuvvetliydi. Kızın yanındayken neredeyse hiç konuşmuyor, konuştuğunda da fısıldıyordu.

Damian bağırdı, "Hayır! O alçakları görmedim ama gördüğümde onları zincire vurup kalasla yürüteceğim. Ya da belki romumu içtikleri için omurgalarını kırarım! Yo, ho, ho!"

Colin, onlara *Bir Korsan Masalı*'nı hediye etmenin bilgeliğinden şüphe etmeye başladı.

"Artık kaptan ben olacağım," dedi Marie. "Kadın olmaktan bıktım."

"Sen bir kızsın. Korsan kaptanı olamazsın. Kızlar korsan olamaz. *ya da* denizciler."

"O zaman bir daha oynamayacağım."

Damian, "Hey, sen buraya gel," diye emretti.

Koşan ayakların sesi gürültülü bir çığlıktan önce geldi. Colin elini sürgülü kapıya dayamış, içeri girmeye hazırlanıyordu ki yere bir şey çarptı. Tam kapıları açmıştı ki Damian hızla odadan çıktı ve ona çarptı.

Dengesini korumak için ağırlığını yaralı ayak bileğine vermek zorunda kalan Colin'in bacağına şimşek gibi beyaz bir acı belirdi. Sersemlemiş bir halde kolunu kaldırarak kendini kapının çerçevesine yasladı. Damian bir çığlık attı ve sindi.

"Özür dilerim," diye hüngür hüngür ağlamaya başladı çocuk. "Özür dilerim Colin Amca. Kırmak istememiştim."

Colin odanın diğer ucuna baktı. Marie yan yatmış yuvarlak bir sehpanın yanında donmuş bir halde duruyordu. Seramik bir heykelciğin parçaları masanın yanına saçılmıştı.

"Özür dileriz," diye fısıldadı. "Bu bir kazaydı."

Colin acısını dindirene kadar konuşamadı. Derin bir nefes aldı. "Bunu biliyorum."

Çocuk gözle görülür biçimde sarsılmıştı ve Colin'in ulaşamayacağı bir yerdeydi. *Çocuk gerçekten ona vuracağını mı düşünüyor?*

"Bana kanepeye kadar yardım eder misin?" Colin kızın odayı geçip yanında durmasını bekledi. Damian ancak o zaman yaklaştı. İkisi de birbirlerine baktılar ve sonra birer kollarını Colin'e doladılar, hafifçe ama yardım etmek için çaba gösterdiler.

Kendini kanepeye bıraktığında ve çocuklar önünde omuz omuza durduğunda, iki elini bastonunun sapına dayadı ve sırayla her birine baktı.

"Sana asla vurmayacağıma dair söz veriyorum. Anladın mı?"

İkisi de kımıldamadı.

"Öyle mi?"

Marie başını salladı.

"Yapmayacak mısın?" Damian şaşkınlıkla bakakaldı.

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." "*Çok* kötü olsak bile mi?"

"Ne demek çok kötü?"

Damian omuz silkti. "İşte böyle." Masayı ve kırık heykelciği işaret etti.

"Bu bir kazaydı, değil mi?"

Başlarıyla onayladılar.

"O zaman o şeyi bilerek kırmadınız... her neyse."

"Küçük bir köpek. Kate Teyze bunun uzun zaman önce en sevdiği şeylerden biri olduğunu söylemişti."

"Kırmak istememiştin. Ama evde oynarken daha dikkatli olacaksın ve döndüğünde ondan özür dilemek zorunda kalacaksın."

"Belki en büyük parçaları tekrar yapıştırabiliriz." Marie kolunun manşetiyle oynadı.

Manşeti yırtık pırtıktı. Bu konuyu Eugenie'yle konuşacaktı. "Kate Teyze ne zaman dönecek?" Damian sordu.

"Ben de bunu merak ediyordum," diye mırıldandı Colin. Her ne kadar kabul etmek istemese de, Kate'in yokluğu ona pek iyi gelmiyordu. Neredeyse üç gündür yoktu ve ev onsuz bomboştu. Kendini yolu izlerken ve onun sesini dinlerken buldu.

Fırtına ve geçit vermeyen yollar yüzünden yakın zamanda dönmesi pek mümkün görünmüyordu. Onlara bunu söylediğinde her iki çocuk da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Masayı ayağa kaldırmanı istiyorum, Damian," diye talimat verdi. "İşin bittiğinde mutfağa git ve Eugenie'den bir süpürge ile faraş iste ve ortalığı süpür. Kız kardeşin sana yardım edecek."

"Hepsi bu mu?" diye sordu çocuk. "Gerçekten bizi kırbaçlamayacak mısınız?" "Size söz verdim." Çocuk mutfağa gitmek için dönmeden önce Colin, "Hiç kırbaçlandın mı?" diye sordu.

Damian başını salladı. "Babam bize çok sert davranırdı. Yaramazlıklara hiç tahammülü yoktu."

Colin'in elleri bastonunu sıkıca kavradı. Karşısında çocuğun yerine Billy Hart'ın durmasını diledi. Çocuklarını kırbaçlayan bir adama anlatacak bir iki şeyi olurdu.

Colin Damian'a, "Ben de yanlış davranışlara müsamaha göstermeyeceğim," diye güvence verdi. "Ama cezalandırmanın başka yolları da var. İnanın bana, bunların pek çoğunu ben de yaşadım."

"Ne gibi?" Damian bilmek istedi.

"Burnumu duvara dayayarak birkaç saatten fazla zaman geçirdim. Bir keresinde altı yaşındayken babam beni tütün çiğnerken yakaladı ve gitmeden önce bardağın yarısını tükürükle doldurmamı istedi. Korkunçtu." Colin, Damian'ın gözlerinin korkuyla irileştiğini fark edince konuşmayı kesti.

Çocuk süpürge ve farası almak için ayrıldığında Marie içini çekti. Colin yanındaki kanepeyi okşadı ve Marie uzun bir tereddüitten sonra oturdu.

"Annemi görmeye mi geldin?" Kucağında kavuşturduğu ellerini inceledi.

"Bugün nasıl?"

"Pek iyi değil. Çok uyuyor."

Amelie'yi bu kadar zayıf görmekten

nefret ediyordu. "Colin Amca?"

diye fısıldadı kız.

"Gerçekten yüksek sesle konuşmalısın, biliyorsun. Seni duymaya çalışırken sağır olabilirim."

Başını salladı ve sesini biraz yükseltti. "Eğer... eğer anneme bir şey olursa ne yapacağız?" Gözlerinde kocaman yaşlar birikti ve yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

Colin onun gözyaşlarını görmeye dayanamayarak uzandı ve parmaklarıyla uzaklaştırdı. Kız ona kendi annesinin genç halini hatırlatıyordu ve aynı derecede savunmasız görünüyordu.

"Ne yapacağız?" Colin durakladı. Onlara yalan söyleyebilir ve Amelie'nin iyileşeceğini söyleyebilirdi. Ya da dürüst olabilirdi. Colin derin bir nefes aldı. "Hepimiz yapmamız gerekeni yapacağız ve hayatta kalacağız. Sen ve kardeşin benim gözetimimde olacaksınız."

"Burada mı yaşayacağız?" Burnunu koluna sildi.

Kesin bir şey söyleyemezdi. *Belle Fleuve*'e ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Nereye gidersek gidelim, birlikte olacağız."

"Kate Teyze de. Annem Kate Teyze'nin bize bakacağına söz verdiğini söyledi."

İç çekme sırası ondaydı. "Bundan emin değilim." Kızın yüzü kaşlarını çatarak buruştu.

"Tabii ki Kate Teyze de sana göz kulak olacak," diye eklemekte gecikmedi Colin.

Eski evin ağırlığı her açıdan üzerine baskı yapıyor gibiydi. Damian ve Marie'nin ihtiyaç duyacağı her şeyi düşünmemişti. Giysileri yıpranmıştı ve neredeyse onlara küçük geliyordu. Şimdi taşınmak zorunda kalırsa, daha büyük bir daire kiralamak zorunda kalacaktı. Botlar, ayakkabılar ve daha önce hiç düşünmediği binlerce şey bir yana, düşünmesi gereken okul masrafları da olacaktı.

Kate'le evlenip çocukları büyütme sözü tamamen Amelie'nin huzuru içindi. Ama kendi geleceği bu kadar belirsizken iki çocuğu gerçekten nasıl büyütebilirdi?

Belki de onları Kate'in bakımına teslim etmek ve arkasına bakmamak daha iyi olurdu. Kız kardeşine ne kadar yakın olursa olsun, Kate vasi olarak en mantıklı seçimdi. Ayrıca, Kate bir sonraki öğünlerinin nereden geleceği konusunda asla endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Damian elinde bir süpürge ve uzun saplı faraşla döndü.

"Colin Amca, hazine avına çıkabilir miyiz?"

Colin dağınık düşüncelerini toparladı. "Buralarda korsan hazinesi olduğundan şüpheliyim."

"Hayır." Çocuk başını salladı. "*Büyükanne* Delany'nin hazinesi. Annem bize *büyükannemin* hazinelerini Yankiler çalmasın diye gömdüğünü söyledi."

"Öyle mi yaptı?" Colin annesinin kendi başına bir şey gömdüğünü hayal bile edemiyordu.

"Annem öyle diyor. Peki bahçede hazine arayabilir miyim?"

"Marie yerleri temizlemene yardım ettikten sonra." Sonradan bir düşünce olarak Colin ekledi, "Yine de çiçeklere zarar vermeyin."

Marie'nin kolunu hafifçe çektiğini hissetti.

"Colin Amca, gidip annemin nasıl olduğuna bakmalısın."

"Haklısın." Merdivenleri tekrar aşmak şöyle dursun, ayakta durmaya bile can atmıyordu.

"Sana yardım edeyim," dedi usulca, "eğer istersen."

Teklifine şaşırان adam, kalbinin eskiden olduğu yerde bir şeylerin kıpırdadığını hissettiğinde de aynı şekilde şok oldu.

"Çok nazıksınız. Sanırım biraz yardıma ihtiyacım var."

Merdivenlerin başında, annesinin odasının kapısına bakan Marie'nin yüzündeki endişeyi gördü. Damian'ın ortalığı süpürmesine yardım etmesi için onu tekrar aşağı gönderdi ve tam kapıyı açacaktı ki Eugenie odadan çıktı. Yüzü asılmıştı, gözleri kısılmıştı.

"O nasıl?" Colin'in birdenbire Amelie'nin odasına girmeye hiç niyeti kalmamıştı.

Eugenie burnunu çekti ve önlüğünün cebinden çıkan bir mendille gözlerini sildi.

"İyi değil, Bay Colin. Hem de hiç iyi değil. Şimdi girip çıkıyor. Artık nerede olduğunu bildiğinden emin değilim."

Bastonuna ağır ağır yaslandı ve Kate'in burada olmasını diledi. "Ne yapacağız?" Eugenie bilmek istiyordu.

Amelie'nin çocuklarına söylediği şeyi ona da söyledi. "Yapmamız gerekeni yapacağız."

"Umarım Bayan Kate yakında geri döner. Yardım edebilecek bir doktor bulmaya kararlıydı."

Colin'in Kate'in burada olmasını istemesinin nedeni yardım getireceğine söz vermiş olması değildi. Amelie'yi en az diğerleri kadar sevdiği içindi. Amelie'nin şu anda sevgili arkadaşının yanında olmasına ihtiyacı vardı ve Kate de veda etmek için burada olmalıydı.

Savaş, Colin'in içinde bir zamanlar var olan yumuşaklığın tüm kalıntılarını alıp götürmüştü. Kate'in varlığı, onun geride bıraktığı boşluğu, hepsinin ihtiyacı olan sevgi ve umutla doldurdu - onun asla veremeyeceği şeylerle.

ON

TFırtına Kate'i altı gün boyunca New Orleans'ta mahsur bıraktı ve sonrasında Mississippi buharlı gemi yolculuğu için çok hızlı akmaya başladı. Ama Kate seyahat etmemesi yönündeki uyarıları dikkate almayarak ve şoförün onu *Belle Fleuve*'e geri götürmesi için ısrar etti.

Devam eden fırtınalar yolları zar zor geçilebilir hale getiriyordu. Ona eşlik eden Dr. Jonathon Ward ile yolculuk neredeyse dayanılmazdı. Adam yol boyunca durmadan konuşuyordu. Kate onu görmezden gelmeye çalışıyor, devam eden monoloğundan sadece bazı parçalar yakalayabiliyordu.

"... ya da eski Mısırlılar öyle düşünüyordu. Bana kalırsa eski eserler ve tıp el ele gitmeli. Modern insanın bilmediği o kadar çok şey var ki..."

Onunla geçirdiği saatlerden sonra Kate onun biraz hayalperest olduğundan korkuyordu ama asıl önemli olan Amelie'ydi. Eğer Dr. Ward'ın çılgınca fikirleri arkadaşını bir nebze olsun rahatlatırsa, ona ödemeyi kabul ettiği fahiş ücret buna değecekti. Dan Rosen'la buluştuğundan beri bu ücret aklından çıkmıyordu.

Yolculuk normalden iki kat daha uzun sürdü. Güzergâh boyunca ağaçlar devrilmişti, ancak dikkatlice geçemeyecekleri bir yer yoktu. Arabanın tekerleklerinden birinin çamura saplandığı birkaç üzücü an da olmuştu ama sonunda varmışlardı. Sürücü evin önüne yanaştı ve Kate onun yardım etmesini beklemeden dışarı fırladı.

Derin bir nefes aldı ve bakışlarının ön galeride nöbet tutan uzun beyaz sütunları taramasına izin verdi. Ona göre *Belle Fleuve* en sevdiği eski bir çift ayakkabı kadar yıpranmış değil, eskiden olduğu kadar görkemliydi. Eve dönüş duygusuyla ısınarak

Kendisi sadece Amelie için oradaydı, sadece arkadaşının ona ihtiyacı olduğu sürece *Belle Fleuve*'deydi.

Hiç pişmanlık duymuyordu. Kalbinde şunu bilerek tatmin oldu *Belle Fleuve* onunla ya da onsuz birkaç yıl daha hayatta kalacaktı.

"Aman Tanrım." Doktor evin durumunu gözden geçirdi. "Emin değilim..."

"Merak etmeyin. Karşılığını alacaksınız, Dr. Ward. Benimle gelin."

Hafif sisten kaçmak için sabırsızlanan Kate elbisesini kaldırdı ve iri yarı adam topuklarının dibindeyken ezilmiş istiridye yolunda ilerlemeye başladı. Adam içinde Gıfa tağının bulunduğu kadife kaplı kutuyu brokar yelegine sıkıştırmıştı.

Kate'in bileklerine kadar uzanan botlarının topukları alt galeriyi geçerken tuğla zemine çarptı. Kate kapı koluna dokunmadan önce ön kapı açıldı.

Myra kapıyı açtığında gülümsedi ama Myra'nın omuzlarının çökük, adımlarının yavaş olduğunu fark etti. Kate derin bir nefes aldı. Myra'nın görünürdeki yorgunluğu gayet anlaşılabilirdi; eğlendirmesi gereken iki çocuk ve endişelenmesi gereken Amelie'yle birkaç gündür eve tıkılıp kalmıştı.

Kate ana odaya girerken, "Harika bir doktor buldum," dedi. Eldivenlerini çıkarmaya başladı. "Şoförden kutuları ve çantamı yığmasını isteyebilir misiniz... oh! Ve bazı çizimlerim de var. Dr. Ward'ı hemen Amelie'yi görmeye götürmeliyim."

Myra'nın dudakları oynadı ama hiç ses çıkarmadı. Kate'in gülümsemesi durakladı.

Myra'nın şişmiş, kırmızı çerçeveli gözlerini görmezden gelmek mümkün değildi.

"Tanrı'ya şükür evdesin." Myra Kate'in elini tuttu. "Zamanında döneceğini düşünmemiştik."

Kate'in midesi bulandı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bir bağ dönmesi dalgasıyla savaştı. Derin bir nefes aldı ve içinde çalan uyarı zillerini görmezden geldi.

Myra boğazını temizledi. "Durumu kötüye gidiyor. Hiçbir şey yok-"

Kate titremeye başladı ve duramadı.

Myra, "Geri dönebilmen büyük bir nimet," diye sözlerini tamamladı. "Colin nerede?"

"Üst katta kız kardeşiyle birlikte. Çocuklar da orada. Şimdi onu bırakmaya cesaret edemezler."

"Affedersiniz, Bayan Keene." Doktor Ward Kate'e doğru yaklaştı. Kate onun neden burada olduğunu hatırlayana kadar bir an geçti.

Kate onun kolunu tuttu. "Acele et Doktor. Şu kristalini getir." Myra'nın yanından geçti.

Merdivenleri çıkarken doktoru daha hızlı hareket etmesi için dürttü. Doktor oflayıp pufladı ve en tepeye ulaştıklarında Kate, Dr. Ward'ın peşinden Amelie'nin odasına doğru galeri boyunca koştı.

Amelie'nin odasının kapısında kayarak durdu. Colin yatağın yanındaki sandalyeye oturmuştu. Marie annesinin yastığının yanındaki bir taburenin üzerinde duruyordu ve küçük Damian yatağın diğer tarafına yarı yarıya örtülmüştü.

"Colin."

"Kate." Gözlerinde hüznün birikmişti. Onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Kate odaya girdi. "Yardım etmek isteyen bir doktor buldum."

Kate, Dr. Ward'ın hemen arkasında olmasını bekliyordu. Döndü ve onu kapı aralığında çerçevelenmiş olarak gördü. Onun dehşet dolu bakışlarını takip ederek Amelie'nin yatağının başucundaki kanlı havlu yığının ve parlak kırmızıya boyanmış su dolu leğeni gördü. Geri geri gitmeye başladı.

"Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, Bayan Keene." Aptal kutusunu kavradı.

"Dr. Ward, sizden-"

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," diye mırıldandı. "Hiçbir şey."

Kate onun saçlarından geriye kalanları koparmak istedi.

"Kate, lütfen." Colin'in sesi alçaktı ama duyuluyordu. "Hemen içeri gel."

Gözlerini kapattı. Colin ve çocuklar. O yüzler. Onlar biliyordu. Onun yüzleşemedikleriyle yüzleşmeye istekliydiler. Ondan daha cesurlardı, Amelie'ye ondan daha sadıktılar.

Kate derin bir nefes aldı. Dr. Ward'a b a k m a d a n onunla konuştu.

"Dışarı çık ve şoföre onunla birlikte New Orleans'a döneceğini söyle." Sesi sakın ve kendinden emin geliyordu ama kelimeler tamamen başka birinin ağzından çıkmıştı. İçinde sayısız parçaya ayrılmıştı.

Adam tereddüt etti. "Peki ya benim-"

Kate arkasını döndü. "Zamanınızın karşılığını tam olarak almanızı sağlayacağım. Söz veriyorum. Şimdi git."

Aceleyle galeriden aşağı inerken ayak sesleri merdivenlerde takırdadı. Kate eteğinin önünü düzeltti, sonra uzanıp Çapkasını çıkardı. Myra aniden yanında belirdi ve Kate şapkasıyla eldivenlerini uzattı. Çocuklar gözlerini Amelie'den hiç ayırmadılar.

Amelie'nin gözleri irkilerek açıldı. Kate'e baktı ve homurdandı, "Güzel. Sen ... evindesin."

"Bana bir hikâye anlat anne." Damian yalvardı. "Lütfen mi?"

"Damian, bırak annen dinlensin." Myra çocuğa doğru yürümeye başladı. Colin elini kaldırdı. "Bırak onu. Lütfen."

Amelie'nin nefesi kesilmişti. Oğluna gülümsedi. "Ne dersin... Ben dinleneyim. Sen... bana bir hikâye anlat."

"Ama sen onlara daha iyi anlatıyorsun." "Şimdi sıra sende."

Marie başını yatağa doğru eğdi ve yüzünü koluna gömdü. Damian annesinin yanına tırmandı. Kate eliyle ağzını kapattı ve bir hıçkırığı yuttu.

Damian Amelie'nin yanağına dokundu. "Hangi hikâyeyi istersin? Karasakal?"

Gözlerini tekrar açmak için çırpındı ama başaramadı.

"Sindirella," diye fısıldadı.

Damian içini çekti. "Pekâlâ." Annesinin yanına uzandı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve ayak bileklerini çaprazladı. "Bir zamanlar küçük bir köyde..." Durakladı. "Nerede Marie?"

"Fransa," diye fısıldadı.

"Bir zamanlar Fransa'nın bir köyünde ..."

Kate kollarını onun beline doladı. Amelie'nin gözleri kapalı kaldı. Göğsü inip kalkıyor, her nefesi o gidene kadar mücadele ediyordu. Damian farkında olmadan devam etti.

Colin hiç kıpırdamadan durdu, öne doğru eğilip kollarını kalçalarına dayadı, parmaklarını birbirine geçirdi. Dua mı ediyordu? Odadaki tek ses Marie'nin mırıltılı hıçkırıkları ve Damian'ın cesur sesiydi.

"Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar." Damian önce Colin'e, sonra Kate'e baktı ve dirseğinin üzerinde doğruldu. Parmak uçlarını annesinin yüzünde gezdirdi.

"Colin Amca?"

Colin'in "Ne oldu Damian?" demesi biraz zaman aldı. "Annem uyumuyor, değil mi?"

Colin gözlerinde sorularla dolu bir evrenle Kate'e döndü. Kate'in istediği şey kendi kaybına üzülüp hıçkırığa hıçkırığa ağlamak, yalnız kalmak ve kendi acısıyla yüzleşmekti. Ama Marie kontrolsüzce ağlıyordu, Damian'ın eli annesinin yanağına bastırılmıştı ve Colin sessizce yardım için yalvarıyordu.

Bir şekilde onun sandalyesine doğru yürüyüp arkasında durdu. Kadın elini adamın omzuna koyduğunda adam boğazını temizledi. Odadaki sessizlik gerildi.

Kate en iyi arkadaşına, kalbinin kız kardeşine baktı. Amelie geldiğinden beri ilk kez huzurlu görünüyordu. Sanki sadece uyuyor, harika bir rüya görüyor gibiydi.

Damian hâlâ bir cevap bekliyordu.

Colin uzanıp Kate'in elini tuttu.

Damian'a gülümsemek için çabaladı, çabaladı ve başaramadı.

"Hayır, tatlım," dedi. "Uyumuyor. Annen gitti."

TAmelie'yi ziyaret için ön oturma odasına yatırdı. Kate siyah bir yas elbisesi giydi ve mümkün olduğunca aşağıya inmekten kaçındı. Oraya vardığında

Eugenie'nin mersin meyveli mumlarının tiksindirici kokusunu, birinci kattaki odaları dolduran hastalıklı yasemin parfümünü tanıdı. Oturma odasının pencereleri kapalıydı. Myra da Gil Keene'in ölümünden sonra giydiği siyah, ağır bir elbise giymiş, galeride onu bekliyordu.

Myra yürüdü, Kate'in koluna girdi ve onu odanın içine doğru götürmeye çalıştı. Ama ağır mum kokusu Kate'in üzerine sinerken, ayakları onu bıraktı. Odanın etrafına bakındı.

Eugenie ve Simon arka duvarın önünde durdular. Eugenie hıçkırıklarını bastırmak için ağzına bir bez bastırmıştı. Çocuklar, kaskatı ve sessiz, Amelie'den çok uzakta olmayan bir yerde yan yana oturuyorlardı. Amelie, odanın ortasında, çeşitli çarşaf ve masa örtüsü parçalarıyla kaplı uzun tahtaların üzerine yatırılmış, gerçek boyutlarda bir oyuncak bebek gibiydi. Elleri, annesinin değerli sarı güllerinden oluşan bir buketin etrafında kavuşturulmuştu.

Colin kız kardeşinin yanında oturuyordu. Kapı aralığında Kate'i görür görmez kendini yavaşça ayağa kaldırdı. Bu hareketin ona neye mal olacağını biliyordu ama itiraz etmedi. Dizleri öylesine titriyordu ki bir adım daha atacak gücü kendinde bulamadı.

Colin yavaşça ayağa kalkıp her seferinde ölçülü bir adım atarak ona doğru ilerlerken kara gözleri acı ve kederle gölgelenmişti. Daha önce onun kırıldığını düşünmüştü ama bugün ikisi de paramparçaydı. Colin galeride onun yanına geldiğinde Myra çocukların yanına döndü.

Colin onun koluna dokunduğunda Kate hiçbir şey hissetmedi. "Gel, sana yardım edeyim," diye teklif etti.

"Hayır." Başını salladı, bir adım daha ileri gitmeyi reddetti. Bu kâbusu gerçek yapmayı reddetti.

Colin kolunu ona doladı. O kadar yakınına eğildi ki sıcak nefesi kulağına değdi.

"Seni seviyordu Katie Keene," diye fısıldadı.

Dışarı çıkmak, arabadan inmek, nemli çimenlikte, meşe ağaçlarının arasında, set boyunca, nehre doğru koşmak istiyordu. Feryat etmek ve çığlık atmak istiyordu. En çok da zamanı geri çevirmek istiyordu.

"Onun yasını tutmayacağımıza söz vermiştik, unuttun mu?" "İmkânsız," diye fısıldadı.

Yumuşak bir hıçkırık ve ardından bir hıçkırık duydu. Marie sandalyesinde iki büküm olmuştu.

"İçeri gir Kate. Onlara yardım et." "Yardım edemem."

"Yapmak zorundasın. Onun istediği buydu."

Onun sözleri kalbinde tanıdık bir akor oluşturdu. Yetim kalmanın ne demek olduğunu kim daha iyi bilebilirdi ki? Kimsesi olmamanın.

Birlikte oturma odasında çocuklara katılırlarken Colin kolunu onun boynuna doladı. Kate diz çöktü ve Marie'ye sarıldı. Kız yüzünü Kate'in boynuna bastırdı ve kollarını ona doladı. Kate onu kendine yakın tuttu ve ağlamasına izin verdi. Damian sandalyesinden kaydı ve bir kolunu Kate'in omuzlarına doladı. Keder düğümleri içinde birlikte ağladılar.

Kate nihayet kafasını kaldırdığında Colin yeniden oturuyordu. Başını salladı.

Birlikte bu çocuklar için doğru olanı yapmanın bir yolunu bulacaklardı.

Kate, Marie'nin başını nazikçe kaldırıp gözyaşlarını sildikten sonra Damian'a döndü, onun koyu renk buklelerini düzeltti ve onun da yanaklarındaki yaşları sildi.

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak ellerini tuttu ve yumuşak bir sesle konuştu. "Anneniz üzülmemizi istemedi. Neden içeri girmiyorsunuz?

Myra ile mutfak ve içecek çikolata? Sen mutfaktayken

Orada, annenizle ilgili güzel hikâyeler düşünmenizi istiyorum. Hepimizi gülümsetecek hatırladığınız şeyler. Onun hakkında bilmediğimiz şeyler. Yarın cenaze töreninde her biriniz bir hikaye anlatabilirsiniz. Bu çok yetişkin işi ama yapabileceğinize eminim. Deneyecek misiniz?"

Önce Damian başını salladı. Marie kararsız görünüyordu. "Bunu yapabilir misin, Marie?"

Annen için?"

Sonunda fısıldadı, "Deneyeceğim."

"Güzel." Kate ikisine de sarıldı. Damian onun kolunu çekiştirirdi.

"Kate Teyze?" Gözleri sulanmış ve solgun yüzünde kocaman olmuştu.

"Evet, canım?"

"Annem olmadan ne yapacağız?"

Kate'in söyleyecek sözü kalmamıştı. Colin ayağa kalktı ve bastonuna dayanarak onlara katılmak üzere yürüdü.

Damian'ın yüzü endişeyle sıkışmıştı.

"Kansas'a geri dönmek zorunda kalacak mıyız?" diye sordu Colin.

Colin tereddüt etmeden, "Hayır, yapmayacaksın," dedi. Ses tonunu yumuşattı. "Şu anda içecek çikolata ve Eugenie'nin daha önce yaptığı kurabiyelerden biraz almalısın. Endişelenmemeye çalış. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Myra suçlamalarını topladı ve onları mutfığa götürdü. Eugenie de arkalarından çıktı.

"Teşekkür ederim, Colin." Kate gülümsemeye çalıştı

ama yine başaramadı. "Neden yukarı çıkmıyorsun?"

Yorgun olmalısın."

Adamın merhameti onu şaşırtmıştı. *Belle Fleuve*'den ayrılmasını isteyen ve ona bağıırıp çağıran adamdan çok farklı davranıyordu.

"Senden daha fazla değil."

Colin, "Simon ve ben kalacağız," diye açıkladı.

Çocuklar hariç ev halkı sırayla bütün gece Amelie ile otururdu.

"Kalmalıyım."

"Git," diye ısrar etti Colin. "Bir süre dinlenmeye çalış. İyi olacağız."

Kate oturma odasından çıkıp galeriye adımını atarken Amelie'ye bakmaktan dikkatle kaçındı. *Belle Fleuve* kızının yasını tutarken, batmakta olan güneş ağaçlardaki yağmur damlalarını kristal gözyaşlarına dönüştürüyordu. Umutsuzluğa kapılan ve hâlâ sarsılmış olan Kate odasına kaçtı ama Damian'ın kederli gözlerini hatırlamaktan kurtulamadı.

Annem olmadan ne yapacağız?

Yakında kendi başına keşfedeceği gerçeği ona söylemeye cesaret edemiyordu.

Kendinizi terk edilmiş ve yalnız hissedeceksiniz. Gecenin bir yarısı onu arayacaksınız. Uyuyana kadar ağlayacaksınız.

Dua edeceksiniz. Hayatta kalacaksınız. Devam edeceksiniz.

Yüzünü ılık suyla yıkadı, yatağa uzandı, gözlerini kapadı ve her şeyin farklı olmasını, Amelie'nin hayatta olmasını d i l e d i .

Sana bir şey olursa Marie ve Damian'ı yetiştireceğime söz veriyorum.

Colin'in derin sesini ve hiç tereddüt etmeden nasıl konuştuğunu hatırladı. Colin'in elini fotoğrafın üzerine koymaya zorladığı zamanki sıcaklığını hâlâ hissediyordu.

Ailelerimizin anıları üzerine Kate Keene ile evleneceğime ve çocuklarınızı kendi çocuğum gibi yetiştireceğime söz veriyorum.

Elbette Colin onu buna zorlamayacaktı.

Damian'a hiçbir yere gitmeyeceğine dair güvence vermişti ama belki Colin çocukları New Orleans'ta kendi başına büyütmesine izin vermeyi düşünebilirdi. O da *Belle Fleuve'e*, çiftliği yeniden inşa etmeye odaklanabilirdi. Bu iş tamamlandığında ve çocuklar büyüdüğünde geri dönebilirlerdi.

Kate düğünceleriyle boğuşurken uyku bir türlü gelmiyordu. Sonunda yataktan kalktı, odayı geçti ve lavabonun üzerindeki aynaya baktı. Myra, siyah bir Gey bulamadığı için aynayı yıpranmış bir patiska parçasıyla örtmüştü; hiç kuşkusuz Eugenie'nin bez çantasından arta kalmıştı.

Kate'in düzgün görünüp görünmediğini anlamasının hiçbir yolu yoktu. Derin üzüntüsünün ve kararsızlığının belli olup olmadığını görmesine imkân yoktu.

Colin, her sesin çıplak duvarlarda ve zeminde yankılandığı geniş, seyrek döşenmiş oturma odasının gölgelerinde Simon'ın arkasından seslendiğini duydu. Adama döndü ve başıyla kapıyı işaret etti.

"Neden sen de gitmiyorsun
Simon?" "Emin misiniz, Bay
Colin?"

"Evet. Yalnız kalmak istiyorum."

Simon dışarı çıkarken sandalyede arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Adam gittikten sonra Colin fısıldadı. "Şimdi ne olacak, küçük kardeşim?"

Zihni tüm olasılıkları, tüm zorlukları gözden geçirdi. Amelie'ye tutamayacağı sözler vermişti. Kate Keene'le evlenmek de bu sözlerden biriydi.

Kate'in Amelie'nin odasının kapısında durduğunu gördüğü anda, bir yaz fırtınası şiddetiyle içini bir rahatlama kaplamıştı.

Kate'in *Belle Fleuve*'e kendisinden bile daha çok ait olduğunu hemen anlamıştı.

ON BİR

Tamelie'nin cenaze töreninde güneş, bulutsuz mavi gökyüzünde parlak ve altın renginde belirdi. Nehirden esen rüzgâr, körfezin kokusunu ağacın altında toplanan küçük yas tutucu grubuna taşıyordu.

Baudier aile mezarlığının yanındaki meşeler, evden ve resmi bahçelerden kısa bir yürüyüş mesafesindedir.

Annesi hakkında konuşmaya çabalayan genç Marie'nin sesini rüzgar zorluyordu.

"Annem bana babamın Kansas'taki ailesinin evindeki ilk gününü anlattı. Oraya soddie deniyordu ve topraktan yapılmıştı. Toprak duvarlar, toprak zemin ve kilometrelerce ötede topraktan ve gökyüzünden başka bir şey görünmüyordu. Bu Dodge'a taşınmadan önceydi. Her neyse, annem Louisiana'dan yeni gelmişti ve ev işleri yapacağını öğrendiğinde Büyükanne Hart'a hayatında hiç ev işi yapmadığını ve bulaşık yıkamadığını ve buna başlamayacağını söyledi." Marie durakladı ve Kate'e baktı, o da başıyla onayladı.

"Annem hakkında bildiğim tek komik şey bu. Hiç ev işi yapmak zorunda olmayan birini hayal edemiyorum. Kansas'ta hepimiz sabahtan akşama kadar ev işi yapardık." Mahzene baktı ve omuz silkti. "Sanırım ölmesinin iyi bir yanı da bu. Belki de annem cennette artık ev işi yapmak zorunda kalmayacak."

Marie Kate'in yanına geri dönüp elini tuttuğunda birkaç kişi titreyerek boğazlarını temizledi. Günün sıcaklığına rağmen Marie'nin eli nemli gibiydi.

Kate mezarlığa baktı ve orada yatan tek Delany'nin Amelie olmasına çok üzüldü. Marie Delany nehrin yukarısında bir yerde, Creole kuzenlerinin evinde gömülüydü. Patrick'in cesedi bir tarladaydı.

Son savaşının geçtiği yerin yakınındaki mezarlıkta. Amelie Creole atalarıyla yalnızdı ama en azından *Belle Fleuve*'deydi.

O sabah üç at arabası geldiğinde Kate çok şaşırmıştı. Yakın zamanda nehir kıyısında ev satın alan iki aile saygılarını göstermek için gelmişti. şu anda bile Colin'in irkin bir şey yapmasını ve söylentilerin doğru olduğunu kanıtlamasını bekliyormuş gibi ona bakıyorlardı. Kate onların sempatiden çok meraktan geldiklerinden şüpheleniyordu. En azından çocukları, kısa mezar töreni başlayana kadar Damian'ın dikkatini dağıtmıştı. Üçüncü iftin *Belle Fleuve*'ün eski müdürünün oğlu Jason Bolton ve ilk çocuklarını bekleyen karısı Cora olduğu ortaya ıktı.

Eugenie ve Myra, cenaze töreninden sonra katılanların toplandığı galeriye soğuk bir büfe hazırladılar. Kate döndüğünden beri iştahsızdı, bu yüzden kendi aralarında ekinler ve hava durumu hakkında sohbet eden komşu grubunun yanında tek başına duruyordu. Colin arada bir ona bakıp anlayışlı bir şekilde başını sallıyordu. Konukların onları rahat bırakması için o da onun kadar istekli miydi?

Myra'nın çocukları kontrol altında tuttuğundan emin olan Kate, Cora Bolton ona katıldığında çok ihtiyaç duyduğu yalnız zamanı geçirmek için içeri girmek üzereydi.

"Başınız sağ olsun." Yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olduğu anlaşılan genç kadının sarı saçları ve geniş yeşil gözleri vardı.

"Teşekkür ederim," diye başını salladı Kate.

Kate, Jason Bolton'ı o sabah karısını arabadan indirirken tanıımıştı. Colin'in yaşlarındaydı, yakışıklı, sarı saçlı, güçlü, düzgün bir çenesi ve geniş omuzları olan bir adamdı. Karısı gibi onun da giysileri temizdi ama yıpranımıştı.

"Jason bana Amelie ile çok yakın olduğunuzu söyledi." Cora suyundan bir yudum aldı ve Colin'le konuşmakta olan kocasına baktı.

"Doğru." Kate kibar olmak için çabaladı ama canı sohbet etmek istemiyordu.

"Ben Tennessee'liyim," dedi Cora. "Bir yıl önce evlendik ve Jason o zamandan beri geri taşınmaktan bahsediyor. Plaquemine yakınlarında küçük bir kulübede yaşıyoruz. Jason bebek doğmadan önce yeniden yerleşmeyi umuyor, bu yüzden Colin'in de döndüğünü duyunca mutlu oldu. Bazı iyi iş teklifleri var." Cora'nın yüzü kızardı. "Ama sanırım bunları tartışmanın zamanı değil. Bazen devam ediyorum. Beni bağışlayın." Sonra ekledi: "Amelie'nin ölümüne çok üzüldük. Jason onun her zaman etrafındaki en güzel kız olduğunu söylerdi."

Jason Bolton Colin'den ne elde etmeyi umuyordu? Elbette çift *Belle Fleuve*'de elde edilecek bir şey olmadığını görebiliyordu.

"Jason'ı hatırlıyorum," dedi Kate, "ama onunla uzun uzadıya konuştuğumu hiç hatırlamıyorum." Colin ve arkadaşlarını gözetlemek için Amelie'yle birlikte *garçonnière*'e gizlice gittiğini hatırlıyordu. Diğerleri varlıklı olmalarına rağmen, sadece müdürün oğlu olan Jason sık sık onlarla birlikte oluyordu.

"Jason'ın babası yıllarca Patrick Delany için çalışmış. Bay Delany'nin babasına, Patrick'in mimarlık işine yoğunlaşacak zamanı kalmasını sağlayacak kadar sorunsuz bir şekilde işlerini yürüttüğü için teşekkür ettiğini söyledi."

"Yaşlı Bay Bolton şimdi nerede?" Belki de adam Colin'e *Belle Fleuve*'ü yeniden ayağa kaldırması için ilham verebilirdi. Cora, Patrick gibi Jason'ın babasının da Konfederasyon için öldüğünü söyleyince Kate'in umudu azaldı.

Kadın yeni bir sütlaç tarifinden, doğacak bebek için hazırladığı giysilere kadar her şeyi tartarak sohbetine devam etti. Kate dudaklarına bir gülümseme yapıştırdı ve Marie onu bulana kadar zihninin boş kalmasına izin verdi.

"Kate Teyze, yorgunum."

"Lütfen bize izin ver Cora," dedi Kate. "Marie'yi odasına götüreceğim."

"Elbette," diye gülümsedi genç kadın.

Galeri merdivenlerini birlikte tırmanırken Marie de onlara eşlik etti. "Sözünü kestiğim için özür dilerim Kate Teyze."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Ben de çok yoruldum. Neden ikimiz de senin odanda biraz uzanmıyoruz?"

Marie başıyla onayladı. Elini Kate'in elinin içine soktuğunda, Kate'in gözleri beklenmedik yağlarla doldu. Amelie'nin odasının önünden geçerlerken Marie'nin elinin kendi elinin etrafında sıkıştığını hissetti. Gkisi küçük yatakta rahat ederken Marie'nin odasından bir esinti yayıldı. Yan yana tavana baktılar.

"Sence annem bizi cennetten görebilir mi?" Marie sordu.

"Sanırım bizi çok iyi görebiliyor. Bugün ne kadar cesur olduğunuzla gurur duyardı. Sen ve Damian ikinizle de."

"Damian dışarıda diğer çocuklarla eğleniyor." Marie'nin ses tonunda onaylamama vardı. "Annemi çoktan unuttu."

Kate kolunu kıza doladı ve saçlarını düzeltti. "Damian senden daha genç, hepsi bu. O unutmadı."

"Bir daha asla mutlu olamayacağım," diye iç geçirdi Marie. "Nasıl mutlu olabileceğimi kesinlikle göremiyorum."

"Bir gün yine gülecek ve oynayacaksın. Hayatın asla eskisi gibi olmayacak ama mutlu olacak, gülecek ve oynayacaksın. Göreceksin."

Kate alçı tavandaki çatlaklara bakarken buna inanabilmeyi diledi.

İkisi de uyumadı. Marie kendi tarafına dönüp kolunu Kate'in beline dolayana kadar sessiz k a l d ı l a r .

"Annemi özledim," diye ağladı.

Kate'in kalbi sıkışmıştı. Kolunu kıza doladı ve onu kendine yakın tuttu.

"Ben de onu özlüyorum, tatlım," diye iç geçirdi Kate. "Ben de onu özlüyorum."

TBoltonlar en son ayrılanlardı. Jason'la yaptığı kısa bir sohbetten güç alan Colin, çiftin arabasının River Road'a doğru ilerleyişini izledikten sonra

Kate'i. Marie'yle birlikte ortadan kaybolduğundan beri onu bir buçuk saattir görmemişti. Onu aramak üzereydi ki Damian

gözyaşları içinde ona doğru koştu. Colin çocuğun onu yere düşürmesini engellemek için kendini siper etti.

"Yıkanmak ve uyumak istemiyorum, Colin Amca. Ona zorunda olmadığımı söyle." Çocuk kollarını kavuşturdu ve üzerlerine doğru gelen Myra'ya ters ters baktı.

"Üzgünüm efendim ama terli, yorgun ve şekerle dolu. Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacı var," dedi.

"Hayır. Yapmayacağım. Senin dediklerini yapmak zorunda değilim. Sen hiç kimsesin!" Damian ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Artık bana ne yapacağımı sadece Colin Amca söyleyebilir, değil mi Colin Amca?"

Colin çocuğu inceledi. Damian'ın şu anda kimin yetkili olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Myra Kate'i çok iyi yetiştirdi ve burada olduğu sürece sana ve kız kardeĞine de göz kulak olacak. Ne isterse yapacaksın ve Kate ile Eugenie'ye de itaat etmelisin."

"Ama-"

"Myra ile git ve yüzündeki pastayı yıkamasına izin ver. Sonra biraz kestir. Yorgunken dinlenmekte utanılacak bir şey yok."

Damian sinirlenerek ayağına vurdu.

"Git." Colin bekledi, çocuk sonunda arkasını dönüp Myra'yı da peşine takarak uzaklaştığında rahatlamıştı.

Eugenie galerideki derme çatma servis masasını neredeyse temizlemişti. Daha fazla mobilya alabilmeleri için ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu? Colin bu düşünceyle alay etti. Birkaç gün önce *Belle Fleuve*'ü boşaltmaya razı olmuştu. Burayı döşemeyi düşünmek için henüz erkendi.

"Kate nerede, Eugenie?"

"Küçük Marie'yi yukarı çıkardı. Onu getirmemi ister misiniz?" "Ben giderim." İyi olduğundan emin olmak için Kate'i görmesi gerekiyordu. Eugenie onun bastonuna baktı. "Emin misiniz?"

"Eminim," dedi.

Merdivenleri yavaşça çıktı ve Amelie'nin odasının açık kapısında durdu. Yumuşak esintiyle perdeler kalktı. Yatak yeni yapılmıştı ve şifonyerin üzerine bir vazo dolusu taze çiçek konmuştu ama odada acı veren bir boşluk vardı.

Bir adım attı. Ağırlığının altında bir döşeme tahtası gıcırdadı.

Kate iki kapı ötedeki çocuk odasının kapısını açtı ve parmağını dudaklarına götürdü. Dığarı çıktı ve ses çıkarmadan kapıyı arkasından kapattı.

"Marie uyuyor." Ona doğru geldi.

Onun gülümsemesini özlemişti. Amelie'nin öldüğünü anladığında Kate'in ışıltısı, umudu, her şeyi herkes için daha iyi hale getirmek için savaşmasını sağlayan ışık sönmüştü.

İnce bedenini cüceleştiren ve ona yetişkin rolü oynayan bir çocuk görünümü veren ağır siyah bir elbise giymişti. Ten rengini solduruyordu. Gözlükleri kırmızı çerçeveli, şiş gözlerini büyütüyordu.

Onun Amelie'nin odasına bakışını izledi ve bir an için solup gideceğini düşündü, ama sonra kendini toparladı. Gözlerindeki ışık gitmişti ama dudaklarında yeni bir sertlik vardı.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," dedi.

"Gerçekten onu hayatta tutabileceğini düşünüyor musun?" "En azından denemeye istekliydim."

"Ve ben değil miydim? Bunu mu demek istiyorsunuz?" "Kendini onun ölümüne teslim ettin."

Ayakta durmak gücünü tüketiyordu ama galeride oturacak yer yoktu. Acı sesine bir sınır kattı.

"Kız kardeşim öleceğini biliyordu ve bunu kabullendi. Umarım huzur içinde gitmesine yardım etmişimdir. Bırak gitsin, Kate. Pişmanlığın bir faydası olmaz. Yıllarımı savaşa gitmemiş olmayı dileyerek, annemi ve kız kardeşimi korumuş olmayı dileyerek geçirdim." Omuz silkti. "Yeniden askere yazılmasaydım, hâlâ yürüyebiliyor olurum."

"Yürüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Zar zor."

Cesaretlendirici bir söz bekleyerek bekledi. Eski Kate'i bekliyordu.

Bunun yerine bir an ona baktı ve omuz silkti. "Seni şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum Colin. Kendini neden o şekilde kilitlediğini biliyorum. Neden pes ettiğini. Bu kayıp ve çaresizlik hissi dayanılmaz." Ellerini kavuşturdu ve ön bahçeye bakan parmaklıklara doğru yürüdü.

"İnsanlar ölür, Kate."

Bu konuda kötü gidiyordu. Gözlerindeki ışığı geri getirmenin yolu bu değildi.

"Benimle yürü," diye ısrar etti. "Aşağı inelim ve bahçede oturalım." "Çok yorgunum."

Dürtüyle onun elini tuttu. Kızın yüzünde şok ifadesi belirdi ama elini çekmedi. Adam buna sevindi. Adam merdivenlerden aşağı inerken onun yavaş adımlarına ayak uydurdu. Kızın eli küçüktü, adamınkinin yanında cüce kalıyordu.

"Amelie'nin dönebileceği ve hazır olmam gerektiği konusunda ısrar ettiğin için deli olduğumu düşünmüştüm," dedi. "Tüm bu kararlılığa ne oldu?"

"Bunun bana ne faydası oldu? Amelie gitti. Ev... bu yer ..." Alt galeriye çıkıp bahçeye yöneldiklerinde sesi umutsuz geliyordu.

"Bugün kız kardeşimi Baudier anıt mezarına gömene kadar bana anlatmaya çalıştığın şeyi anlamamıştım. Burası, bu topraklar bizim doğuştan hakkımız. 1720'den beri aileme ait. Bir şekilde *Belle Fleuve*'ü restore etmeli ve o çocuklar için bir hayat kurmalıyım. Bolton'la konuşmak bana bir umut ışığı verdi. Biz

."

Onun sözünü kesti.

"Bu aydınlanmayı yaşadığın için çok mutluyum Colin." Ellerini kavuşturup arkasını döndü, sonra bahçe labirentine bakan uzun pencerelere doğru yürüdü. "Bu beni New Orleans'a dönmek için özgür kılacak."

"Yapamazsın." Birdenbire onun hiçbir yere gitmesini istemedi. "Zar zor ayakta duruyorum."

"Her geçen gün daha da güçleniyorsun." Nehre doğru bakmaya devam etti. "Ben... ben gitmeliyim. Mimar Roger Jamison ile bir iş buldum. Eğitimimi nihayet işe dönüştürmek ve profesyonel olmak için harika bir fırsat. Artık boş zamanlarımda çizimler üzerinde çalışmayı göze alamam." Alnı endişeyle kırıştı. "Çünkü... işe yaramaya ihtiyacım var." Daha fazlasını söylemekte tereddüt ediyor gibiydi.

"Sanırım Amelie'nin çocuklarına bakacağımı söylediğimde yanlış anlamış olabilirsiniz."

"Gitmeyecek misin?" Kate sordu.

"Evet, elbette öyleyim ama bunu tek başıma yapamam."

Odanın karşısına geçti, kızın elini tuttu ve yüzündeki rengin kayboluşunu izledi. Doğru dürüst bir şey söylemiyordu.

"Bunu tek başıma yapamam, Kate. Burada beni itip kakmana ihtiyacım var. İşler zorlaştığında pes etmeyecek birine ihtiyacım var."

Döndü. "Ne diyorsun sen?"

"Gidemezsin. Henüz gidemezsin."

Güldü ama gülüşünde hiç sıcaklık yoktu. "Bir ay önce beni son kez görmek için sabırsızlanıyordun."

"Çocukların sana ihtiyacı var." Onlarla tek başına başa çıkmayı hayal bile edemiyordu. Onlara ne söyleyeceğini bilemediği zamanlarda Kate bunu yapıyordu. Eğer o olmasaydı ev hâlâ darmadağınık olurdu ve o da kendine acıyıp dururdu.

"Onları sık sık göreceğim. Aslında, paylaşabileceğimiz yollar düşünüyordum-"

"Sana *burada* ihtiyacım var Kate. Hepimizin ihtiyacı var."

Karanlığa geri dönmesini engellemesi için ona ihtiyacı vardı ama bunu ona söylemek kendisini bir erkekten daha az hissetmesine neden olacaktı.

"Lütfen Kate, çocuklar için. Kal."

Gspanyol yosunlarıyla kaplı bir meÇe ağacının altında duraklamışlardı, annesinin ailesinin nesiller boyu büyüyüp gelişmesine tanıklık etmiş bir ağaçtı bu. Kate'in elini bıraktı, çenesini kavradı ve başını kaldırıp kendisine bakmasını sağladı.

"En azından bana bir plan yapmam için zaman ver." Bir an durakladı ve sonra gülümsedi. "Tabii zaten bir planın yoksa?"

"Planım şehre geri dönmek ve kendimi işe vermek." "Bana birkaç hafta daha ver. En fazla bir ay."

Bakışları adamın yüzünü aradı ama gözlerini kaçırın ilk kişi o oldu. "İki hafta," dedi iç çekerek. "Sanırım iki hafta daha kalabilirim. haftalar."

Elini tekrar tuttu, dudaklarına götürdü ve öptü.

"Teşekkür ederim Kate. Sana davranışından sonra, bu hak ettiğimden de fazlası."

S Kate onun uzaklaşmasını izledi. Eugenie'nin Damian'a seslenirken çıkardığı ses durgun havada sürükleniyordu. Colin'in *garçonnière*'e giden yolda ilerleyişini izleyen Kate, avucunu Colin'in öptüğü elinin arkasına koydu ve gözlerini kapadı. Teni gerçekten dokunulamayacak kadar sıcak mıydı yoksa Hayal mi ediyorsun?

Yıllarca onun kendisini fark etmesini, Amelie'nin en iyi arkadaşından daha fazlası olarak görmesini beklemişti. Yıllarca bu evin gölgelerinden çıkmayı ve onun kendisini gerçekten *görmesini* beklemişti.

Sana ihtiyacım var, Kate. Çocuklar için kal. Çocuklar için kal, onun için değil.

Gözlerini hayatının en hüzünlü günlerinden birinin aydınlığında açtı. Güneş nehrin üzerinde parlıyor, suyun üzerinde

elmaslar gibi dans ediyordu. Son fırtına yaprakları ve çimenleri

parlak yeşil. Toprağın içindeki gizli umut uyandırılmayı bekliyordu. Oraya doğru yürüdü ve avucunu eski meşenin sert gövdesine dokundurdu ve Colin'in bir yol bulup bulamayacağını merak etti.

İki hafta.

Kalacaktı çünkü ona ihtiyacı vardı ve gittiğinde kalbinin daha iyi olan kısmını geride bırakacaktı.

SKate, Myra ve çocuklarla akşam yemeğini bir şekilde atlattı ve gece için onları yatağa yatırdı. Duvarlar üzerine kapanırken, bir şal giydi, dışarı çıktı ve kendini Baudier mezarlığında buldu. Kökleri ağzından sarkacak kadar büyümüş bir eğrelti otunu barındıran devasa bir çimento vazosunun yanına ferforje bir bank yerleştirilmişti.

Bir yerlerde bir baykuş öttü. Kate zamanın farkında değildi. Arkasında bir dalın kırıldığını duyduğunda karanlıkta tek başına ne kadar zamandır oturduğunu bilmiyordu. Döndüğünde meşelerin yanında bir hareket gördüğünü sandı ama gölgelerden başka bir şey yoktu. Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Birkaç düzensiz kalp atışı sonra Kate, Eugenie'nin kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

"Bayan Kate, içeri gelseniz iyi olur. Burada karanlıkta tek başınıza oturmanızın bir anlamı yok."

"Gece ya da gündüz, aynı derecede karanlık." Kate bankın bir tarafına kaydı ve yanındaki boşluğu okşadı. Eugenie sonunda oturmadan önce tereddüt etti.

"Hüzün hafifleyecek. Göreceksiniz," dedi Eugenie.

"Nereden biliyorsun?" Kate sesinin ne kadar sert çıktığını fark etti. "Özür dilerim," diye ekledi, hemen pişmanlık duyarak. Şüphesiz Eugenie hayal bile edilemeyecek bir hayat yaşamıştı. "Sanki hiç duygularım yokmuş gibi konuştum. Gerçekten özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Sadece canın yanıyor."

Kate, Amelie'nin burada, karanlıkta olduğunu bilerek, üst katta anneleri için yanıp tutuşan çocukları düşündü. Kate kendisini pençesine alan bu umutsuzluktan nefret ediyordu.

Eugenie'nin sesi sessizliği böldü. "Oğlum kaybolduğunda devam edebileceğimi sanmıyordum," dedi.

"Bana ondan bahset." Eugenie'nin konuşmaya ihtiyaçı olduğu kadar Kate'in de kendi üzüntüsünden uzaklaşmaya ihtiyaçı vardı.

"Mica on beş yaşındaydı ama iri yarı bir çocuktı ve her zaman babasının ve diğerlerinin yanında çalışmak isterdi. Burada garnizon kuran Birlik askerlerinin onu askere alacağından o kadar korkuyorduk ki onu meşgul edip ayak altında dolaşmasını engelliyorduk. Bayan Marie'nin kuzenlerinin yanına taşınmaya karar verdiği gün geldiğinde, odasındaki mobilyaları, birkaç nevresimi ve birkaç giysisini bir arabaya yükletti. Askerler geri kalan her şeyi, gümüşleri, porselenleri, ıvır zıvırları almışlardı. Bayan Marie çılgına dönmüştü ve gözleri çıldırmış gibiydi."

"O zamana kadar hasta mıydı?"

"Zayıftı. Fazla yemezdi. Hiçbirimiz yemezdik çünkü yiyecek fazla bir şey yoktu. Kalbi hastaydı. İstediği şeyleri hazırladık ve Mica'ya onu River Road'dan kuzenlerinin evine götürmesini söyledik."

Eugenie siyah elbisesinin eteğini parmaklarıyla kıvırdı ve tekrar düzeltti. "Onu en son o zaman görmüştük."

"Kaçar mıydı?" "Hayır.

Asla."

"Sence askere alınmış mıdır? Ya da belki siyahi bir alayda savaşmaya gitmiştir."

Eugenie omuz silkti. "Bize söylemeden olmaz. Birkaç gün sonra Simon patikadan yukarı çıktı ve arabayı buldu. İçindeki her şey gitmişti, bu yüzden Baudier'lere gitti ve Bayan Marie'yi orada buldu, ama o zamana kadar ona ne olduğunu söyleyemeyecek kadar uzaklaşmıştı."

"Çok mu ileri gittin?"

Eugenie uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra Kate onun fısıltısını duydu, "Sonunda aklını kaçırdı, Bayan Kate. Simon bunun gördüğü en kötü şeylerden biri olduğunu söyledi."

"Colin'e söyledin mi?"

"Onun da bu yükü taşımasına gerek yok." Boğazını temizledi. "Baton Rouge'a kadar tüm yolu aradık ama Mica'dan hiçbir iz yoktu. Simon'ın Cleveland'da bir kız kardeşi var. Onu bulduk ama kuzeyde iş arayan o kadar çok yeni özgürleşmiş insan varken hiçbir yerde iş yoktu. Soğuğa dayanamadık ve güneye gidip orada burada yaşamaya başladık. *Belle Fleuve*'e dönene kadar elimizden geleni yaptık. Tanrı'nın bizi eve yönlendirdiğinden eminim, çünkü döndükten iki ay sonra Bay Colin yıkılmak üzereyken geldi ve biz de ona bakmak için buradaydık."

"Bu bir lütuftu," diye onayladı Kate.

"Tanrı bizi her zaman karanlığın içinden görür, Bayan Kate. Bunu da atlatmanızı sağlayacaktır."

Kate her şeyi idare etmeye, itip kakmaya, herkesin moralini yükseltmeye, işleri yoluna koymak için savaşmaya alışkındı. Şimdi içindeki mücadele gitmişti.

"Umarım öyledir."

"Öyle olduğunu biliyorum." Baykuş tekrar öttüğünde Eugenie ayağa kalktı. "Şimdi benimle içeri gelsen iyi olur. Burası nemlenmeye başladı."

"Birazdan

geleceğim." "Söz
mü?"

"Söz veriyorum. Sadece birkaç dakika daha."

Kate yalnız kalır kalmaz karanlığın içinden geçerek mahzene doğru yürüdü. Beyaz badanalı sıvalar çatlamış ve minyatür kubbeli bir kilise şeklindeki kalın duvarlardan soyulmuştu. Tepe noktasındaki haçın altında Kate alnını soğuk metal kapıya dayadı.

Gözlerini kapattı ve Amelie'yi on üç yaşında, gamsız bir çocuk olarak gördü; gülüyor, dans ediyor, gülümsüyordu.

"Hoşça kal dostum," diye fısıldadı. "Güle güle, Amelie."

ON İKİ

TCenaze töreninden üç gün sonra Kate, Roger Jamison'a vereceği göreve başlamak için ihtiyaç duyduğu ilhamı hâlâ bulamamıştı.

Damian ve Marie, Eugenie'nin gözetimi altındayken Kate Myra'yı bulup ona mali durumlarını anlatabilmek için ana eve doğru yola çıktı. Galeri boyunca yürürken arka oturma odalarından birinden gelen Colin'in sesini duydu. Açık Fransız kapılarının önünde durdu ve onu içeride Jason Bolton'la birlikte buldu.

"Kate." Ona el salladı. "Bize katıl."

Kendini kırılğan hissettiği için son zamanlarda ondan uzak durmaya büyük özen gösteriyordu.

Jason'ı selamlayıp karısını sormadan önce, "Ben de Myra'yı arıyordum," dedi. Açık kapı aralığında duraklamıştı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Colin, "Bir dakikan varsa kalmanı istiyorum," dedi.

Myra'yı bulmak için acelesi yoktu, o yüzden içeri girdi.

Colin, "Size onarım için tuttuğunuz ekip hakkında bir şey sormak istiyordum," dedi. "Jason'a ustabaşının büyüdüğü evi teklif ettim. Biraz tamirat gerekecek ama evi **y en i l e m e y e** ve ilk mahsulümüzü toplayana kadar ücret almadan orada yaşamaya razı."

Sırayla her erkeğe baktı. Jason sarı saçları ve gözleriyle iyi görünüyordu ama Colin'in çekici koyu renk gözleri ve sert yüz hatlarıyla boy ölçüşemezdi. Colin'in yoğun bakışlarında kendini kaybetti.

"Ne tür bir ekin?" Kate odaklanmakta

zorlandı. "Kamış. Her zamanki gibi," dedi

Colin.

Jason araya girdi, "Pamuk da iyi gidiyor ama bu topraklar her zaman iyi şeker kamışı üretmiştir ve o zamandan beri oldukça talep var.

Savaş. Umarım eski şekerhaneyi ayağa kaldırmak fazla zaman almaz."

"Yani burada bir şeker evi mi *var*?" diye sordu. Dan Rosen orayı yenilemekten söz etmişti.

Colin başını salladı. "Bu konuda ne düşünüyordun?" Kate'e oturmasını işaret etti.

Ayakta kaldı. "Simon benim için çalışma ekibini topladı. Mükemmel bir iş çıkardılar."

Colin, Kate ve Jason'a hitaben, "Karşılatabileceğimiz tüm saha çalışanlarını toplayabileceğine dair bana güvence verdi bile," dedi. "En iyi ihtimalle iskelet bir ekip olacak."

Jason sözlerine şöyle devam etti: "Döndüğümünden beri yolun aşağısında ve yukarısındaki diğer kamış ekicileriyle görüştüm. Pamuk çiftçilerinin aksine, çoğu henüz topraklarını ortakçılara vermiyor. Kamışla ilgili işgücü talepleri çok fazla ve serbest bırakılanlar bunu biliyorlar, bu yüzden biraz pazarlık güçleri var. Ekicilerin çoğu nihayet işgücü için ödeme yapmayı kabul etti, ancak bu şiddet olmadan gerçekleşmedi."

"Burada şiddet istemiyorum. Bir ömür boyu yetecek kadarını yaşadım," diye ısrar etti Colin.

"Onlara nasıl ödeme yapacaksın?" Yardım edebilmeyi dileyen Kate'in kalbi sıkıştı.

"Adil bir ücret için pazarlık yapacağız ve konut sağlayacağız. Hatta belki de işçilerin kredi jetonlarını kullanarak mal satın alabilecekleri bir mağaza açacağız. Ürün karşılığında borç alabilecekler," diye açıkladı Jason.

"Son üç yıllık asker maaşımı bankaya yatırdım. Çok değil ama başlamamıza yardımcı olur. Şimdi sonbahar. Eğer mahsulü yetiştirebilirsek, bir yıl sonra kamışı hasat edebileceğiz."

Şimdi, Jason'ın gelişi sayesinde Colin'in eskiden olduğu adamdan çok daha fazlası vardı.

Jason saatini çıkarıp kapağı açtı ve saati kontrol etti. "Cora'ya fazla gecikmeyeceğimi söylemiştim," dedi ayağa kalkarak. "Biraz gergin

Bebek de yolda. Geri dönsem iyi olacak."

Colin ayağa yavaş kalkıyordu ama artık yardıma ihtiyacı yoktu. Bastonunu kaptı ve Jason ile Kate'e kendisinden önce gelmelerini işaret etti. Kate gölgede sıcaklığı düşüren serin bir esintiyle galeriye adım attı.

Colin'le birlikte galerinin kenarına kadar yürüdü ve Jason atına binip uzaklaşana kadar onunla birlikte güneş ışığının altında durdu. Colin ona döndü ve "Bu sabah ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ona bu kadar yakinken konsantre olmak zordu. "Myra'yı arıyordum. Sanırım bahçede."

"O kadar sık dışarı çıkıyor ki, annemin gömülü hazinesini aradığını düşünmeye başladım. Damian başka bir şey yapmıyor."

"Myra gülleri sever." "Peki ya çocuklar?"

"Eugenie ile mutfakta. Onlara hushpuppies yapmayı öğretiyor."

"Umarım onları akşam yemeği için servis etmez."

"Eminim gayet güzel olacaklardır."

"Belli ki dün yaptıkları irmiklerin tadına bakmamışsın."

Kate gülümsemesini gizledi, akşam yemeğinde onlara katılıp katılmayacağını sormak istiyordu. Hâlâ yemeklerini *garçonnière*'de tek başına yiyordu ama yakında ana evdeki çocuklarla paylaşacağını umuyordu.

"Nasıl geçiniyorlar?" Endişesi yüzünden okunuyordu.

"Sadece birkaç gün oldu, Colin."

"Tam olarak ne kadar zaman geçtiğini biliyorum. Sadece ne gözlemlediğinizi merak ettim."

"Damian zamanının çoğunu hayal dünyasında korsan taklidi yaparak geçiriyor. Dün kendini büfeden Myra'nın üzerine fırlattığında neredeyse kalp krizi geçiriyordu."

Colin kıkırdadı. Kate bir an için gülümsedi.

"Marie pek iyi değil. Doğuştan utangaç ve kendini ifade edemiyor ya da etmek istemiyor. Bu akşam ona suluboya dersi vereceğim."

Öğleden sonra. Belki açılır ve benimle konuşur."

"İki haftadan kısa bir sürede ona çok yardımcı olabilir misiniz?"

Kendi koyduğu son tarih hızla yaklaşıyordu. Colin onu yakından inceliyordu.

"Myra'yla gerçekten konuşmam gerekiyor." Rahatsız olan Kate tuğla galerinin zemininden yola doğru adım atmaya başladı.

"Bekle." Kolundan tutarak onu durmaya zorladı.

Adam elini kaldırıp onun yanağına doğru uzattığında Kate'in nefesi kesildi. Adamın daha yakına eğilmesini sessizce izledi. Parmak uçları Kate'in yanağını sıyırdı ve sonra kaçığan saç tutamlarını iğaret parmağına dolayarak gözlüğünün menteşesinden nazikçe çözdü.

"İşte." Arkasına yaslandı. "Şimdi yoluna gidebilirsin."

Evin köğesini dönüp Myra'yı Marie Delany'nin gül bahçesinde diz çökmüğ halde gördüğünde Kate'in kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Cenaze töreninden beri Myra her boğ anını dizlerinin üzerinde yabani otlara saldırarak ve çalıların dibindeki toprağı çevirerek geçirmiğti.

Kate yaklağırken Myra bağını kaldırıp baktı ve ayağı kalkmaya bağladı. "Çocukların işi bitti mi?"

Kate bağını hayır anlamında salladı ve onu geri gönderdi. Myra'nın yanında yere oturdu, eteğini ve kombinezonunu dikkatle ayak bileklerinin etrafına soktu.

"Eteğini kirleteceksin." Myra arkasına yaslandı ve koluyla alnını sildi.

Kate gülümsedi. "Her zaman bana göz kulak oluyorsun," dedi. "Kirler temizlenecektir. Çocuklar hâlâ yemek pişirmekle meşgul. Buradayım çünkü konuşmamız gereken önemli bir konu var."

"Sesin çok ciddi geliyor, Katie Keene."

"Öyleyim."

"Ben de seninle konuşmak istiyordum."

"Bırak ben başlayayım." *Cesaretimi kaybetmeden önce.* Kate otlardan birine uzandı, bükü ve çektişirdikten sonra Myra'nın yığınının üzerine attı. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok."

"O zaman çıkar onu."

"New Orleans'ta Dan Rosen ile görüştüm ve beni mirasımı neredeyse tükettiğim konusunda uyardı."

Myra'nın mavi gözleri irileşti ve bakışlarını tekrar yabancı otlara çevirdi. "Buranın vergilerini ödediğin zaman endişelenmeye başlamıştım. Ne yapacaksın?"

"Neyse ki şehirdeyken bir iş buldum ve St. Charles'daki süitimizden vazgeçtim. Yaşamak için mütevazı bir yer bulacağız ama korkarım size fazla maaş ödeyemeyeceğim, en azından işimi kurana kadar."

"Senin için kolay olmayacak," diye uyardı Myra. "Erkek işleriyle uğraşmak."

Kate'in tartışacak enerjisi yoktu.

"Bunu amatörlik olarak görmüyorum. Tutumlu olursam ikimizi de geçindirecek kadar kazanırım."

"Artık bir dadıya ihtiyacın yok, Kate."

"Tabii ki bilmiyorum, ama biz sonsuza dek birlikteyiz."

"Evet." Myra elindeki malayı yere bıraktı ve kiri temizlemek için ellerini birbirine sürttü. "Keen'ler beni işe aldığında sadece on dokuz yaşındaydım. Yedi yaşında bir çocuğu evlat edindiklerini öğrenene kadar bir bebeğe bakacağımı sanıyordum."

"Başka bir iş bulmak istersen anlayışla karşılarım." Kate, Myra O'Hara'nın olmadığı bir hayatı hayal bile edemiyordu.

Myra'nın kabul etmesini bekledi ama kadın sessiz kaldı ve malayı tekrar eline aldı.

"Bayan Amelie'nin bu kadar genç yaşta ölmesi nedeniyle son zamanlarda geleceği çok düşünür oldum. Artık kırkıma yaklaştım ve eğer kendime ait bir hayatım olacaksa, bunu düşünmeye başlamanın tam zamanı. İrlanda'ya geri dönmeye karar verdim."

"İrlanda mı?"

"Orası benim evim, biliyorsun. Orada hâlâ pek çok tanıdığım var." Myra'nın kızarması onu ele verdi.

"Seni bekleyen özel biri mi var?" Kate ellerini kucağında birleştirdi. "Bu mu yani?"

Myra kafasını kaldırmadan sepeti inceledi. Sonunda Kate'in gözleriyle karşılaştığında, Kate'in gözleri parlıyordu.

"Evet, var ve ayrıldığımızda onu geri çevirdim ama fikrimi değiştirmem ne kadar sürerse o kadar bekleyeceğini söyledi. Bayan Amelie'yi gömdüğümüzde, hala bekleyip beklemediğini görmenin zamanı geldiğine karar verdim."

"Oh, Myra." Kate gözyaşlarını kırptırdı.

"Şimdi devam etme Katie Keene. Tek başına nasıl idare edeceğin konusunda endişeliyim."

Kate eteğinin kenarını kaldırdı ve gözyaşlarını silmek için gözlüğünün altından geçirdi. Birlikte geçirdikleri onca yılı, savaş zamanı yaptıkları yolculukları düşündü. Gil Keene genç İrlandalı kadına, Kate'e dünyanın öbür ucunda eşlik edecek kadar güvenmişti. Amelie'yi bulup kaybetmiş olmak ve şimdi de Myra'yı kaybetmek - bunun acısını inkâr etmek mümkün değildi. Kate acısını gizlemek için gülümsedi.

"Gayet iyi idare edeceğim. Buna güvenebilirsiniz. Kalbinin sesini dinlemelisin." Kate Myra'nın ellerini tuttu. "Benimle her zaman bir evin olacağını unutma."

"Seni böyle bir zamanda bırakmaktan nefret ediyorum."

Kate bir ot daha çekti. "Kendimi derin, karanlık bir kuyuya düşmüş gibi hissediyorum. Babam öldüğünde de üzül müştüm ama böylesini hiç yaşamamıştım."

Myra malasını yere bıraktı ve ellerini fırçaladı. Sonra topuklarına yaslandı.

"Çünkü babanız uzun ve dolu dolu bir hayat yaşadı. Amelie onun çektiği acıları çekmek için çok gençti ve o çocukların ara sıra söylediklerinden Kansas'taki hayatlarının kolay olmadığını biliyorum."

"Hayır, değildi. Sahip olduklarından daha fazlasını hak ettikleri kesin." Çocukları Colin'le yalnız bırakmak

Onlar mı? Eminim burada Kansas'ta olduklarından daha iyi durumdadırlar.

"Bana verilen hayata sahip olduğum için çok şanslıydım," dedi Kate yüksek sesle düşünerek.

"Yine de merak ettiğim zamanlar oldu," dedi Myra yumuşak bir sesle. "Paranın satın alabileceği her şeye sahiptin Katie, ama çocukken mutlu muydun? Keen'lerin seni tek başına bırakmasına içerledin mi?"

"Sanırım mutluydum. Anne babaya ve kız kardeşlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu ve aileyle birlikte gelen tüm kahkaha ve gözyaşlarını hatırladığımda kendimi yalnız hissettim, ama bu anılar soldu. Sen hep yanımdaydın. Ve Delany'lerin istediği sıklıkta *Belle Fleuve'e* gelme iznim vardı. Ama çoğu zaman Gil ve Nola'nın beni neden evlat edindiklerini merak ettim."

Myra başını kaldırmadı ama yabani ot yığınının konsantre olmuş görünüyordu.

"Nedenini biliyor musun?" Kate sordu. "Sadece hizmetçilerin konuşması, hepsi bu."

"Anlat bana."

Myra, "Nola Keene babandan yirmi yaş daha gençti ve parasının ona New Orleans sosyetesinde kazandırdığı konumdan gurur duyuyordu," dedi.

"Yıllardır onunla parası için evlendiğinden oldukça eminim."

Myra başını salladı. "Duyduğuma göre bir gün Nola, yüksek sosyetedeki İrlandalı arkadaşlarına örnek olmak için İrlandalı bir yetimi evlat edinmeyi aklına koymuş. Ama bebek istememiş. Ağlamasına ya da dağınıklığına katlanacak değildi. Sen akıllı, küçük bir şeydin. Bir çivi kadar keskin ve bir fare kadar sessiz. Seni bu yüzden seçtiğini düşünmüşümdür hep."

"Babam her zaman ona boyun eğdi."

Myra başını salladı. "Öyle yaptı. Anne olmak için yaratılmamıştı ama Gil Keene seni seviyordu, buna şüphe yok. Ama o adam elli yaşındaydı.

Seni evlat edindiklerinde o oktan kendi yoluna gitmişti. İş onun hayatıydı."

"Bu yüzden hiç etrafta olmadılar. Kasabada her zaman daha mutluydu."

"Ve Nola süslü bir suareyi asla kaçırmazdı. İlk başlarda seni giydirir ve tüm kadın toplantılarında seni gösterir, arkadaşlarına hava atar, sarıhumma salgını yüzünden yetim kalan İrlandalı yoksul çocuklardan birine sahip çıkmanın vatandaşlık görevi olduğunu söylerdi. Sıkılıp seni kendi başına bıraktığında beni çok kızdırdı."

"Aldırmadım. Ayrıca, babam beni *Belle Fleuve*'e Patrick Delany'nin kızıyla tanışmaya getirmeseydi, Amelie ve ben asla bu kadar yakın arkadaş olamazdık."

"Baban elinden gelenin en iyisini yaptı. Kimse savaşın bu kadar uzun süreceğini ya da Güney'in kl olacağını düşünmemişti. Seni uzaklara göndermek bir lütuftu." Myra, Eugenie'nin güneşi yüzünden uzak tutmak için ona ödünç verdiği geniş kenarlı hasır şapkayı düzeltilti.

"İrlanda'ya ne zaman gideceksin?" Kate Myra'yı kaybetmeyi düşünmeye dayanamıyordu ama onun mutluluğuna da asla engel olamazdı.

"Gitmeme izin verir vermez."

"Toparlanabildiğin kadar çabuk toparlan o zaman. Hayat boşa harcanmayacak kadar kısa. Kasabadan bir arabaya ihtiyaımız olduğunu haber vereceğim."

"Simon beni yolun aşağısındaki nehir iskelesine götürebilir. şehre kadar uzun bir yolculuk yapmaktansa vapur bileti almayı tercih ederim." Kate'i inceledi. "New Orleans'a ne zaman geri döneceksin?"

"Cenaze günü Colin'e sadece iki hafta daha kalacağımı söyledim."

"On bir gün kaldı."

Kate başını salladı. On bir gün. *ok az.*

"Burada çalışabilir ve ihtiyaç duyduğunuzda şehre gidebilirsiniz."

"Burada ne kadar uzun süre kalırsam çocuklar da bana o kadar bağımlı olacak. Colin artık kendi ayakları üzerinde duruyor. Benim kalmama gerek yok." Eğer

daha fazla kalırsa kalbini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. "Gözünün önünde olanı göremiyor musun Katie?" "Ne demek istiyorsun?"

"Burayı ve o zavallı çocukları seviyorsunuz. Colin ayağa kalkmış olabilir ama hâlâ yardımına ihtiyacı var. Kaçarsan neler olabileceğini asla bilemezsin Katie. O *garçonnière*'in kapısına giden ve içeride bulduğu her şeyle yüzleşmeye hazır olan kıza ne oldu? Nereye gitti?"

ON ÜÇ

Colin yavaşça eve doğru ilerledi, Kate'i bulmak için sabırsızlanıyordu. Her geçen günün küçük başarıları buruktu, çünkü yaralı ayak bileği güçlendikçe Kate'in burada geçirdiği zaman da artıyordu

Daha kısa.

Onu aramak için birinci kattaki odaları dolaştı. Yemek odalarından birinde bir çalışma masası kurmuştu ama onu orada nadiren buluyordu. Masanın üzerine yayılmış planlara ve evrak işlerine bakmak için durakladı.

Planların üzerinde, avucundan daha büyük olmayan ve karmaşık ayrıntılarla oyulmuş *Belle Fleuve*'ün ahşap bir oyması duruyordu. Colin işçiliğe hayret etti. Onu ters çevirdiğinde, Simon'ın kendi adını küçük, eşit harflerle alt tarafa kazımış olduğunu gördü. Hayatı boyunca ailesine hizmet etmiş olan bu çift hakkında ne kadar az şey biliyordu. Colin oymayı bıraktı ve dikkatini Kate'in planlarına verdi.

Açıktaki duran çizimler Jamison tarafından yaptırılanlar değil, *Belle Fleuve* için hazırlanan planlardı. Evin orijinal bölümüne dokunulmamıştı ama birkaç duvar yeniden düzenlenmiş, dolaplar eklenmiş ve mutfak ana yapıya yaklaştırılmıştı. Sadece bu da değil, evin her iki yanına iki ek yatak odası kanadı eklenmiş ve kendisinin oturduğu evin karşısına ikiz bir garsoniyer yerleştirilmişti.

Sayfalar iyi planlanmış, dengeli eklemeler ve yenilemelerle doluydu. Kate evin bütünlüğünü ya da hissini değiştirecek hiçbir şey yapmamıştı. Her bir satıra kattığı düşünce ve sevgi açıkça görülüyordu ve yeteneği etkileyici olmanın ötesindeydi.

Roger Jamison'dan gelen notlar vardı ama Colin onun yeni planlar üzerinde çalıştığına dair hiçbir kanıt göremedi ve çocuklarla bu kadar çok zaman geçirmesi için ona güvendiği için birden kendini suçlu hissetti.

Planları Amelie'nin bıraktığı şekilde düzenlerken, eli en son Amelie'nin komodininde gördüğü Delany ailesinin fotoğraf yığınınına değdi.

Onları tekrar gözden geçirdi, ailesinin resimlerine baktı ve fısıldadı, "Yolumu kaybettim, ama söz veriyorum bunu hepinize telafî edeceğim."

OEvin karşı tarafında, Kate merdivenlerde Myra'nın ayak seslerini duyduğunda alt galeride onu bekliyordu.

Kate onun inişini izledi. Yol arkadaşı siyah bir seyahat kıyafeti giymiş ve üzerinde sallanan tavus kuşu tüyü olan gösterişli siyah bir şapka takmıştı.

"Bugünün geldiğine inanamıyorum," dedi

Kate. Simon Myra'nın çantalarını çoktan yüklemişti.

"İrlanda'ya varır varmaz sana yazacağım," diye söz verdi Myra. "Mektubu nereye göndereyim?"

"St. Charles. Postalarımı her zaman oradan alabilirim."

Myra, "Durumunuz hakkında biraz daha düşündüm," dedi.

Kate, Myra'nın söyleyeceklerini beklerken kalbinin ayak parmaklarına kadar düştüğünü hissetti.

"Bazen gözümüzün önündekini göremeyiz. Gerçekten ne istediğimi anlamam için Bayan Amelie'nin ölümü gerekti. İnatçı kararlılığın seni buraya kadar getirdi Katie. Zorluklara rağmen zanaatını öğrendin ve şimdi bir mimar olarak çalışıyorsun. Evin Bayan Amelie'nin ihtiyacı olduğu anda hazır olmasını sağladın ve Colin'i yeniden ayağa kaldırdın. İnatçılığının yoluna çıkmasına izin verme."

"Neyin yolunda?"

"Hayatını yalnız geçirme."

"Oh, Myra, bu o kadar kolay değil."

Myra başıyla onayladı. "Unutmayın, nereye ait olduğunuza yalnızca siz karar verebilirsiniz."

Eugenie onlara katılmadan önce Kate'in cevap verme şansı yoktu. Colin ve çocuklar da Myra'ya veda etmek için kısa süre sonra oradaydılar. Kate Myra'ya son bir kez sıkıca sarıldı. Simon Myra'nın arabaya binmesine yardım ederken, Kate Myra için döktüğü sevinç gözyaşlarını bir başka ayrılık için döktüğü üzüntü gözyaşlarıyla karıştırarak sildi.

Vagonun koltuğuna yerleşen Myra gözyaşları içinde gülümsedi ve el sallayarak veda etti.

Kate ve diğerleri arabanın River Road'a doğru ilerleyişini izlediler ve araba gözden kaybolduğunda Eugenie öğlen yemeğinin hazır olduğunu duyurdu. Çocukları topladı ve Kate aniden Colin'le yalnız kaldı.

"İyi misin Kate?"

"İyi olacağım." *Bir gün. Bir şekilde.* Derin bir nefes aldı, gözlüklerini çıkardı ve kollarının kenarlarındaki tüylerle sildi. "Başarılı bir sabah geçirdin mi?"

Colin bakışlarının bahçede dolaşmasına izin verdi.

"Jason ve ben şafak vakti iş aramak için gelen adamlarla görüştük. Hepsi deneyimli kamış işçisiydi. Ailesi olan altı kişiyi işe aldık. *Belle Fleuve*'de kalmak ve bir hayat kurmak için bir sebepleri olacak. Her ailenin kendi kulübesi olacak. İşe aldığımız sekiz bekar adam da kalan iki kabin arasında paylaştırılacak."

Çok fazla yardım almıştı ve hepsi yaşayabilir bir ürüne bel bağlıyordu.

"İyi bir ekip tuttuğumuza inanıyoruz," diye devam etti. "Yakında öğreneceğiz. Yarın taşınmaya başlayacaklar ve kulübelerinin arkasına bahçe dikmek için zamanları olacak. Etrafta bol miktarda balık ve av hayvanı var ve bir süre için birkaç temel gıda maddesi sağlayabileceğim. İlk mahsulü Ekim sonuna kadar toprağa vermemiz gerekiyor."

"Senin adına çok mutluyum."

"Siz olmasaydınız, hâlâ *garçonnière*'de saklanıyor olabilirdim."

Başını iki yana salladı. "Amelie geldiğinde ben burada olsam da olmasam da uyanırdın."

Omuz silkti. "Sayende ev hazırды. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama sen ve Eugenie haklı olabilirsiniz; bileğimi kullanmak onu güçlendiriyor gibi görünüyor. Aşırıya kaçmadığım sürece."

"Sevindim."

Onlar oyalanırken Colin, "*Belle Fleuve* için yaptığınız planlara daha önce göz attım," dedi.

"Öyle mi?" Kate GaÇkınılıkla döndü, Myra'nın gidiği bir an için unutulmuştu. Onun kendisiyle ilgileceğini hiç düşünmemişti. Onun kendisini düşünmek için zaman harcayacağını hiç düşünmemişti.

"Harikalar," dedi. "Jamison için çalışmalarınız nasıl gidiyor?"

"İyi değil." Eksik olan konsantrasyon değil, ilhamdı. Kalbi Jamison'ın ona devrettiği projede değildi.

"*Belle Fleuve*'ün planlarını çizerken belli ki ilham almışsınız. Onların bir aşk emeği olduğunu söyleyebilirim."

"Bu hepiniz için yapmak istediğim bir şeydi."

"Bir gün size bunların parasını ödeyebileceğim, tabii eğer çalışmalarınız o kadar meşhur olmazsa bunu karşılayamam. İçiniz rahat olsun, evin onarım masraflarını size geri ödemeye niyetliyim."

"Onlar benim Amelie'ye ve çocuklara hediyeimdi."

"Ne olursa olsun karşılığını ödeyeceğim." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Elbette ısrar edecekti. Hâlâ gururu vardı. Vicdanı ona vergi borcundan bahsetmesi için başının etini yiyordu ama şimdi ona daha fazla borç yüklemenin sırası değildi. Sabahtan beri henüz ekilmemiş bir ürünün geliriyle ödemeyi umduğu işçileri işe aldıktan sonra olmazdı.

"Gidip Eugenie'nin öğle yemeği için ne hazırladığına bakalım mı?" diye önerdi. "Bu sabah çocuklar mısır püresi yapmayı öğrendiler."

Omuz silkti. "İrmik ve hushpuppies'den sağ çıktım. Sanırım mısır pideleri beni öldürmez."

A gle yemeğinden sonra Kate, Marie için ikinci kattaki galerinin bir ucuna bir masa kurdu. Bir parça gneğ ıığ ı kızın önündeki kk masanın üzerinde duran beyaz kâğ ıdın üzerine dğerek onun işi.

"Bu aslında çok hoş." Kate, Marie'nin suluboyasını inceledi. Masanın zerine tek bir sarı gl koymuş ve kızıdan daha önce gösterdiğ i teknikleri kullanarak onu kopyalamaya çalışmasını istemişti. Marie ilk denemesine göre oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

"Annemin pancarından daha mı iyi?"

Kate ellerini kızın koyu renk buklelerinin üzerinde gezdirdi. "ok daha iyi." "Belki resimlerimden birini Colin Amca'ya veririm."

"Bu iyi bir fikir. Eminim bundan hoşlanacaktır."

Marie fırçasının ucunu duru suya batırıp sayfaya dokundururken başını kaldırıp bakmadı. "Bunu Eugenie'ye verebilir miyim?"

"Elbette. Çalışmalarınızı dilediğ iniz gibi kullanabilirsiniz."

Marie'nin glmsemeşi gözlerine ulaşmadı. "Daha önce öğrenmiş olsaydım Myra için de bir şeyler yapabilirdim."

Myra'nın gidişini görmezden gelmek Kate için son zamanlarda yaşadığı üzüntünün üstesinden gelmek kadar imkânsızdı. Ilık sonbahar güneşinin altında otururken, kendi başına kalmaya fazlasıyla hazır olduğ una kendini ikna etmeye çalıştı. Yapmak için geldiğ i şeyi yapmıştı. Colin ayağ a kalkmıştı ve her geçen gün daha da güçleniyordu. Damian'ın sert bir ele ihtiyacı olmasına ve Marie'nin hâlâ gzyaş ı nöbetleriyle uğ raşmasına rağ men çocuklar adım adım uyum sağ lıyordu.

Kate sandalyesinde arkasına yaslandı ve Marie'yi inceledi. ocuğ un cildi kusursuzdu, çok fazla acımasız kır güneşine maruz kaldığı için bronzluğ u solmuştu. Kate arkasına bir şişe badem losyonu bırakacak ve Eugenie'nin kızı kullanması için teşvik etmesini sağ layacaktı.

"Annem bize her zaman onun senin en iyi arkadaşın olduğ unu söylerdi." Marie fırçasını dikkatlice yere bıraktı ve ellerini kuağ ında birleştirdi.

"Bu doğ ru."

"Kızken her şeyi birlikte yaptığ ınızı söyledi." "Yapardık."

"Hiç başın belaya girdi mi?"

Kate kendini gülümserken buldu. "Bir keresinde başımız büyük belaya girmişti. Colin ve arkadaşlarını yüzme havuzuna kadar takip ettik. Onları bulduğumuzda çoktan yüzmeye başlamışlardı, biz de gizlice yaklaşıp kıyafetlerini aldık."

Marie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Giysileri olmadan eve nasıl geldiler?"

"Kıyafetleri nehrin biraz yukarısına sakladık ve onlar eşyalarının kaybolduğunu fark edene kadar çoktan gitmiştik. Palmetto yapraklarının arkasına saklandılar ve giysilerini bulana kadar etrafta dolaştılar."

"Sonra ne oldu?"

Kate kıkırdadı. "Eve kaçtık ve ahırlara saklandık. Hava kararmadan hemen önce Colin bizi dışarı çıkardı ki bu iyi bir şeydi çünkü geceyi orada geçirmekten korkuyorduk."

"Anahtarı aldın mı?"

Kate başını salladı. "Tabii ki hayır. Sadece zararsız bir şakaydı. Büyükbaban Delany özür dilememizi ve bir daha yapmayacağımıza söz vermemizi istedi. Colin ve tüm arkadaşlarının kocaman palmetto yaprakları dışında Adem gibi çıplak dolaşmaları fikri Amelie ve beni o kadar güldürdü ki yatağa düştük ve başımızı yastıklarımızla örtmek zorunda kaldık."

"Burada çok kaldınız mı?"

"Her zaman."

"Peki ya ailen? Seni özlemediler mi?"

"Pek sayılmaz. Beni evlat edinmeden önce de sonrasında da çok yoğun bir hayatları oldu."

"Gerçek ailene ne oldu?"

"Birbiri ardına sarı hummadan öldüler."

"Babam ve annem gibi. Biri diğerinden hemen sonra. O zaman tek başına mıydın?"

"Üç kız kardeşim vardı. Hepsi de evlatlıktı." En azından öyle olmasını umuyordu.

Marie'nin gözleri büyüdü. "Sen de bir yetimdin."

"Tıpkı senin gibi. Amcamın bize bakmaması dışında. Bizi beslemeye parası yetmeyince beni ve küçük kız kardeşimi bir yetimhaneye götürdü."

Marie'nin gözleri dehşetle doldu. "Seni bir *yetimhaneye* mi bıraktı?" Kate az önce ne yaptığını çok geç fark etti.

"Evet, ama endişelenmene gerek yok. Colin iyi bir adam. Bunu sana asla yapmaz. *Asla*."

Kate haklı olduğunu umuyordu ama ya Colin zor duruma düşerse? Ya mahsulü başarısız olursa ve *Belle Fleuve*'ü terk etmek zorunda kalırsa?

"Ayrıca, Colin'e bir şey olursa ve herhangi bir nedenle sana bakamazsa, o zaman ben bakarım."

"Annem olmadan çok üzgün olmalısın."

Kate gülümsemeye ya da acısını gizlemeye çalışmadı. "Onu çok özliyorum. Senin de hâlâ çok üzgün olduğunu biliyorum."

Marie başını salladı ve Kate'in eline uzandı. "Onu çok özliyorum. Ama endişelenme Kate Teyze. Artık birbirimize sahibiz."

Colin galerinin merdivenlerini yavaş ama istikrarlı adımlarla çıktı. En tepeye ulaştığında Kate ve Marie'nin verandanın en ucunda, geniş bir güneş ışığı altında oturduklarını gördü. Suluboya Malzemeler küçük bir masada bir araya toplanmıştı ama ikisi yan yana otururken Marie Kate'in elini sıkıca tutarak onları görmezden geldi. Marie'nin Kate'e "Artık birbirimize sahibiz" dediğini duydu.

Uzun sürmez.

Kate'i kalmaya ikna etmenin bir yolu olmasını diledi.

Onları bir süre daha izlemek isterdi ama ayak bileği ağrıyordu. Kate onun varlığını hissetmiş olmalıydı ki ona doğru döndü. Sandalyesinden kalktı ve siyah eteğini düzeltti.

"Colin." Kate aceleyle ona doğru koştu. "Gel de Marie'nin tablosunu gör."

Kadın onu boş bıraktığı sandalyeye götürdü ve adam kendini sandalyeye bıraktı. Masanın ortasındaki gülü fark etti. Marie

güvenilir bir kopyalama işi yapmıştı.

"Bu çok iyi." Resme doğru başını salladı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Yeğeni bekledi.

"Sanırım bu sarı bir gül."

Marie gülümsedi. "Bu bir gül, Colin Amca." "Elbette öyle."

"Pancar olduğunu söylemenden korkuyordum." Marie güldü. "Ama doğru renk değil."

Kate omzunda duruyordu. Onu görmemiş olsa bile varlığını hissedecek ve memnuniyetle karşılayacaktı.

"İlk gününe göre çok iyi gidiyor, sence de öyle değil mi?" Kate sordu.

"Gerçekten de öyle."

Marie fırçasını tekrar eline aldı ve temiz bir kâğıt çıkardı. Fırçasını bir dilim yeşil boyanın üzerine sürmek üzereydi ki Colin dönüp baktı ve Kate'in gülümsemesinin çok ılık olduğunu fark etti.

"Myra gittiğinde iyi olacak mısın?"

"Elbette. Onun adına sevindim. İrlanda'ya döneceği için çok heyecanlıydı." Omuz silkti. "Kim bilir, belki bir gün onu ziyaret bile edebilirim."

"Gelecek hafta New Orleans'a geri dönecek misin?"

Marie'nin eli kaydı ve fırça sayfayı yırttı. Önündeki uzun su bardağını devirdi. Su masanın kenarından aşağı döküldü. Çocuk ayağa fırladı, masadan ahşap galeri zeminine düşen bardaktan habersizdi. Neyse ki kırılmadı, ancak durmadan önce verandanın kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"*Gidiyor* musun?" Marie talep etti.

Kate ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı ve Colin'e döndü.

"Kate New Orleans'a geri dönüyor. Çok uzakta olmayacak." Açıklaması çocuğun duymak istediklerinin gerisinde kalmıştı. Marie ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı.

"Ama *gidemezsin*. Colin Amca'ya söyle. O gidemez. Henüz evli değilsin."

"Marie..." Kate kıza doğru bir el uzattı. "Açıklayabilirim."

"Anneme söz vermiştin. Sizi duydum. İkinizin de evlenip bize bakacağınıza söz verdiğiniz gün koridordaydım."

Colin şok içinde kıza baktı. Amelie'ye verilen sözü duymuş muydu?

Kate, "Seninle ilgileneceğim, sevgilim," dedi.

"Sen burada bile değilken bizimle nasıl ilgilenebilirsin?" Marie'nin nefesi kesildi. "Colin Amca'nın bizi yetimhaneye götürmesine kim engel olacak? Anneme nasıl böyle yalan söyleyebildin?"

"Ne yetimhanesi?" Colin Kate'e döndü. Gözlüğünün arkasındaki gözleri kocaman olmuştu. Marie'ye ne söylemişti?

Marie yanlarından hızla geçmeye başlayınca Kate onun koluna uzandı ama Marie onu silkeleyip merdivenlerden aēaēı indi. Kate'in ona aldığı yeni ayakkabılar yol boyunca bir dövme yendi. Kızın ayak sesleri alt galeride kaybolduēunda Kate dönüp Colin'e soru sordu.

"Bunu nasıl aēzından kaēırırsın?"

Omuz silkti. "Ona kimin ne zaman söylediēi önemli deēil, her şey aynı kapıya çıkıyor: Gidiyorsun."

"Kendi yöntemimle açıklamama izin vermeliydiniz."

Kate'in bakıēları nehre doğru kayarken, adam ayaēa kalktı. Sandalye yere sürtündü ama Kate ona dönmedi. Adam galeriyi geçip Kate'in arkasından yürürken masadan hâlâ hafif damlalarla su damlıyordu.

"Söz verdik, Kate." Evlenmeleri gerektiēini düşünmek çok mu çılgıncaydı? Çocukların sorumluluēunu zaten paylaşacaklardı. Kate onun evinde yaşıyordu. Evlilikler çok daha azı üzerine kurulmuştu.

"Ne diyorsun sen?" Kadın gözlerini kaldırdığında, adam onu öpmek için duyduğu açıklanamaz dürtüyle sarsıldı.

"Seni burada Marie'yle otururken, ikinizi böyle baş başa görünce, Amelie'nin haklı olabileceğini düşünüyorum."

"Değil mi?"

"Evlenmeliyiz."

"Beni buna zorlamayacağını söylemiştin."

"Yapmayacağım, ama neden hala seni ikna etmeye çalışmıyorum? Onları bir yetimhaneye götürmem de neyin nesiydi?"

"Ona çocukluğumu anlatarak güvenini kazanmayı umuyordum. Asla endişelenmesine gerek olmadığını ve benim gibi bir yetimhaneye düşmeyeceğini bilmesini sağlamak."

"Geri tepti diyebilirim. Yetimhanede miydin?"

"Ailemiz öldükten sonra amcam küçük kız kardeşim Sarah ve beni New Orleans'taki bir yetimhaneye teslim ettiğinde altı yaşındaydım." Durakladı. "Evlatlık olduğumu elbette biliyordunuz. Bu bir sır değildi."

Başını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum. Senin hayatın neden umurunda olsun ki Kate? Sen daha çocuktun ve ben de o zamanlar kaygısız, bencil bir genç adamdım."

Tam o sırada merdivenlerde yine ayak sesleri duydular. Marie, Damian'ı elinden tutmuş sürüklüyordu. Bağına korsan tarzında beyaz bir bez bağlamıştı ve gömleğinin önünde kir lekeleri vardı. Tahta bir kılıç taşıyordu ama Kate'e doğru koçmaya başladığı anda kılıcı bıraktı. Kılıç galerinin zeminine çarptı. Damian kollarını Kate'e doladı ve sıkıca tutundu.

"Gidemezsin, Kate Teyze!" Bağırması giysileri tarafından bastırıldı. "Bizi bırakma! Lütfen, bizi bırakma!"

"Görüyor musun, Kate Teyze?" Marie onlardan uzakta durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, ayaklarını yere vuruyordu. Yanakları kızarmış ve gözyaşlarına boğulmuştu. "Ne yaptığınızı görüyor musunuz? Bizi bırakamazsın."

"Colin Amca'yla evlenmen gerekiyordu," diye bağırdı Damian. "Ve sonsuza dek bize bakacaktın."

"Şimdi ne olacak Kate?" Colin, Damian'ın başının üzerinden ona baktı. "Bu hiç adil değil."

"Hayat adil değil."

Damian'ın kollarını belinden çözmeyi başardı. Onları sıkıca tuttu ve diz çöktü. "Beni dinle, Damian. Lütfen."

Dönerek uzaklaşmaya çalıştı ve onu tekmelemek için ayağını geri çekti. Colin bastonunu çocuğun ayak bileğinin önüne itti.

"Beyler tekme atmayın," diye uyardı.

Damian gözyaşlarını gömleğinin koluna sildi.

"Beyler gerekir tutmak onların Söz veriyorum!" Marie bağırdı. Kate'e döndü. "Bayanlar da!"

Damian uludu. "Colin Amca, Kate'in gitmesine izin verme!"

Kate'in sesi yumuşak ama sertti. "Kes şunu Damian. Ağlamanın bir faydası olmayacak. Kes artık."

Çılgılık atmayı bıraktı ve hiçkır a h ı ç k ı r a ağlamaya bağıladı. Marie kolunu onun omuzlarına doladı ve meydan okurcasına Kate'e baktı.

"Anneme kalacağına söz vermiştin."

"Marie," dedi Colin, "Kate'le yalnız konuşmak istiyorum. Lütfen kardeşini aşağıya götür."

"Kalmasını sağla," diye yalvardı

Marie. "Git," diye emretti Colin.

Marie, Damian'ın elini tuttu ve alt galeriye giden merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

"Kılıcım!" Durdu ve geri koştu, neredeyse boyu kadar uzun olan tahta kılıcı kaptı.

"Bunu nereden buldun?" Kate'in Damian'ın güvenliği için duyduğu endişe konuşmalarının önüne geçti. "Bana pek güvenli görünmedi."

"Simon onun için yaptı," dedi Colin. "Damian ve ben daha önce konuşmuştuk. Bunu kimsenin üzerinde kullanmayacağına dair bir korsan yemini etti."

Marie hâlâ ağlıyordu ve gözyaşlarını hızla siliyordu.

Colin onlara, "Şimdi gidin," dedi.

TBaşları eğik ve ağır adımlarla uzaklaşırlarken, ayak sesleri Kate'in kalbinde yankılandı. Damian'ın kılıcı arkasından sürüklenirken her adımı bir yere çarpıyordu.

Colin konuşmadan önce onların duyamayacağı bir yere gelmelerini bekledi. "Özür dilerim Kate. Onlara söylemene izin vermeliydim."

Onların gözyaşlarına boğulmuş yüzlerini görünce büyük bir üzüntü duydu.

"Amelie'ye söz vermiştik," diye hatırlattı Colin ona. "Beni zorladınız."

"Belki de o kadar kötü bir fikir değildir. Sen de en az hepimiz kadar *Belle Fleuve*'e aitsin." Bir adım daha yaklaşarak onun yanağına dokundu.

"Ama..."

"Çocukları seviyorsun. Kız kardeşimi sevdin. Burası senin kalbin. Beni sevmesen bile, belki de onlar için yapabileceğimiz en iyi şey evlenmeyi düşündürmektir."

Ona çocukken onu sevdiğini söylemek istiyordu. Ayrıldıkları onca yıl boyunca onu tekrar görmeyi arzulamıştı. *Garçonnière*'de yeniden bir araya geldikleri o günden bu yana, ona karşı olan duyguları onun kendisine karşı olan tutumu nedeniyle azalmış olabilirdi ama hiçbir zaman gerçekten azalmamıştı. Evet, onu önemsiyordu. Onu hala seviyordu, bu yüzden tek taraflı bir evliliğe girmekte tereddüt ediyordu.

"Annemle babamın evliliğinin görücü usulü olduğunu biliyor muydun?" Colin kendi davasını savunmaya kararlıydı. "Baudier'ler iflas etmişti ve annem burayı kurtarmak için Patrick Delany ile evlendi."

"Ama birbirlerine çok aşıklardı." Yaptığı açıklama şok ediciydi. Amelie biliyor muydu?

"Birbirlerini çok sevmeye başladılar."

O kadar yakındı ki, parmak uçlarında dursa dudakları buluşacaktı. *Ya öyle olsaydı?* diye kısaca merak etti.

Aklı bağına geldi ve oradan uzaklaştı. Galerinin parmaklıklarına doğru yürüyen Kate kollarını kendine doladı ve meşe ağaçlarıyla çevrili yola baktı.

Colin onun yanına doğru yürüdü. Sesini kulağının dibinde duydu, yaklaştığında sıcak nefesini yanağında hissetti.

"En azından bunu düşünecek misin, Kate? Eminim benimle evlenmekten daha kötü şeyler de vardır."

Eminim benimle evlenmekten daha kötü şeyler de vardır. Bir kadının hayalini kurduğu bir teklif değil.

WKate o öğleden sonra onu üst galeride tek başına bırakırken ne tür bir mazeret ileri sürmüştü? Kaçmadan önce bir şeyler mırıldandığını hatırlıyordu.

Colin Delany ile evlenmek hayatı boyunca hayalini kurduğu şeydi. Ama şimdi?

Artık gözleri parlayan bir çocuk değildi. Onun karısı olmaya razı olabilir ve birlikteliklerinin bir yan ürünü olarak aşkın büyümesini umabilir miydi? Amelie'nin çocukları uğruna geleceğini bilinmeyene yatırabilir miydi?

Kate geceliğinin üzerine bir örtü geçirdi ve çocukları yatırmak için koridora çıktı. Omuz omuza yere oturmuşlardı. Marie'nin kucağında *bir Korsan Masalı* açık duruyordu. Kate içeri girdiğinde ikisi de başını kaldırdı ama ikisi de gülümsemedi. Bu kadar endişe dolu gözlere sahip olmak için çok küçüklerdi.

"Yatma vakti." Kate ses tonunu neşeli tuttu.

Marie kitabı kapattı. Gülümsemeden ayağa kalktı ve Damian'ı yerden kaldırdı. Kitabı yatağının başucuna koydu. Kate önce Damian'ın, sonra da Marie'nin yatağındaki örtüleri indirdi. Çocuklar her gece yaptıkları gibi yataklarının başucunda yere diz çöktüler. Ellerini kavuşturup alınlarını bastırdılar.

Marie, "Tanrı annemi, Colin Amca'yı, Kate Teyze'yi, Myra'yı, Eugenie'yi ve Simon'ı korusun," diye söze başladı.

Damian, "Tanrı annemin cennetteki akrabalarını ve Büyük Büyük Baba Hart'ı korusun," diye ekledi.

"Lütfen Colin Amca'nın bizi bir yetimhaneye götürmesine izin verme," diye sözlerini tamamladı Marie.

Çocuklar amin deyip yataklarına tırmanırken Kate gözlerini kapadı. Yorganı Damian'ın üzerine örttü.

"Teşekkür ederim Kate Teyze," diye fısıldadı. Onu yanağından öptü ve sonra Marie'yi yatırdı.

"Umarım ikiniz de amcanızın sizi asla bir yetimhaneye götürmeyeceğini biliyorsunuzdur. Asla."

"Özür dileriz Kate Teyze." Marie'nin gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bugün size bağırdığım için özür dilerim. Çok kötü davrandığım için özür dilerim."

"Ben de," diye mırıldandı Damian.

"Korkmuştum." "Hâlâ korkuyorum," diye fısıldadı Marie.

Kate kendini Damian'ın yatağının kenarına bırakırken, "Ben de öyle," diye itiraf etti. Damian kolunu yorganın altından çıkardı ve Kate'in eline uzandı. Kate'in kalbi eridi.

"Neden korkuyorsun?" Marie dedi ki. "Eğer şehre taşınmaktan korkuyorsan, o zaman gitme."

Burada kalıp arzusuna boyun eğme fikri onu New Orleans'a taşınmaktan daha çok korkutuyordu.

"Bazen yetişkinler ne yapacaklarını bilemediklerinde korkarlar," dedi.

"Bu gece dua ederken yardım iste. Annem hep böyle yapardı." Damian başını salladı ve cesaretle gülümsedi.

Kate Marie'ye döndü. "Dualarında babandan bahsetmeyi unutmuşsun."

"Babamın cennette olduğunu sanmıyorum," dedi Marie. "Çünkü o bir silahşördü," diye ekledi Damian.

Marie iç çekti. "Hayır, ama şimdi annem cennette olduğuna göre, umarım değildir. O iyi biri değildi, Kate Teyze. Tekrar karşılaşmalarını istemiyorum."

"Anlıyorum." Kate bir an düşündü. "Ama cennette kötü şeyler olmaz."

"Sanmıyorum," diye onayladı Marie.

"Umarım cennete giderim," dedi Damian. "En azından o zaman bir yetimhaneye götürölme konusunda endişelenmeme gerek kalmaz."

Kate gözlerini kapadı ve içini çekti. "Sonun asla bir yetimhane olmayacak. Söz veriyorum."

Gözlerini açtığında Marie onu sert bakışlarla süzüyordu. "Anneme Colin Amca'yla evleneceğine söz verdiğin gibi mi?"

Söz konusu olmadığından Kate odasına döndü ve pencereyi kapatıp serin, kuru sonbahar akşamını seyretti. Dışarıda nehir karanlık tarafından gizlenmişti ama hâlâ körfeze doğru akıyordu. belirsiz bir dünyada kesinlik. Tek bir ışık parlıyordu *garçonnière*. Colin de aynı şekilde huzursuz muydu? Evlenme teklif ettiğine pişman mıydı?

Kate o gece yüzüncü kez seçeneklerini tarttı. Maddi sıkıntı içinde olabilirdi ama yeteneği vardı. Bunu Roger Jamison'a kanıtlaması gerekiyordu. İlham gelmesini beklemek ne kalacak yerinin parasını ödeyecek ne de masaya yemek koyacaktı. İlham gelsin ya da gelmesin, Jamison'ın verdiği işi tamamlaması gerekiyordu. *Belle Fleuve*'de kalmayı seçerse, kazandığı para hepsine yardım edecekti.

Colin'in ailesi hakkındaki ifşaatı şok etkisi yaratmıştı. Patrick ve Marie aşık olmadan önce ne kadar süre evli kalmışlardı? Marie *Belle Fleuve*'ü kurtarmak için bile olsa bir yabancıyla evlenecek cesareti kendinde nasıl bulmuştu? En azından Kate, Colin'in yanında büyümüş ve onu hep sevmişti.

Damian ve Marie'nin gözyaşları içinde ona kalması için yalvarışlarını nasıl unutabilirdi? Damian'ın korku ve çaresizlik içinde ona sarılmış kollarının hissini nasıl yok sayabilirdi?

Colin'le bunu sadece çocukları için yaptığını bilerek evlenmek yeterli olacak mıydı?

Sonunda anne babasının yarısı kadar mutlu olacaklarına dair bir garanti olsaydı, hayatının geri kalanını kumarda kaybetmeye değerdi.

Ama hiçbir garanti yoktu.

Eugenie'nin sözlerini hatırladı. *Tanrı bizi her zaman karanlığın içinden görür.*

*Garçonnière'*den gelen ışık dışında, penceresinin ötesindeki dünya karanlık ve sessizdi.

Belki de tekrar güvenmenin zamanı gelmişti.

ON DÖRT

Tşapka bana doğru görünüyor." Colin, bir zamanlar Nola Keene'in evini süsleyen uzun bir berjer koltuktan boş kulübelerden birindeki çalışmaları yönetiyordu.

Simon onun için bir sandalye getirilmesinde ısrar etmişti ama zarif koltuk arkılığı eski köle kulübesinin ortasında kesinlikle gülünç görünüyordu. Nola Keene o zarif brokar parçayı şimdi görebilseydi ne derdi acaba?

"Bu tahtayı benim için tutabilir misin? Çabuk olacağım." Simon bir servi ağacı çıkardı ve onu üst ranzanın tabanı olarak monte etmeyi planladığı duvara taşıdı.

Colin sandalyeden kalktı ve bastonu olmadan odanın diğer ucuna yürümeye karar verdi.

"Keşke yardım etmek için daha fazlasını yapabilseydim." Gömleğinin kollarını sıvadı. "Hiç endişelenmenize gerek yok Bay Colin. Yardıma ihtiyacım olursa, birinden yardım isteyebilirim. erkekler. Şu anda üç aile taşınıyor."

Simon çiviyle duvara bir çizik attı ve neredeyse tamamladığı çerçeveyi inceledi. Colin'in işe aldığı adamlar iş ve ailelerini barındıracak evler için çaresizdi. Jason ve Cora bu plana inanıyorlardı. Umarım güzel bir hava ve iyi bir mahsulle kutsanırlardı.

Simon üst rayı duvara çiviledi. Colin onu izliyordu ama aklı Kate'teydi. Dünkü ani evlenme teklifinden sonra şoka girmiş miydi? Kabul edebileceği ihtimali onu bütün gece uyutmamıştı. Gün ağardığında bunun o kadar da tuhaf bir fikir olmadığına ikna olmuştu.

Belle Fleuve'de yaşayıp çalışmak ve çocuklara erişmek varken St. Charles'daki süitini tutması için hiçbir neden yoktu. Çocukların bakımını bölüşmek ikisinin de işlerine konsantre olmalarını sağlayacaktı.

Mükemmel bir ortaklık olduğu kanıtlanabilirdi - eğer Kate tam şu anda gitmek için hazırlanmasaydı.

Tam bunları düşünürken öndeki ahÇap verandada ayak sesleri duydu ve birden Kate kapıda dikildi. Yanakları kızarmış, saçları her zamanki gibi tokalarından kaymıştı. Gözleri ışıksızlığa alışana kadar gözlerini kısarak kulübenin loş iç kısmına baktı. Onu fark ettiğinde teni daha da kızardı.

Bir iki saniye tereddüt ettikten sonra içeri girdi ve önce onu, sonra da Simon'ı selamladı. Annesinin sandalyesini orada görünce şaşırdıysa da bunu belli etmedi.

"Simon'a duvarlara dört ranza inşa ettiriyorum, böylece erkeklerin hareket etmesi için biraz daha fazla alan kalacak." Ani bir gerginlik onu şaşırttı.

"Bu iyi bir fikir."

"Uzman olan sizsiniz. Başka bir öneriniz var mı?"

"Belki de bir pencere daha koymalısınız. İçeri daha fazla ışık girsin."

Başını salladı. "Bu düşünülmesi gereken bir şey. Nereyi önerirsiniz?"

İçeriye inceledi ve Simon'ın bir ya da iki pencere için duvarı açabileceği yerleri işaret etti. Sonra arka duvarda bir dizi raf önerdi.

"Eğer elinizde yedek malzeme varsa," diye ekledi.

"Simon bir sihirbaz," dedi Colin ona. "Yoktan bir şey var edebiliyor."

Simon kıkırdadı ama çalışmaya devam etti. "Buralarda içinde biraz yaşam kalmış her şeyi başka bir şeye dönüştürebilirim, orası kesin."

Kate ellerini kavuşturdu ve Colin dışında her yere baktı. Kapiya doğru işaret etti.

"Dışarı çıkmak ister misiniz?"

Başını salladı. "Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

Bastonu sandalyenin arkasında asılı duruyordu. Bastonu aldı ve onu verandaya kadar takip ederken arkasına dıştı. Kadın arkasına baktı.

"Bileğin-"

"Her gün biraz daha iyi." Kız şüpheyle baktı, o da ekledi: "Gerçekten."

Alçak verandadan çıkıp yandaki boş kulübeye doğru yürürlerken hâlâ gergindi. Kate ahşap verandanın kenarına oturdu. Adam da ona katıldı. Birbirlerine bakmak yerine tarlalara baktılar.

"Dünkü konuşmamızı düşünüyordum," dedi. "Aklının başına geleceğini hissediyordum."

"Tam tersine. Bizimki mükemmel bir ortaklık olabilir. Elinde bir *tomar* plan ve beni yeniden ayağa kaldırma kararlılığından başka bir şey olmadan *garçonnière*'e saldıran kadın, kalpler ve çiçeklerle ilgili romantik kavramlara tutunacak türden biri değil."

Onun sessizliğini onay olarak kabul etti ve devam etti.

"Böyle saçmalıklardan etkilenmemen hoşuma gidiyor. Mantık evliliği ikimize de iyi gelecektir."

Kate onun katlanmış ellerine baktı, sonra bakışlarının adamın çıplak kollarına kaymasına izin verdi. Kollarını sıvamış ve giydiği solmuş iş pantolonuyla farklı görünüyordu. Kimdi bu adam?

son on beş yılını askerlik yaparak mı geçirmişti?

Kate'in onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama belli ki onu saçma sapan bir entelektüel, erkeklerin dünyasında kariyer peşinde koşan bir mavi çoraplı olarak görüyordu. Romantik aşka önem vermeyen bir kadın olarak.

Durum bu kadar üzücü olmasaydı gülünç olabilirdi.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Colin ona döndü ve Kate cevap vermeden önce onun elini tuttu. "Güçlerimizi birleştirelim mi Kate? *Belle Fleuve* ve çocuklar için?"

Yirmi dokuz yaşındaydı ve başka evlilik ihtimali yoktu. Asla başka birini istememişti. Marie ve Damian'ın gelecekleriyle ilgili korku ve endişelerine Amelie'ye verdiği söz de eklenince Colin'in teklifi, belki de mantık evliliğinin hepsi için en iyisi olup olmadığını düşünmesine neden oldu.

Tek taraflı bir aşk yeterli mi? diye merak etti. Kalbinde her ikisi için de yeterince sevgi var mıydı?

Amelie ölmeden önce eski Kate, bir gün Colin'le Marie ve Patrick gibi birbirlerine aşık olabileceklerini umacak cesareti kendinde bulabilirdi. Terk edilmiş kulübenin verandasındaki güneş ışığında Colin'in yanında otururken, eski Kate'i özliyordu - hayır cevabını kabul etmeyen Kate'i, hayallerin gerçek olduğuna inanan Kate'i. O Kate denemekten çekinmezdi. Çocukların iyiliği için zaten sevdiği adamla evlenmenin işe yarayacağına kendini ikna etmek zorunda kalmazdı. İnanırdı.

Denemediği sürece asla bilemeyecekti.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Mümkün olan en kısa sürede, sanırım."

"Eminim formaliteler vardır. Bir bakan. Kesin olarak hafta sonuna kadar olmaz."

"Bu evet anlamına mı geliyor?"

Sonunda onunla göz göze geldi ve gülümsemeyi başardı. "Bu evet demek."

S Bir zamanlar fildişi ipek kumaştan ve Valenciennes dantelinden yapılmış boncuklu bir elbiseyle evlenmeyi hayal etmişti. Ancak düğün günü Kate siyah saten bir matem elbisesi giydi. Çeyrek kollu ve siyah saten kaplı düğmeli. Hiçbir şey olmayacak

Ne balayı gezisi, ne büyük bir resepsiyon, ne de önümüzdeki günlerde sosyeteden bir arkadaş çevresi edinebilmesi için düzenlenen çaylar.

Düğün sabahı, o ve çocuklar eğretili otları, çiçekler ve palmiye yaprakları toplamış ve bunları odanın etrafındaki büyük seramik çömleklere yerleştirmişlerdi. Yerel bir papaz tarafından icra edilen ve Boltonların şahitlik ettiği sade törenin hemen ardından kahve ve meyveli ambrosia ikram edilecekti. Eugenie, Simon ve çocuklar, Kate ve Colin'in iki oturma odasından büyük olanında yeminlerini etmelerini izlemek için oradaydılar. Tüm tören sekiz dakikadan az sürdü.

Papaz onları karı koca ilan ettiğinde Marie ve Damian alkışlamaya ve zıplamaya başladılar. Papaz onları sert bir bakışla susturduktan sonra Colin'e döndü ve "Gelini öpebilirsiniz" dedi.

Kate "Evet" demekten ötesini düşünmemiştir. Aslında törenden önceki günler sanki bir rüyadaymış gibi geçmişti. Konuşma boyunca bakana odaklanmaya çalışmış ama bunu neredeyse imkânsız bulmuştu. Gözlüğünü son anda Marie'ye vermişti. Vaiz, sersemlemiş bir halde karşısında duruyordu.

Garip bir duraksamadan sonra Colin hafifçe dirseğine dokundu ve Kate yavaşça ona döndü. Adamın gülümsediğini güçlkle fark etti ama tereddüt ettiğini hissetti.

Kadın hafifçe başını salladı. Adam ona doğru uzandı, iki elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Başını eğdi ve ona hızlı, iffetli bir öpücük verdi. Bir an için her şeyin bittiğini düşündü ama ne olduğunu anlamadan onu tekrar öpüyordu, bu sefer daha yavaş ve daha hissederek. Bu onun ilk öpücüğü değildi ama ayak parmaklarına kadar karıncalanmasına neden olan ilk öpücüktü.

Colin sonunda geri çekildiğinde yüzü bulanıktı. O da onun kadar şaşırılmış mıydı?

"Tebrikler Colin." Jason, Colin'in elini pompalamaya başladığında Kate irkilerek gerçekliğe geri döndü.

Cora ve Eugenie Kate'i tebrik etmek için yaklaştılar. Marie Kate'in gözlüklerini eline sıkıştırdı. Kate gözlüğü takarken

Damian çemberin içine girerek adamların yanında durdu.

Etrafını saran küçük iyi dilekiler topluluğu artık onun ailesiydi. Haftalardır bilmediği bir ruh hafifliği kapladı iini. Kate kendini Colin'e gülümserken buldu. O da başını salladı ve gülümsedi. Aralarındaki sessiz alışveriş Kate'in tüylerini diken diken etti.

Belle Fleuve nihayet onun eviydi. Yine de Amelie olmadan sevinci azalmıştı.

"Yemek odasında her şey hazır," diye duyurdu Eugenie. "Eminim Bayan Bolton bir by yapmak ister."

Cora genişlemiş karnını okşadı ve iini çekti. "Fazla uzun sürmez, Eugenie. Aslına bakarsan, bence tüm bu heyecan bu çocuğun doğmasını hızlandırabilir." "Umarım hâlâ yardımına güvenebilirim," diye eklerken sesi gergindi.

Eugenie, "Siz beni çağırın, ben orada olacağım," dedi.

Çocuklar nden koştu, onları bakan ve diğer yetişkinler izledi. Cora ve Kate, her zamanki gibi içlerinden bahseden Jason ve Colin'i takip etti. Kate Colin'in geniş sırtını incelerken rüya görmediğinden emin olmak için neredeyse kendini imdikliyordu.

Eugenie kahve ve ambrosia servisi yaptı. Papaz onlarla kibarlık olsun diye uzun uzun sohbet etti ve sonra öğleden sonra ziyaret etmesi gereken hasta cemaat üyelerinin listesi olduğunu söyleyerek izin istedi.

Colin onu dığarı çıkardı ve onlara tekrar katıldığında Kate bileğini dinlendirmesi gerektiğini anladı. Onu boş bir sandalyeye oturttu.

"Sanırım bana patronluk taslamana alışmam gerekecek," diye alay etti. "Artık benim karım olduğuna göre."

"Sanırım yle."

Cora Jason'a dönerek, "Bu yeni evlileri kendi hallerine bırakmanın zamanı geldi," dedi. Ardından Kate'i daha sonraki bir tarihte ustabaşının evine davet etti. "Jason'ın kaydettiği ilerlemeyi grmen için sabırsızlanıyorum. Neredeyse taşınmaya hazırız."

Eugenie çocukları mutfağa götürdü ve Simon bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Hem Kate hem de Colin hayır deyince o da izin istedi.

Birdenbire Kate ve Colin bir otel lobisi kadar büyük, boş bir oturma odasını paylaşmaya başladılar.

"Üzgünüm, size verecek bir yüzüğüm yok." Colin'in sesi neredeyse boş olan odada yankılandı.

"Buna gerek yok. Gerçekten."

Colin dikkatle onu izliyordu. Geçen hafta ne zaman konuşma fırsatı bulsalar iş dışında bir şey konuşmamışlardı. Gelecek hafta Jamison'a göstermek üzere ön planlar üzerinde çalışıyordu. Colin onu Bolton'ın ustabaşının evindeki ilerlemesinden haberdar ediyordu. Damian ve Marie'nin eğitimini en iyi nasıl sağlayacakları konusunda iki kez görüşmüşlerdi.

Ama düğün gecelerinin mahremiyetiyle nasıl başa çıkacakları konusunu bir kez bile açmamışlardı. Kate'in Colin'in ondan karılık görevlerini yerine getirmesini bekleyip beklemediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Onları bir ortaklık, bir mantık evliliği, bir aşk evliliği değil, ama o bir erkekti ve Kate de onun karısıydı. Birliktelikleri bir papaz tarafından mühürlenmiş ve arkadaşları tarafından şahitlik edilmişti. Ondan karılık görevlerini yerine getirmesini beklemeye hakkı vardı ve eğer aşk için evlenmiş olsalardı, kadın onu asla reddetmezdi.

Colin'in bu gece ondan ne bekleyebileceğini düşündükçe yüzü alev alev yanıyordu. Kesinlikle romantik bir fantezi beklemiyordu. Teknik olarak bir evlilik yatağında ne olması gerektiğini biliyordu ama bunu nasıl yapacağından tam olarak emin değildi.

Günler hızla kısılıyordu. Güneş öğleden sonra gökyüzünde alçalmaya başlamıştı bile ve odada gölgeler derinleşiyordu. Kate titredi ve omuzlarını ovuşturdu, akşam havasından çok sinirleri yüzünden üşümüştü.

"Simon'a ateş yakmasını söyleyeyim." Colin ayağa kalkmaya başladı.

"Buna gerek yok." Bu garip sessizliği daha ne kadar paylaşmak zorunda hissedeceklerdi? Bir ömür boyu mu?

Eugenie içeri girdiğinde Kate o kadar mutlu oldu ki onu karşılamak için neredeyse odanın diğer ucuna koştu.

"Bahçeye bakan galeriye davetlisiniz," dedi Eugenie hafifçe eğilerek. "Ne zaman hazır olursanız."

Kate bir şey söyleyemeden Eugenie dışarı çıktı. Colin yavaşça ayağa kalktı. Kate ona bastonunu uzattı.

"Tüm bunların ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Hayır, ama gidip görelim mi?" Kolunu uzattı.

Kate elini onun dirseğinin kıvrımına soktuğunda bir sıcaklıkla dolup tağtı.

"İyi misin Kate?"

"Evet, neden?" diye sordu ona bakmadan.

"Yanaklarınız çok kızarmış. Umarım ateşin çıkmıyordur."

Belki de bir ateş onu bu geceden kurtarabilirdi.

Bahçede alacakaranlığın çökmeye başladığı sırada dışarı çıktılar ve galerinin, tuğlaların ve sütun kaidelerinin üzerine yerleştirilmiş cam kavanozların koruduğu yirmi mumun izmaritleriyle aydınlandığını gördüler. Galerinin bahçe kenarına yakın bir yerde iki kişilik küçük bir masa duruyordu. Tamir edilmiş bir masa örtüsü, Eugenie'nin bir araya getirebildiği en iyi porselen ve çatal bıçak takımlarıyla kaplıydı.

Simon soluk ama resmi kesimli siyah bir ceket giymişti ve onlara hizmet etmek için bekliyordu. Eugenie'nin elinde Kate'in şallarından biri vardı. Yün şalı Kate'in omuzlarına doladı.

"Sizin için özel bir düğün yemeği hazırladım," dedi Eugenie onlara. "Bunun ne kadar özel bir akşam olduğunu görünce, Miz Marie ve Bay Patrick'in yapmayı sevdiği gibi burada mum ışığında bir akşam yemeğinin tadını çıkarabileceğinizi düşündüm."

Kate mumları ve masayı gördüğü anda Eugenie'nin Delany'lerin romantik akşamlarından birini, bir zamanlar gizlice Colin'le paylaşmayı hayal ettiği türden bir akşamı yeniden yaratmaya çalıştığını anlamıştı.

Bu gece eksik olan tek şey aşktı.

Colin, Eugenie'ye teşekkür edip Kate'e yavaşça masaya kadar eşlik ederken Kate'in gerçeği düşünecek zamanı yoktu. Kate o geceleri düşündü.

Amelie, Marie ve Patrick'i gözetlemiş ve arkadaşını buruk bir acıyla özlemişti.

Oturduktan sonra Eugenie, Simon şarap kadehlerine kehribar rengi sıvı doldururken ona göz kulak oldu.

"Bu da nereden çıktı?" Colin sordu. Kate hâlâ sessiz kalarak gerginliğini bastırmaya çalıştı.

"Bunu karahindibalardan yaptım," dedi Eugenie onlara. "Bir gün kutlamak için özel bir fırsatımız olur diye umuyordum. Burada bir ömür boyu yetecek kadar üzüntü yaşandı."

Colin onunkinin tadına baktı ve başını salladı. "Fena değil, Eugenie. Belki baston işinin yanı sıra şarap işine de girebiliriz."

Eugenie Colin'e, "Simon kerevit *étouffée* servis edecek, ben de sizi biraz yalnız bırakmak için çocukları meşgul edeceğim," dedi.

Kate'in midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Söz verildiği gibi, Simon çok geçmeden elinde sıcak ekmek ve tereyağıyla birlikte, dumanı *tüten* iki tabak pilav üstü *étouffée* ile çıkageldi. Kate şaraptan bir yudum aldı ama hiç iştahı yoktu. Tereyağlı ekmekten birkaç ısırık almak için kendini zorladı ve kaybolan cesaretini toplamaya çalıştı.

Çatalını bıraktı ve Colin'e baktı.

"Ailenin burada mum ışığında verdiği akşam yemeklerini hatırlıyor musun?"

Masayı ve kavanozlardaki mumlarla ıslıl ıslıl yanan galeriyi inceledi.

"Her zaman uzun gümüş şamdanlar, kristaller, porselenler ve kaliteli çarşaflar kullanırlardı." Başını iki yana salladı. "Değer verdikleri her şey dört bir yana dağıldı."

"Bu şeyler olmadan da mutlu olabileceklerini düşünmek hoşuma gidiyor."

"Burada bir kilise faresi gibi yaşamak senin için bir yenilik mi Kate?"

"Bunun benim için bir oyun olduğunu düşünüyorsanız, beni çok iyi tanıımıyorsunuz demektir." Gülümsedi. "Nihayet."

"Sonunda ne?"

"O cesareti bir an olsun görmek için bekliyordum, kısa bir süre önce *garçonnière*'e saldıran Kate'in hâlâ orada bir yerlerde olduğuna dair bir işaret bekliyordum."

Onun gülümsemesinden bu kadar etkilenen Kate, tabağındaki özellikle büyük bir kereviti inceledi.

"Öz ailem öldüğünde bebek değildim. Fakir olduğumu hala çok iyi hatırlıyorum. Annem ve babam İrlanda'daki kıtlıktan kaçmış ve sarı humma salgınında ölmüşler." Tabağının kenarına dokundu, bir ısırık daha alamayacak kadar gergindi.

"Peki ya kız kardeşin?" diye sordu ısırıklar arasında. "Yetimhanede seninle birlikte kalan."

Kate bir kavanozun içine hapsolmuş mum alevine baktı. "Biz oraya vardıkdan kısa bir süre sonra evlat edinilmiş. Daha küçüktü, sadece dört yaşındaydı ve çok güzeldi. Ablalarım ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ablalar mı?" Colin çatalını yemek tabağının kenarına dayadı ve onu dikkatle inceledi.

Kızardı ve başını salladı. "Lovie ve Megan. Amcam bize zengin bir aile tarafından evlat edinildiklerini ve prensesler gibi yaşadıklarını söyledi." Omuz silkti. "Sanırım bu yüzden beni evlat edindiklerinde Keen'lerin zenginliğine hayranlık duymadım. Ben de onlar kadar şanslı olmayı beklerdim."

Tabağında kalanları bitirmeye çalışıyordu. Kate'in birkaç lokmadan fazlasını yemediğini fark ettiyse de yorum yapmadı. Kate sessizliği doldurdu.

"Onları bulmaya çalıştım ama hiçbir yerde kayıtları yok. Bazen beni hiç aramadıklarına şaşıyorum ama savaş her şeyi alt üst etti." Omuz silkti. "Nerede olduklarını ya da hâlâ hayatta olup olmadıklarını kim bilebilir?"

"Belki bir gün onları bulursun." Colin şarabını bitirdi ve arkasına yaslandı.

"Belki de öyledir. Ne olursa olsun, onları her zaman hatırlayacağım."

Kaşlarını çattı ve artık karanlığa gömülmüş olan araziye baktı. "Gerçekten de Jason ve benim bir dahaki sefere ürün getirebileceğimizi düşünüyor musun?"

yıl?"

"Tabii ki."

"Bunu hiç tereddüt etmeden söylüyorsun." Sesini alçaltarak ekledi: "Keşke ben de o kadar emin olabilseydim."

Keşke birlikte geçirecekleri gelecekte de o kadar emin olsaydı. Bu gece olacaklarla ilgili belirsizlik Kate'in aklındaki diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Colin yemeğini bitirirken son derece rahat görünüyordu. Ama kızgın ızgaradaki bir kurbağa kadar ürkek olan Kate çok az yedi ve Simon kahve ikram ettiğinde reddetti.

Simon Colin'e bir fincan kahve ve bir tabak bademli kurabiye ikram etmişti ki içeriden bir bağırış ve ardından büyük bir gürültü duydular. Sonra Marie'nin çığlığını duydular.

Kate ayağa fırladı ve hızla galeriyi geçip yemek odasına girdi. Marie odanın en ucunda, Damian'ın yanında diz çökmüştü. Çocuk sırt üstü yatmış tavana bakıyordu. Gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve eli hâlâ tahta kılıcının kabzasını tutuyordu.

"Ölüyor mu? Ona yardım et, Kate Teyze!" Marie ayağa fırladı.

Kate telaşla Damian'ın yanına diz çöktü ama o kıpırdamadı. Colin'in arkasından topallayarak geldiğini duydu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Marie ağladı, "Büfeden atlıyordu ama kenardan kaydı ve sırt üstü düştü. Ölmüş mü?"

Birden çocuğun ağzı açılıp kapanmaya başladı ama tek kelime etmedi.

"Damian." Colin sakın ama kararlıydı. "Damian, bana bak." Damian gözlerini yavaşça Colin'e doğru çevirdi.

"Oh, Colin, sence boynu kırılmış mıdır?" Ona dokunmaktan korkan Kate, çocuğu kollarının arasına alma isteğiyle mücadele etti.

Colin, "Sanırım nefesi kesildi," dedi. "Nefes al, Damian. Yavaş ve derin bir nefes al. Bir şeyin yok."

Damian Colin'e odaklandı. Göğsü inip kalkıyordu. Gözlerindeki korkunun yerini yaşlar aldı.

"İyi misin?" Kate adamın alnındaki koyu renk bukleleri geriye doğru taradı.

Sonunda Damian başını salladı. Soluk soluğa ve ciddi bir Çekilde ağlayarak doğrulmaya çalıştı. Kate ellerini tuttu ve onu dikkatle yukarı çekti. Kollarını ona doladı.

Colin, "Sanırım kılıcını teslim etmenin zamanı geldi," dedi.

Damian bir feryat kopardı. "Siperlere nasıl saldıracağım ya da kılıcım olmadan gerçek bir korsan gibi nasıl eğleneceğim?"

"Siperlere saldırmayacak ya da özellikle evin içinde taşkınlık yapmayacaksınız."

"Öldürülebilirdin." Marie parşömen gibi bembeyazdı, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Kate, Marie'nin ellerinden birini tuttu ama bir kolunu Damian'ın etrafında tuttu. "Damian gayet iyi. Sadece kendini yere attı."

Colin çocuğa, "Bu senin başına ilk kez mi geliyor?" diye sordu.

Damian yüzünü sildi ve başını salladı.

"O zaman umalım da bu son olsun. Şimdi dediğimi yap ve kılıcını saklaması için teslim et."

Damian'ın dudağı titredi. "Geri alabilecek miyim?"

Kate, Colin'in dudaklarının kenarının kıpırdadığını görüp gülümsemesini engellediğini anladığında kalbi bir takla attı.

"Sadece korsan komutanınızın kurallarına uyabilirsiniz." "Kate Teyze'yi mi kastediyorsun?"

"Kendimi kastediyorum."

"Ah." Damian kılıcına uzandı. Bir an için onu kucakladı. "Simon bunu benim için yapmak için çok çalıştı."

"Ona iyi bakacağım." Colin kılıcı aldı ve kolunun altına sıkıştırdı.

"Onu geri alabilmem uzun zaman alacak mı?"

"Bu, buradaki kurallara ne kadar iyi uyduğuna bağlı. Bize mobilyaların üzerinden atlamaktan vazgeçtiğini gösterirsen, farkına bile varmadan yeniden korsan olursun."

Damian, Kate'in tozunu alması için ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Marie gözlerini kardeşinden ayırmıyordu, sanki onun tekrar düşebileceğini düşünüyordu. Damian pantolonunu çekiştirdi ve gömleğini düzeltti.

Marie sonunda kendini Kate'den ayırdı ve Damian'ın elini tuttu.

"Yukarı çıkmaya yardım edeyim," dedi.

Silahsız korsan odadan çıkmadan önce durdu ve Colin'e baktı.

"Evlenmeden önce daha iyiydin," dedi.

"Unutma," dedi Colin, "bu senin fikrindi."

Colin Kate'in bu sözleri hakaret olarak algılamadığını umuyordu.

Çocuklar kapıdan çıkar çıkmaz, "Seninle sadece çocuklar ısrar ettiği için evlenmediğimi biliyorsun," dedi.

"Bunun ne kadar karmaşık olduğunu biliyorum."

Kılıca baktı ve başını salladı.

"İlk krizimiz için çok fazla. Bence çok iyi idare ettik, sence de öyle değil mi?"

"Ne yaptıklarını bilmeyen iki kişi için mi demek istiyorsunuz?"

"Kendi adına konuş."

"Bu arada, ne zaman komutanlığa terfi ettiniz?"

Colin onun gözlerindeki parıltıyı görünce eski Kate'i bir kez daha görebildiği için mutlu oldu.

"Bu kendi kendime verdiğim bir karardı," dedi. Gülümsemesi çok çabuk soldu.

"Onu orada öyle yatarken gördüğümde..." Devam etmedi ama sessizliği kelimelerden daha çok şey anlatıyordu.

"Bu beni de korkuttu. Ama ben de bir zamanlar çocuk olduğum için, bunun onun son incinişi olmayacağından eminim."

"Bu kadar korkuyu kaldırabileceğimden emin değilim." "Yardım etmek için burada olacağım."

"Yapacak mısın?"

Başını salladı.

Garip bir sessizlik uzadı, tıpkı dışarıda aralarında geçen anlar gibi.

"Sanırım yukarı çıkıp onların dualarıyla ilgilenmeliyim." Kate tereddüt etti, sonra onu şaşırttı. "Bana katılmak ister misin? Eminim onları yatırmadan mutluluk duyacaklardır."

"Bu gece merdivenleri çıkabileceğimi sanmıyorum. *Garson* kızın yanına dönsem iyi olacak."

Kate'in gözleri gözlüklerinin ardında kocaman olmuş, yüzü kızarmıştı. Gözyaşlarına boğulmak üzere miydi?

"Ne oldu Kate? Damian iyi. Endişelenmene gerek yok."

Kapıdan dışarı baktı. *Garçonnière* penceresindeki ışık onu çağırıyordu.

"Sen ...? Ben ...?"

Birden aklına geldi. Geçen hafta boyunca çocuklardan, Kate'in işinden, kamış mahsulünden ve tarla işçilerinden bahsetmişlerdi ama bir kez bile evliliklerinin mahrem kurallarından söz etmemişlerdi. Kate ne bekleyeceğinden emin değildi.

Kılıcı büfenin üzerine bıraktı ve Kate'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

Onunki buz gibi soğuktu.

"Teşekkür ederim,

Kate." "Ne için?"

Onu zar zor duyabiliyordu.

"Çocuklar ve benim için yaptığın fedakarlık için."

Kate o kadar savunmasız ve şaşkın görünüyordu ki, adam onu öpmekten kendini alamadı. Törenden farklı olarak, bu sefer Kate onu öptü.

Geri. Colin onun tepkisinden etkilenerek öpüşmeyi derinleştirmek istedi ama onunla oynamaya hiç niyeti yoktu. Geri çekildi. Kate'in yüzü hâlâ yukarı kalkıktı ve sanki az önce onun da nefesi kesilmiş gibi gözlerini kırıştıtararak ona baktı.

Başparmağını bileğinin hassas alt kısmına sürttü. Kate Keene, *Belle Fleuve'e* yaptığı gibi farkında olmadan onun kalbine de mi saldırıyordu?

"Nabzını hissedebiliyorum. Kalbin hızla atıyor," diye fısıldadı. "I ..." Bakışlarını kaçırdı. Yanakları alev aldı.

"Kate, korkmana gerek yok. Senden asla vermek istediğinden fazlasını istemeyeceğim."

"Yanımıza taşınacağını düşünmüştüm... bize."

"*Garçonnière*'de rahatım."

Gözleriyle tekrar buluşana kadar bir an daha geçti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

İyi geceler dileyip uzaklaşmadan önce onun elini öptü.

ON BEŞ

SKate her nasılsa evliliğinin ilk haftasını utançtan ölmeden atlattı. Neyse ki Colin düğün gecesi yaptıkları garip konuşmadan bir kez bile bahsetmedi.

Kısa sürede rutin bir düzene girdiler; Jason zamanını kulübelerdeki çalışmaları denetleyerek ve yeni işçilerin ve ailelerinin yerleştiğinden emin olarak geçirdi. Jason'la birlikte River Road'daki diğer ekicilerle buluştular.

Kate bu süreyi Jamison'ın verdiği planları tamamlayarak ve Marie ve Damian'la ilgilenerek geçirdi. Düğünün ertesi günü Colin'e akşam yemeklerini onlarla birlikte yemesini teklif etti ve çocukların onları bir bütün olarak görmelerinin önemli olduğunu vurguladı. Colin hemen kabul etti.

Ana evin yemek salonunda, gömleği ensesinden açık ve nemli, siyah saçları arkadan bağlı olarak onlara ilk kez katıldığında, neredeyse *gardıropta* tek başına yemeye devam etmeyi seçmiş olmasını dileyecekti. Yemek odasındaki lamba ışığı yüzündeki çizgileri ve çukurları gizliyor, onun gençliğinde tanıdığı Colin olmadığını ve aralarındaki şeyin bir evlilik değil, bir ortaklık olduğunu hatırlamasını zorlaştırıyordu.

Dördünün masanın etrafında toplanmış olması, Amelie'nin gitmiş olduğunu hatırlatıyordu. Bazen Damian ya da Marie garip sessizlikleri doldurmaya çalışıyordu. Arada sırada Colin de sohbet etmeye çalışıyor ama çoğu zaman dikkati dağılmış gibi görünüyordu. Kate onun ya gelecek için endişelendiğinden ya da acı çektiğinden şüpheleniyordu.

Pencereden bakan biri için sıradan bir aile gibi görünebilirlerdi, ancak durumun gerçekliği acı verici bir şekilde açıktı;

Bir hayat kurmaya çalışıyorlardı ve hiçbirini bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

A her ne kadar *Belle Fleuve*'de zor durumdaki bir plantasyon sahibinin karısı, deneyimsiz iki çocuk annesi ve acemi bir mimar olarak görevlerine odaklanmak istese de, görev Kate'in Roger Jamison'la buluşmak için New Orleans'a gidecek.

New Orleans'a vardıktan sonra Kate Garden District'te yürüdü, mükemmel sonbahar havasının tadını çıkardı ve mimariye hayran kaldı. Birkaç ev Fransız Mahallesi'ndeki gibi tuğla ve sıvadan yapılmıştı ama çoğu ahşaptı ve meşe ve manolyalara yetecek kadar yer olan geniş bahçelerle çevriliydi. New Orleans'tan hoşlansa da, Colin ve çocuklar aklından hiç çıkmadığı için şehir artık ona evi gibi gelmiyordu.

Sonunda Roger Jamison'ın görkemli evine ulaştığında zili çaldı ve onun cevap vermesini beklerken yan galeride kullanılan dekoratif demir işçiliğine hayran kaldı. Adam kapıyı açtı, onu gördüğüne memnun olmuştu.

"Bayan Keene, içeri gelin. İçeri girin. Sizden ümidimi kesmiştim." Kollarındaki plan rulosunu fark etti. "Görüyorum ki tasarımları da getirmişsiniz. Güzel. Güzel. Güzel. Onları görmek için sabırsızlanıyordum."

O d a s ı n a giden yolu açtı. Kate, çalışmasının onun onayını alacağını umarak onu takip etti. Planlar pek ilham verici değildi ama Kate iyi ve sağlam eklemeler yaptığını düşünüyordu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye söze başladı.

"Amelie Delany'nin vefat ettiğini duydum." Tasarım masasında yer açtı, yüzünde sempati dolu bir ifade vardı. "Hâlâ *Belle Fleuve*'de misin?"

Başını salladı ve yüzünün kızardığını gizlemeye çalıştı. "Aslında evet. Colin Delany ve ben geçen hafta evlendik."

Gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"Anladığım kadarıyla bu oldukça ani oldu?"

"Amelie biri kız biri erkek iki çocukla döndü. Colin ve ben onlara birlikte bakacağımıza söz verdik."

"Yani onunla evlendin mi?"

"Bu daha çok bir ortaklık aslında."

"Sanırım bu artık bana yardım edemeyeceğin anlamına geliyor." Planlarını görmemişti bile ama sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Aksine, tasarımların onayınızı alacağını ve *Belle Fleuve*'de çalışabildiğim sürece beni asistanınız olarak tutacağınızı umuyorum. Doğal olarak gerektiğinde gelip sizinle görüşeceğim."

"Müşteriler mutlu olduğu sürece, bunun neden bir sorun olması gerektiğini anlamıyorum." Onun planlarını aldı ve yaydı. Onları dikkatle incelerken, odadaki tek ses şöminenin üzerindeki saatin tik takları ve Roger'ın ara sıra "Ah" demesiydi.

ĞÇini bitirdiğinde gözlüklerini çıkardı, saplarını katladı ve yere bıraktı. Kate nefesini tuttu.

"Bunun çok güzel bir çalışma olduğunu söylemeliyim, Bayan Delany."

Onun kendisine Bayan Delany diye hitap ettiğini duymak Kate'i hazırlıksız yakalamıştı. Cevap vermesi bir an sürdü.

"Teşekkür ederim, Bay Jamison."

"Patrick Delany'nin çalışmalarını bildiğim için söyleyebileceğim tek şey, aile adını devam ettirmenizden gurur duyacaktır."

Kadın ona tekrar teşekkür etti ve adam planları toparlayarak onu hemen başlamasını istediği bir projeyi görüşmek üzere çaya davet etti: Baton Rouge'lu bir buharlı gemi kaptanı tarafından yakın zamanda satın alınan bir evin yeniden modellenmesi.

"Kemik yapısı iyi olan bir yer. Belki de aklına gelen bazı çılgın fikirleri değiştirmesi için onu ikna etme konusunda daha şanslı olursunuz."

"Çılgınca fikirler mi?" Endişeli olduğu kadar meraklıydı da. "Onun fikirleri evin bütünlüğünü bozar mı? Eğer öyleyse, ne yapmalıyım?"

"Onu mutlu edin, Bayan Delany, ya da işten vazgeçin, ben de bunu yapacak birini bulayım." Ona yakındaki bir adresi verdi.

"Fransız Mahallesi'ne dönerken önünden geçeceğim," dedi ona.

"Bekleyen bir arabanız yok mu?"

Yürüyebilecek durumdayken para harcamak istememişti.

"Yürüyüş için çok güzel bir gün," dedi.

"Öyle."

Bir demlik çayı paylaştılar ve sonra New Orleans şehir arşivlerinde bulduğu orijinal planları incelemesi için ona verdi.

"Kaptan Stevens şehre yapacağı bir sonraki ziyaretinde sizinle görüşmek isteyecektir."

"Sadece haber gönderin ve ne zaman isterseniz burada olabilirim. Buluşmadan önce bu çizimlerin üzerinden geçeceğim ve kendi fikirlerimi üreteğim. Umarım memnun olur.

"Konuşmamız gereken başka bir şey var mı? Bir saat içinde muhasebecimle randevum var," diye ekledi.

"Sadece bir şey daha." Evine girdi, bir banka çekiyle döndü ve kadına uzattı.

"İlk görevin için ödeme," dedi.

Kate elindeki çeki baktı. Birkaç hafta önce olsa mütevazı görünebilirdi. Bugün sadece bu parayı aldığı ve sonunda profesyonel bir mimar olduğu için mutlu değildi, aynı zamanda Jamison'ın Patrick Delany'nin gurur duyacağını söylemesinden dolayı da sevinçliydi.

"Umarım bu birçok başarılı projenin sadece başlangıcı olur." Jamison onun için ön kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim, efendim. Ben de öyle umuyorum."

Kate ona veda edip gülümseyerek uzaklaşırken adımları biraz daha hafiflemiş, kalbi de hafiflemişti.

Bir saat sonra Dan Rosen'ın Fransız Mahallesi'ndeki evindeydi.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, Kate."

"Tebrik etmekten başka bir şey söylemenize gerek yok," dedi.

"Baban benden senin için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmamı, sana danışmanlık yapmamı istedi."

"Sen benim babam değilsin Dan."

"Annen İtalya'dan bir kontla evlendiğini haber verdiğinde şaşırmadım. Bu tam da Nola'nın yapacağı bir şeydi ama senin Delany ile evlenmen oldukça sürpriz *oldu*." Başını iki yana salladı ve ekledi: "Belki de bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Ne demek istiyorsun?"

"*Belle Fleuve*'ün yıllarca birikmiş vergilerini ödemek için iki kere düşünmediniz. Orası söz konusu olduğunda, tedbiri elden bırakmıyorsun."

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu? *Belle Fleuve*'ü almak için onunla evlendiğimi mi?"

"Colin Delany ne zaman evlenme teklif etti?" "Amelie öldükten kısa bir süre sonra."

"Yani ona aşık değilsiniz."

Dan onun her zaman Colin'e aşık olduğunu bilseydi ne derdi?

"Bir tür ortaklığa girdik," diye itiraf etti.

"Bir ortaklık." Onu dikkatle inceledi. "Mirasınızın neredeyse tükenmek üzere olduğunu biliyor mu?"

"Başlangıçta bir mirasım olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Gerçekten mi Kate?"

"Evet, Dan. Amelie'nin çocuklarını birlikte büyütmek için evlendik."

"Paranız biterse, onları nasıl beslemeyi planlıyorsunuz? Colin'in hiç kaynağı var mı?"

"Ordudan aldığı maaşın bir kısmını biriktirmiş."

"Sanırım askerlere yılda iki yüz dolardan daha az ödeme yapılıyor."

Kate iç çekti. "Retikülümde ilk maaş çekim var ve hesabımı yeniden oluşturacaksın."

"Her zamanki gibi inatçısın."

"Bunu söylediğini duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Bırakın biriyle tartışacak gücü toplamaya çalışmayı, son zamanlarda pek bir şey hissetmiyorum."

"Bunun bir ortaklık olduğunu söylüyorsun Kate. Platonik olduğunu mu varsaymalıyım?" "Bunu bana sorduğuna inanamıyorum."

"Senin iyiliğin için endişeleniyorum. Eğer evlilik gerçekleşmezse, her zaman iyi bir avukat tutabilir ve evliliğinizi iptal ettirebilirsiniz."

"İptal edilmesini istemiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Demek öyle. Ona aşıksın." "Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Şapkasını düzeltti ve ayağa kalktı. yukarı. "Haberlerimi verdiğime göre, ben gidiyorum."

"Kate, bunu yanlış anlama. Sadece endişeliyim. Dediğim gibi, baban sana göz kulak olmamı emretti. Korkarım ki çok iyi bir iş çıkaramadım."

"Yirmi dokuz yaşımdayım ve kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

"Bundan hiç şüphem yok." Dan oturduğu masanın köşesinden kalktı ve onu kapıya kadar geçirdi. "Herhangi bir konuda yardımınıza ihtiyacın olursa, bana söylemekten çekinme."

K Charles'daki süitinden eşyalarının geri kalanını taşıttı ve ertesi gün geç saatlerde *Belle Fleuve*'e geri döndü. Şehre yaptığı yolculuk kısa sürmüştü olsa da

Sonsuza dek gitmişti ve geri döndüğü için mutluydu.

Arabası geldiğinde onu karşılayacak kimse yoktu, bu yüzden çocukları aramaya çıkmadan önce şoföre eşyalarını boşalttırdı. Onları üst katta bulamayınca, aramak için bahçeye çıktı.

Orada da kimseden iz yoktu, bu yüzden Kate bahçeye çıktı ve sıra sıra kulübelere doğru yürüdü. Simon ve Eugenie'nin evi boştu ama yanındaki kulübenin verandasında kucağında yürümeye başlayan bir çocukla çok genç bir kadın duruyordu. Kate kendini tanıttı.

"Ben Portia," dedi kız. "Bu da Betsy." Bebeği kalçasında zıplattı.

"Eugenie ya da Simon'ı gördün mü?" Kate sordu. "Ya da Bay Delany ve çocukları?"

"Eugenie Bolton bebeğin doğumuna yardım etmek için ustabaşının evine gitti. Bay Delany birkaç adamı kamış kesmek için başka bir yere götürdü ama birkaç dakika önce geri geldiler. O hâlâ ahırda."

Onu tekrar görmek için sabırsızlanan Kate aceleyle ahırın avlusunu geçti. Çok geçmeden ahırın loş iç kısmından gelen sesini duydu. Alçak, yumuşak sesi yine kendinden emin geliyordu. Derin bir nefes aldı ve bir tutam saçını küçük şapkasının ön siperliğinin altına sıkıştırarak kadar durakladı. Kısa ceketinin eteklerini çekti ve hissettiği heyecanı görmezden gelmeye çalıştı.

Kate ahıra girerken gülümsedi. Colin ve Simon bir vagon yatağını brandayla örtüyorlardı.

Colin onu görmeden önce varlığını hissetti. Sadece Kate'i düşünerek arkasını döndü ve vagon yatağından kötü bacağının üzerine çıktı. Acı onu sendeletti. Kate bir anda yanındaydı. Anında kolunu onun beline doladı ve bir baş dönmesi dalgasıyla savaşıırken ona destek oldu.

"İyi misin?" Onun için duyduğu endişe yüz ifadesini gölgeledi.

"Artık iyiyim." Neredeyse onu öpecekti ama Simon araya girdi.

"İşte bastonunuz, Bay Colin." Simon bastonu uzattı.

"Teşekkür ederim, Simon. İşini bitirmen için seni yalnız bırakayım." Kate'e döndü, onun uzaklaşmasından nefret ediyordu. Onu kolunun altına almak çok doğal geliyordu. "Az önce bir sürü fidan aldık. İyi bir fiyata aldık. Yakında ekmeye başlayacağız."

"Eugenie'nin Boltonlar'da olduğunu duydum."

Başını salladı. "Jason onu almaya geldi. Cora'nın zamanı geldi." "Çocuklar nerede? Umarım Eugenie'yle değildirler."

Onu bırakmaya isteksiz mi görünüyordu? Uzaklaşmak için acele etmedi.

"Bizimle birlikteydiler." Etrafına bakındı ve omuz silkti. "Bir dakika önce tam buradaydılar."

Ahırın içini dolaştı ve sinirli bir şekilde geri döndü.

"Burada değiller. Gittiklerini gördün mü Simon?" Ellerin kalçalarının üzerine koydu.

"Hayır, hanımefendi."

"Her yerde yılanlar, bataklıktan çıkan timsahlar ve Damian'ın yaralanabileceği binlerce başka yol var."

"Kate, daha yeni geldiler. Eminim iyilerdir."

"Çocukları her dakika izlemek zorundasınız." Ahırın kapısına doğru yürüdü ve araziye gözden geçirdi. "Onları bulmak zorundayız."

"Seninle gelirdim," diye teklif etti Colin, "ama sadece seni yavaşlatırdım."

Simon'a döndü. "Evden uzaklaşmaları ihtimaline karşı Colin'in atını eyerle."

"Ata binebilir misin?" Colin onun deli bir kadın gibi tarlalarda koşturduğunu hayal etmeye çalıştı.

"Dünyanın en iyi sürücüsü değilim ama idare edebilirim."

"Aptal boynunu da kırabilirsin. Simon gidip onları arayacak."

"Onlar bizim sorumluluğumuzda, Simon'ın ya da Eugenie'nin değil." Endişesi bulaşıcıydı.

"Tamam, ama sana söylüyorum çok uzakta olamazlar. Belki de şimdiye kadar eve dönmüşlerdir."

Colin, Simon'a dönmeden önce kızın eteğini kaldırıp eve doğru koşarken ayak bileğinde beliren parıltıya hayranlıkla baktı.

"Neden bu kadar sinirli olduğu hakkında bir fikrin var mı? O ikisi çok uzağa gitmiş olamazlar."

"Eugenie, o çocukların biz bakmıyorken bir yerlere kaçtığını bilse bizi kel ederdi."

Colin şapkasını kaldırdı ve gömleğinin koluyla alnını sildi.

"Ben gidip atını eyerleyeyim."

"Bekle, olur mu? Bunu ben hallederim." İhtiyacı olan son şey Kate'in boynunu kırmasıydı.

Colin onun Damian ve Marie'yi çağıran sesinin evin içinde yankılandığını duydu. Ahırın avlusunu yarılamıştı ki, toprakta yatan bir sap yabancı sardunyayı fark etti. Marie yolun kenarında yetişen çiçeklerden bir kucak dolusu toplamıştı. Yerdeki çiçekleri görünce kızın nereye gittiğini anladı. Umarım Damian da onunla birlikte.

Colin eve vardığında ter içindeydi. Kate'e seslendi ve o da koşarak geldi. Şapkasını ve eldivenlerini çıkarmış, saçları omuzlarına dökülmüştü.

"Onları buldun mu?"

"Sanırım nerede olduklarını biliyorum. Benimle gelin."

Kate'in yavaĞ adımlarından duyduğu sabırsızlığı hissederek evin etrafında yürüdü. Uzayıp giden çitin etrafından dolandıklarında Baudier mezarlığı görüldü. Marie, kır çiçeklerini yerleştirdiği anıtın önündeki bankta oturuyordu.

Rahatlayan Colin Kate'e döndü.

"Gördün mü? Paniğe gerek

yok." "Ama Damian nerede?"

Tam o sırada Damian seslendi, "Kate Teyze, Colin Amca! Bana bakın!"

"Onu hâlâ göremiyorum." Kate gözlerini gölgeledi ve çimenlere baktı.

Colin en yakındaki meşe ağacının dalları arasında

Damian'ı gördü. "İşte orada."

"Yerden on iki metre yükseklikte!" diye bağırdı.

"Yılan yok, timsah yok."

"Ya düşerse?"

"Onu almak için burada olacağız."

Çimenleri birlikte geçmeye başladılar, Kate hızını onunkine göre ayarlıyordu.

"Bunu yapabilir miyiz, Colin? Kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değilim." "Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin Kate Keene."

"Bay Jamison dün bana Bayan Delany dedi. Garip hissettim." "Toplantı nasıldı?"

"Damian ağaçtan indiğinde sana söyleyeceğim. Daha fazla yükselmeden onu durdurun."

Marie onlara doğru koştu.

"Kate Teyze, dönmüştün!" Kate'i sanki iki gün değil de haftalardır yokmuş gibi karşıladı. Bir gözü meşe ağacında olan Kate kıza sıkıca sarıldı.

Kate, "Görüyorum ki annene çok güzel çiçekler getirmişsin," dedi.

"Gel bak, Kate Teyze. Bir sürü güzel çiçek var. Colin Amca onları toplayabilmem için Simon'a arabayı durdurmasını söyledi."

Kate ona döndü, mavi gözlerini korku kaplamıştı.

"Ben Damian'ı aşağı indireyim." Colin, Kate'in kendisini kollarını açarak karşılamasının nasıl bir şey olacağını merak ederek geniş çimenliği geçip meşeye doğru ilerledi.

Damian'ı ağaçtan indirmek biraz zaman aldı. İkisi Marie ve Kate'e katıldıklarında Colin'in ayak bileği yanıyordu.

Kate her zamanki gibi onun oturmaya ihtiyacı olduğunu hissetti. Onun mahzenin yanındaki banka oturmasına yardım etti.

"Bir kelebek var!" Damian bağırdı. "Onu yakalayabilir miyiz?" "Deneyebilirsiniz," dedi Colin.

Kate, "Sizi görebileceğimiz bir yerde, çitin yanında kalın," diye uyardı. Çocuklar koşarak uzaklaştı ve Colin arkasına yaslandı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Olacağım. Bana toplantınızdan bahsedin."

"Bay Rogers çalışmamı beğendi," dedi. "Bana başka bir görev ve ilk maaşımı verdi. Kasabadayken askerlik paramı da çektim."

"Buraya zaten yeterince yatırım yaptın." Kate'in kızardığını fark etti ve hızla gözlerini kaçırdı. "Kate?"

"Ne?" Onun gözleriyle karşılaşmaktan kaçınmaya devam etti.

Ondan er ya da geç para istemek zorunda kalacağını düşünmek onu utandırıyordu. Az önce satın aldığı kamışlar, harcamayı planladığından daha pahalıya mal olmuştu ama eve döndüğünde hatırı sayılır bir ürün ekecek kadar parası vardı.

"Paranı istemiyorum," dedi ona.

Sonunda döndü ve onun gözlerinin içine baktı, kızgınlığı çok daha belirgindi. "Eğer çocuklar için ihtiyacımız olursa, *kesinlikle* kullanacaksın, Colin Delany."

"Peki." Kıkırdamasına engel olamadı. "Neden gülüyorsun?"

"Eski Kate'in izlerini tekrar gördüğüm için mutluyum."

T*Belle Fleuve*'deki ustabaşının evi oldukça mütevazıydı, ama içi ve dışı yeni bir kat badana, gıcır gıcır pamuklu muslin perdeler ve Cora'nın sevgi dolu dokunuşuyla ahşap iskelet ev sıcak ve misafirperverdi.

Jason onları geniş kapalı verandadan geçirip ana odaya sokarken Kate, "Harika," dedi. "Bu kadar uzun süre boş kaldıktan sonra epey bir çalışmaya ihtiyacı olduğunu tahmin edebiliyorum."

Colin ve çocukların onu takip edip etmediğini görmek için arkasına baktı ama onları selamlamak için koşarak gelen bir tazıyı sevmek için durmuşlardı. Yolda ne zaman bir konuşma başlatmaya çalışsa, Colin kısa hecelerle ya da homurdanarak cevap vermiş, gözleri yola odaklanmıştı.

Kate kapıdan içeri girerken Jason çocukken tahtaya baş harflerini kazıdığı yeri gösterdi.

"Ailem burada çok mutluydu. Çocuklarımın da aynı mutluluğu bulmasını umuyorum. Oğlumun da benim Colin ve Amelie'ye yaptığım gibi Marie ve Damian'ın yanında büyüyeceğini bilmek heyecan verici."

Yeni doğan bebeklerini gururla kucaklayan Cora, Kate'i selamladı. Jason'ın büyük büyükbabasının yaptığıı iddia ettiği sandalyede bebeği salladı.

"Bu sandalye bir sürü Bolton'u salladı." Elini koltuk başlığının üstünde gezdirirken gülümsedi.

Cora battaniyeyi geri çekti ve Kate Jake adındaki küçük çocuğa gülümsedi. Onun yuvarlak tombul yanaklarına ve dolgun ellerine hayret etti.

"Kesinlikle sağlıklı görünüyor," dedi Kate.

"Onu kucağına almak ister misin?" Cora teklif etti.

Kate tereddüt etti. "Çok memnun görünüyor. Belki daha sonra."

Çocuklar ve Colin kapıdan içeri girerken omzunun üzerinden baktı. Marie bebek için getirdikleri hediyeı taşıdı ve sallanan sandalyenin yanında durup yeni oğluna gülümseyen Jason'a uzattı.

"Aç şunu," diye teşvik etti Damian.

Jason küçük bohçayı elinde tutuyordu. Marie, Kate'in Eugenie'nin hurda sepetinden aldığı bir parça kumaşa sarmasına yardım etmişti.

Marie, "Duvarın için sana bir resim yapıyorum," dedi. Cora ona teşekkür etti ve bitmiş ürünü görmek için sabırsızlandığını söyledi.

Colin'in söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Kariyer sahibi bir asker olarak muhtemelen yeni doğan bebekleri görmek için yapılan ziyaretleri umursamıyordu. Ya da belki de karanlık ruh hali acıdan kaynaklanıyordu. Kate dikkatini bebeğe vermeden önce onun rahatça oturduğundan emin oldu.

Jason hediyeı açtı ve Cora'ya kobalt taşlı çingırağı uzattı.

"Çok güzel." Cora bebeği dikkatle yerinden oynattı ve elini uzattı.

Damian, "Kate onu tavan arasında buldu," diye bilgi verdi.

Kate, "Yankeeler'in istemediklerine karar verdikleri eski bir sandığın içindeydi," dedi.

Cora çingırağı salladı. Çınlama sesi çıkardı.

Cora Colin'e bakarak, "Bu kesinlikle bir aile hazinesi," dedi. "Buna sahip olduğumuz için çok heyecanlıyız ama bunu gerçekten kendi çocukların için saklamalısın."

Kate kızardı. Colin yaralı bacağını önüne doğru uzattı. Omuz silkti ve Kate'e döndü.

Kate ona, "Jake için bunu almanı istedik," diye güvence verdi.

Cora çingırağı Jason'a geri verdi. "Onur duyduk. Bu çingırağın değerini bileceğiz ve ilk çocuğunuz doğduğunda ona bir hediye vereceğiz."

Neyse ki Damian dikkatlerini pencerenin yanındaki sallanan ata çekti.

"Bu bir bebek için çok büyük." Benekli gri atın tahta kafasına dokundu, yağlı deri dizginleri ve parlak mavi ve sarı keçe eyeri inceledi. "Kimsenin binmemesi çok kötü."

"Sen de ister misin? Eminim Jake için sorun olmaz," diye cesaretlendirdi Cora. Damian sallanan sandalyeye atladığında

Kate, "Yavaşça," diye öğüt verdi.

ve ileri atıldı. Colin'in oyuncağa baktığını fark ettiğinde

"Tavan arasında neredeyse bunun gibi bir tane var." dedi.

"Tanıdık olduğunu düşünmüştüm. Simon'a onu bulmasını ve hayata döndürüp döndüremeyeceğine bakmasını söylemem gerekecek," dedi Colin.

Çok geçmeden Jason'a dışarıda konuşup konuşamayacaklarını sordu ve konuşmaları bittikten kısa bir süre sonra Jason geri dönerek Colin'in arabada olduğunu ve gitmeye hazır olduğunu söyledi. Kate çocukları dışarı çıkardı. Hemen arkaya geçtiler. Kate Colin'in yanına oturdu ve omuzları birbirine her değdiğinde kızardı. Kafası hâlâ meşgul olan Colin bunu fark etmemiş gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu sonunda.

Başparmağını sabırsızca dizine vurdu. "Birikimlerimin büyük bir kısmını gelecek yıl ürün verebilecek ya da veremeyecek fidanlar almak için kullandığımı düşünmeden edemiyorum. Bir sürü kulübem

var.

Aileler hasada kadar bana muhtaçlar. Tek gereken bir kasırga ya da kuraklık ve işimiz biter. Her şeyin yolunda olup olmadığını bilmek ister misin? Kim bilir, Kate? Kim bilir?"

Amelie'nin ölümünden önce Kate ona sonsuz cesaret verirdi. Ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verirdi. Ama şimdi ne geleceklerinden ne de başka bir şeyden emin değildi.

Hemen yanı bağında olmasına rağmen Kate, Colin'le neler hissettiğini konuşup onun yükünü artıracak mı gibi hissetmiyordu. Hâlâ Cora'nın Jake'e sokulurken yüzünde beliren mutluluk ifadesini ve Jason'ın karısına her baktığında yüzünde beliren sevgi dolu ifadeyi düşünüyordu. Gökisini birlikte izlerken Kate, yirmi dokuz yağında olduğunu, kendi çocuğı olmadığını ve durumu aynı kalırsa çocuk sahibi olma umudunun çok az olduğunu acı bir Çekilde hatırladı.

Kate hâlâ Marie ve Damian için doğru şeyi yaptığına inanıyordu ama bunu yaparken kendi mutluluğı için sahip olduğu her türlü şansını feda etmiş olabilirdi.

Çocuklar arabanın arkasında gevezelik ederken, düğüncelere dalmığı bir halde yollarına devam ettiler. Eve yaklaştıklarında Kate'in bakışları bahçeye doğru kaydı. Myra'nın orada Eugenie'nin sarkık hasır şapkasıyla diz çöktüğünü hayal etti ve yakında İrlanda'dan söz verilen mektubu alacağını umdu.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Colin'in sorusu onun hayallerini yıktı. "Nerede?"

Colin işaret etti ve Kate ana evin arka tarafına baktı. Eugenie galeride, kruvaze lacivert ceketli ve krem rengi pantolonlu bir adamın yanında bekliyordu. Adam elini uzatıp otağı direğine bağı, çok pahalı olduğu belli olan bir at etinin ağızını ovuşturdu.

"Hiçbir fikrim yok." Vagon koltuğunun kenarına kaydı, kimin ziyarete geldiğini merak ediyordu ve Dan Rosen olmadığı için şükrediyordu. Her ne kadar Dan Rosen'in ketum olacağına inansa da, vergi meselesi hâlâ bir sırken Colin'i onunla tanıştırmaya hazır değildi.

Simon evin arka tarafına yanaştığında, onları bekleyen beyefendi şapkasını alnından geriye itti ve arabaya doğru adım attı. Kate'in inmesine yardım etmek için uzandı.

"Bayan Delany?" Kalın, altın rengi bıyığının altında bulaşıcı bir gülümsemesi vardı.

"Evet, ben Katherine Delany." O da karşılık olarak gülümsedi.

Kate'in inmesine yardım etti ve elini bir süre daha tuttu. Kate eteğindeki tozu silkeledi ve şapka takmış olmayı diledi. Saçlarını düzeltti.

"Ben Kaptan Ezekiel Stevens. Roger Jamison bana ev tasarımlarım üzerinde çalışacağınızı söyledi."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Kaptan Stevens. Bay Jamison'a sizinle görüşmekten mutluluk duyacağımı söyledim."

"Aynen böyle söyledi ama bu yolculuğu yapmak zorunda kalmanı istemedim."

Stevens yavaşça onlara doğru ilerlerken Colin'i inceledi. Her iki çocuk da onun peşindeydi ve Kaptan Stevens'a gözlerini dikmiş merakla bakıyorlardı. Simon arabayı ahıra geri götürürken Eugenie izin isteyip mutfığa geri döndü.

Kaptan pahalı bir safran brokar yelek giymişti ve yeleğinin cebinden kalın bir altın saat zinciri ve köstek sarkıyordu. Güneşten bronzlaşmıştı ve ayaklarını genişçe açarak duruyordu.

Colin bir adım daha yaklaştı ama Stevens'la tanıştıramadan adam, "Tebrik etmek gerektiğini duydum. Jamison bana yeni evlendiğinizi söyledi."

"Bu doğru." Bir an durakladı ve Colin'in gülümsemesini diledi. "Bu benim kocam, Colin Delany."

"Bay Jamison bana planlarımı bir kadının tasarlayacağını söylediğinde daha yaşlı birini hayal ettiğimi itiraf etmeliyim. Daha kadınsı." Omuz silkti ve ona bir kez daha gülümsedi. "Ne kadar da yanılmışım."

"Göründüğünden daha yaşlı." Colin'in ses tonunda hiç sıcaklık yoktu.

Acı, görgü eksikliğini açıklayabilirdi ama kara kaşlarını çatması utanç vericiydi. Kate ona hoşnutsuzluğunu ifade ettiğini umduğu bir bakış attı.

"Hepimiz içeri girelim," dedi. "Eugenie'ye çay servisi yaptıracağım."

Colin, belki de Stevens'ın soğuk karşılmasını boşa çıkarmaya çalışarak, "Çok güzel bir hayvan," diye iltifat etti.

"Teşekkürler. Brutus bu kıyılara ithal edilmiş en iyi Arap atlarından birinden geliyor." Stevens tekrar Kate'e döndü. "Güzel şeylere hayran olduğumda hiçbir şeyin onları elde etmeme engel olmasına izin vermem."

"İçeri girmeliyiz." Kate geri çekildi ve Colin'in dirseğini tuttu.

Eve girmeye başladıklarında Damian Colin'in ceketini çekiştirmeye başladı.

"Colin Amca, Simon sallanan atı alabilir mi artık? Lütfen?"

Colin başıyla onayladı. "Sen ve Marie koşup Simon'ı getirin. Ona tavan arasında olduğunu söyleyin." Kate'e döndü, "Tavan arası mı dedin?"

"Ben yaptım."

Çocuklar koşarak uzaklaşırken Stevens onları izledi. Kaptan, "Tıpkı sana benziyorlar, Delany," dedi.

"Onlar benim yeğenlerim."

Colin'in sesi zar zor uygarca çıkıyordu ama Stevens'ın gülümsemesi bir nebze olsun azalmadı. "Belki Eugenie'ye çay istediğimizi söyleyebilirsin," dedi Kate. Odadaki gerginliği görmezden gelmek imkânsızdı. Kate umuyordu ki İki adamı ne kadar çabuk ayırırsa o kadar iyiydi, ama Colin'in ifadesi onun önerisi karşısında karardı.

Ondan Ezekiel Stevens'a baktı ve sonunda soğukkanlı bir şekilde başını salladı.

Dışarı çıkmadan önce "Tartışmanızın tadını çıkarın," dedi.

Kate utancını gizlemeye çalışarak Stevens'a döndü. Colin sabahtan beri sinirliydi ama şimdi ruh hali tamamen bozulmuştu. Daha sonra Colin'e ne olduğunu anlamak için bol bol vakti olacaktı.

Colin. Kaptanı, çalışmasının hazırlandığı yemek odasına götürdü.

"Buranın harabeye dönmüş olması çok yazık," diye yorumladı zemini geçerlerken.

"Bunu birkaç hafta önce görmeliydin." Kate onun açık sözlülüğünü affetmeye çalıştı. *Belle Fleuve*'ü herhangi bir durumda aşağılamak onu aşağılamak demektir. "Bir gün yeniden düzenleyeceğiz. Tarihin hatırına bu eski evleri kurtarmak ve River Road plantasyon tasarımlarının bütünlüğünü korumak önemli."

"Ben tarihin ait olduğu yerde, geçmişte bırakılması gerektiğini düşünüyorum.

Ben ileriye düşünen biriyim."

Müşteriyi memnun edin.

Masanın üzerindeki planlara dokundu. "Bunlar Bay Jamison'ın şehir arşivlerinden aldığı evinizin orijinal planları."

Kate eğilip evin korunmaya değer bulduğu özelliklerini işaret edene kadar Stevens onlara neredeyse hiç bakmadı.

Eugenie içeri girip bir demlik çay ve iki fincan bıraktı. Kate servis yaptı. Kaptan çayı görmezden geldi ama Kate birkaç yudum aldı. Adamın sessiz bakışları altında garip bir şekilde kalem ve kâğıt aldı ve ona yakındaki bir sandalyeyi teklif etti.

"Ben burada duracağım." Masanın kenarına rahatça yaslandı. "Yazmak için rahat olman gerekecek."

Kate oturduğunda, o daha yakına kaydı. Onu görmezden gelmek zordu. Kate sayfanın en üstüne adını yazarken ona doğru eğildi.

"Şimdi bana biraz ne planladığından bahset," diye başladı.

"Evimi bir nehir teknesine benzetmeni istiyorum."

Kate'in nutku tutulmuştu.

"Bu doğru, Bayan Delany. Bir nehir teknesi. Büyük R ile." Büyük, cesur, dramatik bir şekilde yumruğunu havaya kaldırdı. "New Orleans'ta buna benzer başka bir şey olmayacak ve ikimiz de ünlü olacağız."

"Bir nehir teknesi mi?"

"Daha önce kimsenin gözlerinin bu kadar büyüdüğünü görmemiştim," diye güldü. "Yüz ifadeni gerçekten görmelisin."

"Hayal etmeye çalışıyorum-"

Odada volta atmaya başladı, konuşurken kollarını bir opera sanatçısı gibi sallıyordu. Cesur ve dramatikti ve Colin'e hiç benzemiyordu. Gülümsemeyi hiç bırakmadı.

"Beyaz parmaklıklar, bir gemi dümeni, dümen dairesini taklit eden bir odaya kadar derecelendirilmiş üç kat hayal ediyorum. Oh!" Parmaklarını şıklattı. "Lumboz gibi yuvarlak pencereler. Belki de gerçek lumbozlar kullanmalıyız."

"Tüm pencereler mi?"

"Hepsi değil ama bazıları."

Kate, sızıntı potansiyeli olan düz çatıları hayal etti. "Çok sayıda mil ve avize," diye ekledi.

"Kürekli çarka ne dersin?" diye şaka yaptı.

Stevens topuklarının üzerinde döndü ve aceleyle masaya geri döndü.

"Bu harika bir fikir Bayan Delany. Sizi gördüğüm anda iyi anlaşıcağımızı biliyordum."

"Ciddi değildim, efendim."

Ayıldı ama sadece bir saniyeliğine. Çok yakına eğildi ve komplocu bir ses tonuyla, "Yapabilirsin, değil mi?" dedi.

Müşteriyi memnun edin.

Kate iç çekti. "Tabii ki yapabilirim."

"Öyle diyorsunuz ama ben s i z d e biraz tereddüt seziyorum, Bayan. Delany."

Tabii ki sesi tereddütlü geliyordu. Ondan mükemmel bir evi karada bir buharlı gemiye dönüştürmesini istiyordu. New Orleans'ın alay konusu olma riskini göze almıştı. Sadece bu da değil, Roger Jamison'ın itibarı da tehlikedeydi. Stevens'in çılgın fikrini onunla tartıştığında ne diyeceğini duymak için sabırsızlanıyordu.

O kadar dehşete düşmüştü ki, başını kaldırıp Hezekiel'in üzerine doğru geldiğini görene kadar onun hareket ettiğini fark etmedi. Rahatsız edici derecede yakındı, o kadar yakındı ki arkasına yaslanmak zorunda kaldı.

"Tarihi evlerin yeniden modellenmesi söz konusu olduğunda ben biraz püristimdir, Bay Stevens."

"Benimki o kadar eski değil."

"Değiştirmemek için bir neden daha."

"Jamison sorun olmayacağına dair bana güvence verdi."

Hevesliymiş gibi davranabilmek için notlarına baktı. "Belki de seni ikna etmek için cazibemi kullanmam gerekecek." Eğildi daha da yaklaştı. Geri çekildi.

Flört mü ediyordu? Sadece evli olduğu için değil, aynı zamanda ondan bir ya da iki yaş büyük olduğundan şüphelendiği için de onun teklifleri şok etkisi yaratmıştı. Bu gerçek onun için hiç de önemli görünmüyordu.

"Onu bulduk, Kate Teyze!" Damian koşarak odaya girerken bağırdı ve Kate omzunun üzerinden baktı. Colin kapı aralığında sallanan atı tutuyordu, adam masanın kenarında oyalanarak Kate'i sandalyesine hapsederken bakışları Stevens'ın üzerindeydi. Sonunda Stevens ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaştı.

"Kate Teyze, sallanan atımız var." Damian ona doğru koştu ve elini tuttu.

"Bu harika." Colin'in odaya girmeden önce tahta atı yere bırakmasını izledi.

Gözleri onunkileri hiç bırakmadı. "Bu şeyi nasıl onarabileceğimiz konusunda bize bazı önerilerde bulunacağını düşünmüştüm." Kate yanıt vermeyince Colin ekledi: "Tabii ikinizin yalnız kalması gerekmiyorsa?"

Adamın alaycı bakışları ya da soğuk bakışlarındaki şüphe umurunda değildi. Yanlış bir şey yapmamıştı ama yine de özür dilemesi gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Tam o sırada Stevens konuştu.

"Sanırım burada iÇimiz bitti, değil mi Bayan Delany?" Sanki bir sırrı paylaşıyorlarmıÇ gibi Kate'e gülümsüyordu. "Notlarınızı aldınız, yani

Gerisini sizin bereketli hayal gücünüze bırakıyorum. Neler yapabileceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

IEminim öylesinizdir Kaptan." Colin, Damian'ı kendi kendine konuşurken ve yetişkinler ona aldırış etmezken, yıpranmış ve solmuş ahşap yarattığı burnundan kuyruğuna kadar incelerken bıraktı.

Kate, Stevens'in kaptanın onu sandalyesine nasıl mıhladığını gördüğünün farkında mıydı? Stevens nezaket kuralları gereği ona çok yaklaşmıştı ama Kate ona haddini bildirmek için hiçbir şey söylememişti. Bir yabancıнын bu kadar yaklaşmasına izin verirken ne düşünüyordu? Ya da herhangi bir erkeği?

Bağlayıcı, muhtemelen kadınların çekici bulduğu türden cilalı bir görünüşe sahipti. Kate, Stevens'in cazibesinden gözleri o kadar kamaşmıştı ki, ona uzak durmasını söyleyecek gücü bulamamış mıydı?

Colin Damian'ın varlığı için minnettardı. Çocuk onun kaptanla fiziksel bir tartışmaya girmesini engellemişti ama Kate'in arkasında durmak için odayı geçmesini engellememişti. Colin elini Kate'in sandalyesinin arkasına d o l a d ı .

Gördüklerini unutması çok zordu. Stevens bir iki santim daha eğilseydi, Kate'i öpecek kadar yaklaşmış olacaktı.

Ona izin verir miydi?

Kate ayağa kalkarken Colin'e baktı. Kaptan çizmesinin ucuyla atı sallamaya başladı. "Sanırım bu şey tamir edilemeyecek durumda."

Kaptan tekrar Kate'e baktığında Colin'in içinden kolunu Kate'in omzuna dolamak geldi.

Colin ona, "Bu at sadece benim kadar yaşlı, Yüzbaşı," diye bilgi verdi. "Pek bir şeye benzemiyor olabilir ama biraz bakımla yeni g i b i olacaktır."

Stevens ona dikkatle baktı. "Çocuğun iyiliği için, umarım öyledir." Adam Kate'e döndü. "Yakında sizinle temasa geçeceğim."

"Ön taslakları bitirdiğimde, onları Bay Jamison'a teslim edeceğim. O noktada hep birlikte buluşup

onaylıyorsun. Buraya geri gelmenize gerek yok."

Colin, planlarını sunduğunda Jamison'la birlikte olmayı planladığını duyunca rahatladı.

"Uğramak sorun değil. Sürekli nehrin yukarısında ve aşağısındayım. Buranın hemen güneyindeki çiftlikte bir iniş yeri var. Bugün onu kullandım." "Ama ata bindin," diye hatırlattı Damian.

Kaptan gülümsedi. "Evet, ama yolun hemen aşağısından. Brutus buharlı gemide en az benim kadar evinde gibidir."

"Lütfen, lütfen bir tekne gezintisine çıkabilir miyiz?" Damian yalvardı. "Damian," diye düzeltti Kate, "kaptan çok meşgul bir adam."

Stevens, "Hepinizi her zaman gezintiye çıkarmaktan mutluluk duyarım," dedi. "Çok nazıksınız ama..."

Kate itiraz edince, Colin kendini Stevens'a muzaffer bir edayla gülümserken buldu. Kaptan dikkatle onu görmezden geldi.

"Belki New Orleans'ta buluştuğumuzda bir tarih belirleyebiliriz. Bir dahaki sefere Bayan Delany." Kate'in elini tutup dudaklarına götürme cesaretini gösterdi.

Kate'in işi onun için o kadar önemliydi ki Colin sessizliğini korudu. Ezekiel Stevens'ı bir düelloda alt edebilirdi ama bir adamı dışarı çağırıp kırk adımda vurmasını Damian ve Marie'ye nasıl açıklayabilirdi? Ya da bu konuda Kate'e?

Stevens atına binip yola çıktığında Colin Kate'in iç çektiğini duydu.

"Umarım bu bir rahatlama olmuştur," dedi.

Kate eve doğru yürüdü. Colin onu takip etti, Damian da peşinden geliyordu.

"Benden mükemmel bir evi karada bir nehir teknesine dönüştürmemi istiyor." Kate masasının yanında durdu ve orijinal ev planlarına kaşlarını çatarak baktı.

Damian hâlâ bekliyordu.

Colin ona, "Dışarı koş ve Simon'ı bul," dedi.

"Ama..."

"Git. Kate Teyzenle yalnız konuşmam gerek." Damian gider gitmez Colin masanın yanına oturdu. "Jamison'a bu komisyonu almanın iş için kötü olacağını düşündüğünü söyleyen ne derdi?"

"Müşterileri memnun etmem gerektiğini açıkça belirtti."

Colin, masasının üzerindeki notları okurken onun profilini inceledi. Teni porselen gibi pürüzsüzdü. Gözlüğünü küçük burnundan çekip çıkarmak ve gözlerinin şaşkınlıktan irileşmesini izlemek için can atıyordu.

"Stevens'ı memnun etmek için ne kadar ileri gidebilirsin, Kate?" "Ne öneriyorsun?"

"Sana nasıl baktığını, ne kadar yakın oturduğunu gördüm."

"Eminim benim..."

"Ona evli olduğunuzu hatırlatacak bir yüzüğünüz yok."

"Jamison ona yeni evlendiğimizi söylemiş. Seni kocam olarak tanıttım-"

"Sadece biraz tereddüt ettikten sonra."

"Neyin var senin?" Geri adım attı ve kollarını kavuşturdu. Bir süre onu düşündükten sonra yavaşça başını salladı. "Neden Colin, seni tanımasam kıskandığını söyleyeceğim."

"Kıskanç mı? Tabii ki hayır." Kıskandığını itiraf etmesi, Kate'e fark ettiğinden bile daha fazla değer verdiği anlamına gelirdi. "Sadece ondan hoşlanmıyorum, hepsi bu."

"Dürüst olmak gerekirse ben de ondan pek hoşlanmıyorum. Onu çok gürültülü ve küstah buluyorum ve fikirlerinden kesinlikle hoşlanmıyorum."

"Bu tarz tutabilir."

"Gerçekten öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kim bilir? Ama ondan hoşlanmıyorsanız, Jamison'a onunla çalışacak başka birini bulmasını söyleyin. İdare ederiz."

"Stevens ne kadar iğrenç olursa olsun ilk gerçek görevimi geri çeviremem. Bu şansa ihtiyacım var." Minyatür oymayı eline aldı.

elinde evirip çevirerek *Belle Fleuve*'ün bir kopyasını çıkardı. "Simon bunu sana ne zaman verdi?" diye sordu.

"Amelie'nin geldiği gün. Bunu benim veda hediye olarak yaptı." Onu notlarının üzerine koydu ve Colin'e tüm dikkatini verdi.

"Kaldığına sevindim Kate."

Onun burada olması doğru hissettirdi. Rahat. Kate hepsiyle ilgilenip daha iyi olmaları için onları cesaretlendirmese, küçük, yamalı bohça aileleri kendilerini bir bütün olarak hissedemezdi.

"Parlama zamanın geldi Kate. İlk buharlı gemi evini tasarla. Bu konuda ne hissedersen hisset, harika olması için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum."

"Ya da kaptan."

"Ya da kaptan," diye kabul etti. Kız o kadar ciddi, o kadar kararlı görünüyordu ki, Colin sırf nasıl tepki vereceğini görmek için onu öpmek istedi.

Damian ve Simon'ın yaklaştığını duydular.

"Bunu gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun Colin? Sence buharlı gemiye benzeyen bir ev gibi saçma bir şey tasarlayabilir miyim?" Yüz ifadesi hâlâ sıkıntılıydı.

"Eğer kolayca pes etseydin, Kate, şu anda burada duruyor olmazdım."

ON ALTI

KYedi masasında oturup çalışmasına son rötuşları yapıyordu. Sonra arkasına yaslandı, gözlüklerini çıkardı ve yorgun gözlerini ovuşturdu.

Colin'in kendisine olan inancından aldığı ilhamla, Ezekiel Stevens'in nehir teknesi evinin  n planları üzerinde bir aydan uzun bir süre çalışmıştı. Olabileceklerinin en iyisi olduklarında, Stevens'a vermek üzere alternatif bir plan seti oluşturdu. Umarım, aşırıya kaçmadan mevcut evi nasıl geliştirebileceğini anlayacaktır.

Marie odanın diğer tarafında, yere serdiği suluboya kâğıtlarının başındaydı. Kate ona bir öykü yazma ve resimleme görevi vermişti. Marie hemen kendini kaptırmış ve sessizce çalışmaya bağlamıştı. Kate kızın arkadaşlığından hoşlandığını fark etti.

"Bitirmek üzere misin, Kate Teyze?"

Kate, "Gerçekten bitirebileceğimden emin değilim ama kendimi durduracağım," dedi.

Marie odanın öbür ucuna yürüdü ve kolunu Kate'in omuzlarına doladı. Kate, Amelie'nin memnun olacağını bilerek hafifçe gülümsedi.

"Bu  izimler bana sadece bir sürü çizgi gibi görünüyor," diye i  geçirdi Marie.

Kate, Garden District'teki evin çeşitli odalarını, kapılarını ve pencerelerini gösterdi.

"Evin yukarısında olduğunuzu ve aşağıya, evin içine baktığınızı d ş n n.

 atısını s kt ğ n z bir bebek evinin i ine bakmak gibi." "Ben hiç bebek evi görmedim."

Kate gözlüklerini tekrar taktı. Keen'lerle geçirdiği ilk Noel'de Keen'lerin ona hediye ettiği bebek evini saklamış olmayı diledi. Müze kalitesinde olan bu evi Boston'a gitmeden önce yetimhaneye hediye etmişti.

"Belki bir gün senin de bir tane olur."

"Bebekler için çok yaşıyım." Marie kendini tam boyuna doğru çekti. "Hiçbir kadın bebek koleksiyonu yapmak için çok yaşlı değildir."

Marie şüpheli görünüyordu. "Senin hiç bebeğin yok, değil mi?"

"Aslında ahırdaki kutu ve sandıkların arasında bir yerde bir tane var. Bu planları New Orleans'a gönderdikten sonra onu aramam gerekecek."

Charles'tan gelen eşyaları yerleştirmeye hâlâ vakit bulamamıştı. Kutuların arasında bir yerde babasının ona hediye ettiği sevimli bir oyuncak bebek vardı. Nola olmadan dışarı çıktıkları nadir günlerden birinde Antoine'da akşam yemeğini paylaşmışlardı. Kate o zamana kadar oyuncak bebekler için çok yaşlı olduğunu düşünmüştü ama Gil Keene hediyeden o kadar memnun kalmıştı ki Kate o özel akşamın bir hatırası olarak ona değer veriyordu.

Colin ve Damian içeri girdiğinde bebeği aramayı unutmamak için not alıyordu.

Colin'e karşı eskisi kadar utangaç olmayan Marie, ona resimlerini göstermek için Kate'in yanından ayrıldı. Damian koşarak Kate'in masasına gitti ve kucağına tırmandı. Marie'nin aksine, ona çabucak ısınmıştı. Kate kollarını ona doladı. Çocuklar hayatının bir parçası olmadan önce hayatının nasıl olduğunu hatırlamak zordu.

"Daha bitirmedin mi?" Damian sordu.

"Neredeyse."

"Haftalardır bunu söylüyorsun. Ben ve Colin Amca'nın sana ve Marie'ye bir sürprizi var."

"Neler yapıyorsun?" "Gelip görmelisin."

"Önce kucağımdan inmen gerekecek."

Güldü ve zıplayarak Kate'i Colin ve Marie'nin yanına sürükledi.

"Gerçekten bitirmek üzere misin?" Colin kuşkulu görünüyordu.

Kate onu suçlamadı. Bu görev umduğundan çok daha uzun sürmüştü.

"Sadece birkaç küçük not ve ayarlama yapmam gerekiyor. Fazla uzun sürmez. Peki ya sen? Tarlalarda gezintiye çıkacağını sanıyordum." Bir haftadan daha kısa bir süre önce atına binmeyi başarmıştı. Eyere geri döndüğü için mutluydu ve her gün bir süre daha ata biniyordu.

"Damian beni hep çalışıp hiç oynamamanın beni sıkıcı bir amca yapacağına ikna etti."

"Eğer bu doğruysa o zaman iyi bir dostum var demektir. Kaptan Stevens'ın nehir gemisi evinin sonuncusunu görmekten memnun olacağım."

"Bir dahaki sefere buharlı gemiler tasarlayacaksın." "Bir buharlı gemi alabilir miyiz?" Marie sordu.

"Amcanı onu kullanacak kadar uzun süre çiftlikten çıkarabileceğimizden şüpheliyim."

Kate gülümsedi, Colin'in bu kadar meşgul olmasından gizliden gizliye mutluydu. Eğer tarlaları ve yeni ekilen fidanları incelemiyorsa, o zaman kurmakta oldukları kooperatifi görüşmek üzere komşu ekicilerle bir araya geliyordu.

Damian Kate'in elini tuttu ve onu odanın ortasına götürdü. Colin de Marie'ye eşlik etti.

"Şimdi gözlerini kapat Marie," dedi Damian.

"Sen de Kate." Colin onun yanına gitti ve elini gözlerinin üzerine koydu. "Bakmak yok."

Damian seslendi, "İçeri gel, Simon!"

Çocuğun yerde koştuğunu duydu. Colin elini gözlerinden çekti ve bir saniye sonra Damian, "Aç!" diye bağırdı.

Kate gözlerini açtı. Colin, Damian ve Simon güzelce restore edilmiş sallanan atın arkasında duruyordu. Marie ellerini çırpı ve koştu

onlara katıldı. Simon izin isteyip ayrılırken Kate de onların el işlerini incelemeye gitti ve atın yanına diz çöktü.

"O harika biri." Kate yeni deri dizginleri kaldırdı ve sonra elini kırmızı pazen koltuğun üzerinde gezdirdi. "Eminim yeni olduğu zamankinden bile daha iyidir." Başını kaldırıp Colin'e baktı ve onun düşünceli bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü.

"Yeni kadar iyi değil," dedi, "ama en azından artık işe yaramaz değil."

Kate elini yeni zımparalanmış ve yeniden boyanmış tahta atın üzerinde gezdirdi. Zengin, sıcak ahşap tonları verniğin altında parlıyordu.

"Adı ne?" diye sordu Damian'a.

"Colin Amca hatırlayamıyor. Ona Brutus demek istedim."

"Ona Kaptan Stevens'in zaten bu ismi kullandığını söyledim."

Kate tekrar Colin'e baktı. "O *benim* Kaptan Stevens'im değil."

Yanıt olarak omuz silkti. Belli ki kaptan hâlâ onun için hassas bir noktaydı.

"Ben de ona Karasakal adını verdim," dedi

Damian. "Bir korsanın atı için güzel bir isim," dedi Kate.

"Korsanlar ata binmez," diye burnunu çekti Marie.

Damian'ın yüzü buruştu. "Öyle, değil mi Colin Amca?" "Ne zaman karaya çıksalar. Sence Jean La te nasıl karadayken etrafta mıydı?" Colin kollarını kavuşturdu ve başını salladı,

Kaşları çatıldı. "Eminim iyi bir at ahırları vardır."

"Çalıntı atlar!" Damian bağırdı.

Kate usulca, "İyi iş çıkardın Colin," dedi.

"Jean Lafitte'in at çalmasına gerek yoktu. Onlara harcayacak bolca parası vardı," diye açıkladı Colin.

"Çalıntı hazine!" Damian bağırdı.

"Bundan kurtulabileceğinden emin değilim." Kate atı dürttü ve sallanmaya bıraktıktan sonra ayağa kalktı. "Ama bunu duymak

hoşuma gidecek.

sen dene."

Colin Damian'ın elini tuttu ve onu Kate'in masasındaki sandalyeye götürüp oturttu. Ellerini Damian'ın küçük omuzlarına koydu.

"Hırsızlık günahdır, Damian."

"Biliyorum." Çocuk omuz silktili ve uzaklaşmaya çalıştı ama Colin kendini tuttu.

"Bu, Tanrı'nın ve insanların yasalarına karşı bir suçtur."

"Biliyorum. Çalmayacaksın. Annem bize her zaman emirleri anlatırdı."

"Güzel. Bunu bilmene sevindim." Colin Kate'e baktı. O da gülümsedi.

Çocuk hâlâ konuşuyordu. "Sen de öldürmeyeceksin, ama babam bir silahşördü. Biri onu öldürdü. Sen de ordudaydın. Kimseyi öldürdün mü?"

Colin'in iç çekişinin sesi odanın içinde yankılandı.

"Orduda olmak ile silahşör olmak arasında fark vardır."

"Ne oldu?"

Colin'in sessizliği yine bir yardım çığığıydı. Kate yürüdü ve Damian'ın bukletlerini okşadı.

"Bu, biraz daha büyüdüğünde amcanın açıklayacağı bir şey."

"Son zamanlarda gerçekten çok iyiydim, değil mi?" Damian cevap almak için ikisine de baktı.

"Sanırım öyle," dedi Kate.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Colin. "O

zaman kılıcımı geri alabilir miyim?"

Colin Kate'e, "Burada boğuluyorum," dedi.

"Korkarım pek yardımcı olamayacağım. İyi bir çocuk olursa geri vereceğinize söz vermiştiniz."

"İyi davrandım," diye ısrar etti Damian. "Artık atım olduğuna göre kılıcıma *ihtiyacım var*. Lütfen?"

Kate ona, "Bir korsan gibi etrafta dolaşmanı istediğimden emin değilim," dedi.

"Ya bir askere dönüşürsem? Kızılderililerle savaşırken kılıç taşımıyor muydun Colin Amca?"

Bu sefer Kate iç çekti.

"Öyle görünüyor ki," dedi Colin, "işimiz çok zor."

IColin Kate'i aramak için derme çatma o d a y a döndüğünde hava kararmıştı. Kapı aralığında durdu ve lamba ışığında Kate'in planlarının etrafına bir ip bağlamasını izledi.

Gözlüklerini çıkarmıştı ve ifadesi yumuşak ve kırılıyordu. Işık halesi mükemmel tenini ortaya çıkarıyordu. Alnı düşünceli bir şekilde kırıştı ve dudaklarını büzdüğünde, öpücüğünün tadını hatırladı.

Kalın plan rulosuna dikkatle bakarken ne düşünüyordu?

Roger Jamison'ın onayını ne kadar çok istediğini biliyordu ama ya Ezekiel Stevens'ınki? Kate de bu zorba nehir gemisi kaptanını memnun etme konusunda aynı derecede endişeli miydi? Adamın ziyaretinin üzerinden haftalar geçmişti ama Stevens'ın Kate'in masasının kenarında oturup ona baktığı anı hâlâ Colin'in dişlerini sıkıyordu.

"Kate." Odaya girerken onu ürkütmekten korktuğu için adını alçak sesle söyledi.

Gölgelere doğru gözlerini kısarak etrafına bakındı. Palmetto yapraklarının gece esintisindeki hışırtısı açık galeri kapılarından içeri süzülüyordu.

"Neden, hava çoktan karardı." Şaşırmıştı. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım."

"Aç mısın?" diye sordu. "Akşam yemeğinde bize katılacağını söylemiştin."

"Çok özür dilerim. Umarım çoktan yemek yemişsinizdir. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Eugenie'ye çocukları daha önce yedirdim. Zaten üst kattalar ve gece için yattılar." Masaya doğru başını sallayarak yaklaştı ve planların etrafındaki kurdeleye dokundu. "Sonunda bitmiş gibi görünüyorlar."

Gülümsemesi rahatladığını gösteriyordu. "Hepsi paketleni ve Jamison'a gönderilmeye hazır. Yarın Simon'a onları postalaması için beni götürmesini söyleyeceğim. Peki ya sen? Yemek yedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Bazı hesapları gözden geçiriyor ve kamışlar toprağa gömüldükten sonra adamları en iyi nasıl meşgul edebileceğimi düşünüyordum. Her birinin en iyi yaptığı işi bulmaya çalışıyordum; bazıları avcılıkta balıkçılıktan daha iyi; biri uzman bir ağ yapımcısı. Nehirde yengeç ve kerevit var. Timsah eti iyidir, tabii avlarken elinizi kaybetmezseniz. Birbirlerini besleyebilmeleri için yapmaktan hoşlandıkları işleri paylaştırmayı düşündüm. Simon içlerinden birinin tekne yapımcısı olduğunu bile iddia ediyor."

Onun gülümsemesine ısındı. Kız dikkatle dinliyordu.

"Yaptığın şeyle gurur duymalısın Colin. Babanın çok memnun olacağını biliyorum."

"Onu şaşırtacak kişi sensin. Mimarlığı her şeyden çok severdi."

Başını iki yana salladı. "*Belle Fleuve*'ü ya da ailesini sevdiğinden daha fazla değil."

"Bunu sensiz yapamazdım, Kate." Colin her kelimesinde ciddiydi. Kate'in yanakları bu iltifat karşısında alev alev yandı.

"Benimle gel. Bir sürprizim var," diye ısrar etti.

Kızın lambayı söndürmesini ve evin içinde onu takip etmesini bekledi. İçinden gelen bir dürtüyle onun elini tuttu ve yanına çekti. Sadece pencerelerden içeri süzülen süt gibi ay ışığıyla aydınlanan devasa, sessiz ev, galeriye doğru ilerlerken onları sarmaladı.

Eugenie'den ay ışığı altında sade bir sofraya kurmasını istemişti.
- Düşün gecesi akşam yemeği kadar abartılı bir şey değildi ama ortam yine de samimiydi ve dışarı çıktıklarında her şey hazırды.

"Oh, Colin," Kate ona öyle bir sevinçle döndü ki, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Açık havada yediğimiz akşam yemeğinden ne kadar keyif aldığını hatırladım. Hava işbirliği yaptığı için mutluyum."

Onun için sandalyesini çekti, bu basit bir işti ama geçen sefer başaramamıştı. Bu gece mum yoktu, masanın ortasındaki kasırga lambasından başka ışık yoktu ama bisküviler, sosisli ve pirinçli jambalaya, kuru üzümlü turta ve hatta Eugenie'nin karahindiba şarabından biraz vardı.

Oturduktan sonra kadehini kaldırdı. "Planlarınızın tamamlanmasına içelim." İkisi de birer yudum aldı. Düşündüğünden daha aç olan Colin doyasya yedi. "Bundan sonra ne yapacaksınız?"

"Bay Jamison'ın aklında ne olduğunu görmem gerekecek. Her şey bu planların ne kadar iyi karşılandığına bağlı olacak." Bir bisküviye uzandı, onu ikiye böldü ve üzerine bolca tereyağı sürdü. "Ev tasarımı yarışmalarının yer aldığı birkaç dergi topladım. Katılacağım."

"Kadın dergilerindeki mimari yarışmalar?"

"Bir kadının bir evde neye ihtiyacı olduğunu başka bir kadından daha iyi kim bilebilir? Bazı kazananlar ödüllendirilir. Bazılarının planları dergide yayınlanıyor."

"Daha önce girdiniz mi?"

"İki kez, ama hiç şansım olmadı."

"Bahse girerim hiç kimse bir vapur evi için plan seti almamıştır."

"Ben de girmeyeceğim."

Kadın güldü ve adam onu mutlu edebildiği için sevindi.

Birkaç dakika boyunca sessizce yemek yediler, ta ki merak onu ele geçirene kadar.

"Stevens'ı tekrar görmek zorunda kalacak mısın? Yoksa Jamison artık onunla ilgilenecek mi?"

Sanki önemli değilmiş gibi konuşmaya çalıştı ve önemli olduğunu görünce şok oldu.

- Kabul etmek istediğinden çok daha fazla.

Kate durakladı, düşünceli görünüyordu. Şarabından bir yudum aldı.

"Muhtemelen onunla görüşmem gerekecek," dedi. "Bay Jamison beni bu proje için görevlendirdi. Sonuna kadar götürmek zorundayım."

Kız ağzının kenarındaki tereyağını yavaşça yaladığında, Colin çatalını bırakıp ayağa kalktığını ve masanın etrafında yürüdüğünü hayal etti. Colin onu kucağına alıp *garçonnière*'e götürse ve annesinin okuduğu Fransız peri masallarındaki prensesler gibi içeri kilitlese ne yapardı?

Onu bir yere taşıyabilmesi için bir mucize olması gerekirdi.

"Colin?"

Onun konuştuğunu fark etmesi bir an sürdü.

Yutkundu. "Affedersiniz. Az önce ne dediniz?"

"Umursayıp umursamayacağınızı sordum."

"Neyi önemsiyorsun?"

"Kaptan Stevens ile görüşmem gerektiğinde, ilgilenecek misiniz?"

Ne kadarını açıklamalıydı? Yaşam düzenleri ne olursa olsun, kadın onun karısıydı. Ona karşı özel duygular beslemekte utanılacak bir şey yoktu. Sahiplenici olmakta da yanlış bir şey yoktu. Ama daha önce hiçbir kadına karşı böylesine güçlü duygular beslememişti.

"Bu konuda pek mutlu olmazdım diyelim," diye itiraf etti.

Çatalını bıraktı ve ellerini masanın kenarında birleştirdi. "Neden?"

"Çünkü onunla tanıştığım gün sana söylediğim gibi, bu adamdan hoşlanmıyorum. Ona güvenmiyorum."

"Ona güvenmek mi?"

"Ellerini senden uzak tutmak için."

Tekrar gülerek onu şaşırttı.

"Yüzbaşı Stevens gibi bir adamın benim gibi birini çekici bulacağından şüpheliyim," dedi.

"Her erkek seni çekici bulur, Kate."

Tamamen hareketsiz kaldı ve ellerini birbirine öyle sıkı kenetledi ki parmak eklemleri beyazladı. Sessiz saniyeler geçip gitti. Sonunda konuştuğunda, adam onu zar zor duydu.

"Beni çekici buluyor *musun*?"

Bu yola nasıl girdiklerine dair hiçbir fikri yoktu ama artık geri dönmek için çok geçti. Yuvarlak gözlüklerinin ardındaki gözleri geniş ve maviydi. Lambanın alevinin ışığında saçları sadece koyu kahverengi değil, aynı zamanda bakır ve altınla vurgulanmıştı. Işık nemli dudaklarında parılıyordu. Gözlükleri kalın kirpiklerini büyütüyordu. Zayıftı, ince vücudu siyah elbisesinin ustalıkla kesimiyle vurgulanmıştı. Nehirden gelen akşam esintisi bile durmuş, onun cevabını bekliyor gibiydi.

"Tabii ki biliyorum."

Gerçek kolayca ortaya çıktı. Onu öpseydi ne yapardı? *Gerçekten* onu öptü mü? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Yemek bitene kadar bekledi. Bitirdiklerinde masanın onun tarafına doğru yürüdü.

"Yorgun musun?" diye sordu. Kadın ayağa kalkıp ona döndüğünde, saçındaki tokaları çıkarıp omuzlarına düşmesini izlemek istedi.

"Gözlerim yoruldu." Gitmek için acelesi yok gibiydi. Uzandı ve lambanın alevini söndürdü.

Ay yükselmişti, galeri ve ötesindeki arazi gümüş bir ışıkla yıkanıyordu. Meşeler ay ışığının altında siyah, iri şekiller halindeydi. Kate hareket etmemişti. Gözlüklerine uzandı, onları çıkardı ve dikkatle masanın üzerine koydu.

"Daha iyi mi?" dedi.

Gözlerini ovuşturdu. "Yeterince iyi görebiliyorum." Sesi o kadar da emin gelmiyordu.

"Neye benzediğimi zaten biliyorsun - uzun boylu, esmer ve topal."

"Oh, Colin. Sakatlığınla dalga geçme. Cesurca kazanıldı." "Öyle miydi? Nereden biliyorsun?"

"Seni tanıyorum."

"Ben birçoklarından daha şanslıyım. Savaşta altı yüz binden fazla Amerikalının öldüğünü söylüyorlar. Bir ülke kendi üzerine döndüğünde böyle olur." Durdu ve gözlerini meşe silüetlerine dikti; eğilmiş, bükülmüş, ham ve aynı zamanda güzel.

"Böyle melankolik bir konuşmayla geceyi mahvettiğim için özür dilerim," dedi. "Karanlık ruh hallerime katlandığınız için teşekkür ederim."

"Bu gece mutlu görünüyorsun."

"Acı beslendiği sürece kalır. Ya sen Kate?"

"Her gün biraz daha iyiyim. Eugenie bana Tanrı'nın bize karanlığımızdan çıkış yolunu gösterdiğini hatırlattı."

"Buna inanıyor musun?"

"Belki de yavaş yavaş bizim için yolu aydınlatıyordur."

Colin onu kucakladı, karşı çıkarsa bırakmaya hazırdı. Colin'i şaşırtan bir şekilde, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi kollarını ona doladı.

"Burada mutlu musun Kate?"

"Amelie ölmeden önceki kadar mutlu olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum. Dünya artık bana farklı görünüyor. Her şeyin istediğimiz gibi gitmesi için zorlayamayacağımızı öğrendim. Acı çekeriz, sevdiklerimizi kaybederiz, ama devam etmeli ve hayatta kalmayı öğrenmeliyiz, yeni biri olmalıyız, umarım daha güçlü ve bilge biri."

"Benimle evlendiğine pişman değil misin?" "Doğru şeyi yaptığımız için mutluyum."

"Ben de öyle, sadece çocuklar için değil. Birlikte iyiyiz, Kate. Biz ortağız. Arkadaştan daha fazlası olduğumuzu düşünmek hoşuma

gidiyor." O

kelimelerin ağzından bu kadar kolay dökülmesine şaşırdı.

"Arkadaştan da öte," diye fısıldadı.

"İtiraf etmeliyim ki seni Stevens'la görmek beni kışkandırdı." "Kimseyi kıskanmak zorunda değilsin Colin."

"Son zamanlarda çocuklar ve benim için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini çok düşündüm. Hiçbir zaman gerçek bir evliliğe ya da kendi çocuklarına sahip olamayacağını bilerek bu işe girdin ve bunun için sana ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum."

Gözlerinin içine bakıyordu, dudakları o kadar yakın, o kadar baştan çıkarıcıydı ki, kendini kendi karısını arzularken buldu. Bunun ne zaman ve nasıl olduğunu sorgulamadı ama hayatında ilk kez aşık olmuştu.

"Seninle kendi isteğimle evlendim Colin," diye fısıldadı. "I ..."
Düşüncesini tamamlayamadan sessizliğe gömüldü.

Kate'in dudaklarına kendi dudaklarını bastırdı, uzun ve derin bir öpücük kondurdu ve kalpleri bir atarken ona sıkıca sarıldı. Kate itiraz etmedi. Kate onun öpücüğüne o kadar büyük bir ateş ve ruhla karşılık verdi ki, adam kontrolünü kaybetmemek için daha fazla devam etmesine izin vermekten korktu.

Başını kaldırdı ve bir süre daha onun gözlerinin içine baktı.
Ne düşünüyordu ki?

Bir önemi yoktu. Söylemek istediğini söylemişti ve şimdi ona baskı yapmama sözünü bozmadan önce gitmesi gerekiyordu. Hazır olduğunda ona gelecekti.

"Teşekkür ederim, Kate." Onu bırakmaktan nefret ediyordu. "Bu gece için. Ailem için yaptığın fedakârlıklar için. Bana olan güvenin ve inancın için. Sana teşekkür ederim."

Bastonunu aldı ve ay ışığının aydınlattığı patikayı takip ederek *garçonnière*, kendi karısına aşık olduğunu fark edince şaşkına döndü.

K bir şekilde masaya geri dönmeyi ve oturmayı başardı. Gözlüklerine uzanırken elleri titriyordu. Gözlüklerini takmakta zorlandı ve geriye dönüp baktığında

Garçonnière, boş görünüyordu. Bir an sonra pencerede lamba ışığı yandı.

Dudakları hâlâ adamın ağzının, şarabın ve ay ışığının tadıyla sıcacıktı. Öpücüğü hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı. Çok daha fazlası.

Arkadaştan da öte.

Hayatının geri kalanında sevmeye ve değer vermeye yemin ettiği bir adamla yatmayı arzulamak günah mıydı?

Ellerini iki yana açtı, avuç içlerini masaya dayadı ve titremelerini engellemeye çalıştı. Nefesi kesilmişti. Colin onu daha fazlasını ister halde bırakmıştı. Titreyen Kate derin bir nefes aldı ve başka bir şey düşünmeye çalıştı. Başka bir şey.

Bir an için masayı toplamayı düşündü ama her tabağı, her bardağı, dokunduğu her şeyi düşürmekten korktu.

Kate saçlarını düzelttikten sonra gözlüklerini düzeltti ve parmak uçlarıyla dudaklarını yokladı. *Garçonnière* penceresinden sızan lamba ışığına baktı.

Galeriden çıktı ve üst kata çıktı. Çocuklara bakmak için durduğunda onları mışıl mışıl uyurken buldu. Yorganı her birinin üzerine örttü ve onları öptü.

Kate ay ışığında soyundu ve geceliğini giydi. Yatağın kenarına oturup saçındaki tokaları çıkardı ve gözlüklerini dikkatle çıkarıp komodinin üzerine koymadan önce saçlarını taradı.

Yatağa doğru döndüğünde aynadaki yansımasını gördü. Ayın silüetinde bir gölge kadar ele avuca sığmaz görünüyordu ve etten kemikten bir kadına hiç benzemiyordu.

YEDİ

Colin yatağında oturuyordu, kucağında açık bir kitap unutulmuştu. Uyuyamadığı için dolunayı suçlamak istiyordu. Gerçek neydi? Kate'in düşünceleri onu uyanık ve huzursuz tutuyordu.

Bunun er ya da geç olması kaçınılmazdı, diye düşündü. Bir erkek ve bir kadın yakın bir yerde yaşıyor, yemeklerini, planlarını ve çocuklarını paylaşıyorlardı.

Annesi ve babası böyle mi aşık olmuştu? Kapının çalınması düşüncelerini böldü.

"Simon? İçeri gel." Acil bir durum mu vardı? Buradaki onca yeni insanın aklına gelen ilk şey buydu. Küçük bir felaket bir aksilik olabilirdi.

Kapı yavaşça açıldı. Simon değildi. Kate'ti. Yerleri süpüren uzun beyaz bir gecelik giymişti. Boğazındaki dantelden uzun kollarının manşetlerine, oradan da ayak parmaklarına kadar her yerini kaplıyordu. Omuzlarına zümrüt rengi bir şal sarmıştı. Saçları dökülmüştü, gözlükleri yoktu. Yanaklarında renk lekeleri vardı, onun dışında teni de elbisesi kadar solgundu.

"Her şey yolunda mı?" Ayağa kalkmaya çalıştı ve odayı geçti. "Damian? Marie? Onlar iyi mi?"

Kate başıyla onayladı. Titredi ve elleri şalının üzerinde sıkıştı. Nasıl bir felaket onu giyinik bir halde ona doğru koşturmuştu?

"Kate?" Adam dokundu onu omuz.

"Lütfen, söyleBen ne oldu."

Gözlerini kırptırdı ve sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafına bakındı.

"İyi olacağım. İyi olacağıma eminim." O kadar yumuşak konuşuyordu ki, adam daha da yaklaşmak zorunda kaldı. "Şu anda sadece korkuyorum."

"Neyden? Eve biri mi girdi?" İşe aldığı tüm adamları düşündü. Onları tanımıyordu. Gerçekten tanımıyordu.

"Hayır. Öyle bir şey değil."

Düzensiz kalp atışları yavaşladı. Belki de işi yüzünden üzgündü. Çocuklardan sonra başka neyin bu kadar önemi vardı ki?

"Yarın Jamison'a planlarınızı gönderme konusunda endişeli misiniz?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

"Ne o zaman? Seni bu şekilde titreten nedir?"

"Bilinmeyen."

"Kate, neden oturmuyorsun?"

"Oturmak istemiyorum."

Aklını kaçırmıştı. Yoksa neden burada gece kıyafetleriyle, yalınayak, saçları omuzlarına dökülmüş, iri mavi gözleri kocaman ve korkmuş bir halde dursun ki?

"Özür dilerim. Gelmemeliydim," diye döndü.

Onu durdurdu. "Sorun her neyse, bunu çözebiliriz Kate."

"Evet. Çünkü sen benim ortağımsın. Arkadaşımsın. Bir arkadaştan daha fazlası, demiştin."

Elini tuttu ve onu bir sandalyeye götürdü. Kadın oturmayı reddetti.

"Bununla ne demek istedin Colin? Sen bizim arkadaştan öte, ne demek istedin?"

"Demek istediğim... yani, burada sahip olduğumuz şeyin özel bir şey olduğu. Bir anlaşma yaptık, biz ..."

"Yeminlerimizi bir Tanrı adamının önünde ettik." "Evet. Ettik."

"Biz arkadaştan daha fazlasıyız. Ben senin karınım. Ve sen de benim kocamsın."

"Bu doğru." Boynundan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılmaya başladı.

"Bu gece beni öpme şeklin... arkadaşların öpüşme şekline benzemiyordu."

"Çok üzgünüm Kate. Sana bir özür borçluyum. Bana ne oldu bilmiyorum."

Avucunu adamın gömleğinin ön kısmına bastırdı, bir adım daha yaklaştı ve gözlerinin içine baktı.

"Benim de üzerime geldi, yoksa fark etmedin mi?"

"Oh, fark ettim, Kate. Ortamdan, ay ışığından olmalı."

"Belki de," dedi. "Ya da belki de ben kalpler, çiçekler ve romantizm gibi aptalca kadınsı kavramlara tutunan bir kadınıym."

"Sesin pek emin gelmiyor."

"Şu anda hiçbir şeyden emin değilim. Burada olmam gerektiğinden bile emin değilim."

Kalbinin üzerine koyduğu eli titredi. Colin gözlerini kapattı. Kadın çok yakındaydı. Parmaklarını onun saçlarında gezdirme, başını okşama, onu kendine çekme ve öpme isteğiyle savaştı.

"Neden buradasın?" Cevabı duymaktan korkuyordu. Daha önce çok mu ileri gitmişti?

"Düğün gecemizde bana asla vermek istediğimden daha fazlası için baskı yapmayacağını söylemiştin."

"Ve asla yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Ben de senin gibi," diye fısıldadı. "Ama şimdi buradayım, eğer beni istersen." "Oh, Kate."

Geri çekilmeye çalıştı. "Yanlış anladıysam özür dilerim."

"Gitme." Onu tekrar kollarının arasına aldı. "Çok iyi anladın. Benden daha iyi anladın. Haftalardır inkâr etmeye çalıştığım şeyi hissettin. Seni istiyorum, Kate. Bir iğ anlağmasından daha fazlasını istiyorum. Bizimkinin gerçek bir evlilik olmasını istiyorum. Her yönden senin kocan olmak istiyorum."

"Senin karın olmak istediğim gibi, Colin, ama ..." "Ne oldu, sevgilim?"

Kadın bakışlarını kaçırdı. Adam kollarını onun etrafında sıktı.

"Başarısız olmayı sevmem Colin, bu yüzden Amelie'nin ölümü beni derinden sarstı. Her zorluğun üstesinden gelmeye çalışırım, ama bu gece, ben..." Sözleri bir fısıltıya dönüştü. "Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Çenesini kavradı, onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı ve gülümsedi. Sonra başını eğdi ve dudaklarına doğru fısıldadı.

"Güven bana, Kate. Yarın sabaha kadar uzman bir eş olacaksın."

A Güneş ışığı pencereden içeri süzüldü ve Kate'i uyandırdı. Kendi yatağında değil, Colin'in yatağında olduğunu fark etmesi bir anını aldı. Elini çarşafın üzerinde kaydırды. Colin orada değildi. Oturduğu yerden kalktı ve ona seslendi. Cevap vermedi. Altı köşeli küçük odada saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Kırık tüneğinden bir telle sarkan hüzünlü tahta kuşa rağmen tıkırdamaya devam eden guguklu saate baktı. Saati okuyamayacak kadar uzaktaydı, bu yüzden yataktan kalktı ve odanın karşısına geçti.

Neredeyse dokuz. Karmakarışık saçlarını yüzünden geriye itti ve paniğe kapılmamaya çalıştı. Çocuklar erken yatıp erken kalkıyorlardı. Şimdiye kadar üç saattir ayaktaydılar ve şüphesiz onu soruyorlardı.

Ellerini yanan yanaklarına bastırdı ve çıplak ayaklarına baktı. Kimse görmeden gizlice eve nasıl dönecekti?

Belki Colin çoktan çocuklarla birlikteydi. Onlara nerede olduğunu söylemiş miydi? Peki ya Eugenie?

Avuçlarını yanaklarına bastırdı. Şafaktan çok önce, kimse geceyi *jartiyerde* geçirdiğini öğrenmeden eve dönmeyi planlamıştı.

Bir sandalyenin arkasına asılı yün şalını buldu ve ardından saçlarını parmaklarıyla tarayarak bir düzene sokmaya çalıştı. Etrafta gözlüklerini ararken, onları odasında bıraktığını hatırladı ve inledi.

Pencereye doğru ilerledi, etrafta kimseden bir iz göremedi. Kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Çimlerin üzerinden çitlere doğru fırladı ve evin önüne gelene kadar çitleri takip etti. Neyse ki görünürde hâlâ kimse yoktu. Geceliğini yukarı kaldırdı ve güneşin ısıttığı çimlerin üzerinde koşmaya başladı.

Galeri boştu, bu yüzden aceleyle üst kata çıktı ve kendini odasına kilitledi.

Eugenie her zaman şafaktan hemen sonra yukarıya sıcak su getirirdi. Şimdi ılıktı. Kate elini yüzünü yıkadı, temiz giysiler giydi ve saçlarını topladı. Gözlüklerini aldı ve hasarı incelemek için aynaya doğru yürüdü.

Yorgun görünüyordu. Gözleri uykusuzluktan şişmişti. Aynaya doğru eğildi ve dudaklarına baktı. Dokunulduğunda hassaslaşmış ve biraz şişmişlerdi.

Sanki buna izin verecek biri varmış gibi bütün gün saklanmanın bir anlamı yoktu. Er ya da geç Colin, çocuklar ya da hepsi birlikte onu aramaya geleceklerdi. Dünyayla yüzleşmek, utanca katlanmak ve bu işi bitirmek daha iyiydi. Onlar evliydi. Yanlış bir şey yapmamışlardı. Derin bir nefes aldı.

Dün, hayat ve aşk hakkında bilmesi gereken her şeyi bildiğini düşünen, iyi eğitimli, yirmi dokuz yaşında bir kız kurusuydu. Ne kadar da yanılmıştı.

Ama dün gece biraz utanmaya değerdi.

Kahve kokusu onu mutfığa doğru çekti. Küçük binaya girer girmez Eugenie döndü ve bilmiş bir şekilde gülümsedi.

"Günaydın, Bayan Delany." Eugenie ona ilk kez evlilik adıyla hitap ediyordu. "Kahveyi sıcak tuttum

ama Şimdiye kadar biraz g  lenmiŐ  olur."

Kate ona teŐ ekk  r etti ve  oktan toplanmıŐ  olan masaya hızlıca bir göz attı.

"Colin ve çocuklar nerede?"

"Bay Colin bu sabah uyumana izin vermelerini söyledi ve onları Simon'a teslim etti. Ahırın arkasında toplanmıŐ lar, at nalı oynuyorlar."

"Colin gitti mi?"

Eugenie ona bir fincan kahve uzattı ve sonra onu masaya doğru kıŐ kırttı.

"Isınmakta olan fırında senin için bir tabak irmik ve yumurta var." Ocağa doğru yürüdü. "Bay Colin, Bay Bolton'la birlikte N'awlins'e gitti. Planlarınızı sizin için aldığını ve mimarın ofisine bırakacağını söyledi. Bugünün onun için de özel bir gün olduğunu söyledi."

Kate utanarak bakıŐ larını kaçırdı.

"Planlarınızı tamamladığınızı ve Bay Bolton'la birlikte kredi almak için g  r  Ő eceklerini görmek özel bir durum."

Kate o kadar hızlı baktı ki sıcak kahveyi eline bulaŐ tırdı ve yüzünü buruŐ turdu. Fincanı dikkatle yere bıraktı ve bir bulaŐ ık bezinin peŐ inden gitti.

"Colin kredi almak için New Orleans'a mı gitti?"

Eugenie baŐ ıyla onayladı. "Masanıza bir mektup bırakmıŐ ."

"Hemen döneceğim." Kate yemek tabağına baktı. Çok acıkmıŐ tı ama Colin'in notunu okumak istiyordu. Aceleyle yemek odasına, masasına gitti.

Mektup, *Belle Fleuve*'  n oymasının altında ortalanmıŐ tı.

Sevgili Kate,

Dün gece için teŐ ekk  r ederim. Bugün senden ayrılmak istediğim son Ő eydi ama Jason ve ben bu geziyi, seni terk edeceğimizi bilmeden önce planlamıŐ tık.

...

Dün geceden önce.

Bu sabah senden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Kredi başvurusu için gittik ve iki gün içinde döneceğiz. Planlarınız bende ve başka bir şey yapmadan önce onları Roger Jamison'a bizzat teslim edeceğim.

*Ben dönene kadar, aşkım,
Colin*

Kate elindeki sayfaya baktı.

Ben dönene kadar, aşkım.

Kate mektubu katlayıp korsesinin içine soktu, sonra *Belle Fleuve*'ün minyatürünü eline aldı. Marie ve Patrick'i düşündü ve gülümsedi. Sonunda o da bir Delany olmuştu.

SEKİZ

TAmerika'da New Orleans gibi başka bir şehir yoktu.

Mississippi'nin bir kıvrımında yer alan *Vieux Carre*, İspanya ve Fransa'dan nakledilen eski dünya cazibesini yansıtıyordu. Bu cazibe, duvarlarla çevrili avluların ve dar sokaklara sarkan balkonların ardında geliyordu. Fransız Mahallesi'nin kalabalık caddelerindeki yaşamın sürekli uğultusunu, rıhtımda devam eden ticareti, körfez gelgitlerinin sürekli gelgitlerini maskeleyen durgun bir tempo. Güçlü nehir, dünyanın dört bir yanından New Orleans'a para ve insan taşıyordu.

Colin ve Jason öğleden sonra geç saatlerde kasabaya vardılar. Jason Colin'i kendilerine kalacak yer teklif eden genç çift Edison'larla tanıştırdı. Jason savaş sırasında Derek Edison'la birlikte görev yapmıştı, ta ki Derek yaralanıp esir düşene ve aylarca bir Yankee esir kampında kalana kadar. O zamandan beri günlük yaşamla başa çıkamamış ya da bir işte çalışmamıştı, bu yüzden karısı çamaşır yıkama ve dikiş dikme işlerini üstlenmişti. Derek karanlık olduğuna inandığı bir dünyaya çocuk getirmeyi reddettiği için çocukları olmamış.

Adamın depresyonu ve en basit işlere karşı ilgisizliği Colin'e kendisini hatırlattı. O da aynı boşlukta, aynı karanlıkta var olmuştu. Keşke ona ilham vermesi için Amelie'nin ölümü gerekmeseydi. Kate olmasaydı ne yapardı?

Colin kısa süre sonra Jason'ı arkadaşlarıyla yalnız bıraktı ve Kate'in planlarını iletme üzere dışarı çıktı. Roger Jamison'ın Garden District'teki gölgeli bir sokakta yer alan sessiz ve şık evini buldu. Adam onu günün bu geç saatinde gördüğüne şaşırmıştı ama yine de sıcak bir karşılamayla içeri buyur etti. Çay ikram etti ama Colin reddetti.

"Sizi şehre getiren nedir?" Jamison sordu.

"Buraya iş için geldim. Sizinle tanışmak ve Kate'in Kaptan Stevens'in evi için hazırladığı planları bırakmak istedim." Colin mimara Kate'in çizimlerini uzattı.

"Umarım iyidir."

"O gerçekten çok iyi."

"Babanı tanırdım. İyi bir adamdı. Harika bir mimardı." Jamison planları uzun bir masaya taşıdı ve Kate'in ne yaptığını görmeye hevesli görünüyordu. "Görüyorum ki deliliğine dair söylentiler fazlasıyla abartılmış."

"Delilik mi?"

"Savaşta deli bir adam olarak döndüğün tüm kasabada konuşuluyordu. İnsanlar Katherine Keene'in sizi kurtarmaya gittiğini duyunca, onun hayatından endişe edenler oldu. Gördüğüm kadarıyla hepsi asılsız söylentilerle beslenen dedikodular. İkinizin evli olduğunu duyduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz."

"Benden daha fazla şaşırmış olamazsın." Yani herkes Kate'in onu deliliğin eşiğinden kurtardığından emindi.

Roger Colin'i incelemeye devam etti. "İkiniz adına da mutluyum. Patrick ailede yeniden bir mimar olmasından çok memnun olurdu. Tebrikler bu arada."

"Teşekkür ederim, efendim." Colin şapkasını kalçasına vurdu ve yüzüne bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Dün gece kollarındaki Kate'i düşünmeden edemiyordu. Onun için çok şey yapmıştı. Evliliklerine tam olarak ne katmıştı?

Bu sabah uyandığında orada olmayı diledi. Keşke veda etmek için orada olsaydı.

Jamison sanki Colin'in düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi gülümsedi. "Kate çok çekici ve zeki bir kadın."

"*Belle Fleuve* için harika planları var."

"Katılıyorum. Onları ben de gördüm."

"Şansımız yaver giderse bir gün restorasyon için paramız olacak." Colin'in aklı başka yerlerdeydi. Kate şimdi ne yapıyordu? Onunla birlikte miydi?

Çocuklarla mı? Ya da masasında mı çalışıyordu? Belki Marie ile bahçede suluboya resim yapıyorlardı ya da belki Damian onun kucağında harfleri öğreniyordu -

"Duyduğuma göre kendi malikanesini kendi zevkine göre inşa edebilirmiş."

Kendi malikanesini mi inşa etti? Tam olarak ne kadar zengindi? Colin ne diyeceğini bilemedi.

Jamison tekrar, "Kaptan Stevens için ne tasarladığını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. Colin'in tepkisini not alarak, "Yüzündeki ifadeden bir sorun olduğunu anlayabiliyorum," diye ekledi.

"Ezekiel Stevens, Kate ile şahsen konuşmak için *Belle Fleuve*'e geldi."

"Ondan hoşlanmıyorsun."

"Kate'in fırsatını engellemek istemem, ama bilmelisin ki Kate'e karşı çok açık sözlüydü. En azından ben öyle düşündüm."

"Onu evde bir daha rahatsız etmeyeceğinden emin olacağım." Roger gözlüklerinin üzerinden Colin'e baktı. "Aslında toplantılarımızda bulunmasına gerek yok. Onlarla kesinlikle ayrı ayrı görüşebilirim."

Colin, Kate'in bu haberi nasıl karşılayacağını tahmin edebiliyordu.

"Buna gerek kalmayacak. Eşim onun önerilerine katılmasa da planlar için çok zaman ve çaba harcadı. Projeyi ya da Kate'in gerekli toplantılarda bulunmasını tehlikeye atmak istemem çünkü ben... şey, çünkü tamamen masumane olabilecek tekliflere aşırı tepki veriyor olabilirim."

"Anlıyorum. Sadece farkında olmamı istediniz."

Colin başını salladı. "Bu doğru. Anlayışınız için teşekkür ederim." Elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevkti. Şimdi iş toplantıma gitmeliyim."

"Sana iyi şanslar, Delany." Jamison onu kapıya kadar geçirdi.

"Teşekkür ederim efendim," dedi Colin. "Buna ihtiyacım olacak."

Colin New Orleans'ı hemen hemen aynı buldu ama yine de her şey farklıydı. Şehrin en yetenekli şefi Antoine, restoranını St. Louis Caddesi'ne taşımış, sonra da ölmek üzere Marsilya'ya geri dönmüş ve burayı işletmesi için karısını bırakmıştı.

Colin restoranın dışındaki caddede durup pencerelerden avizelerin altın ışığıyla parlayan odalara baktı. Gümüş ve kristal, kolalı beyaz keten masa örtülerinin üzerinde parıldıyordu. Kate'in masalardan birinde oturduğunu, parlak mavi gözlerinin parladığını hayal etti. Bu onun alışık olduğu, Keene'lerin ona sunduğu yaşam tarzıydı. Gilbert Keene ona iyi bir miras bırakmıştı: Kate'in giysileri en iyi kumaştan ve en son modeldi ve St. Charles'taki süiti de ucuza gelmemişti - ama parası kendisine aitti.

Karısından sadaka alacak değildi.

Karısı. Kate'in onun olması hâlâ imkânsız, hatta inanılmaz görünüyordu. Ve şimdi sadece isimden öte bir şekilde onun olmuştu. Colin restoranın penceresindeki kendi yansımasına baktı. Koyu, endişeli gözler ona bakıyordu. Bastonuna ağır ağır yaslanırken uzun boyu bir tarafa doğru eğilmişti. Zayıftı ama eskisi kadar cılız değildi. Yüzüne kazınmış çizgiler çok daha yaşlı birine aitti. Yeni kıyafetlere ihtiyacı vardı. Savaşın önce sahip olduğu siyah takım elbisesi eskimiş olduğunu gösteriyordu. Eğer bu kadar zayıf olmasaydı üzerine hiç oturmazdı. Bu haliyle ceket omuzlarına tam oturuyordu.

Otuz iki yıllık hayatı için gösterecek pek bir şeyi yoktu. Kate onun teklifini nasıl kabul etmişti? Colin kesinlikle pazarlığın en iyisini almıştı.

Madison ve Decatur'un köşesindeki Tujague'ye doğru yöneldi. Yaklaştıkça restoranın özel karidesli *remoulade*'i için ağzı sulanıyordu. Lokantadaki akşam yemeği harcamak istediğinden daha pahalıya mal olacaktı ama on yılda bir savurganlık affedilebilirdi.

Neredeyse varmak üzereyken Colin atını demir bir direğe bağladı ve caddenin karşısına geçmek üzereydi ki arkadan biri yaklaştı.

"Bu Colin Delany değil mi?" Kadının gırtlaktan gelen sesi tanıdık geliyordu.

Ne olduğunu anlayamayan Colin dönerken kaldırım taşlarına takılmamaya dikkat etti ve kendini Teksas'tan gelirken trende tanıştığı kızıl saçlı fahişe Tillie Cutter'la yüz yüze buldu. Adam konuşacak havada olmamasına rağmen kadın saatlerce sohbet etmişti. Ona adını ve başka pek bir şey söylememiştir ama bir şekilde *Belle Fleuve*'de izini bulmayı başarmıştı. Tillie, Kate'in geldiği gün *jartiyere* mi gelmişti? O sırada tam olarak hatırlayamayacak kadar uyuşturulmuştu.

Tillie hiçbir uyarı ya da davet olmaksızın elini adamın boştaki kolunun kıvrımına soktu. Ucuz parfümle öylesine yoğun bir şekilde ıslatılmıştı ki, hava hızla kokuyla yoğunlaştı.

"Seni son gördüğümünden çok daha iyi görünüyorsun," dedi ona.

"Teşekkür ederim. Çünkü karım bana çok iyi bakıyor."

Tillie şaşkınlığını iyi gizledi. Başını salladı ve firfırlı şapkasının üzerindeki devekuşu tüyü sallanmaya başladı.

"Karınız

mı?" "Evet."

Tillie omuz silkti. "Çoğu erkek şehirdeyken bunun eğlenceyi bozmasına izin vermez."

Colin onun dirsekleri yıpranmış ve beyaz dantel manşetleri çözülmüş uzun, siyah, kadife elbisesini inceledi. Ayakkabıları aşınmış, derisi parmak uçlarından çatlamıştı. Gözleri sürmeli ve yanakları pürüzlü olsa da, bir kat yüz boyası bile gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgileri gizleyemiyordu. Evinde Kate gibi bir kadın olan bir adamın Tillie'ye dönmesi için deli olması gerekirdi.

"Caddenin karşısına geçmene yardım edeyim." Onun kolunu çekti. Birlikte St. Louis Caddesi'ni geçmeye başladılar.

"Nerede kalıyorsun?" Tillie bilmek istedi. "Seni evime götürmekten mutluluk duyarım. İstedığınız kadar kalabilirsiniz ve sizden sadece bir saat için ücret alırım."

Basin Caddesi'nde yüksek sınıf genelevler olduğunu biliyordu - New Orleans'ın en iyi evlerinden daha iyi dekore edilmiş üç katlı konaklar. Maun zeminler ve ceviz ahşap işçiliği, Doğu'dan gelen en iyi halılar, sterlin ve porselenler ambiyansa katkıda bulunuyordu. Ama Tillie, Teksas'ta ordu alaylarının peşinden bazen Meksika'nın kilometrelerce içlerine kadar giden bir kamp takipçisiydi. Gerçekten iyi bir beyefendinin işletmesinin içini hiç görmemişti ve görmeyecekti de.

Caddenin karşısına geçer geçmez kolunu kurtardı. "Cömert teklifini geri çevirmek zorundayım, Tillie."

Gülümsemesi çabucak kayboldu. "Benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Karıma çok düşkünümdür." Kıskançlıktan daha fazlasıydı. Aşıktı.

"Bu değişecek. Sözlerimi bir kenara yazın." Colin değişmeyeceğini umuyordu.

"Kendine iyi bak, Tillie."

Ezekiel Stevens kolunda uzun boylu, pahalı görünümlü bir sarışın ve ağzında Küba purosuyla restorandan çıktığında Tujague'nin önündeki köşedeydiler. Colin'i tanıdığı anda kaptanın gülümsemesi daha da genişledi. Yüksek sesle gülmeye cesaret edmeden önce Tillie'yi bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Seni burada gördüğümü düşünsene, Delany." Tillie'ye tekrar dikkatle baktı. "Sevgili Bayan Delany bu akşam nerede?"

Kaptanın ağzına vurmak hapiste bir gece geçirmeye degebilirdi, özellikle de adamın kendini beğenmiş gülümsemesini silecekse. Kate'in iyiliği için bundan kaçındı.

"Kate evde. Ben iş için buradayım."

Stevens tekrar Tillie'ye baktı.

"Anlıyorum."

"Korkarım bilmiyorsunuz," dedi Colin. "Bayan Cutter'la birkaç ay önce Teksas'tan gelirken trende tanıştık. Sağlığım ile ilgili sorular soruyordu. Bu sizi ilgilendirmez."

"İçimden bir ses sağlığınıza çok dikkat ettiğini sylyyor." Stevens purosunu çekti ve mavi bir duman halkası üfledi. "Duyduğuma göre evde kalıp Bayan Delany'ye hizmet etmen senin için daha kazançlı olurmuş."

Colin, Stevens'a doğru bir adım attı ve yarasının yankısı bacağından yukarı doğru bir sıcaklık mızrağı gönderdi. Geri çekilmek zorunda kalan Colin, Stevens'ın arkadaşına döndü.

"O şerefe nail olamadım hanımefendi," diye kendini tanıttı Colin.

Stevens purosunun etrafında gülümsedi. "Bayan Alicia Rhodes'un arkadaşlığını karşılayabileceğinden şüpheliyim, Delany. Tabii karın sana borç vermezse."

"Beni aşağılıyorsunuz, Kaptan. Neden?"

"Zor zamanlar geçirdiğinizi ve sevgili eşinizin sizi kurtarmaya geldiğini duydum. Tam bir aşk hikayesi."

"Deliliğimle ilgili söylentiler de çok abartılıydı." Colin Tillie'ye döndü. "İlginiz için teşekkür ederim, Bayan Cutter. Daha fazla oyalanmanıza gerek yok."

Tillie kaptana bir gülümseme armağan etti.

"Umarım tekrar karşılaşırız Kaptan." Uzaklaşırken Colin'i görmezden geldi.

"Sevgili Katherine'den bahsetmişken," dedi Stevens, "planlarım nasıl gidiyor?"

Colin çenesini açtı. Dn geceden sonra kıskanması için hiçbir neden yoktu. Gururunun Kate'in kariyerinin önüne geçmesine izin vermeyi reddediyordu.

"Planları bu öğleden sonra Roger Jamison'a teslim ettim. Planları inceleyeceğini ve projeyi görüşmek üzere sizinle bir araya geleceğini söyledi."

Kaptanın gülümsemesi yeniden alevlendi.

"Bu uzun zamandır aldığım en iyi haber," dedi. "Kate'e onu yakında tekrar görmeyi dört gözle beklediğimi söyle."

Colin'in öfkesini kontrol altında tutmak için yapabileceği tek şey buydu. Kaptan Stevens kolundaki kadına döndü. "Hazır mısınız, canım?"

"Her zaman yağmur gibi hazırım ve sen de bunu biliyorsun." Güzel genç kadın yirmi yaşından büyük göstermiyordu.

İkisi iyi geceler dileyip uzaklaşırken Stevens Colin'e göz kırptı.

Stevens'la karşılaşması Colin'in iştahını Tillie'yle tekrar uğraşmak zorunda kalmaktan daha da fazla kaçırmıştı. Tujague'nin kapısından içeri baktı, orada bir yemeğin ne kadara mal olacağını düşündü ve Fransız Pazarı'ndaki Café Du Monde'a gitmeye karar verdi. Kahve ve pasta bu gece için yeterli olacaktı.

Tbugün hazine avı için mükemmel bir gün, değil mi Kate Teyze?" Damian, meşe ağaçlarının arasındaki ön *bahçenin* en ucundan geçerken Kate ve Marie'nin peşine takıldı.

"Kesinlikle öyle." Simon'ın ödünç verdiği küreği eline alan Kate de aynı fikirdeydi.

Berrak gökyüzü, ılık sonbahar gününe güzel bir fon oluşturuyordu.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Damian kız kardeşine yaklaşarak elindeki haritayı almaya çalıştı. "Bırak ben tutayım."

Marie sayfayı ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Yırtabilirsin."

"Duralım, olur mu? Hep birlikte çalışırız," diye önerdi Kate.

Dün Colin gittikten sonra üçü birlikte harita üzerinde çalışmıştı. Kate bunun, ön bahçenin ve çimenlik alanın planını çizmek, meşelerle kaplı yolu ve River Road'un sınırını eklemek için uygun bir etkinlik olduğunu düşünmüştü.

Marie detayları çizdikten sonra haritayı süslemek için sulu boyaalarını kullanmıştı. Damian haritayı ağaç, şerit, meşe, kaya, yol ve diğer yer işaretlerini okumayı öğrenmek için kullanıyordu. Kate onların ilerlemesinden memnundu ve aynı zamanda er ya da geç gerçek bir öğretmen tutmaları gerekeceğinden endişe ediyordu.

Üçü bir an haritanın üzerine eğildiler ve patikanın ortasındaki meşeye kadar olan adımları saymaya karar verdiler.

"Annem, *Büyükanne* Delany'nin hazinelerinin burada bir yerde gömülü olduğundan emindi." Marie haritayı yuvarlamadan önce bahçeyi taradı, başını eğdi ve adımları saymaya başladı.

"Yatmadan önce bize bir sürü hikaye anlatırdı. En sevdiklerim gömülü hazine hakkındaydı. *Büyükanne* Delany onu neden gömmüştü ki? Neydi o hazine?" Damian sordu.

"Yankee askerleri savaş sırasında geldiler ve kendilerine ait olmayan şeyleri aldılar. Buradaki ekicileri düşmanları olarak gördüler," dedi Kate. Savaş ganimetleri ya da Güney'i hâlâ saran hüznün için bundan daha basit bir açıklama olamazdı. "Büyükannenizin ne gömdüğüne gelince, hiçbir fikrim yok. Aslında, onun gerçekten bir şey gömdüğüne de inanmıyorum."

"Ama annem hep bundan bahsettiğini söylerdi. Annemin bunun doğru olup olmadığını hiç öğrenememiş olması çok kötü. Nereyi kazmamız gerektiğini bize söyleyebilirdi," diye ekledi Marie.

Kate, "Yankiler, ekicilerin ve toprak sahiplerinin gümüş, altın ve diğer değerli eşyaları gömdüklerine inanıyorlardı, ama bunların çoğunlukla masal olduğunu hissediyorum" dedi.

"Ama *Büyükanne* Delany gerçekten yaptı." Damian ikna olmayacaktı. "Sadece onu bulmalıyız ve hepimiz zengin olacağız."

Sonunda ortadaki meşede durdular.

"Yüz altmış üç adım." Damian kılıcını bırakıp küreğe uzanırken Marie ağaç gövdesinin etrafında dolaşarak parmaklarını sert kabukların üzerinde gezdirdi.

Kate onu uzatırken, "Dikkatli ol," dedi.

Damian derin bir nefes aldı ve küreğin ucunu toprağa gömdü. Toprağı kırmayı başaramayınca üzerine atladı. Ağırılığı küreği yerinden oynatmadı. Marie iç çekti.

"Kazmama izin vermelisin. Eminim *büyükannem* onu birkaç santimden daha derine gömerdi," dedi.

"Bence gayet iyi gidiyor." Kate, Damian'ın daha güçlü olmamasına seviniyordu, yoksa Simon çok daha derin çukurları dolduruyor olacaktı.

Marie güneşin ısıttığı çimlerin üzerine oturdu ve eteğini etrafına sardı. Kate de ona katıldı, Damian'ın meşe ağacının dibinde çalışmasına izin vermekten memnundu.

"Colin Amca'yla evlendiğin için mutlu musun?" Marie eteğini dizlerinin üzerinde düzelterek sordu. "Yoksa sözünü tutmanı sağladığımız için üzgün müsün?"

Kate'in yanakları ısındı ama güneşten değil. Gözlerini kapadı ve yüzünü güneş ışığına doğru kaldırdı.

"Çok mutluyum."

Marie, "İlk düşündüğümden daha iyi biri," dedi.

"Siz ikiniz geldiğinizden beri çok değişti."

"Nasıl değişti?"

Kıza ne kadarını anlatmalıydı? "Sadece ayak bileğindeki yaradan değil, savaş sırasında olanlardan dolayı da çok acı çekiyordu. Kendini *garçonnière*'e taşımıştı ve kimsenin içeri girmesine izin vermek istemiyordu."

"Sen bile mi?"

"Özellikle de ben." Kate hatırlayarak gülümsedi. "Buraya evi onarmasına yardım etmek için geldim, sonra onarıma ihtiyacı olanın kendisi olduğunu öğrendim. O öyle görmedi. Gitmeyi reddettim."

"Bu onu kızdırdı mı?" "Evet,"

diye başını salladı. "Hem de

çok." "Ama sen kaldın."

"Kaldım. Yardım etmeye çalıştım. Ama siz ikiniz ve anneniz gelene kadar üzüntüsünü bir kenara bırakmak zorunda kalmadı."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Kendinden başka birini, kendi acısından başka bir şeyi düşünerek."

Acıya ihtiyacın olduğu sürece tutunabilirsin. İkisi de sonunda acılarını bıraktıkları için minnettardı - Amelie'yi unutmadıkları için, asla unutmadıkları için, ama acılarını bıraktıkları için. Çocukların da öyle olduğunu umuyordu. Kolunu Marie'ye doladı ve kız başını Kate'in omzuna koydu.

"Sence annem bizi izliyor mudur?" diye sordu kız.

Kate gökyüzünü taradı. "Öyle olduğunu biliyorum. Onun ruhunu burada hissedebiliyorum." "Ben de hissedebiliyorum," dedi Marie.

Tam o sırada Damian hem kılıcına hem de küreğe tutunmaya çalışarak hızla yanlarından geçti.

"Hadi!" diye bağırdı. "Bir sonraki ağaca geçelim. Burada bir şey yok."

"Burada onun küçük pislik yığınlarından başka bir şey yok," diye başını salladı Marie. "Ama en azından meşgul."

NINETEEN

WKiralık at arabası, Hibernia Bankası'nın bulunduğu Camp Caddesi'nde Tom Gilmore'un evinin önünde durduğunda Colin dikkatlice dışarı çıktı ve Jason'ın kendisine katılmasını bekledi, ardından

Şoför. Colin ön kapıya doğru bir adım atmadan önce Jason onu durdurdu.

"Umalım da şansımız bugün de yaver gitsin." Jason uzun siyah şapkasını ortaladı ve tepesine hafifçe vurdu.

"Şans mı?" Şans son zamanlarda Colin'in hayatında pek önemli bir yer tutmuyordu.

"Sondajlar kazıldı, kamışlar ekilmeye hazır. Tarlada çalışacak iyi bir ekip tuttuk gibi görünüyor. Şansımız yaver giderse, bu borç bizi idare eder."

"Bazen dünyadaki tüm şanslar hiçbir işe yaramaz." "O zaman Tanrı'nın bizim yanımızda olması için dua edelim."

Colin başıyla onayladı ama Tanrı uzun zamandır onun yanında değildi. "Dün akşam yemekte seni özledik," dedi Jason.

"Arkadaşlarına yük olmak istemedim." Colin, Fransız Mahallesi'nde yaptığı gezintinin ayrıntılarını kendine sakladı.

"Derek beni Hibernia Bank'ı kuran adamlarla ilgili bilgilendirdi. On iki zengin İrlandalı." Önlerindeki binayı işaret etti. "Beş yıl önce tam burada, bu hukuk bürosunda başlamışlar. Karınızın Gilbert Keene'in kızı olduğunu söylediğimde Derek bile onun adını duymuştu. Bu bizim için iyiye işaret olmalı."

Colin takım elbisesinin manşetlerini çekiştirdi ve daha şık görünmeyi diledi. Yine de borç almaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Jason'ın söylediklerine rağmen, Colin'in yapmak isteyeceği son şey Kate'in adından yararlanmaktı. Özellikle de

bütün kasaba

Zaten onun sadakasıyla yaşadığına ikna olmuştu. Krediyi kendi hak ettiği için istiyordu.

İçeri girdiler, bir bekleme odasına alındılar ve banka başkanı Patrick Irwin'in şehir dışında olduğu, ancak başkan yardımcısı Brandon Hovard'ın kendileriyle görüşmekten memnuniyet duyacağı söylendi.

Belle Fleuve'ün hayatta kalması için Colin ne gerekiyorsa yapacaktı. Derin bir nefes aldı ve iyi döşenmiş bekleme salonunu inceledi. Uzak duvarda asılı olan banka mühründe İrlanda'nın ulusal sembolü olan bir arp bulunuyordu.

"Hibernia'nın kim olduğunu merak ediyorum." Huşu içinde olduğu her halinden belli olan Jason o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Colin onu zar zor duydu.

"Hibernia, İrlanda'nın Roma dönemindeki adıydı."

Tam o sırada bağlantı kapısı açıldı ve Hovard içeri girdiğinde Colin ve Jason ayağa kalktı. Koyu kahverengi ceketinin altındaki kruvaze yeleği, düğümlü kravatı ve yüksek yakasıyla şık görünen adam Colin'in beklediğinden çok daha gençti, ama hoş bir gülümsemesi ve Colin'i hemen rahatlatan bir tarzı vardı.

"Bay Irwin şehir dışında olduğu için üzgünüm. Eğer beklemeyi tercih ederseniz-" "**Önemli** değil," dedi Colin. "Sizinle onun evinde buluşmaktan mutluluk duyarız. sabit."

"O zaman lütfen bana katılın beyler." Hovard onları yan odaya götürdü ve geniş bir kiraz masanın arkasına oturmadan önce ikisinin de oturmasını bekledi.

"Aslen Baton Rouge'lu olduğum için ikiniz hakkında bilgi edinme cüretini gösterdim."

Hovard, Kate'in bütün faturaları ödediğinden söz edildiğini duymuş muydu? Herkes neden borç aldığını mı merak ediyordu?

Hovard Jason'la başladı. "Bay Bolton, babanız *Belle Fleuve*'de müdürdü. Bu doğru mu?"

"Doğru, efendim."

"Peki onun yeteneklerini edindiğinizi düşünüyor musunuz?"

"Umarım öyledir efendim."

Jason, Hovard'la yetiştirilme tarzı, Konfederasyon ordusunda geçirdiği yıllar ve kısa süre önce evlenip çiftliğe geri dönmesi hakkında rahatça sohbet etti.

Hovard, Colin'e dönmeden önce birkaç not aldı.

"Babanız sadece bir plantasyon sahibi değil, aynı zamanda bir mimardı, değil mi?"

"Çoğunlukla bir mimardı. Annemle, eski Marie Baudier ile evlendiğinde, bir beyefendi ekici oldu. Bolton'un babası kamış üretiminin başarısından sorumluydu."

"O halde siz ve Bay Bolton da başarılı ortaklar olmalısınız."

"Öyle umuyoruz," dedi Colin.

"Yakın zamanda bir kız kardeşinizi kaybettiniz." Hovard notlarını okumayı bıraktı ve başını kaldırdı.

"Evet. Amelie. Çocuklarını bana emanet etti."

"Karınız eski Katherine Keene." Colin başını salladı. Bekledi.

"Gilbert Keene yatırımcılarımızdan biriydi. İlk on iki kişiden biri değildi ama kuruculardan kısa bir süre sonra geldi. Kredi almakta sorun yaşamazsınız."

Colin ayağa kalkmak için hamle yaptı, dışarı çıkmaya hazırdı. Jason koluna dokundu ve Colin rahatladı. Paramparça olmuş gururunu kurtarmak için bile olsa bu krediye ihtiyacı vardı.

"Evin üzerinde ipotek yok mu?" Hovard bazı kâğıtları karıştırdı ve sonra başını kaldırıp baktı. "Sadece bir formalite. Sormak zorundayım."

"Ailem çiftliğin tamamına sahipti."

"Vergilerin güncel olduğunu varsayıyorum. Savaştan sonra pek çok çiftçi vergilerini ödeyemedi."

"*Belle Fleuve*'deki emlak vergileri, yakın zamanda batıdaki Kızılderili savaşlarında görev yaptığım için kaldırılmıştı."

Hovard notlarının üzerinden kaşlarını çattı. "Bu çok garip. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım."

"Döndüğümde bana bir mektup verildi. Üç ya da dört yıl öncesine ait." Yanında getirmeyi unutmamış ve Hovard'a göstermişti.

"Bunu vergi dairesinden mi aldınız?"

"Ordudan ayrıldıktan sonra doğrudan oraya gittim ve Louisiana'ya döndüm. Mektup onların kayıtlarındaydı."

"Ne zaman oldu bu?"

"Çok uzun zaman önce değil. Birkaç ay önce." O kadar çok şey olmuştu ki emin olamıyordu.

Döndüğünde korkunç bir acı içindeydi ve afyonun etkisiyle sersemlemişti. Hikayeyi bir araya getirmeye çalıştı.

"Şehre geri döndüğümde bir komşumla karşılaştım ve bana tüm haciz ve açık artırmalardan bahsetti. *Belle Fleuve'e* gitmeden önce vergi dairesini ziyaret etmemi tavsiye etti." Colin hiçbir vergi ödemesini aksatmamıştı ve kendini evsiz bulacağından emindi.

Hovard sessiz kaldı. Ne düşünüyordu acaba? Colin'in yanında Jason kıpırdandı.

"Geriye dönük vergi borcum varsa, bu tutarı krediye ekleyebilir misiniz? Elbette, miktarı mümkün olduğunca başvurumda talep ettiğim miktara yakın tutmayı tercih ederim."

Sonunda Hovard sandalyesinde arkasına yaslandı. Ellerini birleştirdi ve parmak uçlarını birbirine vurdu.

"Bir sorun olmamalı. Emlak vergisi ödemelerinizin güncel olduğuna dair kanıta ihtiyacımız olacak. Ben evrakları düzenlerken sizin de vergi dairesine gidip belgeleri istemeniz daha uygun olur. Sakıncası yoksa," diye ekledi.

"Hiç de değil." Tek istediği eve gitmekti. İhtiyacı olan şey kredinin bir an önce verilmesiydi. "Zaman yaratacağız."

Jason başıyla onayladı.

"Tamam." Hovard ayağa kalktı. "O zaman öğleden sonra seninle burada buluşacağız ve krediyi sonuçlandıracağız. Yarın sabah evinin yolunu tutmuş olursun."

O Colin'in yokluğunun üçüncü gününde, Eugenie ve çocuklar hazine avına devam ederken, Kate de Belediye'ye sunmayı planladığı kır evi ve ahır tasarımları üzerinde yoğunlaştı. periyodik yarışma. Sade bir kır evi ile başladı ve hayal gücünü genişletti. Birinci katta tüm olağan odalar ve kapalı bir mutfak vardı. Sonra ön ve arkaya iki geniş veranda ekledi. Birinci kattaki odaların hepsinde ve ikinci kattakilerin çoğunda şömineler vardı. Üst kat, yatak odalarını ayıran geniş bir salonla birinci katı yansıtıyordu. Çam ve dişbudak gibi ekonomik ahşaplar seçti ve boya ya da gren kullanılmamasını şart koştu.

Orta holün sonunda bir merdiven çizdikten sonra, merdiven boşluğunu aydınlatmak ve merdivenlere gündüzleri sıcak bir ışıltı vermek için ilk sahanlığa dairesel bir vitray pencere eklemiştir.

Gözlerini kapattı ve evin kırdaki uzun ve davetkâr bir şekilde durduğunu, hayat, kahkaha ve umut dolu bir yuva olduğunu hayal etti. Kate merdivenin üzerindeki yuvarlak pencereyi kalemle çizerken, dairenin içini hayali bir yonca taslağıyla doldurdu.

Tam detayları bitirdiği sırada Marie ve Damian koşarak içeri girdiler. Kate onları gülümseyerek karşıladı.

Marie planları incelerken Damian Kate'in sandalyesine yaslandı.

Damian Kate'e, "Eugenie onu çok yorduğumuzu söyledi," dedi.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye güldü.

"Bitirdin mi?" Marie bilmek istedi.

"Neredeyse. Hazine avından bir şey çıktı mı

Damian?" Başını salladı. "Hayır, ama pes etmiyorum."

"Ne var Bu mu?" Marie oldu işaretleme için ve pencere ile Yonca. "Eğer bu dört yapraklı bir yonca ise yapraklardan birini unutmuşsun."

"Bu bir yonca. Yonca, benim doğduğum ülke olan İrlanda'ya ait bir semboldür. Büyük büyük Delany büyükannen ve büyükbaban

orada da doğdular." "Shamrock,"

diye tekrarladı Damian.

"İrlandaca'da *seamrog* diye telaffuz edilir." Kate parmağıyla desenin izini sürdü. "Annemin tek bir mücevheri vardı, ortasında yonca olan yuvarlak, pirinç bir kolye. Onu hiç çıkarmazdı."

"Ölen annen mi?" Marie düşünceli görünüyordu. "Yoksa seni evlat edinen mi?"

Kate başını salladı. "Ölen kişi."

"Üzerindeyken gömüldü mü?" Damian masanın ayağını tekmelemeye başladı.

Kate cevap vermeden önce, "Lütfen dur," dedi. "Ona ne olduğundan emin değilim. Belki de kız kardeşlerimden birinde vardır."

"Seninle birlikte yetimhaneye giden. Belki onda vardır," diye önerdi Marie.

Kate başını salladı. "Hayır, o yapmadı. Belki iki ablamdan biri olabilir."

"Şimdi neredeler?"

"Bilmiyorum. Onları bulmaya çalıştım ama pek şansım olmadı." Artık hem para hem de zaman çok kıymetli olduğuna göre, aramaya devam edebilmesi için bir süre daha geçmesi gerekecekti.

"Belki de yetimhaneden hiç çıkamamışlardır." Marie'nin gözleri paniklemiş bir ifadeye büründü. "Belki hâlâ oradadırlar."

Kate başını salladı. "Artık hepsi yetişkin birer kadın."

Damian ilgisini kaybetti, Kate'in kalemlerinden birini aldı ve boş bir sayfaya çizmeye başladı.

"Onları tekrar görmek ister misin?" Marie sordu.

"Elbette," dedi Kate. "Hâlâ bir gün hepsini bulmayı umuyorum."

Marie'nin bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Damian'ın akşam yemeği için bulaşık yıkamasına yardım eder misin?"

Odadan el ele çıktılar, Kate'e kız kardeşleriyle el ele tutuşarak zincir oluşturdıkları ve Sarah'yı sürükledikleri zamanları hatırlattılar.

en küçükleri, arkalarından.

Tek bildiği, onlardan birinin yolun hemen aşağısında yaşıyor olabileceğiydi. Tesadüfen karşılaşsalar onları tanır mıydı? Onu tanırlar mıydı?

Hava hâlâ güneşliydi ama öğleden sonra b i r serinlik vardı, bu yüzden Kate sandalyesinin arkasına örttüğü kazağını giydi. Çizimlere birkaç dokunuş daha yaptı ve bitirdiğinde pencereye doğru yürüyüp öğleden sonra ışığına baktı. Meşeler altın bir parıltıyla aydınlanmıştı; ağaçlardan sarkan gri yosunlar gümüş gibi görünüyordu. River Road'a giden yol ıssızdı.

Colin'i izlemek için pencereye ilk kez gelmiyordu. Onun bugün bir ara dönmesini beklemiş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Onu düşündüğünden çok daha fazla özlemişti. Onu tarlalarda at sürerken görmeyi ve mürettebatla konuşmasını izlemeyi dört gözle bekliyordu.

Onu son gördüğünde yüzünde gerçek bir gülümseme vardı - kendisinin sorumlu olduğu bir gülümseme.

Kate avuçlarını yanaklarına bastırarak başka bir şey düşünmeye çalıştı ama bu neredeyse imkânsızdı. Birlikte geçirdikleri gece hâlâ bir rüya gibiydi ve onu hiç hayal etmediği özlemlerle dolduruyordu.

Amelie, Billy Hart'la hiç böyle bir mutluluk yaşamış mıydı? Belki başlangıçta. Kate öyle umuyordu. Amelie sayesinde çocuklar Kansas'taki durumlarına rağmen başarılı olmuşlardı. Damian biraz yaramazdı ama bu beklenen bir şeydi. Hayatın onlar için neler sakladığını bilmek imkânsızdı. Umarım Kate'in kız kardeşlerini kaybettiği gibi birbirlerini kaybetmezlerdi.

Kazağının kenarlarını çekiştirerek, derginin yarışması için çizdiği kır evindeki yoncaya baktı ve onun yerine İrlanda'nın inişli çıkışlı yeşil tepelerini, yüksek kayalıklarını ve dalgalı denizlerini gördü. Neredeyse ocakta yanan bir Yule kütüğünün kokusunu alıyordu ve İrlanda'daki ilk yıllarına ait anılarını yetişkinlik dönemiyle karıştırıp karıştırmadığından emin değildi.

İrlanda'yı düşünerek *Belle Fleuve*'de bir İrlanda Noel'i geçirmenin eğlenceli olacağına karar verdi. Elbette hesabında basit bir Noel için yeterince para vardı.

O günkü işini bitirdikten sonra Eugenie'yi bulmaya gitti, o da Damian'ın yukarıda boğazının kaşındığını ve Marie'nin ona kitap okuduğunu söyledi.

Kate bir tencere sıcak çikolata ve içinde üç fincan bulunan bir tepsi hazırladı. Kate elinde çikolatayla çocukların odasına girdiğinde Marie'nin gerçekten de kardeşine kitap okuduğunu gördü. Kate içeri girdiğinde kız kitabı bıraktı. Güzel Baudier gözleri onun kaygısını yansıtıyordu.

Marie hemen Kate'e, "Ateşi yok," diye bilgi verdi. "Alnı çok serin."

Kate, Marie'nin elini tuttu. "Kendini üzme. Küçük çocuklar her zaman soğuk algınlığı geçirir. Küçük kızlar da öyle. Yarın sapasağlam olacak. Göreceksin."

"Umarım öyledir." Marie kuşkululu görünüyordu.

Kate, Damian'ın yastıkların arasında rahat ettiğinden emin olduktan sonra ikisine de birer fincan çikolata doldurdu. Oturdu ve onlara çocukken Noel'i İrlanda'da nasıl geçirdiğini düşündüğünü ve bu yıl eski geleneklerden bazılarını onlarla birlikte kutlamanın eğlenceli olabileceğini söyledi. Sonra Marie'den okumaya devam etmesini istedi.

Kız gerçekten yetenekliydi. Kate'in ayıracak parası olduğunda Marie için bir resim öğretmeni bulacaktı. Sessiz bir saat geçti ve sonra Eugenie çocuklar için bir yemek tepsi getirdi. Yerleştiklerinde Kate, Eugenie'yle birlikte dışarı çıktı.

"Bayan Kate-" diye başladı Eugenie.

Kate düşüncelerini aktarmaya hevesliydi. "Haklıydın, Eugenie. Amelie için her zaman yas tutacağım ama hayat daha da aydınlanıyor gibi görünüyor. Şükredecek çok şeyimiz var."

"Buna amin derim," dedi Eugenie.

"*Belle Fleuve*'e gelip Colin'in hayatına girdiğim gün, evli ve iki çocuklu olacağımızı hayal bile edemezdim." Ellerini belinde kavuşturdu ve gülümsedi. "Belki de çocuklarla birlikte yemeliyim. Colin'in ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama alacakaranlık çöktüğüne göre yarına kadar dönmez herhalde. Umarım çok uzun sürmez."

"O evde, Bayan Kate. Ben de size söyleyecektim. Yaklaşık bir saattir burada olduğu ortaya çıktı. Simon geldi ve tepsiyi getirmeden önce bana söyledi."

"Colin evde mi?" Kate'in eli saçlarına gitti. Yeni bir şeyler giymek için zamanı var mıydı? "Nerede o?"

"*Garsoniyerde*, sanırım."

"O zaman lütfen masayı yemek odasına kurun. Ben Colin'le yiyeceğim." Onu görmek için sabırsızlanıyor, yolculuğun başarılı geçip geçmediğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. "Ben biraz makyajımı tazeleyip saçımı tarayacağım." Kate odasına doğru yürümeye başladı.

"Bay Colin Simon'a yemek istemediğini söyledi," dedi Eugenie. Toplantı kötü mü geçmişti? Kate endişesini gizledi.

"Neden akşam yemeği için masayı hazırlamıyorsun? Bir şeyler atıştırması lazım. Birazdan peşinden gideceğim."

Eugenie gitti ve Kate aceleyle odasına gitti. Yüzünü yıkamak ve saçlarını açmak için beş dakika ayırdı çünkü Colin ona saçlarının omuzlarına dökülmesinden hoşlandığını fısıldamıştı. Gözlüklerini takmamaya karar verdi; onun yüz ifadesini görmek kendini beğenmişliğe teslim olmaktan daha iyiydi.

Kate *garçonnière*'e giden patika boyunca ilerlerken alacakaranlık gökyüzünü koyu menekşe rengine boyuyordu. Yolun yarısında bir baykuş yolunun üzerinden geçti. Kate irkilerek durdu ve baykuşun yakındaki bir ağacın dalları arasına dalıp gözden kaybolmasını izledi. Ayakkabıları ezilmiş kabuklu patikada çıtırdıyordu. Kapıya varmadan önce Colin'in dengesini kaybetmiş gibi penceredeki lambadan uzaklaştığını gördü. Onun iyi olduğundan emin olmak için adımlarını hızlandırdı.

Kapıya iki kez vururken "Colin," diye seslendi. "Benim." Gülümsemesini engelleyemiyordu. Bir elini hızla çarpan kalbinin üzerine koyarak, onun kapıyı açıp kendisini kucaklayışını hayal etti. Ama kapı açılmadı. Gülümsemesi sekteye uğradı. Kalbi boğazında, kapıya yaklaştı ve tekrar vurdu.

"Colin? İyi misin?"

Adamın odanın öbür ucuna doğru sallandığını duydu ve rahat bir nefes aldı. Kapı yavaşça açıldı ve işte karşısındaydı, onun üzerinde yükseliyor, ayaklarının üzerinde biraz sallanıyordu. Etrafındaki havaya viski kokusu sinmişti. Amelie'nin hastalığı ve ölümüyle geçen karanlık günlerde bile bir kez bile aşırı içki içmemişti.

Yüz ifadesi karanlıktı, ağzı sert bir çizgi halindeydi.

"Oh, Colin." Onun geri çekilmesini ve içeri girmesine izin vermesini diledi. "Her ne olduysa, bununla birlikte yüzleşebiliriz. Eğer krediyi alamadıysan..."

Kapı pervazına yaslandı ve kolunu uzatarak kadının yolunu kapattı.

"Colin."

"Ah, benim sevgili karım." Adamın ses tonunda kadını iliklerine kadar ürperten bir alay vardı. "Yine tüm sorunlarımı çözmeye hazır."

"Sorun nedir? Ne oldu?"

"*Ben* de tam olarak bunu merak ediyordum. Burada *gerçekten* ne oldu Kate? Başka ne konuda yalan söyledin, merak ediyorum."

"Hiçbir konuda yalan söylemedim." Omzunun üzerinden baktı, etrafta duyacak kimse olmadığı için şükretti. Kazağını daha yakına çekti. "Lütfen beni içeri alın ki özel olarak konuşabilelim."

Omuz silkti ama yerinden kıpırdamadı. "Zaten herkes işimizi biliyor." Colin kıpırdandı ama onun yolunu kapatmaya devam etti. "Yirmi dokuz yaşında bakire diye bir şey var mı gerçekten?"

Öfkesi anında alevlendi. "Bundan daha iyisini *biliyorsun*."

"Evet, ne yazık ki biliyorum. Şimdi, birlikte geçirdiğimiz bir gece sayesinde bundan kurtulmak çok daha zor olacak."

"Neyden kurtulmak?"

"Ah, Kate. Bana masumiyetini verdin ama gerçeği vermedin."

Zihni daireler çiziyordu. Onu bu kadar kızdıran ne olabilirdi?

"New Orleans'ta Ezekiel Stevens'a rastladın mı? Ö y l e mi?
Eminim benim-"

"Artık senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Jamison seni övüyor ama o da Hibernia bankerleriyle aynı görüşte. Herkes bana Gilbert Keene'in kızıyla çok tesadüfi bir evlilik yaptığımı söylüyor. Hepsi benim deli olduğuma ve şansımın yaver gitmediğine, senin de benim çıkış yolumu ödediğine inanıyor."

"Saçmalama."

"Ben tam olarak buyum. Gülünç. Bir alay konusu. Ama yine de, tüm bunları nereden bilebilirdim ki? Bana birçok kez söyleyebilirdin, Kate. Birçok kez. Ama söylemedin. Seni kollarıma aldığım gece bile. O zaman bile."

Gözlerini kapattı ve ağzı her acı çektiğinde olduğu gibi gerildi. Çok uzun süredir ayakta duruyordu. Colin kapıdan uzaklaşarak odaya doğru ilerledi. Kate de onu içeri kadar takip etti.

Adam tökezlediğinde kadın koşarak yanına gitti ve kolunu yakaladı. Adam onu silkeleyerek neredeyse ikisinin de dengesini bozacaktı. Masaya ulaşmayı başardı ve bir sandalye çekip üzerine oturdu. Dirseğine yaslanarak ona baktı, gözleri öfkeden kararmıştı.

"Bunu başkalarından duymak zorunda kalmam
çok kötü, değil mi?" "Neyi duymak?"

"Vergi dairesine gittiğimde, orduya yeniden katıldığım için buranın geçmiş vergilerinden feragat edilmediğini öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Böyle bir muafiyet yok, Kate. Başka hiçbir asker benim kadar ayrıcalıklı değildi. Diğer zor durumdaki ekicilerin hiçbirisi cömert bir bağışçının onlar için yıllarca birikmiş vergileri ödemesini sağlamadı. En azından benim bildiğim kadarıyla. *Belle Fleuve* senin cömertliğinin tek alıcısı mı Kate?"

"Oh."

"Evet."

"Oh."

"Bu dört yıl önceydi."

"Bu kadar yüksek bir meblağ ödediğinizi nasıl *unutursunuz*?"

"Unutmadım. Sana söylemek için doğru zamanı bekliyordum."

"Biz evliyiz, Kate. Evlenmeden bir süre önce düğün uygun olur muydu? Belki de anlaştığınız gün Teklifime ne cevap vereceksin? 'Colin, bu arada dört yıl önce senin vergilerin için bir servet harcadım' gibi bir şey."

"Kâr edene ve bana geri ödeme yapabilecek duruma gelene kadar sana söylemeyi bekliyordum. Kızacağınızı biliyordum. Belli ki haklıymışım."

Birden sandalyeden kalktı ve ona doğru yöneldi. Kate olduğu yerde kaldı. Adam onun kolunu tuttu.

"Başka ne hakkında yalan söyledin?"

"Hiçbir şey!" Adamın elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni!"

Kız bunu söyler söylemez adam elini bıraktı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Colin, inan bana. Ben sadece yardım etmek, burayı sen ve Amelie için kurtarmak istedim. Bunu yıllar önce ikiniz için yapmıştım. Lütfen kızmayın. Olayların bu şekilde gelişeceğini hiç düşünmemiştim. Her şey çok çabuk oldu."

"Bana sayısız kez söyleyebilirdin. Senin yardımını istemediğimi biliyordun."

"Bunu sadaka olarak görmüyorum. Ailenizin bana gösterdiği tüm nezaketin karşılığını vermek istedim. Bunu seni aşağılamak için yapmadım."

"Beni yalnız bırak."

"Ama konuşmamız gerek."

"Ne hakkında? Kendine nasıl bir koca aldığın hakkında mı? Sonuçta, eğer Amelie haklıysa, bu senin her zaman

istedim. Benim için bu kadar yüksek bir bedel ödemek zorunda kaldığınız için üzgünüm." "*Zaman* kazandım. *Belle Fleuve*'ü kurtarman için zaman."

"Neden burayı kendin için satın almıyorsun?"

"Bunu kendim için istemedim. *Senin* için istedim." Ellerini sıktı ve çözdü. "İçki içiyorsun. Belli ki sağlıklı düşünemiyorsun."

"Oh, yeterince net düşünüyorum. Bu sahte evliliği şimdi geri alamayız ama yine de seni dışarı atabilirim."

Bu odada son kez birlikte olduklarında ona sarılmış ve nazik sevgi sözcükleri fısıldamıştı.

"Bunu kastetmiyorsun. Bunu yapamazsın." Dizleri titriyordu. Onun karşısında yıkılmamak için kendini uyardı ve bakışlarına dayanmak için cesaretini topladı.

"Sen buraya ait değilsin Kate. Hiçbir zaman da olmadın. Sadece ait olmayı diledin. Bir Delany olmayı o kadar çok istedin ki, bu aileye girmenin yolunu hile yaparak satın aldın."

"Seni hiç kandırmadım."

"Vergi memurunu gerçeği benden saklaması için kandırdın. Birine rüşvet mi verdin?"

"Tabii ki hayır."

"Nasıl, Kate?"

Bakışlarını kaçırdı, onunkilerle buluşamadı. "Katiplerden biri bir zamanlar babam için çalışıyordu."

"Ben de öyle duydum. Büyük ve güçlü Gilbert Keene'in uzun kolu. Senin için ne kadar uygun. Böyle önemli bir varis olmak harika olmalı. Zavallı Delany klanının işlerine burnunu sokmasaydın, dünyada hiçbir şey umurunda olmazdı."

Sözleri yaralamaktan fazlasını yaptı; İrlandalı öfkesini körükledi. Kurtarmak için bu kadar uğraştıkları şeyi mahvetmesine izin vermeyecekti. En son birlikte olduklarında böylesine derin bir fiziksel ve duygusal bağı paylaşmışken olmazdı.

"Colin, kes şunu. Olayları kendi ellerime aldığım için özür dilerim. O anda doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Lütfen buradan devam edebilir miyiz?"

"Dün küçük düşürüldüm. Hibernia Bank'ın başkan yardımcısı için vergilerin güncel olduğuna dair kanıtı ihtiyacım vardı ve kendimi vergi dairesinde buldum; oradaki herkes harçlardan neden feragat edildiğini açıklamak için nasıl bir plan yaptığının hikayesini dinledi. Etrafımda umudu olmayan, evlerini ve geçim kaynaklarını kaybedecek adamlar vardı. Hepsi olanları duydu. Hepsi o mektuba kanacak kadar aptal olduğumu biliyor."

"Peki ya vergileri ödememiş olsaydım Colin? Sen ve çocuklar şimdi nerede olurdunuz?" Bütün bu öfke ve kargaşanın içinde Kate onun neden New Orleans'a gittiğini neredeyse unutmuştu. Hatırlayınca kendini sakinleştirdi ve konuşmayı yeniden yönlendirmeye çalıştı. "Krediyi aldın mı?"

"Krediyi aldık. Vergi dairesindeki olaydan sonra önce bankaya geri dönmeyi reddettim ama Jason sonunda gururumun benden daha fazlasına zarar vermesine izin vermemem için beni ikna etti. Çalışanlarımız başarımız için bana ve o paraya güveniyor. Jason bana eve döndüğümde seninle ilgilenebileceğimi hatırlattı."

Jason onun aşağılanması tanık olmuştu ama Colin krediyi garantilemişti. Artık ellere ödeme yapabilir ve hasattan önce malzeme satın alabilirdi. Tek yapmaları gereken önümüzdeki birkaç ay boyunca oturup havanın iyi gitmesi için dua etmektir, böylece mahsul başarılı olacaktır. Sakinleşecekti. İşler yoluna girecekti.

"Her şey yoluna girecek, Colin. Göreceksin. Bunu arkamızda bırakacağız ve ilerlediğin zaman bana borcunu ödeyebilirsin." Kate titrek bir gülümsemeyle yetindi.

"İşler yoluna girecek. Haklısın." Sert sandalyede kaykıldı, ondan uzaklaştı ve gözlerini duvara dikti. "Ama bunları birlikte çözmeyeceğiz."

Kızgındı. Aşağılanmıştı. Bunu atlatacaktı. Bundan emin olacaktı. Ona doğru gitti, kollarını ona dolamaya çalıştı.

"Oh, Colin, öyle deme."

Onu itti.

"Ciddiyim, Kate. Bitti artık. Gitmeni istiyorum. Seni görmeye dayanamıyorum."

"Ama bunu kastetmiş olamazsın."

"Yapabilirim ve yapıyorum. Bu sefer bana bir iyilik yap ve beni dinle. Git buradan."

BGözyaşlarına boğulan Kate eve geri koştu. Mutfaktan uzak durarak eteğini yukarı sıyırdı ve galeri merdivenlerinden odasına koştu. Fransız kapısı duvara çarptı. açıldı. Cam bölmelerden birinin çatlama sesini duydu ama arkasını dönmeye zahmet etmedi.

Gözyaşlarının yerini öfke aldı ve Kate odada volta atmaya başladı.

"Daha önce benden kurtulduğunu sanmıştın, Colin Delany. Bir daha düşün. Hiçbir yere gitmiyorum." Sözleri seyrek döşenmiş odada yankılandı.

Galeriye doğru ilerledi. Parmaklıklara tutunarak *jartiyere* baktı. Colin'in ışığı hâlâ yanıyordu. Acımasız sözlerinden pişman mıydı? Sabaha kadar özür dileyecekti.

Yoksa yine rüya mı görüyordu?

Galeri boyunca, çocukların mışıl mışıl uyuduğu odaya doğru yürüdü. Damian yorganını atmıştı, o da onu gecenin soğğundan korumak için yorganını çekti. Marie yüzüstü yatmış, yanağın yastığa bastırılmış, yumruğunu sıkmıştı. Kaşları çatıktı, uyurken bile endişesi hiç eksik olmuyordu.

Kate elini Marie'nin battaniyesinin üzerinde gezdirdikten sonra odadan çıktı. Colin'in lambasının sönmüş olduğunu gördü. Aklı başına gelmiş miydi? İçtiği viskinin etkisiyle uyuyor muydu?

Öyle olmamasını umuyordu, çünkü bu gece uyuyabileceğinden şüpheliydi.

BŞafağın ışıkları onu annesinin berjer koltuklarından birinde uyurken buldu. Ne yazık ki, Colin'in

onu da buldum.

"Uyan, Kate."

Sesi uykunun sisi arasından ona geldi. Hatırlamadan önce gülümsedi. Gözlerini açtı. Adam onun üzerinde duruyordu. Saçları sanki çoktan ata binmiş gibi rüzgârla savrulmuştu.

"Özür dilerim," dedi kendini toparlamaya çalışırken, boynunun tutulduğu yeri ovuşturarak. Sağ kolu üzerine yaslandığı için uyuşmuştu. Elini salladı, karıncalanmalar hissetti. "Saat kaç?"

"Neredeyse sekiz." Açık galeri kapılarına doğru yürüdü.

Adamın başka bir şey söylemeden gideceğini düşündü ama adam açık kapı aralığında döndü, sabah güneşinin altında uzun, heybetli bir siluetti.

"Çocukları Bolton'lara götürdüm, böylece gidişinizi görmeye gelemeyecekler. Simon arabayı bağladı ve ahırda bıraktığın eşyaların çoğunu yükledi bile." Colin yarım dönerek profilini gösterdi. Güçlü çenesi, geniş omuzları ve gururlu duruşu duygularını ele vermiyordu.

Paniğe kapılan Kate bir elini uzatarak ona doğru yürümeye başladı. "Tam orada dur," dedi.

"Ama Colin, eminim bunu medeni bir şekilde tartışabiliriz." "Tartışacak bir şey yok."

"Beni dışarı mı atıyorsun?"

"İşin o noktaya gelmeyeceğini umuyorum. Sadece gitmenizi istiyorum."

"Ama bana başka seçenek bırakmıyorsunuz..."

"Bu işe yaramayacak, Kate. En başta teklif etmekle aptallık ettim."

"Ama çocuklar ne düşünecek?"

"Bunu atlatacaklar. Düşündüğümünden çok daha dayanıklılar."

Gözyaşları tehdit ediyordu ama Kate onları saklamaya kararlıydı.

"Bu Amelie'nin isteyeceği bir şey değil."

"Hayır, ama istediğim bu. Simon bekliyor." Ses tonu duygudan yoksundu ve Kate bunu anlaşılmaz buluyordu.

"Yaptıklarımın sizi utandırdığını anlıyorum-"

"Aşağılanmış desek daha doğru olur."

"Mesele bu, değil mi? Aşağılanman mı? Gururun mu? Colin, özür diledim. Yine dileyeceğim: Özür dilerim. *Belle Fleuve*'ü senin için kurtarmaktan ötesini düşünmedim."

"Düşünmedin Kate. New Orleans'ın dedikoduyla yaşayan bir şehir olduğunu unuttun. Orada çemberler içinde çemberler olduğunu unuttun. İrlandalılar, Kreoller, Amerikalılar. Konuştuğum tek bir kişi bile bizim hakkımızda üstü kapalı bir yorum yapmadı. Herkes seninle mirasın için evlendiğime inanıyor."

"*Mirasım* mı?" Neredeyse hiçbir şeyi kalmadığını ağzından kaçıracaktı. *Belle Fleuve*'deki parasını tükettiğini bilmesine izin vermek aptallık olurdu. Onu asla ama asla affetmeyecekti.

"Ne zamandan beri başkalarının ne düşündüğünü umursuyorsun Colin? Deli olduğun söylentileri çıktığında umursamıyor gibiydin. Burayı kaybetmeyi göze aldığında da kimsenin ne düşüneceğini umursamadın."

"Aklım başıma geldi diyelim."

Uzun, yavaş bir nefes alıp ona doğru dönerken omuzlarının yükselip alçalmasını izledi. Kalp atışları hızlandı.

"Öyle mi Colin?" diye sordu usulca. "Aklın başına geldi mi? O zaman lütfen bana bunun ne kadar çılgınca olduğunu anladığını söyle. Lütfen."

Ona ulaşmış mıydı? Ellerinin iki yanında yumruk olduğunu görünce kaybettiğini anladı.

Gözlerini kaçırdı. "Bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırma Kate."

Daha mı sert? Az önce onu dışarı atmanın bir tarikat olduğunu mu itiraf etmişti?

Belki de en iyisi ona yalnız zaman tanımasıydı. Onu çocuklarla ve sorumluluklarıyla baş başa bırakmak onun lehine olabilirdi. Eğer

Onun için bir şey ifade ediyordu, bir iki hafta içinde aklı başına gelir, onu affeder ve geri alırdı.

"Peki," diye zar zor fısıldayabildi. "Eğer istediğin buysa, giderim." Yüzündeki ıstırabı görmemesi için arkasını döndü. "Eugenie'yi bana gönderirsen, toparlanma daha hızlı olur. Simon'a on birden önce aşağıda olacağımı söyle."

Colin'in öfkesi onu Kate'in odasından dışarı ve merdivenlerden aşağı itti. Kendini yalnız bulduğunda, galerinin devasa sütunlarından birine yaslanmak için durakladı. Kate'in ona bir şey söylemesini bekliyordu.

daha fazla mücadele etti ama kadın gitmeyi açıkça reddederse ne yapacağını bilmiyordu.

Gözlerini yeni sürülmüş tarlalara dikti. Her şey yolunda giderse kamış yakında toprağa girecekti. Altı metreden fazla büyüyüp çiçek açtığında, püskülleri rüzgârda bir koro halinde suskun sesler fısıldayacaktı. Bu, yıllardır duymadığı hoş bir ses olacaktı.

Başı kalp atışlarının ritmine uyarak çarpıyordu. Dertlerini ucuz viskiyle boğmaya çalışmak buraya kadarmış. Daha iyi bilmeliydi; sarhoş olmak daha önce hiç işe yaramamıştı.

Kate'i uyandırmadan önce o kadar savunmasız ve davetkâr görünüyordu ki. Başını koluna yaslamıştı; gevşek saçları omuzlarına dökülüyordu. Ama bu kırılganlık onu yeterince etkilememişti. Onu hâlâ affedememişti.

Eğer kadının kalmasına izin verir ve onu her gün, her saat görmek zorunda kalırsa, yaşadığı şoku ve aşağılanmayı, sadece vergi dairesinde değil, Hovard'ın dairesinde de yeni karısının vergi borcunu ödediğini itiraf ettiğinde yaşadığı utancı sonsuza dek hatırlayacaktı. Orada oturmuş kaynıyordu. Satın alınmış ve parası ödenmişti. Kate sırrını daha ne kadar saklayacaktı?

Kalmasına izin verirse, er ya da geç onun cazibesine kapılacak ve kendini yine onunla aynı yatakta bulacaktı. Er ya da geç onu affedecekti.

İkinci kez aptalı oynayacak değildi.

Eugenie içeri girdiğinde ate dolabından bir yığın elbise çıkarmıştı. Kadın gözyaşları içindeydi ve yüzünü sürekli önlüğünün eteğine siliyordu.

"Gitmemelisiniz, Bayan Kate." Eugenie, Kate'in eşyalarını yatağın üzerinde görünce başını salladı. "Şu anda burada olmaya en az onun kadar hakkınız var. Hatta daha fazla. Eğer sen olmasaydın, hepimiz evsiz kalacaktık."

Kate mermer kaplı lavabonun önünde durdu ve sırtını odaya dönerek gözlerini kapattı.

"Bunu sana söyleten ne?" Kate Eugenie'ye döndü.

"Portia Bolton'lara yardım etmekten eve geldi. Bay Bolton dün gece döndüğünde Portia onun karısına, Bay Colin'le birlikte olduğunu, buranın vergilerini uzun zaman önce ödediğinizi öğrendiklerinde Bay Colin'in küplere bindiğini söylediğini duymuş."

Jason onun utancına tanık olmuştu ve ne yaptığını biliyordu. Eğer Eugenie onu *Belle Fleuve*'ün kurtarıcısı olarak görüyorsa, diğerleri de öyle görüyordu. Sırrı saklamak tam da hiç istemediği şeyi yapmıştı.

- Colin'i kestiler ve hadım ettiler.

Eugenie yığınları düzene sokmaya başlarken Kate tüm eşyalarını gözden geçirdi.

"Yerinde olsam kalır ve savaşırdım," diye burnunu çekti Eugenie.

"Başka zaman olsa yapardım," dedi Kate. "Ama Colin çok öfkeli. Belki bir süreliğine gidersem sakinleşip yeniden düşünecek zamanı olur. Kalırsam sürekli yaptığım şeyi hatırlayacak."

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ona söylememek yanlıştı. Yeterince fırsatım vardı."

"Nereye gideceksin?"

Kate durakladı. Artık lüks bir otel süitine parası yetmiyordu ama St. Charles'da bir ya da iki gece kalabilirdi.

"Elbette St. Charles'a geri döneceğim. Bana ihtiyacınız olursa, benimle orada irtibata geçin."

Eugenie dudaklarını birbirine bastırđı, önlüğünün cebinden bir mendil çıkardı ve burnunu sümkürdü.

"Lütfen üzölmeyin." Kate kadının omzunu sıvazladı. "Beni meşgul edecek Bay Jamison'la olan işim var. Umarım Colin yakında aklını başına toplar ve siz farkına bile varmadan geri dönerim. O zamana kadar hepinizi çok özleyeceğim."

"Ya yapmazsa? Ya seni aklından çıkarırsa?"

Colin'in onu aklından çıkaramayacağına, onun da Colin'i aklından çıkaramayacağına bahse girmeye hazırđı. Bir kalp atışı için bile.

"Bu riski göze almam gerekecek," dedi.

"Marie ve Damian ne olacak? Onlara veda edecek kadar uzun kalmayacak mısın?" Eugenie giysilerini katlamaktan vazgeçti ve ellerini kucağında kavuşturarak yatağın kenarına çöktü.

"Onları üzmem istemiyorum. Olay çıkarırsam Colin daha da öfkelenir. Davamı savunmak için onları kullanmayacağım." Kate gardırobuna doğru yürüdü ve bir valiz çıkardı. "Onlara bir mektup yazacağım. Umarım Colin yakında onları ziyaret etmeme izin verir."

"Ziyaret mi? Onunla evlisiniz Bayan Kate. Sizi çocukları görmekten nasıl alıkoyabilir?"

"Onlar onun akrabaları, unutma. Benim değil."

Evliliğın feshi artık imkânsızdı ama ondan ayrı yaşama fikri bile kalbini kırıyordu.

"Colin'in akı başına gelecek, Eugenie. Göreceksin. Sadece ona biraz zaman vermem gerekiyor."

YİRMİ

WColin arazide at sürerken hafif bir sis olarak başlayan şapka kısa sürede yağmura dönüştü. Zengin, alüvyonlu toprağı incelerken umut etmekten, mahsulün gelişebileceğine inanmaktan korkuyordu. Etrafında Tarlada çalışan eller, iki metrelik kamış saplarını dört ila beş metre aralıklarla sığ çukurlara bıraktı.

Son üç hafta boyunca defalarca Kate'e söylemek istediğı Geyleri düĞünürken bulmuĞtu kendini, sonra Kate'in burada olmadığını, onu gönderdiğini hatırladı.

Eve Nola'nın gittiğı gün taşınmıştı ve duvarlar onun adını fısıldıyordu. Birkaç kişisel eşyasını büyük yatak odasına yerleştirmişti, ancak Nola Keene'in döküntüleriyle döşenmiş olmasına rağmen ailesinin eski odasında uyumak hâlâ doğru gelmiyordu.

Keene'in tüm mobilyalarını Kate'e geri göndermeyi düşünecek kadar kızgındı. Baktığı her parça ona zaten ne kadar borçlu olduğunu hatırlatıyordu. Ama sağduyu galip gelmişti; çocukların oturacak bir yere, yemek yiyecek bir yere ihtiyaçları vardı.

Kate'in gidişinden sonraki iki gün boyunca Colin onlara Kate'in geri dönmeyeceğini söylemekten kaçındı. İlk başta Kate'in New Orleans'ta Bay Jamison için çalıştığını açıkladı.

"Yüzbaşı Stevens'ın evinde mi çalışıyor?" Damian bilmek istiyordu. "Neden gidip göremiyoruz?"

Stevens'la karşılaşmasını hatırlamak Colin'in öfkesini daha da körükledi.

Eugenie, Kate'in mektubunu çocuklara vermesini istedi. "Beni kovsanız da umurumda değil. Beni de gönderin ama o çocuklar Bayan Kate'in mektubunu duymayı hak ediyorlar."

Colin daha fazla yardımcı tutabilir ve Eugenie ve Simon olmadan da idare edebilirdi ama *Belle Fleuve*'e onun kadar bağılı ya da onun kadar güvenilir bir yardımcı bulması zordu, bu yüzden sonunda Eugenie'nin talebine boyun eğdi.

Mektubu açmadan Marie'ye uzattı. Kardeşinin elinden tutarak Damian'ı üst kata çıkardı ve onları odalarına kapattı. Bir saat sonra onu aramaya çıktılar.

"Kate'in New Orleans'ta ne kadar kalması gerekecek? Eğer uzun bir süre kalacaksa, bizi onu ziyarete ne zaman götüreceksin?" Marie bilmek istiyordu.

"Bizi çok özleyiyor," diye ekledi Damian.

Onların kurnaz olmayan yüzleri, kafasına bir kova dolusu su dökülmüş gibi bir etki yarattı. Öfkesi geçince, herkesin önünde küçük düşmesinin kaynağının Kate olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Dünyada güvenmesi gereken tek kişi onu aldatmıştı.

Haftalar geçtikçe Colin Kate'i hayal edebileceğinden çok daha fazla özlediğini fark etti. Birkaç haftadan fazla bir süredir hayatının bir parçası olan biri için Kate, kalbine ve aklına girmeyi başarmıştı. Ama onu ne kadar özlemiş olursa olsun, gururu eşit seviyeye gelene kadar özür dilemesine izin vermiyordu. Ona borcunu ödemenin bir yolunu bulana ve sunacak bir şeyi olana kadar olmazdı.

New Orleans'taki eski hayatına mı dönmüştü? Kate bir kedi kadar dirençliydi. Şimdiye kadar reddedilmenin şokunu atlatmış olmalıydı. Hayatta kaldığına şüphe yoktu. İşi ve alıştığı görkemli hayatı yaşamak için yeterli parası vardı, ama onu hiç özleyiyor muydu?

Eve dönerken gökyüzü açıldı. Tepesinde şimşekler çakıyordu. Ahırın hemen içinde attan indi ve dizginleri Simon'ın ahırda çalıştırdığı -muhtemelen Marie'den bir iki yaş büyük- bir çocuğa verdi. Colin çocuğun yuvarlak yüzünü ve kara gözlerini inceledi.

"Senin adın ne evlat?" Simon ona daha önce söylediğinde Colin'in aklı başka yerdeydi.

"Edward, efendim."

"Teşekkür ederim, Edward. Onu ovduğundan emin ol,"
diye ekledi. "Peki, efendim."

Çocuk atı ahırına doğru yürütmeye başladığında, Eugenie önlüğünü başının üzerinde tutarak mutfaktan ahıra koştu. Endişe, bir Cajun'un akordiyonunun dalgaları gibi alnını çatlatmıştı.

"Bay Colin, bir sorunumuz var," diye bağırdı bulut patlamasının şiddetli yağmuruna karşı.

"Ne oldu?" Kötü haberlere karşı kendini çelikleştirdi. Eğer Kate'e bir şey olduysa -

"Çocukları hiçbir yerde bulamıyorum. Gitmişler."

Eugenie köleliğe, savaşa ve kalp acısına katlanmıştı. Kolay kolay korkmazdı ama şimdi korktuğu belliydi. Colin yükselen paniği bastırdı ve yağmur perdesinin ardından ahırın kapısından dışarı baktı.

"Buralarda bir yerde olmalılar. Evin her yerine baktın mı? Tüm odaları ve dolapları kontrol ettiniz mi?"

"Hepsi."

"Muhtemelen hazine avına çıkmışlardır."

"Genellikle bahçeden daha uzağa gitmezler, özellikle de yağmur fırtınasında."

"Bizden saklanıyor olabilirler."

"Burada değiller. Damian o kadar uzun süre hareketsiz ya da sessiz kalamaz ve ben de yarım saattir onları arıyorum."

Colin başıyla ahırın arka tarafını işaret etti. "Edward'a atımı eyerleyip kapıya kadar getirmesini söyle. Simon gelip evi aramama yardım etsin."

Çocukların görmek isteyeceği son kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Onları Kate'i ziyarete götürmemek için bahane üstüne bahane uydurduğundan beri bunu açıkça belirtmişlerdi.

Üst katta hobilerini Simon'ın onlar için yaptığı alçak bir çalışma masasının üzerine yayılmış olarak buldu. Marie'nin suluboyaları, boyaları ve çamur rengindeki su bardaklarıyla birlikte yüzeyin çoğunu kaplıyordu. Damian'ın hazine haritası yerde, alfabe bloklarının yanında unutulmuş bir şekilde duruyordu. Harita aynı kırıksık çizgiler boyunca o kadar çok katlanıp açılmıştı ki yıpranmıştı. Çocuk onu nadiren bir yere bırakırdı. Colin haritayı eline aldı ve etrafına bakınırken sayfayı parmakladı.

Masanın üzerinde Marie'nin suluboya malzemelerinin yanı sıra McGuffey Reader ve Kate'in *jartiyerden* aldığı Louisiana ve ilçelerini gösteren bir atlas vardı.

Kate onlara atlastaki haritaları okumayı, mesafeyi, milleri, saatleri ve ölçümleri anlamayı öğretiyordu. Nehir ve kolları, bataklıklar ve bataklıkların yanı sıra yollar hakkında da bilgi ediniyorlardı.

Colin atlası eline aldı ve River Road'un haritasını ve New Orleans'a giden yolları gösteren sayfayı işaretleyen bir kâğıt parçası buldu. Kate'in mektubunu onlara verdiğinden beri çocuklar mesafeli ve ketum davranmaya başlamış, Bolton'ları ya da yakınlardaki diğer ekicileri ziyaret etmeleri için yaptığı davetleri geri çevirmişlerdi. Bu üzüntünün eninde sonunda sona ereceğini düşünmüştü.

Nereye gittiklerinden şüphelenmeye başladığında, ayak bileğinin izin verdiği kadar hızlı hareket etti.

Aşağı indiğinde Edward'ı evin arkasında atıyla beklerken buldu. Eugenie de iki adamla birlikte oradaydı. Hepsi öncekinden daha endişeli görünüyordu.

"Orada değiller. Onları yolda arayacağım," diye açıkladı.

Yağmur durmuştu ama gri bulutlar hâlâ tehdit ediyordu. Seyis çocuk, Colin bakışlarını karşılayana kadar ona baktı ve sonra yere baktı.

"Bir şey mi biliyorsun evlat? Söyle bana." Colin onu sessizce izleyen adamlara baktı. "Biliyor musun, Edward?" Ses tonunu eşit tuttu ama hiç de sakın değildi.

Edward konuşmadan önce boğazını temizledi. "Dün öğleden sonra bana N'awlins'in ne kadar uzakta olduğunu bilip bilmediğimi sordular. Emin olmadığımı ama oldukça uzak olduğunu duyduğumu söyledim."

"Bu sabah onları gördün mü?"

"Hayır, efendim. Evden çıktılarsa ön kapıdan çıkmış olmalılar. Ahırlardan arka kapıyı net bir şekilde görebiliyorum ve sabahtan beri onları görmedim."

Colin atını Simon'ın kendisi için yaptığı tahta binek taşına doğru götürdü. Eyere bindikten sonra Eugenie'ye döndü. Kate'i terk etmeye zorladığı için onu hâlâ affetmemiştir.

"Onları bulacağım," diye söz verdi.

Sessizce başını salladı ama pek de umutlu görünmüyordu.

Evin etrafından dolanarak yola koyuldu ve yüz yılı aşkın bir süredir olduğu gibi, *geçit* boyunca nöbet tutan canlı meşe sıralarının arasından atını sürdü. Fransız ataları tarafından dikilen meşeler iki savaş, dört bayrak, yaşam, ölüm ve aradaki her drama dayanmıştı. Colin çocukları arazide bulmayı umuyordu, belki de meşelerden birinin geniş kolları ve dalları altında korunuyorlardı, ama onlardan hiçbir iz bulamadan River Road'a ulaştı.

İki çocuk yürüyerek ne kadar uzağa gidebilirdi? Damian'ın daha temkinli olan Marie'yi teşvik ettiğini hayal etti. Onlar dünya hakkında hiçbir deneyimi olmayan bebeklerdi. Bataklıkların ve tarlaların ötesindeki bataklıkların ya da sahte gülümsemeli yabancıların tehlikeleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Kimsenin onları almamış olması için dua etti.

Colin yolda kaldı. Çocukların bırakmış olabileceği izler son bulut patlamasıyla silinmişti. Yağmur yine can sıkıcı bir kararlılıkla yağıyordu. Alçakta asılı duran gri bulutlara baktı. Yolun aşağısında siyah bir şeyin sallanarak ilerlediğini gördü. Şapkası yağmuru gözlerinden uzak tutuyordu, bu yüzden ceketinin kolunun arkasıyla yüzünü silip tekrar bakmak zorunda kaldı.

Gördüğünü sandığı şey ortadan kaybolmuştu. Atını sürmeye devam etti ve kendini Langetree'ye giden bir yolun sonunda buldu, yakın zamanda bir Kuzeyli tarafından satın alınmış bir plantasyonu. Tartıştı

evi sorgularken, bakışları arabanın yanındaki ağaçların arasındaki bir manolyaya takıldı. İki şemsiye ağacın dibine yakın bir sığınak oluşturuyordu. İki küçük çift ayakkabının parmakları şemsiyelerin kenarlarının altından görünüyordu.

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar rahatlamış olan Colin atını harekete geçirdi ve hayvanı şemsiyelere yaklaştırdı. Kımıldamadı ya da tek kelime etmedi. Atı başını savurdu.

"Siz de kendinizi gösterebilirsiniz." Şemsiyelerinin kumaşına vuran yağmurun sesini duyabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı.

Çocuklar biraz çılgınca fısıldaştıktan sonra ayakkabılarının burunlarını içeri çekip şemsiyeleri daha da aşağı indirdiler. Colin iç geçirdi, dikkatle attan indi.

Yere indiğinde taktiksel bir hata yaptığını fark etti. Tekrar ata binmek için hiçbir yolu yoktu. Geri dönmek uzun ve acılı bir yürüyüş olacaktı ama en azından eli boş dönmeyecekti.

"Eugenie'yi epey korkuttun, biliyorsun." Kırbacını kalçasına vurdu. *Benden bahsetmiyorum* bile.

"Bizi kırbaçlayacak mısın?" Damian'ın en büyük korkusu buydu. Colin kırbacını eyerindeki halkaya geri soktu.

"Tabii ki hayır, ama sana kızgınım. Herkesi korkuttun. Nereye gittiğin hakkında hiçbir fikrimiz yoktu."

Şemsiyeleri kaldırdılar. Marie yolun karşısına baktı ve ona bakmayı reddetti.

Damian, "Kate Teyze'yle yaşamak için New Orleans'a gidiyoruz," dedi. Kız kardeşi dirseğini onun kaburgasına sapladı. "Ah! Onu görmek istiyoruz," diye bağırdı. "Onu özlüyoruz."

Çocuğun sesindeki acı Colin'i sinirlendirmişti. Onlar için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama yine de Kate'i istiyorlardı. Bu nedenle, o da istiyordu.

"Lütfen bizi onu görmeye götürür müsün Colin Amca?" Damian yalvardı. "Bu yağmurda olmaz. Eğer hepimiz yağmurdan ölmezsek şanslıyım. soğuk."

Marie gözlerinde dehşetle ona döndü.

"Bu sadece lafın gelişi. Kimse soğuktan ölmeyecek." Onları çabucak geri getirip sıcak banyolara sokarsa ölmezlerdi. Büyük olasılıkla Eugenie çoktan suyu kaynatmıştı.

"Bizi yakında götüreceksin mi?" Damian sordu.

"Bunu tartışmanın zamanı değil." Colin yağmurun yeniden durduğunu fark etti. "Kalk ve tekrar yağmaya başlamadan yola koyulalım." Yağmur hâlâ ağaçlardan damlıyor ve etraflarındaki kuru yapraklardan oluşan halının üzerine düşüyordu.

Marie ayağa kalktı ve Damian'ı yanına çekti. "Kate mektubunda ziyaret edebileceğimizi umduğunu söylemiş."

"Çok, çok uzak, değil mi?" Damian'ın yürüyüşten dolayı cesareti kırılmış gibiydi.

"Yürümek için çok uzak." Colin yola doğru döndü. "Yola çıksak iyi olur."

Marie durakladı. "Bizi Kate Teyze'yi ziyarete götüreceğine söz verene kadar gitmeyeceğiz."

Colin, kendisini affetmesi ve eve dönmesi için yalvaracağından korktuğu için Kate'i görmeye hazır değildi. Henüz ona sunacak bir şeyi yoktu ve gururu unutmamasına izin vermiyordu. Eşit şartlara sahip olana kadar onun peşinden gidemezdi.

Marie ayağını ıslak çimlere vurdu. Pes etmiyordu.

"Belki Eugenie sizi götürür. Cora da gelebilir ve hep birlikte New Orleans'ta bir gün geçirebilirsiniz. Hava daha iyi olduğunda yani. Şimdi eve gidelim."

Damian Marie'ye döndü. Marie omuz silkti. "Pekâlâ," dedi Damian Colin'e. "Biz gidiyoruz."

Şemsiyelerini katladılar ve içinde muhtemelen geceliklerinden başka bir şey olmayan nemli bohçaları aldılar. Değerli hazine haritası bile yoktu. Onu görmek için her şeyi geride bırakmaya hazırdılar.

Üçü birlikte *Belle Fleuve'e* giden yolda sessizce ilerlediler. Colin atının başındaydı. Yavaş ilerliyordu ve çamurlu yolda beş dakika debelendikten sonra bileği ağrımaya başlamıştı. Simon'un arabayı yolun yukarısına doğru sürdüğünü fark ettiğinde, onların b u küçük ve mahzun geçit törenini durdurmak üzereydi.

Simon koltuktan indi ve Colin'in atına binmesine yardım etti. Colin eyere geri döndüğünde, Simon sessiz, üstü başı perişan çocukları arabaya yükledi.

Simon onlara, "Eugenie size sıcak kakao yaptı," dedi. "Eminim şu anda tadı çok güzeldir. Ama önce sizi sıcak bir banyoya sokacak. İçinizdeki soğuğu kovacak."

"Biraz bisküvi ve bal alabilir miyiz?" Damian bilmek istedi.

Simon teçhizatı hareket ettirmeye başladı. "Sanırım öyle."

Colin atını tırısı kaldırarak yolu açtı. Çocuklar güvende olduğu için dünyada her şey yolundaydı.

Neredeyse.

Eve vardıklarında Eugenie onu bu kadar korkuttukları için çocukları azarladı ve ıslak giysilerinden, çamurlu ayakkabılarından ve çoraplarından kurtulduklarında sıcak çikolata sözü vererek onları gıdıkladı. Colin onların bohçalarını arabadan çıkarıp yukarı taşıdı. İkisinden büyük olanını yere bırakırken, katlanmış bir kâğıt parçası düştü. Kate'in mektubu.

Sayfayı açmadan önce omzunun üzerinden baktı ve onun sözlerini okurken elinin titremesini görmezden geldi.

Canlarım,

New Orleans'ta Bay Jamison için yaptığım çalışmaları ve ara sıra onunla buluşmaya gideceğimi söylediğimi biliyorsunuz. Şu anda yapmam gereken çok şey var ve bu yüzden bir süre daha şehirde kalmalıyım. Sana veda etmeden ayrılmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama şunu bil ki seni tekrar gördüğümde paylaşacağımız kucaklaşmaları hayal edebiliyorum.

Ben yokken lütfen derslerinize devam edin. Marie, Damian'a harfler ve sayılar konusunda yardım etmek ve kendi okumanı sürdürmek sana bağlı. Eminim amcan garsoniyerdeki kütüphanesinden uygun kitapları seçmende sana yardımcı olacaktır.

İkinizin de çok ama çok iyi olacağınızı biliyorum. Eugenie ne isterse yapın ve birbirinize ve Colin Amca'ya iyi bakın. Annenizi gururlandırmayı unutmayın. O her zaman cennetten sizi izliyor.

Seni özlüyorum ve umarım çok yakında görüşürüz.

*Kucak dolusu sevgiler
ve öpücükler.
Sevgiler, Kate
Teyze*

Sayfadaki gözyaşı izleri Kate'in miydi yoksa Marie'nin mi? Yoksa yağmur muydu?

Colin mektubu bir kez daha okudu ve galeriye, sert havaya doğru taşıdı. Karşılıklı suçlamalar bekliyordu. En azından Kate'in kendisini şehre göndermekle suçlayacağını düşünmüştü ama Kate hiçbir suçu onun üzerine atmamıştı.

Onun bu ilgisi hak ettiğiinden çok daha fazlaydı. Mektubu katladı ve kötü bağlanmış bohçanın içine yerleştirdi. Çocuklar güvendedi. Öyleyse kalbi neden eskisinden daha ağırdı?

A New Orleans'ta yalnız kalan Kate kendini işe verdi, bu da uzun ve boş günlere biraz ışık getirdi.

Roger Jamison, ona daha fazla iş emanet eden harika bir akıl hocasıydı - o kadar çok iş ki, şehirde Gilbert Keene'in kızımdan daha fazlası olarak tanınmaya başlamıştı; umarım yakında kendi başına yetenekli bir mimar olarak isim yapacaktı.

Dan Rosen'a, yeni kocasını terk edip şehirde yaşamaya başlamasıyla ilgili ne gibi söylentiler dolaştığını sorduğunda, kimsenin bu konuya fazla önem vermediğini söyledi. Nola, Gilbert'tan ayrı yaşamaktan her zaman çok memnun olmuştu; insanlar Kate'in annesine çekmiş olduğunu varsayıyordu.

Bırak konuşsunlar, diye karar verdi Kate. Spekülasyonlar gerçeklerden çok daha iyiydi.

Belle Fleuve'den haber alamadığı iki haftanın ardından, şehri terk ederek büyük bir hata yaptığından emindi. Üç hafta sonra kalbi kırılmıştı. Davasını savunmak için kalmalıydı. Başka türlü Colin'i, istediği son şeyin onu incitmek ve utandırmak olduğuna nasıl ikna edebilirdi?

Tam da onunla konuşmak için çiftliğe dönme zamanının geldiğine karar vermişti ki, St. Charles'ın resepsiyonuna uğradı. Cora Bolton'dan bir mektup onu bekliyordu. Cora ve Eugenie çocuklarla birlikte New Orleans'a doğru yola çıkıyorlardı. Hepsi de bir günlüğüne onu ziyaret etmeyi dört gözle bekliyorlardı. Kısa mektubu tekrar tekrar okudu. Colin'den hiç söz edilmiyordu.

Kalbi sıkıştı. Çocukları ziyarete gönderiyorsa, yakın zamanda uzlaşma umudu çok azdı.

Kate hayal kırıklığını üzerinden atıp iyi tarafından bakmaya çalıştı; yakında tekrar Damian ve Marie'yle birlikte olacaktı ve belki Cora ya da Eugenie Colin'in ruh haline biraz ışık tutabilirdi.

Roger'a son çizdiği resmi uzatırken, "Yarın burada olmayacağım," diye hatırlattı.

Gözlüklerinin üzerinden bakarken gülümsedi. "Ellili yaşlarımda olabilirim ama hâlâ aklım başımda genç bayan. Bunu bugün bana üçüncü kez söylüyorsunuz."

"Özür dilerim. Sadece heyecanlıyım. Çocuklar ziyarete geliyor." Bir sandalyenin koluna oturdu ve onu inceledi.

"Biliyorsun Kate, Colin'den ayrı yaşamanın hiçbir yararı yok. AÇık bir adamı gördüğümde tanırım ve onunla tanıştığım da kesinlikle sana aÇıktı. Neden eve gitmiyorsun?"

Küçük bir iç çekti ve omuz silkti. "O kadar kolay değil."

"Bunun Ezekiel Stevens'la bir ilgisi yok, değil mi?"

"Hiç de değil." Kate her şeyin bu kadar basit olmasını diledi. "Colin'e kaptanı kıskanması için hiçbir neden olmadığını söyledim. Bana inandığından eminim."

Roger gerçek bir beyefendi idi ve Kate onu sadece bir akıl hocası ve işveren değil, aynı zamanda bir dost olarak görmeye bağlamığtı. Yine de ona daha fazlasını söyleyemezdi.

"Geçen hafta burada bir müşterim vardı, Sparks adında bir adam. O ve karısı *Belle Fleuve* için hazırladığınız planları görmüşler ve bunları kopyalamaya istekli olup olmadığınızı merak etmişler. Yakın zamanda nehir kıyısında satın aldıkları bir arazi üzerinde inşaat yapmaya hazırlanıyorlar."

Belle Fleuve'ün bir kopyası mı?

"Korkarım *Belle Fleuve* benim için çok değerli. Ayrıca, orijinal planlar Delany'lere ait. Onlardan önce de Baudier'lere aitti."

"Büyük hayal kırıklığına uğrayacak."

"Onlar için de aynı derecede güzel bir şey bulmaktan mutluluk duyarım. Aynı kolonyal hissi veren bir şey."

"Güzel. Onlara haber veririm." Yeni izim setini masanın üzerine koydu.

"Periyodik yarışma başvurularınızdan haber var mı?" Kate başını salladı. "Henüz değil."

"Cesaretin kırılmasın. Eminim o kadar aranır hale geleceksin ki seni kaybetmekten korkuyorum." Roger masasının etrafında dönüyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Ona düşünceli bir değerlendirme yaptı. "Yakında eve gideceksin, Kate."

Kalbi tanıdık bir zlem ağrısıyla kasıldı. Onun haklı olduğunu umuyordu. Haftalar önce hiçbir şey onu *Belle Fleuve*'den alıkoyamazdı, Colin'in öfkesi bile. şimdi ise hiçbir şeyden emin değildi.

Tziyaret günü soğuk bir havada başladı, ancak güneş ışığında hava ılıktı. Amelie'ye olan saygısından dolayı hala yas renkleri giyen Kate, en güzel günlük kıyafetlerinden birini, uzun bir ceket seçti. düz kollu çizgili gri ipek. Kk keçe bir şapka takmıştı.

kısa tüyler. Dar kesim çizmelerinin rengine   ocuk eldivenleri ve uyumlu ipek çantası takımı tamamlıyordu.

Hesabında fazla bir şey kalmamı   olabiliirdi ama parası varken asla cimrilik etmemişti, bu yüzden gardırobunda bir eksiklik yoktu. Trendlere ayak uydurmak için eşyalarını her zaman değiştirebilirdi.   apkasını biraz daha eğdi ve gözlüklerini ayarladıktan sonra bile  inin üzerinden bile  inin ipek iplerini geçirdi. Sonunda St. Charles Oteli'nin büyük girişinde çocukları beklemeye hazırdı.

Burası şimdiden işadamları ve hükümet yetkilileriyle dolup taşıyordu. On yıllardır olduğu gibi, otelin   nl   P Salonu hâlâ Güney siyasetinin merkeziydi ve Yeniden Yapılanma döneminde otel en az altı farklı kongre komitesi soruşturmasına sahne olmuştu.

Kate çocukları görkemli rotundanın altında bekledi. Otel altı yüz misafiri ağırlıyordu ve savaş nedeniyle yerlerinden edilen eskinin zengin ekicilerinin çoğu, güçleri yettiği sürece buraya sığınmıştı. Onların durumunu ilk elden tecrübe edeceğini kim bilebilirdi?

Rotunda, altındaki zeminden yükselen en kısık sesleri bile yükseltiyordu. Ko  u  turana işadamları ve politikacıların ayak sesleri ve konuşmaları, dışarı çıkmaya hazırlanan kadınların tiz sesleriyle birleşince ortaya büyük bir gürültü çıkıyordu. Tüm bu gürültüye rağmen Damian'ın koşarak odaya girerken attığı   ı  lı  ı duymamak mümkün değildi.

"Kate Teyze! Kate Teyze, geldik!"

Kate onun kendisine doğru geldiğini fark edince diz    kt   ve kollarını iki yana açtı. Adam ona doğru atıldı ve sıkıca sarıldı.

"Oh, Kate Teyze. Seni çok özledik. Eve ne zaman geliyorsun?"

Ba  ının üzerinden baktı ve Cora'nın onlara doğru koştuğunu gördü. Marie kadının eline yapışmıştı. Kate kendini Damian'ın elinden kurtardı ama Cora ve Marie'yi beklerken onun elini kendi elinde tuttu.

Tekrar bir araya geldiklerinde Marie kollarını Kate'in beline doladı ve tek kelime etmeden ona sarıldı. Kate geri çekildi ve elini Marie'nin nemli yanaklarında gezdirdi.

"İşte şimdi, böyle harika bir günde ağlama. Sonunda burada olduğun için çok mutluyum."

"Odanı görebilir miyiz?"

Bir anlık duraksamadan sonra Kate, "Korkarım şu anda her şey berbat durumda. Bugün ne giyeceğime karar veremedim ve eÇyalarım sanki bir kasırğa karıÇtırmıÇ gibi sağa sola savruluyor."

Marie'nin eline uzandı ve iki çocuğu da sıkıca tuttu. Cora'ya, "Daha sonrası için bir piknik planladım. Parkta hepimiz burada otelde olduğumuzdan daha rahat edeceğiz."

Cora'nın hem mekânın ihtiÇamından bunaldığını hem de Kate'in bunu söylediğini duyunca rahatladığını anlayabiliyordu. Sade çuha elbisesi ve geniÇ kenarlı baÇlığıyla kadın düzgün ve temiz görünüyordu ama umutsuzca sofistike değildi ve Kate kendini biraz daha az giyinmiÇ olmayı dilerken buldu.

"Kulağa harika geliyor," diye hemen kabul etti Cora.

"Daha önce New Orleans'a gittin mi?" Kate sordu.

"Sadece bir kez, ama Jason'ın gezmeye vakti yoktu."

"Bugün acele etmeyeceğiz. Çocuklar daha önce hiç şehre gitmediler. Ya sen Marie?"

Marie başını hayır anlamında salladı.

"Kansas dışında hiçbir yere gitmedik." Damian gürültüdeki yankının tadını çıkarıyordu.

Revaktan çıktılar ve Eugenie'nin telaşlı bebek Jake ile beklediğı sokağa doğru geniş mermer basamaklardan inmeye başladılar. Cora, onu yoldan geçenlerin akınından uzakta, gölgede güvenli bir yerde bulduklarında rahatlamıştı. Kate Eugenie'yi selamlarken Cora Jake'e uzandı. Kederli siyahlar giymiş olan kadının gözleri Kate'i görür görmez yaşlarla doldu.

"Bunu yapmayacaktım," dedi Eugenie gözlerini silerken.

"Lütfen ağlama yoksa korkarım ben de ağlarım. Seni özledim, Eugenie. Hepinizi çok özledim. Simon nasıl?"

"O iyi. Herkes iyi. Bizim için endişelenme."

Kate gözyaşlarını geri kırıptı. "Bugün güzel bir gün olacak," diyerek yolu gösterdi.

Fransız Mahallesi'ne doğru gittiler. Bir zamanlar Jean Lafitte'in demirci dükkânı olduğu düşünülen eski bir binanın önünde durduklarında Damian çok heyecanlandı.

Yürüyebildikleri kadar yürüdüler ve Cora Jake'i taşımaktan yorulup çocuklar da sürüklenmeye başlayınca Kate açık bir araba kiraladı ve hepsi arabaya doluştu. Çocukların kafaları sağa sola dönerek manzarayı ve sesleri izlediler. Damian sokaklarda neden bu kadar çok asker olduğunu sordu ama Kate kısa süre sonra şehir yönetimini ele geçirmek için mücadele eden karşıt taraflar arasında sık sık çıkan isyanları bastırmak için kurulan askeri kanunu açıklamaya çalışmaktan vazgeçti.

"Colin Amca neden burada askerlik yapmıyor?" Damian bilmek istiyordu. Marie ona, "Bileği yüzünden, aptal," dedi. "O bir asker değil artık."

Colin'in adı anıldığında Kate, Cora'nın bebeğin battaniyesini düzeltmekle meşgul olduğunu fark etti. Eugenie çoğunlukla sessizdi. Her çocuğun küçük bir hatıra seçmesine izin verilen bir oyuncakçı dükkânını ziyaret ettiler. Marie, ortasında bir tekerlekli araba ve kenarlarında manolya çiçekleri olan bir hatıra tabağı seçti. Damian bir fincan ve top oyunu seçti.

Sonunda Kate'in yankesicilere karşı gözünü dört açtığı Fransız Pazarı'na gittiler. Damian ve Marie'ye Jackson Meydanı'ndaki piknik için kendi eşyalarını seçebilmeleri için birkaç bozuk para verdi.

"Pralin!" Damian şekerli yiyeceklerin sergilendiği bir arabaya doğru koştu.

Kate ona yetiştiğinde, "Meyve ve peynir lütfen," diye önerdi. "Ben biraz ekmek alacağım. Belki daha sonra hepimiz birer pralin ve kesinlikle biraz da zencefilli kek yeriz." Damian'ı gölgeleyen Eugenie'ye başıyla işaret etti.

alışverişini yaparken. Kate, Marie'nin hepsinin paylaşacağı eşyaları seçmesine yardım etti.

Jackson Meydanı'na doğru üç blok yürüdüler ve parkın nehir tarafında, Andrew Jackson'ın binek atına binmiş heykelinin yanında bir bank buldular. Yemeklerini yayıp oturduktan sonra Kate, meydana bakan Aziz Louis Katedrali'ni, *Presbytere*'yi, *Cabildo*'yu ve Pontalba binalarını gösterdi.

Topu bardağa sokmaktan vazgeçtiğinde Damian parkın etrafını saran şeritlerin etrafında koşmaya başladı. Marie, her zamanki endişesiyle, onun peşinden koştu.

Cora ve Eugenie bütün gün Colin'den söz etmekten kaçınmışlardı. Kate onların sessizliğine daha fazla dayanamadı.

"Colin nasıl?" diye sordu.

"Gidip çocuklara göz kulak olsam iyi olacak." Eugenie ayağa kalktı ve kucağına düşen ekmek kırıntılarını silkeledi.

Hayal kırıklığına uğrayan Kate, onun gidişini izledi.

Cora, "Ona çok kızgın," diye gönüllü oldu. "Onu kovmadığına şaşırdım."

Kate dehşete düşmüştü. "Yapmazdı."

Cora omuz silkti. "Aklını kaçırmadığı sürece hayır. Çocuklarla çok iyi bir iş çıkarıyor."

"Bu çok iyi." Kate'in bakışları parkın karşısındaki tanıdık üçlüyü buldu. "Ama senin orada olmanla aynı şey değil." Cora durakladı, düşünerek. "Geçen hafta kaçtılar."

Kate paketlediği yemek artıklarını düşürdü. "Çocuklar kaçtı mı?"

Cora bebeği diğer omzuna kaydırды ve poposunu okşadı. "Fazla uzağa gidemediler. Eugenie onları aramak için eve geldi. Colin yolu aradı. Jason eve gelip Colin'in onları çok uzakta bulmadığını söyleyene kadar çılgına dönmüştüm. Seninle yaşamak için k a ç ı y o r l a r d ı . Bu yüzden Colin bu ziyareti kabul etti."

Ya onları bu kadar çabuk bulmasaydı? Ya onları sonsuza dek kaybetselerdi?

"Onları kasabaya getirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Kate, Cora'nın kucağındaki bebeğe bakarak gülümsedi. "Bu yolculuğu bebekle yapmak zorunda kaldığın için zgnm."

Cora başını kaldırdı ve gülümsedi. "Vapurla gitmek fena değil. Colin adamlarına eski nehir iskelesini restore ettirdi, böylece *Belle Fleuve*'n artık kendine ait bir iskelesi var."

"İşler iyi gidiyor o zaman?"

"Beklenebileceği kadar iyi. Jason ve Colin sürekli olarak her dönümü denetliyor. Kamış nihayet toprakta ama büyüyene kadar ana tavuklar gibi gergin olacaklar. Colin özellikle azimli görünüyor."

Kate parkın karşısında ona seslenen Damian'a el salladı. Tekrar koşmaya başladı.

"Eve dnmelisin Kate. Noel'e birkaç hafta kaldı ve sen de ailenle birlikte orada olmalısın."

Kate yüzünü nehre döndü. *Belle Fleuve*'de Noel. Bunu ne kadar sık hayal etmişti? Noel, ailesinin rollerini oynamakta ısrar ettiği ve onu kutlamalar için New Orleans'ta yanlarında tuttukları yılın tek zamanıydı. Bir keresinde Noel'i neden Delany'lerle geiremediğini sormuş ve kendisine tatillerin aileler için olduğu ve rahatsız edemeyeceği söylenmişti.

İlk kez kendine ait bir ailesi vardı - karmakarışık, derme çatma bir aile ama yine de bir aile. *Belle Fleuve*'de onlarla birlikte kutlama yapmak için her türlü hakka sahipti. Ama Colin kapıda belirip eve gelmesini istemediği sürece bu yıl onlarla birlikte olmayacaktı.

Jackson Meydanı üzerinde uçan bir domuz sürüsünden daha fazla umudu vardı.

Zencefilli kekler ve pralinlerle dolu olan ve hediyelik eşyalar taşıyan küçük parti, nehrin yukarısına doğru başka bir vapura binecekleri iskeleye doğru ilerledi. Çocuklar daha içine kapanık hale gelmişti.

ve Kate'e veda etme vakti geldiğinde ikisi de tereddüt etti.

Ağlamamaya kararlı olan Kate diz çöktü ve onları kendine yakın tuttu. "Bunların hiçbirine izin vermeyeceğiz." Olabildiğince neşeyle konuştu. "Eğer eve kıpkırmızı ve üzgün dönerseniz amcanız buna izin vermeyebilir. tekrar ziyaret edersiniz."

"Ama... yakında evde olacaksın, değil mi Kate Teyze?" Marie bir adım geri çekildi ama Damian Kate'in eteğini sıkıca kavramıştı.

"Her şeyden daha çabuk."

"Neden şimdi bizimle gelmiyorsun? Lütfen?"

Kate titrek bir nefes aldı ama gülümsemesini korudu.

"Burada daha yapacak çok işim var. Ayrıca dönmeden önce eşyalarımı toplamalıyım." Kalbi parçalanıyordu.

Damian ona, "Bu yıl İrlanda Noel'i yaşayacağımızı söylemiştin," diye hatırlattı.

"Öyleyse başka bir zaman yaparız." Konuyu kapattı. "Odama döner dönmez sana bir mektup yazacağım. Bu şekilde seni eve kadar kovalar."

Kate dağılmak üzereydi ve yardım için Eugenie ve Cora'ya baktı. Eugenie öne çıktı.

"Noel'de teyzeni göreceksin. Bundan kendim emin olacağım." Eugenie Damian'ı yavaşça Kate'in eteğinden kurtardı. "Bunu sağlayacağım," diye fısıldadı Kate'e. "O adam seni Noel'de bu çocuklardan uzak tutamayacak."

Tam o sırada, sanki Kate'in uğraşması gereken yeterince şey yokmuş gibi, Kaptan Ezekiel Stevens iskeledeki kalabalığın arasından çıkıp onlara katıldı. Kate onu Cora'yla tanıştırdı. O da Eugenie'ye başıyla selam verdi.

"Damian ve Marie'yi hatırlıyorsun," diye ekledi.

"Yeğenler. Tabii ki." Uzun boylu ve geniş omuzlu kaptanın kızıl altın rengi saçları beyaz şapkasının altında kalın ve dalgalıydı. Çocuklara bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı.

"Şehirde olduğunu duydum." Stevens, Kate hariç herkesi görmezden geldi.

"İş için." Damian'ın boştaki elini tuttu ve tekne rampasına doğru yürümeye başladı. "İzin verirsiniz, çocuklar eve gidiyor."

Kaptan hiç istifini bozmadan onun yanına gitti. İskelenin sonuna vardıklarında Kate, Damian'a bir öpücük verip sarıldı ve ardından Marie'ye de aynısını yaptı. Kız tek kelime etmeden arkasını döndü ve gemiye çıktı. Kate ona seslendi ama Marie yoluna devam etti.

"Ben onunla ilgilenirim," dedi Cora. "Bu güzel gün için teşekkür ederim Kate. Eminim çocuklar bunu uzun süre hatırlayacaklar. Ben de öyle." Jake'i kucaklayıp Marie'nin peşinden koştu.

Eugenie Damian'ı yanına çağırdı ama çocuk olduğu yerde durdu.

"Sonuçta bir tekneye binmemiz gerekiyor," dedi Stevens'a. "Seninki gibi bir buharlı gemi."

Stevens pakete bakarak, "Neredeyse benimki gibi," dedi. "O kadar büyük ya da süslü değil."

Damian, "Beni de götürmek istersen bir ara seninkine binerim," diye gönüllü oldu. "Artık çiftlikte bir rıhtım inşa ettik."

"Ne zaman istersen."

İki tiz düdük sesi rıhtımda dolaşan yolcuları acele etmeleri konusunda uyardı.

Ezekiel Stevens Damian'a, "Amcana selamlarımı ilet," dedi. "Ona selam söylediğimden emin ol."

Eugenie Kate'e hoşça kal dedi ve çocuğu iskele iskelesine kadar götürdü.

Stevens orada durmasına rağmen, Kate ondan uzaklaşmak istese de gidemiyordu. Damian, Marie ve geminin küpeştesinden el sallayan kadınlar varken olmazdı. Buharlı gemi yola çıkana kadar bekledi, sonra kolları yorulana ve vapur nihayet nehirdeki bir dönemeçte gözden kaybolana kadar el salladı.

Kaptan kolunu uzatarak, "Seni eve bırakayım," dedi.

"Hayır, teşekkür ederim." Sinirleri yıpranmıştı. Yürümeye başladı.

Onun yanına çöktü. "Kocan burada tanıştığımızı öğrenince ne diyecek?"

Ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocuğa merhaba dediğimde yüzünüzü gördüm. Bay'ı tanıyorum. Delany bana pek saygı duymuyor."

"Bay Delany bana karşı bu kadar açık sözlü olan erkeklerle ilgilenmez." Neredeyse ona kendisinin de hoşlanmadığını söyleyecekti - ama hâlâ onunla birlikte o aptal vapur evinin yeniden inşası üzerinde çalışıyordu.

"O zaman Bay Delany sana daha iyi göz kulak olmalı. Benim olsaydın gözümün önünden ayrılmana asla izin vermezdim."

"Colin bana
güveniyor."

"Güveniyor mu?"

Artık değil, diye hatırladı.

"Tabii ki." Tekrar yürümeye başladı.

"Ona güveniyor musun?"

"Evet."

"O halde güveniniz yersiz olabilir. Onu birkaç hafta önce burada, şehirde kolunda kızıl saçlı biriyle gördüm."

Bir kızıl. Garçonnière'de karşılaştığı kızıl saçlı mı? Stevens ona tepki verecek zaman bırakmadı.

"Neden *Belle Fleuve*'de yaşamıyorsun?"

"Yaşamadığımı kim söyledi?"

"Bu oldukça yaygın bir bilgi."

"Bu büyüklükte bir şehirde bunu pek düşünmüyorum," dedi.

"Ah. Büyük bir gölet olabilir ama etrafındaki su birikintileri çok küçük."

Sessizliğe gömüldü, adamın ipucunu anlamasını ve onu rahat bırakmasını umuyordu. Bir gün için yeterince zarar vermişti. Bunun yerine uzun adımlarını kısaltarak onun hızına yetişmeye çalıştı.

"Bayan Delany. Kate. Zor bir gün geçirdiniz. Bunu yüzünüzden anlayabiliyorum. Sizi Antoine'da yemeğe götürmeme ne dersiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." "Kahve o zaman?"

"Hayır, teşekkür ederim, Kaptan." "O zaman başka bir zaman?" Kate elini uzattı.

"Nazik teklifiniz ve ilginiz için teşekkür ederim, ancak yalnız kalmayı tercih ederim. İyi günler."

Adam eğilip elini dudaklarına götürene kadar onun el öpen biri olduğunu unutmuştu. Bıyıkları tenini sıyırdı.

Başını kaldırdığında gözleri gülümsemesinin üzerinde parıldıyordu. "Beni komik mi buluyorsunuz, Kaptan?"

"Sizi meydan okuyucu buluyorum Bayan Delany ve ben iyi bir meydan okumayı seven bir adamım."

Uzun ve duygusal bir gün olmuştu ve Kate solmaya başlamıştı. Stevens sanki onu yeterince zorladığını biliyormuş gibi aniden vedalaştı ve çekip gitti.

Kate onun gidişini yüreği burkularak ve önseziyle izledi. Yakışıklı olduğu inkâr edilemezdi, tabii tipinden hoşlanan biri için, ama o Colin değildi.

Colin. Şehirdeyken kızıl saçlı bir kadınla görülmüştü. Gelir gelmez o kadını mı aramıştı? Yoksa aşağılanmasını unutmasına yardım etmesi için ona mı dönmüştü?

YİRMİ - BİR

C Eugenie içeri girdiğinde Olin ve Jason oturma odasında hesapları gözden geçiriyorlardı. Yüzünde sinirli bir pasiflik ifadesi vardı. set Colin'in sinirler üzerinde Kenar. Değil sadece vardı onu Öfke yerini acımaya bırakmıştı ama kızın kendisine bir çocukmuş gibi baktığını fark etti. Kayıp bir dava.

"Neredeyse çocukları yatağa yatırma vakti geldi, Bay Colin."

"Teşekkür e d e r i m ." Adam giderken onu izledi ama kadın başka bir şey söylemedi.

"Zaman nereye gitti?" Jason saatine baktı. "Eve gitme vaktim geldi."

Colin ona galeriye kadar eşlik etti. "Benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Cora ve oğlunla birlikte olmayı tercih edeceğini biliyorum."

"Kendini çok zorluyorsun Colin. Hasattan önce yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Bunu başarmak zorundayım."

Jason ona, "Zaman hiçbir zaman savaştan önceki kadar iyi olmayabilir," diye hatırlattı.

"Bunun farkındayım." Colin'in başarılı olma ihtiyacı sadece masaya yemek koymakla ilgili değildi. Kate'le eşit seviyeye gelene kadar, gururunun Kate'in geri dönmesini istemesine izin vermesine imkân yoktu.

"Cora, Kate'in seni özlediğini söyledi."

"Kate bunu kendisi mi söyledi?" Colin, Kate'in kendisi hakkında bu kadar açık konuştuğunu hayal etmeye çalıştı.

"Cora söyleyebileceğini söyledi." Jason bir sonraki sözlerini tartışıyormuş gibi bir an durakladı. "Bilirsin, bir inatçılık vardır, bir de aptallık.

İnatçı. Mutlu olmayı hak ediyorsun, Colin. New Orleans'a gitmeden önce bunun mümkün olabileceğini düşündüğüm bir zaman vardı, sen vergi dairesinde olanların her şeyi mahvetmesine izin vermeden önce."

Bundan hiç bahsetmemişlerdi, bir kez bile.

Colin haftalar önce o gün Jason'ı vergi dairesine götürdüğü için pişmanlık duyuyordu. Jason'ın yorumunu düşünürken olanları hatırladı.

Davalarını savunmak için bekleyen toprak sahiplerinin oluşturduğu uzun bir kuyrukta beklemek zorunda kaldılar. Sıranın başına geldiklerinde Colin mektubunu sundu.

"Bana vergilerimden feragat edildiğini söyleyen bu belge verildi. Şimdi bir kredi başvurusunda bulundum ve mülkün serbest ve temiz olduğunu kanıtlamam gerekiyor."

Belle Fleuve dosyası bulunurken beklediler. Kâtip, birçoğu çiftliğin kuruluşuna kadar uzanan sayfa sayfa belge ve makbuzları okumak için tatlı bir zaman ayırdı. Gözlüklerinin üzerinden Colin'e bakmak için durakladı.

"Bir sorun mu var?" Colin sordu.

"Bir dakika lütfen." Adam başka biriyle görüşmek üzere odanın arka tarafına doğru yürüdü.

Geri gelip Colin'in binlerce dolar borcu olduğunu söyleyecek miydi?

Adam yanında başka bir memurla döndü ve mektubu inceledikten sonra dosyayı karıştırdı.

"Ah, evet. İşte burada."

Colin adamın elindeki fişi okumaya çalıştı. İkinci memur tekrar konuştu.

"Şimdi hatırladım. Gilbert Keene'in kızı Bayan Keene, dört yıl önce vergi borcunu ödemişti. Gördüğünüz gibi oldukça yüklü bir miktar." Makbuzu Colin'e uzattı. Miktar şaşırtıcıydı.

"Hatırladığım kadarıyla oldukça iyi bir izlenim bırakmıştı. Evin kapısını söküp parçalara ayırdığı bir haciz ihbarnamesiyle geldi. Bir yerlerde senin orduya yazıldığını duymuş.

savaştan sonra sınırdaki savaşmak için, bu yüzden ödemenin anonim olmasını istedi. Bölüm başkanı babasını tanıyordu ve ödeme makbuzunu dosyalayan memurla birlikte bu mektup fikrini ortaya attılar. Oldukça düzensiz. Bu arada katip artık burada değil."

Parmakları mürekkep lekeli ve kolları korumalı üçüncü bir memur da onlara katılmak için yürüdü.

"Seni hatırlıyorum," dedi Colin'e. "Birkaç ay önce ilk geldiğinde ben de buradaydım. O mektubu dosyanın içinde buldum ve sana kendim verdim."

Colin adamı tanımadı ama New Orleans'a döndüğünde kendisini de tanıyamayacaktı. O ce'deki kalabalık iki katına çıkmıştı. Yanında Jason ödeme makbuzuna bakıyordu. Kate'e olan borcu yıllarca ödemeyi umabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Şu anda biri seni bir tüyle yere serecekmiş gibi görünüyorsun. Bilmiyor muydun?" Jason sordu.

"Bilmiyordum," diye mırıldandı Colin. *Bana söylemedi.*

Şok her şeyi engelledi. Bileğindeki acıyı bile.

"Senin için bir mektup yazacağım. Tüm ödemelerinizin yapıldığının kanıtı." Kâtip Colin'e mektubu verip dosyayı götürdüğünde Colin Jason'ın yüzüne bakamadı. Elinde mektup, gitmek için döndü ve uzun kuyruktaki adamların yanından geçmek zorunda kaldı - ellerinde şapkaları olan adamlar, onları kurtaracak kimsesi olmayan adamlar. Kol ağızları ve etek uçları yıpranmış, özel dikim takımlar giyen adamlar. Her şeylerini kaybetmek üzere olan adamlar.

O çıkarken sessizce ona baktılar. Colin Kate'i affetse bile, onu unutabilecek miydi?

"Söylediklerimi bir düşün, olur mu?" Jason'ın sesi Colin'i şimdiki zamana geri getirdi. "Mutluluğu elinin tersiyle itmek, hayatın sana yaşatacağı her türlü aşağılanmadan daha kötü olur. Yardım kabul etmek utanılacak bir şey değil Colin. Karşılıksız verildiğinde değil."

Veren kişi bu konuda dürüstse hayır.

"Cora'ya seni bu kadar geciktirdiğim için üzgün olduğumu söyle. Gün ışığı kayboldu."

"Gündönümü neredeyse geldi. Günler yakında yeniden uzayacak." Kate'in olmadığı her gün çok uzundu.

Colin eski dostunun uzaklaşmasını izledi.

Gündönümünden bahsetmek, Noel'in birkaç gün içinde geleceğini hatırlatıyordu. Çatısı altında iki çocuğu olsa da Colin'in Noel günü Boltonlarla birlikte öğle yemeği yemek dışında bir kutlama planı yoktu. Annesi bu mevsimi çok sevmiş ve atalarının yaptığı gibi Noel arifesinde büyük bir ziyafet, *le réveillon*, vererek kutlamıştı. Eugenie, mutfak köleleri kaz kızartması ve istiridye bamyası hazırlarken onları yönetmişti. Zengin yumurta yemekleri ve nefis hamur işleri vardı. Çocukken Colin'in en sevdiği, Noel arifesinde geleneksel olarak şöminede yakılan huş ağacı kütüğü gibi kütük şeklinde bir pastaydı, *bûche de Noël*.

Şenlikleri tek başına tekrarlamayı düşünemiyordu, özellikle de Amelie'nin ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra. Hele de Kate olmadan.

Colin, Kate'in odadan odaya koşturduğunu, evin bayram havasında dekore edilmesini sağladığını, tatlılar ve ikramlar hazırlattığını, şans getirmesi için ön kapıya ökseotu astığını hayal etti.

Ama Kate burada değildi ve Colin onsuz ne yaparsa yapsın çocukları memnun etmekte yetersiz kalacaktı.

Damian ve Marie ziyaretlerinin ardından o kadar neşeli dönmüşlerdi ki, gitmelerine izin verdiği için çok memnundu. Hatıra eşyalarını gösterirken, sırayla Jackson Meydanı'ndaki açık at arabası gezintisi ve piknikle ilgili hikâyeler anlattılar. Colin Marie'yi hiç bu kadar neşeli görmemişti. Damian durmadan St. Charles rotundasını, korsan Jean Lafitte'in demirci dükkânını ve buharlı gemiyle yaptıkları gezintiyi anlatıyordu. Çocuk rıhtımdaki Kaptan Stevens'tan söz edince Colin'in ruh hali yeniden bozuldu.

O karanlık ruh hali yerleşmiş ve orada kalmıştı. Yüzbaşı Ezekiel Stevens Colin'e selamlarını göndermişti ama görünüşe göre Kate göndermemişti. Şimdi Stevens'la görüşüyor muydu? Kendine yeni bir hayat mı kuruyordu?

Eğer öyleyse, kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu.

Colin doğruca üst kata, çocukların yanına çıktı. Odalarının dışında duraksarken Damian'ın Marie'ye sorduğunu duydu: "Sence Noel'de Kate Teyze'yi görecek miyiz? Neredeyse geldi."

Marie'nin sesi o kadar yumuşaktı ki Colin onun yanıtını duyabilmek için nefesini tutmak zorunda kaldı.

"Emin değilim. Hiçbir şey söylemedi."

"Sence hediyelerimi beğenecek mi?"

"Elbette. O her şeyi sever."

"Sence bizim için hediyeleri var mıdır?"

"Elbette vardır."

Hediyeler. Colin hediye almayı düşünmemişti. Onun takıntıları şeker kamışı ve Kate'ti. Simon daha bu sabah tarla işçileri ve aileleri için Noel barbeküsü yapmak üzere iki domuz kesip kesemeyeceklerini sormuştu. En azından kulübelerde şenlik olacaktı.

Ama Colin çocukları Kate'le bir kez daha görüşürmezse, Noelleri gerçekten de kasvetli geçecekti.

O odaya girdiğinde sessizliğe gömüldüler.

"Eugenie bana yatmaya hazır olduğunuzu söyledi." Gecelikleriyle çoktan yataklarına tünemişlerdi. Kate kadar neşeli ya da besleyici olmak onun doğasında yoktu. Üzüntüsü ne kadar derin olursa olsun, onların yanındayken her zaman moralini yüksek tutmaya çalışmıştı.

Damian'ın yatağının ucuna oturdu. Her iki çocuk da yorganın altından fırladı ve dua etmek için diz çöktü. Colin başına gelecekleri biliyordu. Neredeyse iki aydır her gece bu ritüele tek başına katlanıyordu.

Marie ellerini kavuşturdu ve önden gitti. "Tanrı annemi korusun ve ona göz kulak olsun. Büyükanne ve Büyükbaba Hart'ı kutsa ve bizi çok özlemelerine izin verme. Eugenie ve Simon'ı, Bolton'ları ve bebek Jake'i kutsa. Colin Amca'yı koru ve onu güvende tut ve lütfen

Kate Teyze. Bizi çok özlemesini engelle. Lütfen, lütfen onu Noel için eve getir."

Damian alnını kavuşturduğu ellerine bastırdı. Gözlerini kapatmadan önce Colin'e baktı.

"Sevgili Tanrım, Büyükanne ve Büyükbaba Hart'ı kutsa. Eugenie'yi kutsa ve lütfen yakında pralin yapmasına izin ver. Simon'ı kutsa ve daha fazla oyuncak yapabilmesi için onu güçlü ve sağlıklı tut. Bebek Jake'i, Jason'ı ve Cora'yı kutsa. Lütfen şeker kamışlarını büyüt ki Colin Amca sürekli endişelenmesin ve ayak bileği iyileşsin."

Görünüşe göre herkes Colin'in endişelerinin farkındaydı.

Damian sözünü bitirmemişti. "Ve Tanrım, lütfen beni gömülü hazineye yönlendir. Onu gerçekten ama gerçekten bulmalıyım ki bir vapur satın alıp istediğim zaman Kate Teyze'yi görmeye gidebileyim."

"Ve lütfen hepimizi İsa'nın doğum gününü kutlamak için bir araya getir," diye fısıldadı Marie.

Amin sesleri azalırken çocuklar tekrar yataklarına tırmandılar. Görevini yerine getirmekte hâlâ zorlanan Colin battaniyelerini üzerlerine örttü ve onları alınlarından öptü.

"Annemin eskiden yaptığı gibi," demişlerdi ilk seferinde. "Kate Teyze'nin yaptığı gibi."

Lambayı söndürmek için odanın içinde yürürken, çizmesinin altında bir kâğıt parçası çıtırdadı. Marie'nin projelerinden biri olduğunu düşünerek eline aldı.

Kate'den bir mektuptu, onun kalın ve düzgün yazısıyla yazılmıştı. "Bu benim," dedi Marie.

Mektup Colin'in elinde yandı. "Bu ne zaman geldi?"

"Onu gördükten hemen sonra. Eugenie bana verdi."

Bahsetmeden.

"Kate'den çok mektup aldın mı?" Marie başını salladı. "Sadece bir tane."

"Yalan söylemiyor," diye ekledi Damian.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim." Colin mektubu alçak çalışma masasının üzerine koymaya başladı ama tereddüt etti. "Okuyabilir miyim?"

Marie tereddüt etti. "Evet."

Ziyaretlerinin gerçekleştiği gün yazılmış olan kısa mektubu hızla taradı.

Canlarım,

Bugün seni gördüğüme çok sevindim. Lütfen ziyaretine gelmene izin verdiği için amcana teşekkür et. Umarım yakında seni tekrar görürüm. Noel'de tekrar birlikte olmak en büyük dileğim.

Seni seven Kate Teyzen

Marie, Kate'in teşekkürünü iletmemişti.

Colin sayfayı dikkatle katlayıp masanın üzerine koydu, tekrar iyi geceler diledi ve lambayı söndürdü. Üst kattaki galeride yalnız başına volta atmaya başladı.

Noel'de tekrar birlikte olmak en büyük dileğim.

Hepimiz mi, Kate? Yoksa sadece sen ve çocuklar mı? Mektup, Noel'i *Belle Fleuve*'de geçirmesine izin vermesi için bir çağrı mıydı?

A Marie ve Damian'ın ziyaretinden sonra Kate uzun zamandır açmadığı kutuları ayırmaya karar verdi. Eşyalardan kurtulmanın zamanı gelmişti. Birçoğunu konsinye olarak satmaya karar verdi.

Yakındaki ikinci el dükkânını **t e m i z l e r k e n** babasının ona hediye ettiği sevimli bebeği bulma fırsatı yakaladı.

Sarı insan saçları, açılıp kapanan gözleri, güzelce boyanmış bisque kafası ve kat kat dantellerle süslü zarif elbisesiyle bu bebek Marie için mükemmel bir hediye olacaktır.

Kate'in Damian'a ne alacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve sonuçta bu işi son dakikaya bıraktığı için şükretti. Aralık ayının on sekizinde *Prairie Home* dergisinden bir mektup Roger Jamison'ın evine ulaşmış ve Kate'in kır evi planlarının birincilik ödülü kazandığını duyurmuştu.

Dergiye bir yıllık aboneliğin yanı sıra, yüz dolarlık bir taslak ve çizimlerinin tüm batı eyaletlerindeki ilçe fuarlarında sergileneceği haberini aldı.

Bir gün sonra, St. Charles'ta Colin'den gelen bir mektup onu bekliyordu. Cesareti tükenmeden mührü kırdı ve Colin'in kendi yazdığı kısa notu okurken nefesini tuttu.

Sevgili Kate,

Çocukları sizinle erken bir Noel kutlaması yapmaları için göndereceğim. Eugenie ve Simon yirmi ikinci Aralık'ta onlara eşlik edecekler. Sizinle daha önce olduğu gibi saat 11:00 civarında St. Charles'ın girişinde buluşacaklar.

Sizinle birkaç saat geçirmek için sabırsızlanıyorlar. Başka bir şey konuşmuyorlar. Umarım bu mektup sizi iyi bulur.

Colin

Onu evinden olduğu gibi kalbinden de kovmuş muydu? Kızıl saçlıyı içeri mi taşımıştı?

Kate mektubu tekrar tekrar okudu, keşke kişisel bir şey söyleseydi, *umarım bu mektup seni iyi bulurdan* daha fazlası *olsun* istedi.

Sonunda mektubu bir kenara koydu. Hüzünlü düşüncelerle kaybedecek zamanı yoktu. Hazırlanmak için üç günden az vakti vardı.

Görünüşe göre onu *Belle Fleuve*'de istemiyordu, bu yüzden kendisine verilenin en iyisini yapmak zorunda kalacaktı. Ödül parası çocuklara güzel bir öğleden sonra geçirmelerine yardımcı olacaktı. Damian için Paris'ten Mignot tarafından yapılmış bir kurşun asker seti satın aldı. Büyük ahşap kutuyu sararken, Colin'le birlikte figürleri sıraya dizdiklerini hayal etti ve Colin'in oynamak için zaman ayıracağını umdu.

By on bir yirmi, Kate çocukların hediyeleri ile rotunda'nın altında beklerken, onların gelmeyeceğinden korkuyordu. Colin'in mektubunu aldığından beri endişe içindeydi. Mektup Eugenie'nin Cora ile birlikte çocuklarla seyahat etmesi bir şey,

Ama tek başına ya da Simon'la bile tehlikeli olabilirdi. Özgürlük zor kazanılmıştı ama Yeniden Yapılanma hükümeti ve sıkıyönetim altında işler huzurlu olmaktan çok uzaktı. İkilinin iki beyaz çocuğa New Orleans'a kadar eşlik edeceği düşüncesi Kate'in bütün gece yatakta dönüp durmasına neden olmuştu.

"Kate Teyze!" Damian'ın bağıırışıydı.

Kendisini karşılamak için koşan çocukları gördü ve hediyeleri hızla yere bıraktı. Çocuklar ona doğru koşmaya başlayınca onlara sıkıca sarıldı. Eugenie ve Simon'ı görmeyi beklerken, büyük olasılıkla dışarıda beklediklerini fark etti.

Birçok kez kucaklaştıktan sonra Damian "Bunlar hediye mi?" diye bağırdı.

Kate hediyeleri aldı ve paketlerle hokkabazlık yaparak doğrulurken kendini Colin'in gözlerinin içine bakarken buldu.

Bir an için ikisi de konuşmadı. Elinde paketlenmiş paketler olan Colin başını salladı. Kate dilini bulmakta zorlandı.

"Kate. Mutlu Noeller," dedi.

"Mutlu Noeller, Colin." Sonunda gülümsemeyi hatırladı. Colin ondan çok daha derli topluydu. Değerlendirmesi soğuk ve mesafeliydi.

"Eugenie gelemedi. Kendisi hasta," dedi.

"Umarım ciddi bir şey değildir."

"Biz ayrılır ayrılmaz iyileşmeye başladığına dair bir his var içimde."

Her iki çocuk da hemen Kate'in dikkatini çekmek istedikleri için Kate onun ne demek istediğini sormadı. Cevaplaması gereken o kadar çok soru vardı ki: evet, hediyelerini yakında açabilirlerdi; hayır, parka geri dönmeyeceklerdi; evet, getirdikleri hediyeleri seveceğinden emindi.

Colin gerçekten burada mıydı? Kate, Colin'in kolunda sert bakışlı kızıl saçlı kızla birlikte görüntüsünden acı duyuyordu ama bunu söylemenin ne yeri ne de zamanıydı.

"Umarım sakıncası yoktur. Akşam yemeği için otelde rezervasyon yaptırdım," dedi.

"Çocuklarla yalnız kalmayı tercih ederseniz..."

"Colin Amca, gitme." Marie'nin gülümsemesi kaybolmuştu.
"Hepimiz birlikte olmalıyız."

"Lütfen Colin," diye zar zor fısıldadı Kate. "Çok fazla vaktimiz yok, eğer öğleden sonra gitmeyi planlıyorsan."

"Evet, hâlâ bunu planlıyorum. Geri dönmeliyiz."

"Anlıyorum," dedi Kate.

"Otelin yemek salonu iyi olacaktır."

Planının hiç de iyi olmadığını söyleyebilirdi.

Colin, Kate ve çocukları St. Charles'ın ana yemek salonuna kadar takip etti ve burada Kate'in paketleri hemen elinden alındı.

"İzin verirsiniz bunları sizin için taşıyayım, Bayan Delany." Şef garson Kate'i samimiyetle selamladı ve Colin'e başını salladı. "Beni takip ederseniz, sizin için en sevdiğiniz masayı ayarladık."

Hemen şam kumaşıyla kaplanmış, altın kabartmalı kesme kristal kadehler, parlatılmış gümüş ve bayram yeşilliklerinden oluşan bir orta süsü ile donatılmış bir masaya oturdular.

Etrafı zenginlikle çevrili olan Colin, Kate'in hâlâ baş tacı olduğunu düşünüyordu. Her iki çocuğa da dikkatini verirken gülümsemesi bir kez bile bozulmadı.

Etrafındakilerden etkilenen Marie, Kate'e yaklaştı ve "Yemekten önce hediyelerimizi açabilir miyiz?" diye fısıldadı.

"Tabii ki. Ben de bekleyemem." Kate dirseğinin dibinde duran garsonu mazur gördü.

Colin henüz menüsünü açmamıştı. Bırakın hepsini, çocukların akşam yemeğini karşılayacak kadar para getirdiğinden bile şüpheliydi. Kendini bir kez daha utanç verici bir durumun içinde buldu.

Kate, Marie'ye büyük bir kutu uzattı. Daha küçük olanı Damian içindi. Colin, Damian'ın boyutlar arasındaki farkı değerlendirmesini izledi. Görgü kurallarını vurgulamasına fırsat kalmadan Kate Damian'ın eline dokundu.

"Senin kutun biraz daha küçük ama söz veriyorum içinde çok şey var" dedi.

Damian gülümsedi. "Önce ben gidebilir miyim?"

Kate Marie'ye döndü. "Senin için sorun olur mu?"

Marie başıyla onayladı. "Bence beklemek zorunda kalırsa patlayabilir."

Damian paketin peçetesini yırttı ve sonra büyük bir dikkatle cilalı ahşap kutunun kapağını kaldırarak en ince ayrıntısına kadar eksiksiz bir kurşun asker lejyonunu ortaya çıkardı. Her birini parmakladı, kılıçlarının ucuna dokundu ve sonra onları çıkarmaya başladı.

"Colin, "Eve gidene kadar onları kutuda bıraksan iyi olur," diye tavsiye etti.

"Benimle oynar mısınız?"

Colin Kate'e baktı. Çocuğa birlikte eğlenebileceklerini düşündüğü bir şey vermişti.

"Elbette," dedi.

Damian'ın yüzü gülüyordu. Kate'e sarılabilmek için sandalyesinden kalktı ve sonra tekrar yerine oturdu. "Şimdi de sen," dedi Marie'ye.

Acele etmeden bebeğin paketini dikkatle açtı. Colin Kate'i izledi. Gözlüklerinin ardında gözleri sevinçle parlıyordu. Yanakları kızarmıştı.

"Çok güzel, değil mi Colin Amca?"

"Evet. Çok güzel." Colin'in Marie'nin oyuncak bebeğinden bahsettiğini anlaması bir saniye sürdü.

Marie bebeği kucağına aldı, masadan bir şey düşürmemeye dikkat etti. "Teşekkür ederim, Kate Teyze."

Kate bebeğin korsajındaki dantelleri düzeltti.

"Onu beğenmene sevindim."

"Bir adı var mı?" Marie sordu.

"Ona istediğin ismi verebilirsin ama ben ona Lovie derdim. Ona en büyük kız kardeşimin adını verdim. Onun da sarı bukleleri vardı."

"O zaman ona Lovie diyeceğim." Marie elini bebeğin bukleleri üzerinde gezdirdi. "Bu onun için mükemmel bir isim. Çok teşekkür ederim."

Kate kıza sarıldı ve bebeği yeniden sarmasına yardım etti.

Colin gözlerini Kate'e dikti. Gerçekten de görüldüğü kadar sakin ve soğukkanlı mıydı? Yoksa onun içi de kendisinininki kadar huzursuz muydu? Umarım tekrar konuşmak zorunda kaldıklarında iki kelimedenden fazlasını bir araya getirebilirdi. Kate'in sesini duymak ve gözlerinin içine bakmak onu sersemletmişti.

"Colin Amca!"

Damian onun dikkatini çekmek istedi. "Evet?"

"Kate Teyze'ye hediyelerimi verir misin lütfen?" *dedim.*

Colin düz kahverengi kâğıda sarılı iki küçük koliye uzandı ve onları masanın üzerinden Kate'e uzattı.

Damian gururla, "Bunlar benden," dedi.

Kate ilkinin açtı ve elinde evirip çevirdi.

"Tanıdığınızı eminim," dedi Colin, onun hafızasını canlandırmaya çalışarak. "Oturma odasındaki Staffordshire cinsi köpek mi?"

"Tahmin ettin! Senin için tekrar yapıştırdım." Damian başarısından dolayı çok heyecanlıydı.

Kate, "Anlıyorum," diyerek Colin'e baktı.

"Bir korsanla karşılaşmış," dedi Colin.

"O bir kazaydı," diye omuz silkti Damian. "Kazalar olur. Colin Amca öyle diyor."

Marie, Kate'in elindeki parçayı inceledi.

"Kafası arkaya doğru yapıştırılmış," diye belirtti. "Sorun değil," dedi Colin.

Kate aynı anda, "Sorun değil," dedi. İkisi de sessizliğe gömüldü.

"Çünkü şimdi geriye doğru bakıyor," diye açıkladı Damian.

Colin Kate'i gülümsemeye çalışırken yakaladı.

"Artık kendisine sinsice yaklaşan korsan olup olmadığını görebilir." Kate heykelciği dikkatle yeniden sardı.

"Onu odanda saklayıp beni düşünecek misin?" Damian bilmek istiyordu.

"Elbette." Kate ikinci pakete uzandı. "Ama hiçbir hatırlatma olmadan hep seni düşünüyorum."

Colin başka tarafa bakmak istedi ama yapamadı.

"Her zaman hepinizi düşünüyorum," diye ekledi.

Kalbini yeniden çalıştırmak için derin bir nefes almak zorunda kaldı.

Kate, Damian'dan gelen ikinci hediyeı açtı ve bir sicim parçasına dizilmiş kabuklu fıstıklardan oluşan bir kolyeyi havaya kaldırdı. Her fıstık farklı bir renge boyanmıştı.

"Ne kadar güzel!" Fıstık kolyesini dikkatlice şapkasının ve başının üzerinden omuzlarına kadar çekti.

"Ben yaptım," diye açıkladı Damian. "Eugenie onları dizmeme yardım etti ve Marie de suluboyalarını kullanmama izin verdi."

Elmas küpeler fıstıkların üzerinde sallanıyordu ama Kate kolyeyi de aynı asaletle takmıştı. Colin kaybolmuştu.

Ardından Marie'nin *Belle Fleuve*'deki bahçelerden sahneler içeren bir dizi resmini açtı.

"Teşekkür ederim Marie," dedi Kate. "Oldukça iyi olmuşsun. Bunları her zaman saklayacağım." Resimleri incelerken gözleri kuşkuyla parlıyordu.

Marie'nin açması gereken bir hediye daha vardı. Colin yeğeninin rulo haline getirilmiş, sarılmış ve kurdeleyle bağlanmış bu paketin içinde ne olduğundan emin değildi. Kate kurdeleyi dikkatle çözdü ve ardından uzun sayfayı açarak ayrıntılı bir harita ortaya çıkardı.

Damian, "Marie ile birlikte üzerinde çalıştık," diye açıkladı. "Büyük kısımları onun boyamasına izin verdim," diye ekledi Marie.

"Bu... bu oldukça harika." Kate kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor gibiydi.

"*Belle Fleuve* ve River Road'un bir haritası."

"Anlıyorum," dedi Kate.

Marie eğildi ve kolunu Kate'in boynuna doladı.

"Eve dönüş yolunu unutmanı istemedik," diye fısıldadı.

I *Eve dönüş yolunu asla unutmayacağım.*

Colin onun gözyaşlarını görebiliyor muydu? Kate onu o akşam birden fazla kez kendisine bakarken yakalamıştı ama çoğunlukla içine kapanıktı. Yüzbaşı Stevens'ın onu birlikte gördüğü kadının bunun nedeni olmaması için dua etti. Kendini toparlayana kadar haritayı yuvarlamak ve yayı yeniden bağlamak için ağır ağır çalıştı. Sonra da menüyü incelemelerini önerdi. Kate çocukların sipariş vermesine yardım etti ve garson mutfağa yöneldi.

Marie, "Keşke İrlanda Noel'ini *Belle Fleuve*'de kutlasaydık," dedi.

"Evi temizlemek zorunda kalmayacağınız için mutlu olacağınızdan eminim, çünkü bu İrlanda Noel'inin büyük bir parçasıdır."

"Evi temizlemek mi?"

Colin'e bakmamaya dikkat ederek başını salladı.

"Tepeden tırnağa. Her cam parçası, her ayna ve pencere camı pırıl pırıl olmalı. Avlu süpürülmeli ve ahırlar temizlenmelidir. Ön pencereye bir mum yerleştirilir."

"Neden?" Damian sordu.

"Meryem ve Yusuf'u karşılamak için."

Marie ona, "Gecenin soğukunda sığınacak bir yer arayanlar," diye hatırlattı.

"Ama tam olarak değil." Damian'ın sesi kararsızdı.

"Bu bize onların hikayesini hatırlatmak için. Mumu söndürme zamanı geldiğinde, bunu Mary adında birinin yapması gelenekseldir." Kate Marie'ye gülümsedi. "Marie'nin Mary'nin başka bir telaffuzu olduğunu biliyor muydun?"

Marie ışınlandı.

Kate, "Akşam yemeğinde baharatlı sığır eti ve sodalı ekmek de dahil olmak üzere pek çok geleneksel yemek var" diye ekledi.

"Nasıl kutlayacağız Colin Amca?" Marie sordu.

"Evi temizlemek istemiyorum." Damian başını salladı.

Kate başını kaldırmakta gecikti ve kaldırdığında Colin'in kaşlarını çatarak tabağına baktığını gördü.

"Noel günü Boltonlar'a gidiyoruz." "Ama *Belle Fleuve*'de ne yapacağız?" Marie zorladı.

"Simon birkaç domuz kesecek. Sanırım Eugenie'nin tatlı patates turtasından da biraz yiyeceğiz." Colin su kadehine uzandı ve su içmek için acele etmedi.

"Sen çocukken Aziz Nick *Belle Fleuve*'e geldi mi?" Damian bilmek istiyordu.

"Hayır, yapmadı."

Colin'in rahatsız olduğu belliydi, sanki *bütün bunlar senin suçunmuş* gibi Kate'e bakıyordu.

Damian omuz silkti. "O da Kansas'a gelmedi. Büyükanнем ve Büyükbabam Hart, Aziz Nick diye birinin olmadığını söyledi."

Kate kaçırdıkları tüm o mucize ve sihir için acı çekiyordu. O daha yorum yapamadan Colin çatal ve bıçağını dikkatle boş tabağına dizdi ve arkasına yaslandı.

"Louisiana'da biz ona *Pere Noel* deriz. Noel arifesinde ayakkabılarımızı ateşin yanına dizedik ve o da gelip ayakkabılarımızı ikramlarla doldururdu. Ateşin üzerinde bir huş ağacı kütüğü yakardık ve annem de en sevdiğimiz yemeklerden oluşan büyük akşam yemeğinin eksiksiz olmasını sağlardı."

"Sence *Pere Noel* bu yıl gelecek mi? Evde yine çocukların olduğunu bilecek mi?" Damian'ın gözleri beklenti doluydu.

Kate nefesini tuttu, Colin'in evet demesini diledi.

Colin omuz silkti ve Kate'in bakışlarına karşılık verdi. "Bilmiyorum. Belki de."

Daha sonra onu bir kenara çekip sabah Fransız Pazarı'na gideceğine ve ona en iyi meyvelerden oluşan bir kutu - bir ananas ve portakal - ceviz ve şekerlemelerle birlikte göndereceğine söz verme dürtüsüyle savaştı. Colin böyle bir jesti, onu kendisine daha da borçlu bırakacak bir başka saldırı olarak görecekti.

Yemek Kate'in istediğinden çok daha hızlı ilerledi. Tatlı olarak eski bir Creole favorisi olan *pain perdu* (ceviz Çekerlemesiyle süslenmiş ekmek pudingi) ısmarladılar. Kate ücreti daha sonra ödemek üzere ayarlamalar yapmıştı ama Colin hesabı istedi.

Garson, "O iş çoktan halledildi efendim," diye bilgi verdi. Adam uzaklaşırken Colin, "Her zamanki gibi," dedi.

Kate sandalyesinde kaydı ve sonra dimdik oturdu. Onun gününü mahvetmesine izin vermeyi reddetti.

"Hepinizi benimle yemeğe davet ettim, Colin. Ev sahibesi olarak masraflarla ilgilenmem tamamen uygun olur."

"Nasıl istersen, Kate."

Soğukkanlı sessizliği bunun son ziyareti olacağına dair ona güvence verdi.

Yemek odasından çıkıp lobiden geçerek girişe doğru ilerlerken, çocuklar hediyeleri hakkında konuşarak önden yürüyorlardı. Kate kendini Colin'in yanında buldu. Eğer kişisel bir şey söylemek niyetindeyse, bunun için uygun bir zamandı.

Ona doğru baktı ve onu kendisine bakarken yakaladı. Bakışlarının yoğunluğu çok şey anlatıyordu.

Gözlerindeki sıcak değerlendirme, birlikte geçirdikleri geceyi onun da en az kendisi kadar unutmadığını gösteriyordu. Keşke daha fazla zamanları olsaydı. Keşke onunla özel olarak konuşabilseydi.

Çocuklar girişte durdular.

"Bizimle rıhtıma gelir misin Kate Teyze?" Damian elindeki asker kutusunu göğsüne bastırdı.

"Bu sefer değil."

Marie'nin gözleri yaşlarla doldu. Kate onları uzaklaştırdı.

"Bunların hiçbirine izin vermeyeceğiz, Marie. Sadece önümüzdeki birkaç günü düşün. Cora senin harika bir Noel günü geçirmeni sağlayacak." Kate aynı Geyi Colin için de söyleyebilmeyi diledi.

Uzun bir vedaya daha katlanmak istemediğinden, "Burada vedalaşalım. Eğer gemiye yetişerseniz yola çıksanız iyi olur."

İkisine de iki kez sarıldı, Damian'ın ceketinin düğmelerinin düzgün iliklendiğinden emin oldu ve merdivenlerden inerlerken kendini gülümsemeye zorladı.

Colin onun yanında sakin ve sessiz kaldı. Bir an onun elini tutacağını düşündü ama tutmadı.

"Güle güle, Kate. Teşekkür ederim." Sert bir selam verdi.

Ona yakında tekrar görüşmeyi umduğunu söylemek, onu hâlâ sevdiğini ve eve dönmek istediğini belirtmek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi. Onu uzaklara gönderen oydu. Geri dönmesini istemesi gerekiyordu. Yapabildiği en iyi şey sessizce başını sallamak oldu ve sonra gittiler.

Onoel arifesi sabahı Simon ve diğer adamlar kulübelerin yakınındaki barbeküyle ilgilenirken *Belle Fleuve*'de havayı kızarmış domuz etinin ağız sulandıran aroması dolduruyordu. Onun zamanında,

Marie Delany tüm kölelere yeni giysiler hediye etmişti - kadınlar ve kızlar için elbiseler, fularlar ve önlükler; erkekler için yeni gömlekler ve pantolonlar. Colin'in vermesi gereken her şeyi zaten vermişti - yaşanacak bir yer, gerekli erzak ve gelecek güzel günlerin vaadi.

Eugenie onu o sabah bulmuştu. New Orleans'a gitmemek için bahanesi olan ağırları ve sızıları Colin ve çocuklar döndüğünde geçmişti. Bütün gün koşuşturup durmuştu.

"Bütün çocuklar için şekerli kurabiyeler ve bir miktar şekerleme yaptım. Bayan Marie ve Damian'ınkileri bu gece onlar yattıktan sonra dağıtman için üst dolaba bırakacağım. Simon portakal karşılığında biraz kerevit takas edebildi ve biraz da ceviz aldık. Onlardan da biraz bırakacağım."

"Seni hak etmiyorum, biliyor musun?"

"Bunu biliyorum Bay Colin. Kesinlikle biliyorum."

Kate'e ziyaretinden bahsetmemiştii, Kate de herhangi bir bilgi vermeye gönüllü olmamıştı. Büyük olasılıkla tüm ayrıntıları zaten çocuklardan duymuştu.

"Simon bu gece için setlere taşımak üzere bir sürü odun topladı," dedi.

"Odun mu?"

"Şenlik ateşi için."

Colin set boyunca yakılacak şenlik ateşlerini tamamen unutmuştu. Bu, evden ayrılana kadar her yıl katıldığı bir Noel arifesi geleneğiydi. Geçmişinden ne kadar çok şeyin savaş tarafından çalındığını her geçen gün daha fazla hatırlıyordu. Tüm piramitlerden çıkan alevlerin setin kenarı boyunca kilometrelerce yandığını görmek görülmeye değer bir manzaraydı.

"O çocuklar bunu görmeli," dedi Eugenie.

Onun haklı olduğunu biliyordu.

"Simon'a benim adıma teşekkür et," dedi. "Ona birkaç adam toplamasını söyle. Öğlen kulübenin önünde buluşup aşağıya ineceğiz ve piramidi inşa edeceğiz."

TŞapka gecesi Eugenie onlara mutfakta hafif bir akşam yemeği bıraktı ve Marie de Colin'in tabakları hazırlamasına yardım etti.

Çabucak yediler ve sonra Colin onlara hazırlanmalarını çünkü bir yere gideceklerini söyledi.

Özel. Simon kulübelerdeki tüm çocukları arabanın arkasına çoktan yüklemişti ve arka kapıya yanaştığında Colin, Damian ve Marie yüksek yaylı koltuğa tırmandılar.

"Bu kadar özel olan ne, Colin Amca?" Damian

sordu. "Sürpriz ne?" Marie bilmek istiyordu.

"Lütfen bize nereye gittiğimizi söyleyin."

Colin sadece başını salladı ve "Göreceksin" dedi.

Bazı adamların kurumuş hint kamışı, söğüt dalları ve kütüklerden yapılmış uzun bir piramidin yanında yanan alçak ateşin başında beklediği setin yanına vardılar. Işıkları yanan bir nehir teknesi akıntıda yavaşça sürükleniyordu.

"Bu bir saman yığınınına benziyor." Damian piramidi işaret etti. "Nedir o?"

"Sadece bekleyin ve izleyin." Colin onların heyecanını yakaladı. Simon, "Şimdiye kadar yediye yaklaşmış olmalıydı," dedi.

"Hemen hemen." Colin saatini çıkarıp alçak şömüne ışığına doğru çevirdi. Saat tam yedide vapurun düdüğü çaldı.

"Yak onu!" diye seslendi.

Simon uzun bir meşale yaktı ve diğer adamlara da aynısını yapmalarını söyledi. Onları piramidin ortasına fırlattılar. Kuru çıra hemen tutuştu ve gökyüzüne alevler ve kıvılcımlar gönderdi.

"Her yerdeler!" Marie, Damian'a diğer piramitleri işaret etti. "Şenlik ateşleri nehrin her iki yakasındaki setin üzerinde ve aşağısında!"

"Bizimki en büyüğü!" Damian alkışladı ve aşağı yukarı zıpladı.

Colin bunun en büyüğü olduğundan şüpheliydi. Aslında, yığınların çoğu tamamen aynı yükseklikte görünüyordu. Ama çocukken ateşlerin yanışını izlerken de aynı heyecanı duymuştu. Alevler suya yansıyor ve kıvılcımlar serin Aralık gecesi gökyüzünü tozlandırıran yıldızlarla dikkat çekmek için yarışıyor.

Marie'nin şenlik ateşinin parıltısıyla aydınlanmış yüzünü görünce, sanki Amelie yine onun yanındaymış gibi hissetti.

"Şenlik ateşleri Cajunların Louisiana'ya getirdiği eski bir gelenektir." "Cajunlar kim?"

"Anavatanlarını terk edip buraya taşınmak zorunda kalan insanlar. Mesih çocuğun nerede olduklarını bilmeyeceğinden korkuyorlardı, bu yüzden ona yolu göstermek için bir dizi ateş yaktılar."

Colin, Marie'nin elini onun elinin içine soktuğunu hissetti. "Bu çok güzel," dedi Marie. "Keşke Kate Teyze de bunu görebilseydi."

"Ben de," diye ekledi Damian.

"Ben de öyle." Colin'in sözleri uyarıda bulunmadan ağzından kaçtı.

Marie, "Mesih çocuğun ışığı takip ettiğini hayal edebiliyorum," dedi. "O dünyanın ışığıdır."

Ve Kate hayatımın ışığı.

Marie'nin elinin dokunuşu ve masum berraklığı Colin'i başka hiçbir şeyin etkilemediği bir şekilde etkiledi ve kalbini eritti. Tüm savaş yıllarının, tüm sürgünlüğünün karanlığını beslemişti. Kate hayatına girip onu itip kakana ve kendisinden kurtarmasını isteyen kadar o karanlığı içine hapsedmişti. *Belle Fleuve*'ü onun için, çocuklar için kurtarmıştı. Ve Kate'in cömertlik ve sevgiyle yaptığı fedakârlıkları kabul edemeyecek kadar bedenen ve ruhen yaralanmıştı. Onu utandırmak için değil, duygularını incitmemek için gerçeği söylemekten kaçınmıştı.

Charles'daki gülümsemesinin ardındaki hüznü ve gözlerinin saklamaya çalıştığı yaşlarla buğulanışını unutmak mümkün değildi. Çocukların hediyelerini zarafetle kabul etmiş ve Damian'ın fıstık kolyesini sanki altın kadar kıymetliymiş gibi takmıştı.

Colin karısına aşık olmuş ve yaptığı her şeyi onun için yapmışken onu göndermişti. Çünkü onu seviyordu.

Öfkelenmesi ve yaralı gururunu ona olan sevgisinin önüne koyması en büyük utancıydı.

Nehrin yukarısında ve aşağısında, şenlik ateşleri ışıktan kuleler gibi kıvılcım saçıyor ve gürlüyordu. Tepedeki yıldızlar da ışık festivalinin bir parçası oldu. Colin gözlerini gökyüzüne dikti.

Gururumu bağışla. Öfkemi bağışla. Beni gücün ve sevginle kutsa. Kate'in affı için yalvarırken benimle birlikte yürü ve onu tekrar eve getirmeme izin ver.

Duası gecedен ve bir çocuğun sözlerinden ilham almıştı. Konuştuktan sonra, yıllardır bilmediği bir huzur çöktü üzerine.

Şenlik ateşinin etrafında koşup zıplamaktan bitkin düşmüş olan Damian, Colin'in ceketinin eteklerini çekiştirerek yanına geldi.

"Sence *Pere Noel* bizi bulacak mı?" diye sordu çocuk.

Colin sanki düşünüyormuş gibi bekledi.

"Belki."

Damian, "Belki de her ihtimale karşı ayakkabılarımızı şöminenin yanına koymalıyız," diye karar verdi.

"Pencerede bir mum yakacağım," diye ekledi Marie.

Damian ellerini çırdı. "İyi fikir, Marie. Kate Teyze bu gece haritamızı takip ederse, mum ona yolu gösterecektir."

YİRMİ - İKİ

On Noel günü Kate paltosunu giydi ve uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Sokaklar neredeyse bomboştu. Canal ve Dauphine'in köşesindeki bir kilisenin önünden geçerken durup payandalar ve merkezi bir kule ile tamamlanan Gotik mimariye hayran kaldı. Mimarisi onu şaşırtmayı asla başaramamıştı. New Orleans'ta Kaptan Stevens'in buharlı gemi evinden başka bir iz bırakabilecek miydi?

Kilisenin kapıları açıldı ve cemaat üyeleri dışarı döküldü. Çoğunlukla ailelerdi ama onun gibi birkaç bekâr da vardı. Ezeziel Stevens'in gösterişli beyaz şapkasını ve altın sarısı saçlarını fark ettiğinde kalabalığın arasından süzülüyordu. Kadın kalabalığın içinde kaybolmadan önce adam onu gördü.

"Kate!" Kalabalığın arasından sıyrılarak Kate'in yanına ulaştı. "Mutlu Noeller!"

"Seni burada gördüğüme şaşırdım."

Sırtışı genişledi. "Benim Tanrı'dan korkan bir adam olduğuma inanmıyor musun?" "Aslında, öyle olmadığınızdan şüpheleniyorum."

"Seninle acımasızca flört ettiğim için mi? Burada ne yapıyorsun, Kate? İçeride miydin?" Kenara çekilerek, aşırı büyük bir büstiyeri olan bir kadının aralarından geçmesine izin verdi.

"Yürüyordum ve kalabalığa kapıldım."

"Dışarısı benim zevkime göre biraz hızlı." Gülümsemesi solduğunda onu hazırlıksız yakaladı. "Ailenizin yanında olmalısınız, Bayan Delany."

Yalnızlık onun üzerine çökmüştü ve adam bunu fark etti.

"Kate, özür dilerim." Onun koluna girdi. "İzin ver telafi edeyim."

Daha parlak bir gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim. Gerçekten."

"Benimle erken bir akşam yemeği ye. Saat neredeyse iki oldu." "Gerçekten, yapamam."

"Neden olmasın? Sadece arkadaşlar arasında olacak. Ya da isterseniz müşteri ile mimar arasında."

"Özür dilerim, Kaptan."

"Sana bir özür borçluyum. Bunu telafi etmeme izin ver." "Özür mü?"

"*Belle Fleuve*'de kapının önünde belirlediğim gün sana acımasızca sataştım ve kocanı kıskırttım. Ama sadece baştan çıkarıcı olduğun için. Keşke özgür olsaydın..."

"Ama ben değilim."

"Kocanızı sevdiğiniz çok açık, ama nedenini anlayamıyorum."

"Kaptan-"

Bir elini kaldırdı. "Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Arkadaşlığınızdaki hoşlandığım ve Noel Günü'nü yalnız geçirmenize izin vermek istemediğim için arkadaşlığınıza razı olacağım. En azından bir yemeği paylaşabilir ve evin nasıl gittiği hakkında konuşabiliriz. Çok iyi gittiğini de eklemeliyim. Aslında nefret ettiğini bildiğim halde hayalimi hayata geçiriyorsun."

Kate bunu inkar edemezdi.

"Teşekkür ederim, Kaptan. İşlerin gidişatını beğenmenize sevindim."

Tekrar kolunu uzattı. "Öyleyse benimle gel. Akşam yemeği yeriz ve uzun uzun sohbet ederiz, sonra da yoluna gidersin. En iyi şekilde davranacağım. Söz veriyorum."

Noel günü olmasaydı, kiliseden çıkıp ona başka bir yönünü göstermeseydi, onu tamamen geri çevirirdi. Bir iş ortağıyla bir yemeği paylaşmanın ne zararı olabilirdi ki?

"Daha fazlasını yapmak isteseydim sizi buharlı gemide bir tura ve kamaramda akşam yemeğine davet ederdim. Ama davet etmeyeceğim. Bu tamamen masum bir jest."

Kate iç çekti. Alternatif, odasında ılık bir çorbaydı. "Size katılmaktan mutluluk duyarım," dedi.

"Antoine'ın durumu iyi mi?"

"Antoine's Noel'de mi? Rezervasyonunuz var mı?" "Oh, içeri gireceğiz, sizi temin ederim."

Her zamanki gibi Ezeziel'in kendine güveni tamdı. İçeri gireceklerinden hiç şüphesi yoktu.

Colin St. Charles'a girdiğinde lobiyi biraz boş bulunca şaşırdı. New Orleanslıların çoğu sabahın erken saatlerine kadar sokaklardaydı.

Gece yarısı ayininden sonra kutlama.

Doğruca kayıt masasına yöneldi; yirmi yaşından büyük olmadığı anlaşılan genç bir memur, tezgâhın altına yarı gizlenmiş bir tabaktan gizlice ısırmalar alıyordu. Colin'in servis için beklediğini fark edince çatalını bıraktı, ağzını peçeteye sildi ve ayağa kalktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Bayan Katherine Delany'i görmeye geldim."

Genç adam parmağını önce bir sayfa, sonra da bir başka sayfa boyunca gezdirdi.

"Bayan Delany'nin otel misafiri olarak kaydı yok. Özür dilerim." Bakışları akşam yemeğine kaydı.

"Belki de Katherine Keene olarak kayıtlıdır." Colin, şef garsonun Kate'e evlilik soyadıyla hitap ettiğini duyduğunu hatırladı.

"O da bu isimle kayıtlı değil. Belki de yanlış otele gittiniz."

"Hayır, kendisi burada ikamet ediyor." "Hayır, efendim."

Özür dilerim."

"Burası onun ... şey, ne kadar süredir yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Amirinizle konuşmak istiyorum."

"Efendim, tüm listeleri kontrol ettim..."

"Şimdi." Colin ordudan ayrıldığı gün terk ettiği emir tonunu takındı. Kâtip masanın arkasındaki kapıya yöneldi ve gözden kayboldu. Bir anda geri döndü, arkasında zayıf, kel bir adam vardı.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Ben Colin Delany. Eşim Katherine Keene Delany'yi görmek istiyorum ve bana burada yaşamadığı söylendi."

Müdür yardımcısı bir süre sessizce ona baktı.

"Bu doğru. Bayan Keene, affedersiniz, yani Bayan Delany, artık burada ikamet etmiyor, efendim."

"Ama onunla burada iki kez karşılaştım. Bize ona ulaşabileceğimiz yerin burası olduğu söylendi."

Müdür yardımcısı konuşmaları dinleyen genç tezgâhtara bir göz attıktan sonra Colin'e kendisini tezgâhın diğer ucuna kadar takip etmesini işaret etti. Sesini alçalttı ve mermer yüzeye doğru eğildi.

"Bayan Delany bir süredir buraya gelmedi, efendim."

"Ama dünden önceki gün burada yemek yedik."

"Olabilir, ama artık burada kalmıyor. Bir süre önce taşındı."

Colin adamın yüz ifadesini inceledi. Yardımcı olmak istiyor gibi görünüyordu.

"Onu tanıyor musunuz? Bir süre O'Hara adında bir kadınla birlikte burada yaşadı."

"Bayan Delany'yi tanıyorum, efendim." Adam içini çekti ve sonra lobiye göz gezdirdi. "Mektupları ve paketleri buradan alır ama sizi temin ederim ki artık burada yaşamıyor."

üyük otelin dışında Colin, Roger Jamison'ı hatırlayana kadar Kate'i aramaya nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri olmadan bir aşağı

O bir yukarı baktı. Şüphesiz işvereni nerede kaldığını biliyordu. Bir at arabası kiraladı ve mimarın evine gitti. Şoförden beklemesini istedi ve Jamison'ın ön kapısına kadar yürüdü. Kahkaha ve sohbet sesleri revaktan dışarı taşıyordu.

Colin kapının tokmağını kaldırdığında rahatlama endişesini yatıştırdı.

Eminim Kate içerideydi.

Kapıyı bir hizmetçi açtı.

"Roger Jamison'ı görebilir miyim?"

Colin sordu. "Misafirleriyle akşam yemeği yiyor."

"Önemli bir mesele için buradayım. Onu rahatsız etmezseniz memnun olurum."

Hizmetçi gitti ve biraz sonra Jamison elinde keten bir peçeteye göründü. Colin'i tanıyınca gülümsedi.

"Mutlu Noeller, Delany. Bu ne güzel bir sürpriz."

"Merhaba, efendim." Colin şapkasını çıkardı. "Kate'i görmek istiyorum. O burada mı?"

"Neden, hayır, o değil. Davetliydi ama günü evde geçirmeye karar verdi."

Colin yakasının sıkılaştığını hissetti. "Ev nerede? St. Charles'da kaldığını sanıyordum."

Roger Jamison Colin'e el sallayarak içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bayram ziyafetinin kokusu ve şamatalı kahkahalar evi doldurmuştu.

Jamison, "Neden ben de onun St. Charles'da ikamet ettiğini düşündüm," dedi.

Colin'in kalbi sıkıştı. "Öyle olmadığını *iddia* ediyorlar."

"Kate'in size yalan söyleteceğinden şüpheliyim."

"Yalan söylüyor gibi görünmüyorlardı. Nerede kalıyor olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Bundan hiç bahsetmediğine emin misiniz?"

"Özür dilerim, Delany. Tatilden sonra geldiğinde ona soracağımın emin olabilirsiniz."

"Eğer benden önce öğrenirseniz, lütfen bana haber verin." "*Belle Fleuve*'de her şey yolunda mı?"

Adamın samimiyetini inkâr etmek mümkün değildi. "Her şey yolunda." "Bize katılabilirsiniz."

"Davetiniz için teşekkür ederim ama yola çıksam iyi olacak."

Acıkmış olmasına rağmen, arabaya doğru yürürken Colin'in aklındaki son şey bir grup neşeli eğlenceye katılmaktı.

"Nereye, efendim?" Şoför sanki evde kendi yemeğinin tadını çıkarıyor olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

"Bana bir dakika ver."

Bu kadar büyük bir şehirde nereden başlayacağını bilmeden Kate'i nasıl bulacaktı? Caddeden aşağıya baktı. İyi döşenmiş evlerin ön kapılarını bayram yeşillikleri süslüyordu. Orada burada çiftler ve aileler ellerinde paketlerle kapı zillerini çalıyor ve kutlama yapan diğerlerine katılıyorlardı.

Colin, Kate'i görebilmek için Damian ve Marie'yi Boltonlar'la kutlama yapmaları için bırakmıştı. St. Charles'a dönebilir, Kate'e bir not bırakabilir ve burada olduğunu haber verebilirdi ama tekrar eve dönmesi saatler alacaktı. Dönüş yolculuğuna başlamadan önce yemek yemesi gerekiyordu.

Şoför ona kapıyı açtı ve Colin "Beni Antoine'a götür" diye talimat verdi.

EZekiel Stevens restorandan çıkan Kate için kapıyı tuttu. Kaldırımında duraklayarak şapkasının **t a m** olarak yerine oturduğundan emin oldu ve kaptanın şapkasını çıkarmadığına memnun oldu.

Söz veriyorum. Bir kez bile flört etmemiş, evlilik sorunları hakkında kendisine güvenmesi için onu cesaretlendirmemişti.

Buharlı gemi evi projesini tartışmışlar, sonra da gelecekteki projeleri için sahip olduğu diğer bazı tuhaf fikirleri paylaşmışlardı. Yemeğin sonunda Kate ruh halinin hafıfladığını fark etti. Keşke bir şey bilseydi

Stevens'a ilgi duyabilecek uygun bir genç kadın, kaptan gibi güçlü ve karizmatik biri. Ama Stevens'ın odadaki her kadına nasıl baktığını görünce, onun kalıcı bir ilişki aradığından kuşkulandı.

Cadde öncekinden daha da ıssızdı, güneş öğleden sonra gökyüzünde alçalıyordu. İki ve üç katlı binalar sokağı her an daha da soğuklaşan gölgelerle kaplıyordu.

"Lezzetli yemek için ve beni yalnız bir öğleden sonradan kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi.

Hezekiel şapkasının köşesini çekti.

"Teşekkür ederim, Kate. O zevk bana aitti. Kocanızın bir aptal olduğunu söylememe izin verin."

"O inatçı, hepsi bu." "Ve sen de öylesin."

Gülümsedi. "Haklısın."

Çok inatçıydı. Eve gitme ve Colin'i mantıklı düşünmeye zorlama zamanı gelmişti.

"Sizinle otele kadar yürüyeceğim," dedi.

"Hayır, teşekkür ederim. Uzak değil ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ayrıca, iskeleye o kadar yakınsınız ki yolunuzdan çekilmiş olursunuz. Ben iyiyim."

"Bana oyalanmayacağına söz ver. Hava karardıktan sonra tek başına dışarıda olman fikri hoşuma gitmiyor Kate."

Başını salladı ve ona bir gülümseme verdi. "Benim için endişelenmene gerek yok. Doğruca eve gideceğim."

TAntoine'ın karşısındaki köşede durdu ve Colin tam inmek üzereydi ki Kate'in Yüzbaşı Stevens'la birlikte restorandan çıktığını gördü. Karnına daha az acıtan yumruklar yemişti. Karısı gösterişli tüylü şapkasını düzeltti. Yüzbaşı sanki bir tur faro kazanmış gibi gülümsüyordu. Çiftin acelesi yoktu. Restoranın önünde gülerek oyalandılar ve konuşuyorduk.

Kate ona hiç Stevens'a gülümsediği gibi kaygısız ve neşeli bir şekilde bakmış mıydı?

Ne zaman ona gülümsemesi için bir sebep verdim ki?

Onu kaybetmiş miydi?

Colin kulübenin karanlık iç kısmında kaldı ve açlıktan ölmek üzere olan bir adamın bir somun ekmeğe baktığı gibi onları izledi. Stevens Kate'e neşesini geri vermiş miydi? Gözlerindeki perili gölgeler gitmiş miydi?

Kaptan Kate'e kolunu uzattığında Colin nefesini tuttu. Şaşkınlık içinde Kate başını salladı. Kate tek başına sokağa çıkmadan önce ikisi bir süre daha sohbet ettiler. Stevens sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ıslık çalarak ters yöne doğru yürüdü.

Stevens caddenin diğer tarafından geçerken Colin geri çekildi.

Şoför eğildi. "Fikrinizi değiştirdiniz mi, efendim?"

Colin sesini alçalttı. "Siyah elbiseli kadını takip edin ama mesafenizi koruyun."

Bir ya da iki dakika geçti. Sürücü, araba hareket etmeden önce Kate'in caddede biraz daha yürümesini bekledi. Atın toynakları kaldırım tağlarına yavaş ve sabit bir vuruşla vuruyordu. Sürücü şüphe çekmemek için yeterince geride durdu.

Colin deri koltuğa yaslandı ve sabırsızlıkla parmaklarını dizlerine vurdu. Birkaç blok boyunca St. Louis Caddesi'nde onu takip ettiler, ta ki araba St. Charles'ın aksi yönüne dönüp sonunda iki binanın arasındaki bir ara sokakta durana kadar. Şoför kasadan indi ve pencerenin önünde durdu.

"Bu ara sokağa girdi, efendim," diye fısıldadı. "Buradan yürüyerek gitmeniz gerekecek."

Colin dışarı tırmandı. Ayak bileği tutmadan önce ancak bir yere kadar takip edebilirdi. Onu kaybedeceğinden korktuğu için aceleyle sakarlaştı ve şoföre ödeme yaparken paraları karıştırdı.

Colin, Fransız Mahallesi'nin yıkık dökük bir bölümündeki dar sokaktan aşağı inmeye başladığında, giden arabanın tekerleklerinin sesi binaların arasında yankılandı. Kate bir blok kadar önündeydi. Colin topallayarak ilerlerken acısını görmezden gelmeye çalıştı.

İleride, Kate aniden durdu ve bir binanın içinde kayboldu.

Bir oyukta bekledi ama kadının dışarı çıkmayacağı anlaşılınca Colin küçük bir dükkânın önüne gelene kadar yoluna devam etti. Pencerede bir ayakkabıcının adı yazılıydı. Sokaktaki diğer dükkânlar gibi dış cephesi de çatlamış ve soyulmuş sıvayla kaplıydı. Dükkânın içi karanlıktı. Kapının üzerindeki küçük bir tabelada şöyle yazıyordu: Yeni yıla kadar kapalıdır.

Colin ellerini kavuşturdu ve içeri bakmak için pencereye bastırdı. Kimseden bir iz yoktu, hele Kate'den hiç. Vitrinin yanında bir kapı daha vardı, bu pas rengine boyanmıştı. Çatlak bir pencere camı kapının kolunun üzerinde ortalanmıştı. Colin bu pencereden içeri baktı ve ikinci kata çıkan karanlık, dar bir merdiven gördü.

Kapı kolunu denedi, kilidi açık buldu ve içeri girdi.

Merdivenler eski ve yıpranmıştı ve Colin binanın New Orleans'ta Fransız bayrağı dalgalandığından beri ayakta olduğunu düşündü. Tırabzanı kullandı, varlığına minnettar oldu ve yavaşça sahanlığa doğru ilerledi.

İkinci katta, hepsi kapalı dört kapının sıralandığı pis bir koridor vardı. Bayat kokular soğan kokusuna karışıyordu. Kate bu kapılardan birinin arkasındaydı.

İlk kapıyı çaldı ama kimse cevap vermedi. İkinci kapı açıldı ve gömlek kollu, lekeli bir yelek giymiş yaşlı bir adam Colin'e güneş ışığına alışık olmayan bir köstebek gibi göz kırptı.

"Yardım edeyim mi?" Sadece iki üst dişi vardı.

"Katherine Keene Delany'i arıyorum."

"Ondan ne istiyorsun?"

Uzun bir gün olmuştu, Colin'in bileği ağrıyordu ve kibarlık yapacak havada değildi.

"Ben onun kocasıyım. Şimdi nerede o?"

Adam koridorun sonundaki kapıya doğru parmağıyla işaret etti.
"Burada sorun istemiyorum bayım."

Colin çoktan koridorda topallayarak ilerliyordu.

A Ayakkabıcı dükkânının üstündeki küçük odasında yalnız kalan Kate, şapkasının iğnesini çıkarıp yeniden taktı ve şapkasını kalabalık tuvalet masasının üzerine koydu. Yatakla bir duvara dayalı gardirop arasında ancak hareket edebilecek kadar yer vardı. Bir lavabo ve bir sandalye mobilyaları tamamlıyordu. Kate ayrıcalıklı bir yaşamın onu şımarttığını inkâr etmekten hoşlanıyordu ama giysilerini asacak kimse olmadığı için her tarafa saçılmış giysi parçaları vardı Yatağa.

Kate küçük odayı *Belle Fleuve*'den ayrıldıktan iki gün sonra tesadüfen bulmuştu. Sokaklarda ve ara sokaklarda yürüyor, tasarım ilhamı almak için eski binaların balkonlarını ve demir işçiliğini inceliyordu ki zemin kattaki ayakkabı tamircisinin vitrininde küçük bir tabela gördü.

Daire fena değildi, oldukça uygun fiyatlıydı ve ev sahibi kira kontratı konusunda ısrar etmemişti. Dan Rosen onu tutumluluğundan dolayı tebrik etmişti. Kate, evi gerçekten görseydi dehşete düşeceğinden ve onun güvenliği için endişeleneceğinden emindi.

Kate orada en fazla bir ya da iki hafta kalmayı umuyordu. Şimdi, iki ay sonra, hâlâ o daracık odayla uğraşıyordu.

Dün gece pencere kenarına yerleştirdiği mumu yakmak için küçük bir kibrit kutusu aldı. Alev dans etti, çiçek açarken camda yansıdı. Dışarıda, akşam gölgeleri binaların etrafında genişliyordu.

Noel'de yalnız olmaktan çok daha kötü şeyler var. *Çok daha kötü şeyler.*

Kapı sert bir şekilde çalındığında Kate yerinden sıçradı. Bir kez olsun kimse onu burada aramamıştı.

Yatağın etrafında dolanırken elini saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Kim o?"

"Benim, Kate. Kapıyı aç."

Colin'in sesini ve sesindeki sabırsızlığı hemen tanıdı ve gözlerini kapattı. Nasıl olmuştu da onu bulmuştu?

Çocuklar için duyduğu korku kalbini hızlandırdı. Kapıyı açmadan önce parmakları kilidi karıştırdı. Uzun boylu ve heybetliydi, dar ve pis koridorda korkunç bir güçtü.

"İçeri gel." Ona yer açmak için geri çekildi. Merdivenleri tırmanmak ona pahalıya mal olmuş olmalıydı. Oturabileceği bir yer yoktu, bu yüzden bir yığın giysiyi sandalyeden yatağın üzerine attı. Titremelerini önlemek için ellerini birbirine kavuşturdu.

"Lütfen, oturun." Odayı onun gözlerinden gördü: Damian'ın abajura asılı fıstık kolyesi; *Belle Fleuve* minyatürünün yanında duran onarılmış Staffordshire köpeği; Marie'nin yatağının üzerindeki duvara yapıştırılmış resimleri. Myra'nın uzun zamandır beklenen mektubunun sayfaları yastıkların üzerine dağılmıştı. Kate'in giysileri her yerdeydi ve çeşitli bot ve ayakkabı çiftleri yere saçılmıştı.

"İşler bu kadar karıştığı için üzgünüm." Kate parmaklarını birbirine geçirdi. "Çocuklar iyi mi? Acil bir durum mu var?"

Alnındaki derin kırışıklıkları düzeltmek için can atıyordu. Onun yerine bekledi, odanın öbür ucundan bile adamın öfkesini hissetti. Boşanmak için mi gelmişti? O kadar ileri gider miydi?

"Çocuklar iyi. Bolton'lardalar. Acil bir durum yok Kate ama olsaydı seni nasıl bulurdum?"

Bakışlarını ellerine indirdi ama adam ona cevap vermek için zaman tanımadı.

"Daha önce St. Charles'a gittim ve resepsiyona sizi sordum. Görünüşe göre bir süredir orada kalmıyormuşsunuz.

bir süre."

"Hayır..."

"Yine de herkesi öyle olduğunuza inandırdınız - sadece işvereninizi değil, Cora'yı, Eugenie'yi, çocukları. Beni de."

"Özür dilerim. Ben istemedim ..."

"Ezekiel Stevens burada yaşadığınızı biliyor mu?"

Onun karanlık bakışlarıyla karşılaştı ve orada incinmişlik ve kıskançlık gördü. "Tabii ki hayır. Neden?"

"Seni Antoine'dan onunla çıkarken gördüm."

"Restoranda mıydın? Neden bir şey söylemedin? Beni böyle mi buldun? Beni gözetleyerek mi? Beni takip ederek mi?"

"Casusluk yapmıyordum. Seni St. Charles'da bulamayınca Jamison'a gittim. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikri yoktu, ben de şehirden ayrılmadan önce akşam yemeği yemeye karar verdim. İşte o zaman seni ve kaptanı restorandan çıkarken gördüm-"

"Kiliseden çıkarken ona rastladım. Beni yemeğe davet etti." Colin'in tereddütsüz bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Hepsi bu kadar. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, yalnız döndüm."

Bir yorum bekliyordu. Sessizliğe gömüldü. Havadaki gerilim bamyı kadar yoğundu.

"Yüzbaşı ile akşam yemeğim tamamen masumdu. Aynı Geyi, borç istemek için kasabaya geldiğinizde Stevens'in kolunuzda gördüğü kızıl saçlı kadınla olan ilişkiniz için de söyleyebilir misiniz?" Kate için bir gece önce paylaştıklarından sonra onun başka bir kadına gittiğini düşünmek imkânsızdı.

Kaşları belirgin bir şaşkınlıkla çatıldı. "Kızıl saçlı mı?" Kate nefesini tuttu.

"Tillie Cutter'ı kastetmiyorsun

değil mi?" "Bilmiyorum.

Bilmiyor muyum?"

"O bir fahişe, Kate."

Elini kalbine bastırdı, dehşete kapılmıştı.

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye ısrar etti. "Onunla yattın mı?" diye fısıldadı.

"Tabii ki hayır. Onunla ilk olarak Teksas'tan gelirken trende tanıştım ve Jason'la şehre geldiğimde ona rastladım. Karşıdan karşıya geçmeme yardım etti, hepsi bu. Stevens bizi o zaman gördü. Eminim sana söylemek için sabırsızlanıyordur."

Kate ona inanmak istedi.

"Oh, Kate, hadi ama. Kendine neden gerçekte olduğundan daha fazlasını yapmak istediğini sor."

Stevens'in davranışları bugün kınanacak gibi değildi ama aralarında sorun çıkarmaya çalışmak kaptanı aşan bir şey değildi.

"*Belle Fleuve*'e geldiğinde Tillie'yi gönderdim ve o gece de onu yoluna gönderdim, Kate. Lütfen bana inandığını söyle."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gerçeği gördü. Evlilikleri için Tillie Cutter'dan çok daha fazla tehdit vardı. Kapalı alanda aralarında garip bir sessizlik uzandı.

Bakışları Marie'nin yatağın üzerindeki duvarda asılı resimlerine, masasının üzerindeki *Belle Fleuve*'e giden yolu gösteren haritaya gitti. Sonra bakışlarının sıcaklığı ona geri döndü.

"Oh, Kate, neden buradasın?" - eliyle odayı işaret etti - "böyle mi yaşıyorsun?"

Penceredeki mum gibi, içinde bir umut ışığı alevlendi.

"Neden buradasın, Colin? Ne istiyorsun?"

Colin onun daha yakına gelmesini diledi. Böyle bir yerde ne yaptığı konusunda bu kadar endişeliyken ona kalbinden geçenleri nasıl anlatmaya başlayabilirdi ki?

Birden ayağa fırladı ve odayı geçti. Adam Kate'in omuzlarından tutunca Kate'in gözleri açıldı. Adamın gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

"Bana tüm mirasını *Belle Fleuve*'e harcamadığını söyle." Kadının zihninin hızla çalıştığını görebiliyor ve omuzlarının iç çekerek yükselip alçaldığını hissedebiliyordu.

"*Belle Fleuve* için her şeyimi harcamadım, harcamış olsaydım da benim için fark etmezdi. Muhasebecim fonlarımın azaldığı konusunda beni uyardı ama o benim için yatırımlar yapıyor." Colin'e sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülümsedi. "Eminim yakında hiçbir endişem kalmayacak. Hiçbir endişemiz *olmayacak*. Para biriktirmek için burada kalıyorum. Hepsi bu." Omuz silkti. "Bundan fazlasına ihtiyacım yok."

Yatağın üzerindeki kıyafet yığınınına baktı. "Daha fazla odaya ihtiyacın olmaya b i l i r ama kesinlikle biraz yardıma ihtiyacın var."

"Sana bilmek istediklerini söyledim," dedi. "Şimdi bana neden burada olduğunu söyle."

Yutkundu ve avuçlarını kadının omuzlarındaki siyah ipek üzerinde gezdirdi.

"Özür dilemeye geldim." Şimdiden hafiflemiş hissediyordu. "Seni eve götürmeye geldim."

Gözleri yaşlarla doldu. Onlara sebep olduğu için kendinden nefret ediyordu. "Eğer beni affedebilirsen," diye ekledi. "Eğer çok geç değilse." Kadın uzandı ve parmak uçlarını adamın alnında gezdirdi.

"Davranışlarımın sizi böylesine utandıracağını ve acı çekmenize neden olacağını hiç düşünmemiştim. Buna hakkım yoktu..."

"*Belle Fleuve*'ü kurtardın. Sen de *beni* kurtardın Kate."

Colin kollarını Kate'e doladı, onu kendine çekti ve öptü; öpücüğünün, sözcüklerinin eksikliğini hissettiği her şeyi, uyanan kalbindeki her şeyi ifade etmesini umuyordu. Kate de onu öptüğünde, onun karşısında eridiğinde Colin'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Başını kaldırdı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sen gideli çok olmamıştı ki yaptığımdan pişman oldum ama kendimi köşeye sıkıştırmıştım. Borçlarımı ödeyip başarılı olana ve sana borcumu ödeyebileceğime dair bir umudum olana kadar senden eve dönmeni

isteyemeyeceğimi düşünmüştüm ama bunun ne kadar zaman alacağını hesaba katmadığım için aptallık etmişim.

bunun olması için. Seninle konuşmayı, eteğinin hışırtısını duymayı ne kadar özleyeceğimi hiç bilmiyordum. Akşamları masamıza başkanlık etmeni özledim. Sana dokunmayı özledim. Şapkalarınızın tam oturduğundan ve gözlüklerinizin düzgün takıldığından emin olmanızı bile özledim. Birlikte geçirdiğimiz son gecenin anısı, paylaştığımız şeylerin güzelliği ve vaadi aklımdan çıkmıyor."

"Oh, Colin." Dudakları tekrar buluşana kadar başını aşağı çekti. Öpüşmeleri sona erdiğinde gülümsemesi adamın nefesini kesti.

"Dün gece çocukları nehir kıyısındaki şenlik ateşlerini izlemeye götürdüm ve kutlamaları onların gözünden gördüm. Onlar da benim gibi mevsimin büyüüne ve neşesine, mevsimin umuduna, dünya için yeni bir başlangıç vaadine inanıyorlar. Dua ettim Kate. Bizim için de yeni bir başlangıç olması için dua ettim. Senin sevgin olmadan yaşayamam. Hayatıma getirdiğin ışık olmadan yaşayamam."

"Oh, Colin." Kadın bir şeyler söylemeye başladı ama Colin parmağını nazikçe kadının dudaklarına bastırdı.

"*Belle Fleuve*'ü benim için kurtardın Kate. Beni aşkınla kurtardın. Diz çökmem ama sana yalvarıyorum, ait olduğun yere, eve dön."

"Elbette," diye fısıldadı. "Elbette yapacağım. Seni seviyorum Colin. Keşke hemen şimdi gidebilseydik. Ama eşyalarımı toplamalıyım ve Roger'a yeniden çiftlikte çalışacağımı söylemeliyim."

"Nehrin yukarısına giden son tekneyle yola çıkacaktım. Korkarım kaçırmış olabilirim." Durakladı ve odaya baktı.

"Bu gece benimle kal," diye fısıldadı Kate.

Döndü, kızın yanağını okşadı. "Emin misin?"

"Yarın birlikte gidebiliriz."

"Eugenie'ye gecikirsem endişelenmemesini söyledim. O ve Simon çocukları Bolton'lardan alacaklar."

Kate, Damian ve Marie'yi hayal etti. "*Pere Noel* onları buldu mu?"

"Eugenie sağ olsun, dün gece ikramları onların ayakkabılarına bıraktı." Giysilerle dolu yatağa bir göz attı.

Kate kızardı. "Belki de St. Charles'da bir oda tutmalıyız.
..."

Colin bir kucak dolusu elbiseyi kaptığı gibi bir kenara fırlattı.

"Birlikte olduğumuz sürece her yer iyidir."

EPİLOG

EKİM 1877

B*elle Fleuve.*

Kaynayan kamışın keskin kokusu rahatsız ediciydi ama başarılı bir hasadın, güvenliğin, duaların, umutların ve hayallerin gerçekleştiğini hatırlatıyordu.

Belle Fleuve'ün on altı yıl sonraki ilk hasadı iki haftadır devam ediyordu. Eski şekerhane hâlâ ayakta kalan birkaç yerden biri olduğu için Colin burayı komşularına açmıştı. Yoğun tempoya, vagonların sürekli gelip gitmesine, tarlalardaki kesim ve hasada ve gece gündüz kaynatmaya rağmen Kate hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Tanrı onu karanlığın içinden görmüştü.

Sonunda gerçek bir Delany, *Belle Fleuve*'e aitti.

Büyük kaynatma barakasının dışında, Colin'in kamış dolu bir arabayı daha boşaltan adamları denetlemesini izledi. Sevgi, bir ev ve bir aile ile kutsanmış olan Kate'in geriye kalan tek dileği kız kardeşlerini bulmaktı.

Colin, bir söğüdün gölgesinde ona katılmak üzere avluya doğru ilerlemeden önce Jason Bolton'la konuştu. Yüz ifadesi değişmişti. Havaaların iyi gittiği ve şeker kamışlarının geliştiği her gün biraz daha rahatlıyor ve daha çok gülümsüyordu. Hatta gülüyordu. Şeker işlendikten sonra zengin olmasalar da borçlarını ödeyebileceklerdi.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Şapkasını kaldırdı ve gömleğinin koluyla alnını sildi.

Kate elini koruyucu bir Çekilde karnının hafif tümseğinin üzerine koydu ve gülümsedi.

"İkimiz de iyi hissediyoruz. Oturmak ister misin?"

Başını salladı. "Henüz değil."

"İyi bir mahsul getiriyoruz Kate. Bir aceminin beklediğinden daha fazla. İşte çocuklar geliyor." Ana evden gelen yola doğru başıyla işaret etti.

Marie, Dan Rosen'ın çocuklarının artık büyüdüğü parlak mavi-sarı midilli arabasını sürüyordu. Damian, yaşlı midilli daha ilerlemeyi bırakmadan aşağı inmeye başladı. Başına bağladığı kıpkırmızı bir atkı ve Colin'in kravatlarından birini kuşak olarak kullanarak önce kılıcını, sonra da en sevdiği küreğini fırlattı.

"Ahoy!" Küreği salladı. "Hazine avı için güzel bir gün dostlar!"

Marie frene bastı. "Dikkatli ol, Damian." Kardeşi Kate'in yanına koşarken Marie başını salladı.

"Bugün nereden başlamalıyım?" Damian Colin'e sordu.

Colin adamlardan ve gürültü patırtıdan uzakta ama onu gözetleyebilecek kadar yakın bir yeri işaret etti.

"Şu ceviz ağacından öteye gitme."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Damian bir elinde kılıcı, diğerinde küreğiyle koşarak uzaklaştı.

Kate güldü ve Colin kıkırdadı. Marie bir çuval kaldırdı.

"Eugenie *chapelets de pacanes* için biraz daha ceviz dizmemize yardım etti. Biri onları benim için daldırabilir mi Colin Amca?"

"Çok iyi Fransızca, Marie," diye iltifat etti Colin.

Ona göre onlar tüm Louisiana'daki en zeki, en büyüleyici çocuklardı.

"Biri müsait olduğunda size el sallayacağım," diye söz verdi.

Kate, cevizleri bir ipe dizmenin ve onları kaynayan şeker kazanına daldırmanın heyecanını hatırlıyordu. Şekerli cevizler herkes için özel bir ikramdı.

"Eskiz defterini getirdin mi?" diye sordu kıza.

"Arabanın içinde."

Colin'in işaretini beklerken Marie Kate'in dirseğine dokundu. "Bebek için bir isim seçtin mi? Bugüne kadar karar vereceğini söylemiştin."

"Erkek için henüz değil. Eğer kız olursa adını Amelie koyarız." Marie'nin gülümsemesi çiçek açtı. "Annem bunu çok isterdi."

"Ben de öyle düşünüyorum." Kate kolunu Marie'nin omzuna doladı ve ona sarıldı.

Yoldan başka bir araç geliyordu. Simon at sırtında ona eşlik ediyordu. Arabayı kahverengi takım elbiseli ve melon şapkalı bir adam kullanıyordu ve arkada iki kadın vardı. Araba yoldaki derin bir çukurda sekerken, kadınlardan biri geniş kenarlı şapkasını kaptı.

"Kim o?" Marie bilmek istedi. "Emin değilim," dedi Kate.

Hasat başladığından beri yakındaki tarlalardan misafirler ve ziyaretçiler gelip gidiyordu. İşin yıpratıcı ve programın zorlu olmasına rağmen hasat mevsiminde bir şenlik havası vardı. Ekiciler ve aileleri birbirlerini arayarak gelişmeler hakkında bilgi alıyor ve gerektiğinde gönüllü olarak yardım ediyorlardı.

Umarım Kate'in bu yeni konuklara ikram etmesi için yeterince limonata ve çay ekmeği kalmıştır. Eugenie diğer kadınlarla birlikte tarla işçilerinin yemeklerini denetlemekle meşguldü. Bütün gün boyunca, açık ateşte pişen pilav tencereleri ve mısır ekmeği tavaları eşliğinde ağız sulandıran derin çukurda mangalda pişmiş domuz ve sığır eti hazırladılar.

Fayton durduğunda Kate yeni gelenlere doğru yöneldi. Simon attan indi ve kadınların inmesine yardım etmek için yanında bekledi. Arabayı kullanan siyah saçlı beyefendi melon şapkasını çıkarıp Kate'e gülümsedi. O da gülümseyerek kadınların inişini izledi. gekerevinde olup bitenlerle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyorlardı ama Kate'e odaklanmıŸlardı. El sallamak için elini kaldırdı ve sonra nefesi kesildi.

"Ne oldu Kate Teyze? İyi misin?" Nutku tutulmuş bir halde Marie'nin elini tuttu.

"Kate Teyze, ne oldu?"

Kate'in dizleri öylesine titriyordu ki ayakta zor duruyordu.

Kadınların yüzünde özlem ve belirsizlik ifadeleri vardı. Bir tanesi şık giyinmişti ve sallanan devede kuşu tüyü olan geniş kenarlı bir şapka takıyordu. Dolgun vücutlu bir sarışındı, saçları gür ve kıvrıkcıktı, gözleri gök mavisiydi. Her iki yanağında da gamzeler vardı.

Diğeri birkaç santim daha uzun ve çok daha zayıftı. Saçları koyu kahverengiydi ve açık tenliydi, burnunun üzerinde az miktarda çil vardı. Gözleri yeşildi ve beyaz süslemeleri ve büstiyeriyle abartısız ama şık bir lacivert elbise giymişti.

Kate gözyaşları arasında onlara baktı.

"Lovie? Megan? Beni tanımıyor musun?" Kollarını açtı.

Kadınlar ona doğru koşarak Kate'i aralarında kucakladılar. Güldüler, ağladılar ve sarışının şapkası yere düşene kadar sıkı bir düğüm halinde birlikte sallandılar. Kate'in gözlükleri yamuldu.

Sonunda kucaklaşmaya ve haykırıışlara doyduklarında onu serbest bıraktılar. Kate gözlerini dantel manşetlerine sildi.

"Kate Teyze?" Marie fısıldadı. "Neler oluyor? Kim bunlar?"

"Marie, bunlar benim kız kardeşlerim." Sarışını gösterirken sevinci gözlerinden taşıyordu. "Bu Lovie." Sonra Kate esmere döndü. "Ve bu da Megan."

Kahverengi takım elbiseli adam Lovie'ye şapkasını uzattı. Şapkanın tozunu almadan yerine sabitledi.

"Merhaba Marie," dedi Lovie. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Benim adım artık Laura. Bayan Laura McCormick. Evde neredeyse senin yaşında bir kızım var." Marie'yi bir süre daha inceledi. "Çok sevimli bir çocuksun."

"Marie en yakın arkadaşımın kızıydı," dedi Kate. "O artık benim kızım."

İki büyük kız kardeşten küçük olanı bir kez daha sakın, hatta düşünceliydi. Yüz ifadesi en az Marie'ninki kadar ciddiye.

"Artık Maddie'yi kullanıyorum," dedi Megan Kate'e. "Maddie Abbott." Melon şapkalı beyefendiye uzandı ve o da elini tuttu. "Bu benim kocam, Tom. Pinkerton ajanıdır."

Beyefendi gülümseyerek Kate ve Marie'yi selamladı. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum hanımlar."

"Pinkerton nedir?" Marie bilmek istedi.

"Bir dedektif." Kate Tom'a döndü. "Beni bulan sen miydin?"

"Keşke tüm övgüyü ben alabilseydim ama sonunda bizi size ulaştıran ipucunu bulan Laura'nın kocası Brand oldu."

Laura başıyla onayladı. "Brand çocukları Ağustos'ta ilçe fuarına götürdü. *Prairie Home* dergisi tarafından sergilenen kazanan ev tasarımlarını görmek için durduğunda, tasarımlardan birinin üzerinde Katherine Keene Delany adını gördü."

"Ama dünyada sayısız Katherine var," dedi Kate. "Benim olduğumu nasıl anladın?"

Maddie, "Brand ilk başta bilmiyordu ama isim ve yonca ona bu fikri verdi" diye yanıt verdi.

"Penceredeki," dedi Laura. "İçinde yonca olan dairesel vitray pencere."

"Annemin kolyesi," diye fısıldadı Kate. Özgün tasarımlarının her setine attığı imza.

"Brand yuvarlak vitrindeki yoncayı gördüğünde ona gümüş desenimizi hatırlattı. Aynı deseni gümüş takımlarımızın saplarına da yaptırmıştım. Adının Katherine olduğunu görünce bir şeyler bulduğuna emin oldu. Derginin bir kopyasını satın aldı ve biz de bilgileri Tom ve Maddie'ye gönderdik."

"Sonunda elimde bir isim vardı," dedi Tom. "Seni ve Sarah'yı arıyorduk ama pek çok kayıt kaybolmuştu."

Kate onlara, "Ben de sizi bulmaya çalıştım," dedi.

Abbott, "Mimar Katherine Keene Delany'nin geçmişini biraz araştırdım ve Sarah ile birlikte yetimhaneye götürülmenizden kısa bir süre sonra Keeneler tarafından evlat edinildiğini öğrendim" dedi.

Maddie, "Eylül ayından beri New Orleans'ta bir mimar için çalıştığını biliyordum. Bizim Katie olup olmadığını ö ğ r e n m e k için beklemek işkenceydi."

"Neden benimle daha önce iletişime geçmedin?"

"Bu benim hatam," dedi Laura. "Tom seni bulduğumuzdan emin olunca, ben Teksas'tan buraya gelene kadar bekleyeceklerine söz verdim."

Kate tekrar Maddie'ye döndü. "Burada, Louisiana'da mı yaşıyorsun?"

"New Orleans'ta yaşıyoruz ve bataklıkta küçük bir evimiz var. Ben şehirde büyüdüm ama bu başka bir zamanın hikayesi."

"Annemle babamın şehirde bir şehir evi vardı," dedi Kate. "Bu kadar yakın olduğumuzu düşününce..."

"Yollarımızın kesiştiğinden bile şüpheliyim." Maddie'nin sesi oldukça emin geliyordu.

Kate tekrar Laura'ya döndü. "Teksas'tan buraya kadar mı geldin?"

"Benimki de oldukça ilginç bir hikâye." Laura gülümsedi. "Ve uzun bir hikâye, ama birbirimizi yeniden tanımak için çok zamanımız var. Çok ama çok zamanımız var."

Colin siyah faytonun geldiğini görmüştü ama Jason onu katırlardan birinin kamış kırma makinesinin tekerleğini döndürmesiyle ilgili sohbete geri çekmişti. Heyecan çığlıklarını duydu ve

karısının etrafını saran gruba katılmak için

acele etti. "Ziyaretçiler mi?" Selamlamak için başını salladı.

Kate'in gözlerindeki yaşları görünce "İyi misin?" diye sordu.

"Kaşlarını çatmana gerek yok Colin. Bunlar benim kız kardeşlerim!" Laura, Maddie ve Tom Abbott'ı tanıştırdı ve onu nasıl bulduklarını anlattı. Hepsini selamlarken Kate için duyduğu endişe ön plandaydı. Birkaç ay önce bir bebeklerini kaybetmişlerdi ve Eugenie bu bebeğin doğacağını tahmin etmiş olsa da Colin hâlâ endişeliydi.

"Hadi eve çıkalım ve sıcaktan kurtulalım," diye önerdi. "Görünüşe göre burada iyi bir prodüksiyonunuz var," diye yorumladı Tom. faytona doğru yöneldiler. "Bir turla ilgilenirim. zamanım var."

"Size etrafı gezdirmeyi çok isterim," diye kabul etti Colin. Marie, "Damian'ı çağırayım mı?" diye sordu.

Kate onu kız kardeşlerine gösterdi. "Bu Marie'nin kardeşi, Damian."

"Bir şey mi ekiyor?" Maddie merak etti.

"Ona ne oldu? Kafası neden sargılı?" Laura gözlerini kısarak Damian'ın küreğin üzerinde durduğu ağaca doğru baktı.

"Bu bir bandaj değil. Bu bir korsan atkısı. Hazine arıyor. Yaptığı tek şey bu." Marie iç çekti.

Colin, "Kız kardeşim ona annemizin değerli eşyalarını Yankeeler'in eline geçmemesi için gömdüğünü söylemiş," diye açıkladı. "Buna tüm kalbiyle inanıyor."

"Bahçenin her yerine çukur kazmış." Marie tekrar iç çekti.

Colin ıslık çalıp el salladı. Eskisinden daha hızlı kazmaya devam eden Damian onu görmezden geldi.

"Neden hepiniz eve gidip bir şeyler içmiyorsunuz? Simon sizi arabayla götürebilir, Tom da benimle gelebilir. Damian'ı da getiririz." Colin Kate'i sıcaktan kurtarmak istiyordu.

"İstila etmek istememiştik," diye söze başladı Laura. "Evet, istedik," diye güldü Maddie.

"Saçmalık." Colin başını salladı. "Hepiniz burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Tom ve Maddie için bir misafir odamız var, Laura da *garçonnière*'de kalabilir."

"Evet," diye ısrar etti Kate. "Kalmalısın. Bu kadar erken gitmene izin veremem."

Kadınlar faytona doğru ilerlerken Colin Kate'i kendine çekti ve kulağına fısıldadı: "Işıl ışılslın karıcığım. Ellerimi senden uzak tutabileceğimden emin değilim."

"Korkarım evimizi misafirlerle doldurduğunuza göre artık buna mecbur kalacaksınız."

WEugenie çay ve ikramları hazırlarken Kate ve Marie de kız kardeşlere evi gezdirmeye hazırlanıyordu.

"Başlamadan önce size söylememiz gereken bir şey var," diye söze başladı Laura. "Sarah'yı bulmuş olabiliriz," diye bitirdi Maddie.

Kate ellerini kavuşturdu.

"Ne kadar harika! Onu evlat edinen insanları gördüm - yaşlı bir çift - hatta beni de evlat edinmeleri için onlara yalvardım. İsimlerini hiç duymadım ya da nerede yaşadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Maddie, "Tom onları Louisiana'dan Arkansas'a kadar takip etti ve sonra Teksas'a taşındılar," dedi.

Laura, "Üvey oğlum Jesse onları bulup bulamayacağına bakmaya gitti," diye ekledi. "Yakında ondan haber alırız."

"Yeniden birlikte olabileceğimize inanamıyorum." Kate'in sözleri galeriden gelen bir bağırışla kesildi.

"Onu buldum, Kate Teyze! Herkese bulacağımı *söylemişim!*" Damian pis ama muzaffer bir edayla doğruca Kate'in yanına koştu. "Daha önce evin çok yakınına kazıyordum. *Büyükannem* sandığı şekerliğin yakınına gömmüştü. Ama ben buldum! Zengin olduk! Zenginiz!" Bir aşağı bir yukarı zıpladı ve dışarı koştu.

Colin en fazla iki ayak genişliğinde ve bir ayak derinliğinde küçük bir tahta sandığı içeri taşırken Tom yolu gösterdi. Kubbeli bir kapağı vardı ve kirle lekelenmişti. Mentşeleri ve kilidinde pas izleri vardı. Damian iki adamın etrafında koştu.

"Buna inanamıyorum," dedi Laura hayretle. "Gömülü hazine."

"Bu kadar eğleneceğimizi bilseydim Laura'ya verdiğim sözü bozar ve daha erken gelirdim," diye güldü Tom.

Colin, Kate'in son çizimleriyle kaplı kütüphane masasına yöneldi. Yerde metal askerlerden oluşan bir tugayla çevrili bir bebek evinin etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Kate çizimleri bir kenara bıraktı ve Colin sandığı yere koydu.

"Bunu gerçekten annenin gömdüğünü mü düşünüyorsun?" Kate ona sordu. Herkes etrafına toplandı.

"İçinde ne olursa olsun bu heyecan verici." Maddie Tom'un yanında durdu.

Marie masanın etrafında toplanan çemberin içine doğru ilerledi. "Eğer *büyükannemin* değilse, muhtemelen yıllar yıllar önce yakışıklı bir korsan tarafından buraya gömülmüştür. Jean La te eskiden *Belle Fleuve*'ü ziyaret ederdi, biliyorsun."

"*Yakışıklı* korsanlar olduğunu hiç bilmiyordum." Laura güldü. "Ah, evet. Oldukça yakışıklı," diye güvence verdi Marie.

"Marie bir korsan hakkında romantik bir kitap yazıyor ve tüm resimlerini çiziyor." Kate gururla gülümsedi.

"Romantizm. İğrenç." Damian masaya bir sandalye çekti ve yetişkinlerin arasına daldı. "Aç lütfen, Colin Amca."

"Dikkatli olmam gerekecek." Colin Kate'e baktı. "İçinde ne olduğu belli olmaz." Kate'in mektup açacağını eline aldı. Zamanın ve nemin de yardımıyla paslanmış kilide zar zor dokundu ve kilit parçalandı.

Herkes nefesini tuttu. Colin kapağı kaldırırken kapak gıcırdadı.

"Ne oldu?"

"Altın mı?"

"Gümüş mü?"

"Paha biçilmez mücevherler mi?"

Colin, elle işlenmiş deri kaplı ve altın bir aile armasıyla kabartmalı büyük bir kitap çıkardı.

"Ne kadar güzel," dedi Laura.

Colin elini kapağın üzerinde gezdirdi. "Bu Baudier'in Fransızca İncil'i.

Bir asırdan uzun bir süredir aileme ait."

İncil'i Kate'e verdi, sandığa uzandı ve büyük bir kart çıkardı. Bir süre inceledikten sonra etrafındakilere gösterdi; tavan arasında buldukları fotoğrafla aynı gün çekilmiş bir aile fotoğrafıydı bu.

"Hepsi bu mu?" Damian'ın omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Kimsenin okuyamadığı eski bir kitap ve bir resim mi?"

Colin tekrar içeri uzandı ve küçük bir ipek kese çıkardı. Keseyi açtı ve avucuna etrafı elmaslarla çevrili bir safirden oluşan altın bir yüzük yuvarlandı.

"Büyük büyükannemin evlilik yüzüğü." Hayretle baktı. "Annem de takardı."

"Altın ve mücevherler!" Damian aşağı atladı ve kapıya yöneldi. "Belki dışarıda daha fazlası vardır. Geri geleceğim!"

Colin Kate'e döndü. "Bir İncil, bir fotoğraf ve bir yüzük. Seçecek o kadar çok şey, o kadar değerli şey var ki ve annem bunları gömdü," dedi.

Kate kolunu onun beline doladı, ona doğru eğildi ve kız kardeşlerine baktı. Damian'ın bahçeye çıktığını duydu. Marie'ye döndü, Amelie'yi hatırladı. Sonra başını kaldırdı ve Colin'in gözlerindeki sevgiyi gördü. Kate o anda Marie Baudier Delany'nin seçimlerini çok iyi anladı; bunlar evliliğinin, inancının ve ailesinin sembolleriydi. Marie Delany kalbinin hazinelerini gömmüştü.

TEv sessizdi. Kate geceliğiyle yatağına uzanmıştı ve kucağında, içinde Baudier ve Delany ailesinin geçmişinin yazılı olduğu ağır Fransızca İncil duruyordu. Çabalamasına rağmen Fransızlarla birlikte, isimleri on altı yüzlü yıllara kadar okuyabiliyordu. Parmak uçlarıyla isimlerin izini sürdürdü ve kendilerinden önce gelen, özellikle de bu topraklara ilk yerleşen kadın ve erkekleri hayal etmeye çalıştı.

Colin'in galerideki yavaş adımlarını duydu ve kapıdan içeri girerken gülümsedi.

"Hâlâ giyiniksin," dedi.

"Gece vardiyasında çalışan adamları ziyaret etmek için şeker fabrikasına dönmem gerekiyor."

"Senin sıran olduğunu unutmuşum. Yorgun görünüyorsun, Colin. Yakışıklı ama yorgun."

"Yorgunum ama aynı zamanda dinçim. Zor bir gün geçirdim."

"Çok yorgunum ama uyuyabilecek miyim bilmiyorum. Kız kardeşlerimle bir dakikayı bile kaçırmak istemiyorum."

Yatağın yan tarafına, onun kalçasının yanına oturdu.

"Uyuyamayacak kadar yorgun olabilirsin ama bebeğin dinlenmeye ihtiyacı var. Sabah kız kardeşlerini tekrar göreceksin."

Uzandı ve başparmağıyla onun yanağını çizdi. "Onları ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Onlar da ailemizin bir parçası." Ona uzun, yavaş bir öpücük verdi ve sonra yeleşinin cebine uzandı. "Sonunda sana bir yıldır vermek istediğim bir şey var."

"Bana zaten kalbimin istediği her şeyi ve daha fazlasını verdin."

Onun elini tuttu ve büyük büyükannesinin yüzüğünü parmağına taktı. "Sonunda bir evlilik yüzüğün oldu."

Pırıl pırıl parlayan safir ve elmaslara baktı.

"Çok güzel ama onsuz da gayet mutlu olduğumu biliyorsun."

"Sen her elmastan daha parlaksın, Kate. Sen benim ışığım ve aşkımsın."

"Ve sen de benimsin." Kate yüzüğe tekrar hayranlıkla baktı ve gülümsedi. "Tam oturdu."

"Elbette," dedi Colin omuz silkerken. "Seni bekliyordu."

Yazar Hakkında

JILL MARIE LANDIS yirmi beşten fazla romanın çok satan yazarıdır. Summer Moon ve Magnolia Creek gibi sürükleyici duygusal romanlarıyla çok sayıda ödöl kazanmıştır. Ayak parmakları kumda, başı bulutlarda olan Jill, şimdi kocası Steve ile Hawaii'de yaşıyor.

Jill Marie'yi www.jillmarielandis.com adresinde ziyaret edin.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

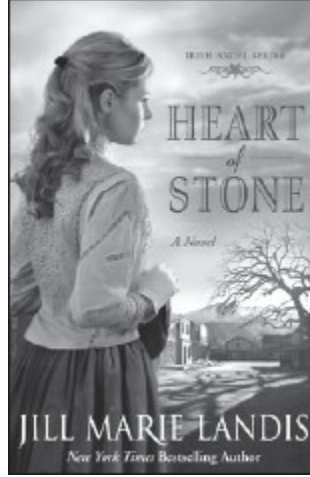
İrlandalı Melek Serisi

Taşın Kalbi

Bir Roman

Jill Marie Landis

New York Times *Çok Satan Yazarı*

En karanlık geçmişe sahipti. Ve onu severek kaybedecek her şeyi vardı.

Laura Foster, tarıfsız bir çocukluğun esaretinden kurtulmuş, kendine yeni bir hayat kurmak için mücadele etmiştir. Artık Glory, Teksas'ta şık bir pansiyonun sahibidir ve varlıklı, saygın bir dul olarak tanınmaktadır. Ancak Laura, geçmişinden her zaman bir adım önde olduğunu asla unutmaz.

Rahip Brand McCormick geldiğinde, Laura onu talip olmaktan vazgeçirmek için elinden geleni yapar. Geçmişi ortaya çıkarsa Brand'in itibarının yerle bir olacağını bilmektedir. Ancak Brand'i alaşağı etmekle tehdit eden sadece Laura'nın geçmişi değil, kendi geçmişidir de.

Kasabadaki bir yabancı çok fazla sırrı açığa çıkarmakla tehdit edince, Laura kalp kırıcı bir seçimle karşı karşıya kalır: Glory'yi sonsuza dek terk edip Brand'in geleceğini kurtarmalı mıdır? Yoksa ona gerçeği söyleyerek adını - ve kalbini - riske atmaya değer mi?

Mağazalarda ve çevrimiçi olarak mevcut!

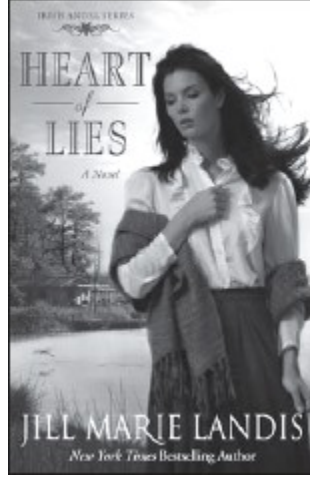
İrlandalı Melek Serisi

Yalanların Kalbi

Bir Roman

Jill Marie Landis,

New York Times *Çok Satan Yazarı*

Sokak çocuklarından oluşan bir kabilede büyüyen Maddie Grande'ye New Orleans sokaklarında hırsız ve dilenci olması öğretilmiştir. Ama Maddie gerçek adını ya da nereden geldiğini bilmiyor.

Dexter Grande tarafından büyütülen Maddie ve ikiz "kardeşleri" kısa süre önce New Orleans'tan ayrılıp bataklığa taşınmıştır. İkizler nadiren orada olurlar ama Maddie bataklığı sevmeye başlamıştır. Balık tutmayı, tuzak kurmayı ve yerel ticarethanede kürk satmayı öğrenmiştir.

Maddie hayatını değiştirmeyi arzulamaktadır ama kardeşlerinin kanunsuz yollarından asla vazgeçmeyeceklerini bilmektedir. Zengin bir halı tüccarının kızını kaçıran ikizler, New Orleans'a dönüp ödül haberini beklerken Maddie'yi sekiz yaşındaki erken gelişmiş çocuğu saklamaya zorlarlar.

Pinkerton ajanı Tom Abbott, Maddie'nin de suç ortağı olduğu kaçırılma olayına atanır. Onları Baton Rouge'a götüren yolculukta karşılıklı bir çekim ortaya çıkar, ancak Tom ve Maddie birbirlerine güvenemezler.

Maddie kim olduğunu keşfedebilecek mi? Gerçek ailesi onu bulabilecek mi? Maddie ve Tom kalplerinin sesini dinleyecekler mi? Yoksa aşk yerine onuru mu seçecekler?

Mağazalarda ve çevrimiçi olarak mevcut!

Ayrıca Jill Marie Landis

Taşın Kalbi
Yalanların Kalbi

ZONDERVAN

Camdan Kalp

Telif Hakkı © 2011 Jill Marie Landis

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü Zondervan'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Edition © OCAK 2012 ISBN: 978-0-310-41303-5

Bu başlık Zondervan e-kitabı olarak da mevcuttur.

www.zondervan.com/ebooks adresini ziyaret edin.

Bu kitabın Zondervan sesli baskısı da mevcuttur.

www.zondervan.fm adresini ziyaret edin.

Bilgi talepleri şu adrese gönderilmelidir: Zondervan, *Grand Rapids, Michigan 49530*

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Landis, Jill Marie.

Camdan kalp : bir roman / Jill Marie Landis.

s. cm. - (İrlanda meleşği serisi; bk. 3)

1. İrlandalılar - Amerika Birleşik Devletleri - Kurgu. 2. Plantasyonlar - Louisiana - Tarih - 19. yüzyıl - Kurgu. I. Başlık.

PS3562.A4769H423 2012

813'.54 - dc22

2011049848

Tüm Kutsal Yazı alıntıları, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap, *New International Version*®, *NIV*®'den alınmıştır. Telif hakkı © 1973, 1978, 1984, 2011 Biblica, Inc.™ tarafından izin alınarak kullanılmıştır. Dünya çapında tüm hakları saklıdır.

KJV olarak işaretlenmiş Kutsal Kitap alıntıları Kutsal Kitap'ın Kral James Versiyonu'ndan alınmıştır.

Bu kitapta yer alan tüm İnternet adresleri (web siteleri, bloglar, vb.) ve telefon numaraları kaynak olarak sunulmaktadır. Bunlar hiçbir şekilde Zondervan'ın onayladığı anlamına gelmez ve Zondervan bu kitabın ömrü boyunca bu sitelerin ve numaraların içeriği için kefil olmaz.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden izni alınmaksızın, basılı incelemelerdeki kısa alıntılar dışında, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Kapak tasarımı: Curt Diepenhorst

Kapak illüstrasyonu: Aleta Rafton

İç tasarım: Michelle Espinoza

Yayıncı Hakkında

1931 yılında kurulan ve *HarperCollinsPublishers*'in bir bölümü olan Grand Rapids, Michigan merkezli Zondervan, en çok satan İnciller, kitaplar, yeni medya ürünleri, büyüyen bir hediyelik ürünler serisi ve ödüllü çocuk ürünleri üreten lider uluslararası Hristiyan iletişim şirketidir. Dünyanın en büyük İncil yayıncısı olan Zondervan (www.zondervan.com), *İncil'in Yeni Uluslararası Versiyonu*'nun özel yayın haklarına sahiptir ve dünya çapında 150 milyondan fazla kopya dağıtmıştır. Aynı zamanda dünyanın en iyi Hristiyan yayıncılarından biri olan Zondervan, ödüllü kitaplarını Hristiyan perakendeciler, genel pazar kitapçıları, toplu satış mağazaları, özel perakendeciler ve internet üzerinden satmaktadır. Zondervan, kitapları için diğer tüm yayıncılardan daha fazla olmak üzere toplam 68 Altın Madalyon ödülü almıştır.

Düşüncelerinizi Paylaşın

Yazar ile: Yorumlarınızı zauthor@zondervan.com adresine gönderdiğinizde yazara iletilecektir.

Zondervan ile: Bu kitapla ilgili yorumunuzu şu adrese yazarak gönderin
zreview@zondervan.com.

www.zondervan.com/hello adresindeki Ücretsiz Çevrimiçi Kaynaklar

Zondervan AuthorTracker: En sevdiğiniz yazarlar yeni kitaplar yayınladığında, turneye çıktığında veya hayatlarında olup bitenlerle ilgili bir güncelleme yayınladığında haberdar olun.

Günlük Kutsal Kitap Ayetleri ve Adanmışlıklar: Her sabaha Tanrı'ya odaklanarak başlamanıza yardımcı olacak günlük Kutsal Kitap ayetleri veya adanmışlıklarla hayatınızı zenginleştirin.

Ücretsiz E-posta Yayınları: Kurgu, Hristiyan yaşamı, kilise hizmeti, ebeveynlik ve daha fazlası hakkında haber bültenleri için kaydolun.

Zondervan Kutsal Kitap Arama: www.zondervanbiblesearch.com adresinde **ç e ş i t l i** çevirilerdeki Kutsal Kitap pasajlarını bulun ve karşılaştırın.

Diğer Avantajlar: Kuponlar ve özel teklifler gibi çevrimiçi avantajlardan yararlanmak veya araştırmaya katılmak için kendinizi kaydedin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.